

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

we should n't

Should we?

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
VI KEELAND

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

we should n't

V I K E E L A N D

Telif Hakkı © 2018 Vi Keeland tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişiler, nesneler, yaşayan veya ölümler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yapmamalıyız

Düzenleyen Jessica Royer Ocken

Düzeltilmen: [Elaine York](#), Eda Price Kapak

modeli: Lucas Bloms

Kapak tasarımcısı: Sommer Stein, [Perfect Pear Creative](#) Formatting by Elaine York, [Allusion Graphics, LLC](#)

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Vi Keeland](#)

[Yazarına Ait Diğer Kitaplar](#)

[Yazar Hakkında](#)

Sevgi ve nefret arasında ince bir çizgi olabilir...
...ama bu çizgiyi aşmak çok eğlenceli olabilir.

chapter 1

Bennett

"Ne halt ediyor bu?"

Işık yeşile döndüğünde karşıya geçmek yerine koşmaya devam ettim. Caddenin karşısında ortaya çıkan manzara yarıda kesilemeyecek kadar eğlenceliydi. Arabam ofisin önüne park edilmişti ve kıvrırcık saçlı, öldürücü bacakları olan bir sarışın ön camın üzerine eğilmişti; saçları bir şekilde sileceklerime takılmıştı.

Neden? Hiçbir fikrim yoktu. Ama oldukça sinirli görünüyordu ve bu görüntüyü izlemek komikti, bu yüzden mesafemi korudum, bunun nasıl sonuçlanacağını merak ediyordum.

Bay Area'da tipik bir esintili gündü ve bir rüzgâr çıktı ve arabamla boğuşurken uzun saçlarının etrafa uçuşmasına neden oldu. Bu onu daha da üzümüşe benziyordu. Sinirli bir şekilde saçını çekti ama sileceğin etrafına dolanmış olan topak çok büyüktü ve bir türlü çözülmedi. Yavaşça çözmeye çalışmak yerine daha sert çekti, bu sefer iki eliyle saçını çekerken ayağa kalktı.

Bu işe yaradı. Saçları çözüldü. Ne yazık ki, silecek lastiğim hâlâ ona takılıydı ve sallanıyordu. Bir dizi küfür savurduğundan şüphelendiğim bir şeyler homurdandı ve sonra karışmış saçlarını temizlemek için son bir nafile çaba harcadı. Benim geçmem gerekirken karşıdan karşıya geçen insanlar şimdi onun durduğu yere yaklaşmaya başlamıştı ve sarışın birdenbire birilerinin onu fark edebileceğini anlamış gibiydi.

Bu çılgın kadının bir haftalık Audi'ye zarar vermesine kızmak yerine, etrafına bir göz attıktan sonra yağmurluğunu açıp sarkan sileceği içine soktuğunda gülmekten kendimi alamadım. Düzleştirdi

saçlarını aşağı indirdi, kemerini bağladı ve hiçbir şey olmamış gibi uzaklaşmak için döndü.

Bunun gösterinin sonu olduğunu düşünmüştüm, ama görünüşe göre yaptığı şeyin daha iyi olduğunu düşünmüş. *Ya da öyle görünüyordu.* Geri dönerek arabama doğru gitti. Daha sonra cebinden bir şey çıkarıp cam sileceğinin altına soktu ve koşarak uzaklaştı.

Işık tekrar yeşile döndüğünde karşıya geçtim ve arabama doğru koştum, notunda ne yazdığını merak ediyordum. Bir süre orada kalmış ve ben onu görmeden önce yazmış olmalıydı, çünkü ben izlerken kalemimi çıkarmamıştı.

Kalan sileceği kaldırarak notu çıkardım ve ters çevirdim, ancak geride bıraktığı şeyin bir özür notu olmadığını fark ettim. Sarışın bana lanet bir park cezası bırakmıştı.

Ne sabahtı ama. Arabam tahrip edilmişti, ofisin yanındaki spor salonunda sıcak su yoktu ve şimdi de asansörlerden biri yine çalışmıyordu. Sabah telaşı, çalışan tek asansör kabinine konserve kutusundaki sardalyalar gibi doluşmuştu. Saati me baktım. *Kahretsin.* Jonas'la toplantımın beş dakika önce başlaması gerekiyordu.

Ve her lanet katta duruyorduk.

Kapılar benimkinin bir kat altındaki yedinci katta açıldı.

"Affedersiniz," dedi arkamdaki bir kadın.

İnsanların çıkmasına izin vermek için kenara çekildim ve kadın geçerken dikkatimi çekti. Güzel kokuyordu, güneş losyonu ve plaj gibi. Çıkışını izledim. Asansör kapıları kapanmaya başladığında geri döndü ve bakışlarımız kısa bir an için kilitlendi.

Muhteşem mavi gözler bana gülümsedi.

Ben de gülümsemeye başladım... sonra durdum, gözümü kırıştırdım ve *tam* kapılar kapanırken onun tüm yüzünü ve *saçlarını* inceledim.

Vay anasını. Bu sabahki kadın.

Kabinin diğer tarafındaki asansör panelinin önünde duran kişinin açma düğmesine basmasını sağlamaya çalıştım, ancak onunla konuştuğumu bile anlamadan hareket etmeye başlamıştık.

Mükemmel. Sadece mükemmel. Lanet günün geri kalanına uyuyor.

Jonas'ın ofisine programın neredeyse on dakika gerisinde vardım.

"Üzgünüm geciktim. Berbat bir sabah."

"Sorun değil. Bugün taşınma nedeniyle burada işler biraz yoğun."

Patronun karşısındaki ziyaretçi koltuklarından birine oturdum ve derin bir nefes aldım.

"Bugün olan bitenlere rağmen ekibiniz nasıl?" diye sordu.

"Beklenebileceği kadar iyi. Herkese işlerinin güvende olduğunu söyleyebilseydim çok daha iyi olurdu."

"Şu anda hiç kimse işini kaybetmiyor."

"Bu cümleyi *iş* kelimesinden sonra kesebilersen harika olur." Jonas sandalyesinde arkasına yaslandı ve içini çekti. "Kolay olmadığını biliyorum. Ama bu birleşme sonunda şirket için iyi olacak. Wren daha küçük olabilir

oyuncu, ama iyi bir müşteri portföyleri var."

İki hafta önce, üniversiteyi bitirdiğimden beri çalıştığım şirket başka bir büyük reklam ajansıyla birleşmişti. O zamandan beri herkes Wren Media'nın satın alınmasının Foster Burnett'teki pozisyonları için ne anlama geldiği konusunda gergindi. Son iki haftadır, sabahlarımın yarısını ekibime güven vermekle geçiriyordum, iki büyük reklam şirketinin birleşmesinin geleceğinin neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen.

Biz daha büyük bir şirkettik, bu yüzden insanlara bunu hatırlatıyordum. Bugün, çalıştığım San Francisco ofisine fiziksel birleşme gerçekleşti. Kutu taşıyan insanlar alanımıza sızmıştı ve bizim de onlara gülümseyip selam vermemiz gerekiyordu. Bu hiç de kolay değildi, özellikle de kendi işim tehlikedeyken. Bu şirketin iki kreatif direktöre ihtiyacı yoktu ve Wren'in kendi pazarlama ekibi vardı ve tam da şu anda bizim alanımıza taşınıyordu.

Jonas şirketteki işimin güvende olduğuna dair bana güvence vermiş olsa da, henüz hiçbirimizin transfer edilmeyeceğini söylememişti. Dallas ofisi daha büyüktü ve yakın zamanda daha fazla transferin söz konusu olduğuna dair bir söylenti yayılmıştı.

Hiçbir yere taşınmak gibi bir planım yoktu.

"Peki, bana ezeceğim kadından bahset. Etrafa sordum. Jim Falcon birkaç yıl Wren'de çalışmış ve emekliliğine çok az kaldığını söyledi. Umarım mavi saçlı bir kadını ağlatmam."

Jonas'ın kaşları çatıldı. "Emeklilik mi? Annalise?"

"Jim bana bazen yürüteç kullandığını söyledi; dizleriyle ilgili bir sorunu varmış. Kabinler arasındaki koridoru genişletmek için bakım yaptırmak zorunda kaldım."

geçebilmesi için personelin oturduğu yerde. Ama sırf yaşlı ve bazı sağlık sorunları var diye bu kadının kıcını tekmelediğim için kendimi suçlu hissetmeyi reddediyorum. İş o noktaya gelirse onu Teksas'a göndereceğim."

"Bennett... Sanırım Jim'in kafası karışmış olabilir. Annalise'in yürüteçi yok."

Başımı salladım. "Şaka mı yapıyorsun? Bana bunu söyleme bile. İş emrimin bakım departmanında listenin başına geçmesi bana bir şişe Johnny Walker Blue Label'a mal oldu."

Jonas başını salladı. "Annalise değil-" Cümlesinin ortasında durdu ve başımın üzerinden kapıya doğru baktı. "İyi zamanlama. İşte geldi. İçeri gel Annalise. Bennett Fox'la tanışmanı istiyorum."

Yeni rakibimi görmek için sandalyemde döndüm - yok etmek üzere olduğum eski püskü kadın - ve neredeyse düşüyordum. Başım tekrar Jonas'a döndü.

"Kimsiniz?"

"Bu Annalise O'Neil, Wren'deki meslektaşınız. Sanırım Jim Falcon onu başka biriyle karıştırmış."

Bana doğru yürüyen kadına döndüm. Annalise O'Neil kesinlikle kafamda canlandırdığım yaşlı kadın değildi. *En ufak bir şekilde bile*. En iyi ihtimalle yirmili yaşların sonundaydı. Ve muhteşemdi, ölümüne muhteşem. Uzun, bronzlaşmış bacakları, bir erkeği uçurumdan attırabilecek kıvrımları ve mankenlere taş çıkartacak bir yüzü çevreleyen dalgalı sarı saçları vardı. Hiçbir uyarı olmadan vücudum tepki verdi - birleşme haberi çıktığından beri son bir aydır ilgisiz bir şekilde bocalayan aletim aniden canlandı. Testosteron omuzlarımı dikleştirdi ve çenemi kaldırdı. Eğer bir tavus kuşu olsaydım, rengârenk tüylerim alabildiğine uçuşurdu.

Yarışmam tam bir nakavttı.

Başımı salladım ve güldüm. Jim Falcon hiç hata yapmamıştı. Herif bunu benimle dalga geçmek için yapmıştı. Herif ukalanın tekiydi. Bunu bilmeliydim. Yürütecine yer açmak için bakımdaki adamlara kabinleri söktürüp yeniden monte ettirdiğimde kıcıyla gülüyor olmalıydı.

Ne pislik ama. Yine de oldukça komikti. Beni yakaladı, orası kesin.

Ama beni gülümseten şey bu değildi.

Hayır. Hiç de değil.

İşler ilginçleşmek üzereydi ve bunun, gayet iyi yürüyen bir kadının kıcını tekmelememle hiçbir ilgisi yoktu.

Rakibim Annalise O'Neil, patronumun ofisinde tam karşımda duran güzel kadın, kafa kafaya vermek üzere olduğum kadın...

...aynı zamanda bu sabahki kadındı, silecek lastiğimi söküp yerine lanet olası bir park cezası bırakan kadın, asansördeki gülümseyen kadın.

"Annalise, değil mi?" Ayağa kalktım ve başımı sallayarak kravatımı düzelttim. "Bennett Fox."

"Memnun oldum, Bennett."

"Oh, güven bana, o zevk bana ait."

chapter 2

Annalise

Rakamlar.

Asansörde gördüğüm yakışıklı adamdı. Ben de aramızda küçük bir kıvılcım olduğunu düşünmüştüm.

Bennett Fox sanki çoktan patronum olmuş gibi sıırttı ve elini uzattı. "Foster Burnett'e hoş geldiniz."

Ugh. Sadece yakışıklı değildi; bunu o da biliyordu.

"Birkaç hafta öncesine kadar Foster, Burnett ve *Wren*'di, değil mi?" Buranın artık *bizim* iş yerimiz olduğuna dair ince hatırlatmamı bir gülümsemeyle geçiştirdim, aniden ailemin neredeyse on altı yaşına kadar bana diş teli taktırmış olmasına şükrettim.

"Elbette." Yeni düşmanım da aynı şekilde ısııl ısııl gülümsedi. Görünüşe göre ailesi de ortodontik bakım için para harcamıştı.

Bennett Fox da uzun boyluydu. Bir keresinde okuduğum bir makalede ABD'de ortalama erkek boyunun bir buçuk metre olduğu, erkeklerin yüzde on beşinden azının boyunun bir buçuk metreden uzun olduğu belirtiliyordu. Yine de Fortune 500 CEO'larının yüzde altmış sekizinden fazlasının ortalama boyu altı fitin üzerindeydi. Bilinçaltımızda boy ile güç arasında kas gücünden daha fazla bir ilişki kurmuşuzdur.

Andrew 1.80 boyundaydı. Bu adamın da aynı boyda olduğunu tahmin ediyorum. Bennett onun yanındaki misafir sandalyesini çekti. "Lütfen oturun." Uzun boylu ve centilmen tavırlı. Ondan şimdiden hoşlanmamıştım.

Jonas Stern'in bizi aynı pozisyon için yarışmadığımıza, bunun yerine Amerika Birleşik Devletleri'nin en büyük reklam ajansının liderleri olarak yolumuza devam edeceğimize ikna etmeye çalıştığı yirmi dakikalık moral konuşması sırasında Bennett Fox'la bakiştık.

Ayakkabılar: kesinlikle pahalı. Muhafazakar, oxford tarzı, ama modern bir üst dikiş. Benim tahminim Ferragamo olurdu. *Ayakları da büyük.*

Takım elbise: koyu lacivert, uzun boylu, geniş çerçevesine uyacak şekilde dikilmiş. Parası olduğunu ama sizi etkilemek için gösteriş yapmasına gerek olmadığını söyleyen bir tür abartısız lüks.

Uzun bir bacağına rahatça diğer dizinin üzerine atmıştı, sanki günde on iki saat, haftada altı gün çalıştığımız her şeyin bir anda boşa gitme riskiyle karşı karşıya olduğunu söylemek yerine hava durumunu tartışıyormuşuz gibi.

Bir noktada Jonas ikimizin de katıldığı bir şey söyledi ve birbirimize bakıp başımızı salladık. Daha yakından inceleme fırsatı bulduğumda gözlerim yakışıklı yüzünde gezindi. Güçlü bir çene, cüretkâr bir şekilde düz, mükemmel bir burun; nesilden nesile aktarılan ve herhangi bir parasal mirastan daha iyi ve daha yararlı olan türden bir kemik yapısı. Ama asıl gösterişli olan gözleriydi: pürüzsüz, bronz teninden fişkıran derin, nüfuz edici bir yeşil. Gözleri şu anda tam bana bakıyordu.

Gözlerimi kaçırdım ve dikkatimi Jonas'a verdim. "Peki doksan günlük entegrasyon döneminin sonunda ne olacak? Batı Yakası Pazarlama'nın *iki* Kreatif Direktörü mü olacak?"

Jonas aramızda bir ileri bir geri baktı ve içini çekti. "Hayır ama kimse işini kaybetmeyecek. Ben de tam Bennett'e haberleri vermek üzereydim. Rob Gatts birkaç ay içinde emekli olacağını açıkladı. Dolayısıyla onun yerine geçecek bir kreatif direktör pozisyonu açılacak."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama görünüşe göre Bennett biliyordu.

"Yani birimiz güneybatı bölgesinde Rob'un yerini almak üzere Dallas'a mı gönderilecek?" diye sordu.

Jonas'ın yüzü Bennett'in Teksas'a gitme ihtimalinden pek memnun olmayacağını gösteriyordu. "Evet."

Üçümüz de bir an için bunu düşündük. Yine de Teksas'a taşınmak zorunda kalma ihtimali zihnimi yeniden harekete geçirdi.

"Kararı kim verecek?" diye sordum. "Çünkü belli ki Bennett ile çalışıyorsun..."

Jonas başını salladı ve sorgulamaya başladığım şeyi geçiştirdi. "Bunun gibi kararlar -iki üst düzey yönetim pozisyonunun tek bir ofiste birleştirilmesi- yönetim kurulu tarafından denetlenecek ve ilk seçimi kimin yapacağına dair nihai kararı verecektir."

Bennett'in de kafası en az benim kadar karışık. "Yönetim kurulu üyeleri bizimle günlük olarak çalışmıyor."

"Hayır, bilmiyorlar. Bu yüzden kararlarını vermek için bir yöntem geliştirdiler."

"Hangisi?"

"Üç büyük müşteri sunumuna dayalı olacak. İkiniz de kendi başınıza kampanyalar hazırlayacak ve bunları sunacaksınız. Müşteriler en çok beğendiklerini seçecekler."

Bennett ilk kez sarsılmış görünüyordu. Öne doğru eğilip uzun parmaklarını saçlarında gezdirirken mükemmel soğukkanlılığı ve kendinden eminliği darbe aldı.

"Şaka yapıyor olmalısınız. On yıldan fazladır buradayım ve işim sadece birkaç teklife mi bağlı? Bu şirket için yarım milyar dolarlık reklam anlaşması yaptım."

"Özür dilerim Bennett. Gerçekten üzgünüm. Ancak Wren birleşmesinin koşullarından biri, mükerrerlik nedeniyle elenebilecek pozisyonlardaki Wren çalışanlarına gereken önemin verilmesiydi. Anlaşma neredeyse gerçekleşmiyordu çünkü Bayan Wren kocasının şirketini satmamakta o kadar ısrarcıydı ki, yeni organizasyon Wren'in tüm çalışan çalışanlarını elinden alacaktı."

Bu beni gülümsetti. Bay Wren öldükten sonra bile çalışanlarıyla ilgileniyordu.

"Meydan okumaya hazırım." Kızgın olduğu her halinden belli olan Bennett'e baktım. "En iyi kadın kazansın."

Kaşlarını çattı. "*Erkek* demek istiyorsun."

Bir saat daha oturduk, tüm mevcut hesaplarımızı gözden geçirdik ve ekiplerimizi entegre etmeye ve kaderimizi belirleyecek sahalara odaklanabilmemiz için hangilerinin yeniden tahsis edileceğini tartıştık.

Bianchi Şarapçılık hesabına geldiğimizde Bennett, "İki gün sonra. O sunum için hazırım."

Benden başka iki rakibin daha bu işe talip olduğunu biliyordum. Hatta, en iyi reklamı aldıklarından emin olmak için işin tekliflere açılmasını öneren de bendim. Ama Foster Burnett'in diğer firmalardan biri olduğunu bilmiyordum. Ve tabii ki birleşme her şeyi değiştirdi. Yeni yönetimin mevcut bir müşteriyi kaybedebileceğini düşünmesine izin veremezdim.

"İkimizin de atış yapmasının gerekli olduğunu düşünmüyorum. Bianchi yıllardır benim müşterim. Aslında, onlarla olan ilişkim nedeniyle, bu teklifi yapan bendim-"

Pislik sözümü kesti. "Bayan Bianchi ilk fikirlerimle çok ilgilendi. Benim fikirlerimden birini seçeceğinden hiç şüphem yok."

Tanrım, bu adam çok kibirli. "Fikirlerinizin harika olduğuna eminim. Ama söyleyeceğim şey şu ki, şaraphaneyle bir ilişkim var ve bunu önerirsem benimle özel olarak çalışacaklarından eminim çünkü-"

Yine sözümü kesti. "Madem bu kadar eminsin, neden müşterinin karar vermesine izin vermiyorsun? Bana ilişkinizden emin olmaktan çok küçük bir rekabetten korkuyormuşsunuz gibi geliyor." Bennett Jonas'a baktı. "Müşteri ikisini de görmeli."

"Pekâlâ. Pekâlâ," dedi Jonas. "Artık tek bir şirketiz. Mevcut bir müşteri için tek bir sunum demeyi tercih ederdim ama ikinizin de işi bittiğine göre ikisini birden göstermekte bir sakınca görmüyorum. Siz ikiniz Foster, Burnett ve Wren için birleşik bir cephe oluşturabildiğiniz sürece, bu konuda kararı müşteriye bırakmalıyız."

Bennett'in yüzünde iğrenç bir gülümseme belirdi. "Bana uyar. Bazı insanların aksine küçük bir rekabetten korkmuyorum."

"Biz artık rakip değiliz. Belki de bu henüz kafana girmemiştir." İçimi çektim ve nefesimin altında mırıldandım, "Bilginin oraya ulaşması için çok fazla saç jölesine nüfuz etmesi gerekecek gibi görünüyor."

Bennett parmaklarını gür yelesinde gezdirdi. "Harika saçlarımı fark ettin, ha?"

Gözlerimi devirdim.

Jonas başını salladı. "Pekâlâ, siz ikiniz. Bunun kolay olmayacağını görebiliyorum. Bunu ikinize de yaptığım için özür dilerim." Bennett'e döndü. "Uzun zamandır birlikte çalışıyoruz. Bunun acı verdiğini biliyorum. Ama sen bir profesyonelsin ve bunu atlatmak için elinden geleni yapacağını biliyorum." Sonra bana döndü. "Yeni tanışmış olabiliriz Annalise ama senin hakkında da harika şeyler duydum."

Daha sonra Jonas, Bennett'e şimdilik yerleşmem için boş bir ofis bulup bulamayacağını sordu. Görünüşe göre insanlar hâlâ yer değiştiriyordu ve kalıcı ofisim henüz hazır değildi - bu şartlar altında ne kadar kalıcı olabilirse artık. Öğleden sonraya kadar Jonas'la bazı hesaplarımı görüşmek üzere geride kaldım.

İşimiz bittiğinde beni Bennett'in ofisine götürdü. Foster Burnett'in mekânı Wren'de alışkın olduğumdan kesinlikle daha güzeldi. Bennett'in ofisi şık ve moderndi, eski ofisimin iki katı büyüklüğünde olduğundan bahsetmiyorum bile. Telefonla konuşuyordu ama içeri girmemizi işaret etti.

"Evet, bunu yapabilirim. Cuma günü saat üç civarına ne dersin?" Bennett bana baktı ama telefonla konuştu.

Biz onun konuşmasını bitirmesini beklerken Jonas'ın telefonu çaldı. İzin istedi ve konuşmak için ofisten dışarı çıktı. Jonas tam Bennett telefonu kapatırken geri döndü.

Jonas, "Bir toplantı için yukarı çıkmam gerekiyor," dedi. "Annalise için bir yer bulabildin mi?"

"Onun için mükemmel bir yer buldum."

Bennett'in cevap verme şeklindeki bir şey alaycı görünüyordu ama adamı iyi tanıımıyordum ve bu Jonas'ı hiç rahatsız etmemiş gibiydi.

"Harika. Uzun bir gün oldu ve ikinizin de alması gereken çok şey var. Bu gece çok geç kalmayın."

"Teşekkürler Jonas,"

dedim. "İyi geceler."

Onun gidişini izledim ve sonra dikkatimi tekrar Bennett'e çevirdim. İkimiz de önce diğerinin konuşmasını bekliyor olmalıydık.

Sonunda sessizliği ben bozdum. "Yani... tüm bu durum garip."

Bennett masasının arkasından çıktı. "Jonas haklı. Uzun bir gün oldu. Seni nereye yerleştirdiğimi göstereyim mi? Sanırım değişiklik olsun diye geceyi erken bitireceğim."

"Bu harika olur. Teşekkür ederim."

Kapalı bir kapıya gelene kadar onu uzun koridorda takip ettim. Kapının üzerinde şu isim levhalarından vardı ama isim atılmıştı.

Bennett başını ona doğru salladı. "Satın alma bölümünü arayacağım ve bu gece gitmeden önce ofisiniz için yeni bir tabela sipariş etmelerini isteyeceğim."

Çok nazikti. Belki de aramız o kadar da garip olmazdı.

"Teşekkür ederim."

Gülümsedi ve kapıyı açtı, önce benim girmem için kenara çekildi. "Sorun değil. Buyurun. Evim güzel evim."

Bennett ışıkları yaktığı sırada içeri bir adım attım.

Ne oluyor be?

Odada katlanabilir bir masa ve bir sandalye vardı ama kesinlikle bir ofis değildi. En iyi ihtimalle küçük bir malzeme dolabıydı ve ofis malzemelerinin saklandığı düzenli krom rafları olan güzel bir dolap bile değildi. *Burası* bir hademe dolabıydı ve büyük olasılıkla yeni geçici masamın yanında duran sarı kova ve ıslak paspas nedeniyle banyo temizleyicisi ve günlük, küflü su gibi kokuyordu.

Bennett'e döndüm. "Burada çalışmamı mı bekliyorsun? Bu şekilde mi?"

Gözlerinde bir eğlence titreşimi dans etti. "Elbette kağıda da ihtiyacınız olacak."

Kaşlarım çatıldı. *Şaka mı yapıyor?*

Elini cebine atarak katlanır masaya doğru yürüdü ve masanın ortasına tek bir kâğıt parçası bıraktı. Çıkmak için döndüğünde tam önümde durdu ve göz kırptı.

"Sana iyi geceler. Şimdi gidip arabamı tamir ettireceğim."

Kapı arkasından çarparak kapandığında hâlâ dolabın içinde duruyordum. Kapının kapanmasıyla oluşan hava akımı, bıraktığı kâğıdın havaya uçmasına neden oldu. Birkaç saniye süzöldükten sonra ayaklarımın dibine kondu.

Önce boş boş baktım.

Gözlerimi kısarak baktığımda üzerinde bir şey yazdığını fark ettim.

Bana bir not mu bırakmış? Eğildim ve daha yakından bakmak için aldım.

Ne oluyor be?

Bennett'in bıraktığı kâğıt bir not değildi, bir park cezasıydı. Ve herhangi bir park cezası değil.

Park cezam.

Bu sabah birinin ön camına bıraktığımın aynısı.

chapter 3

Annalise

"İnanamayacağın kadar içkiye ihtiyacım var." Bir sandalye çektim ve daha oturmadan garson aramaya başladım.

"Ben de benimle her hafta aldığın bedava yemek için değil, kazanan kişiliğim için takılmak istediğini sanıyordum."

En iyi arkadaşım Madison, dünyanın en iyi işine sahipti; *San Francisco Observer*'da yemek eleştirmenliği yapıyordu. Haftada dört gece, sonunda bir eleştiriye dönüşecek bir yemek için farklı bir restorana giderdi. Perşembe günleri ben de ona katılırdım. Aslında o benim bedava yemek biletimdi. Çoğu zaman, ofisten dokuzdan önce çıktığım tek gündü ve altmış saatlik iş haftaları nedeniyle tüm hafta boyunca yediğim tek düzgün yemektir.

Bu bana çok iyi geldi.

Garson geldi ve şarap menüsünü uzattı. Madison ona el salladı. "İki merlot alacağız... ne önerirseniz iyi olur."

Sipariş onun standart cevabıydı ve bunun restoranın hizmetini değerlendirmenin ilk adımı olduğunu biliyordum. Garsonun getirdiklerini değerlendirmeyi severdi. İyi bir seçim yapabilmek için ona damak tadıyla ilgili sorular sorar mıydı? Yoksa sadece bahşişini maksimize etmek amacıyla menüdeki en pahalı kadehi mi seçerdi?

"Sorun değil. Ben bir şeyler seçerim."

"Aslında." Bir parmağımı kaldırdım. "Siparişi değiştirebilir miyim lütfen? Bir merlot, bir Tito's ve limonlu maden suyu olsun."

"Tabii ki."

Madison garson u z a k l a ş a n a kadar zar zor bekledi. "Uh-oh. Votka seltzer. Ne oldu? Andrew biriyle mi görüşüyor?"

Başımı salladım. "Hayır. Daha kötüsü."

Gözleri büyüdü. "Andrew'un biriyle görüşmesinden daha mı kötü? Yine mi araba kazası geçirdin?"

Belki biraz abartmış olabilirim. Sekiz yıllık erkek arkadaşımın başka bir kadınla çıktığını öğrenmek beni kesinlikle yıkardı. Üç ay önce bana *biraz ara vermesi gerektiğini* söylemişti. Sevgililer Günü yemeği için çıktığımız gecenin sonunda söylemesini beklediğim üç küçük kelime değildi bu. Ama anlayışlı olmaya çalışmışım. Geçen yıl çok şey değişmişti - ikinci romanı batmış, altmış yaşındaki babasına karaciğer kanseri teşhisi konmuş ve teşhisten üç hafta sonra ölmüştü ve annesi dul kaldıktan sadece dokuz ay sonra yeniden evlenmeye karar vermişti.

Bu yüzden geçici ayrılığı kabul ettim, her ne kadar onun ara verme fikri Rachel'dan çok Ross'a ait olsa da - eğer istersek ikimiz de başkalarıyla görüşmekte özgürdük. Başka kimse olmadığına yemin etmişti ve niyeti dışarı çıkıp yatmak değildi. Ama aynı zamanda başkalarıyla görüşmeme anlaşmasının bizi birbirimize bağlayacağını ve ona ihtiyacı olduğunu hissettiği özgürlüğü vermeyeceğini düşünüyordu.

Ve iş araba kullanmaya gelince... Ehliyetimi aldığım ilk aydan beri nefret ediyordum çünkü oldukça kötü bir kaza beni sinirli bir sürücüyeye dönüştürmüştü. Bunu hiç atlatamadım. Daha geçen yıl bir otoparkta ufak bir kaza geçirmiştım ve bastırdığım korkularım yeniden hortlamıştı. Bu kadar kısa sürede başka bir kaza beni uçurumun kenarına itebilirdi.

"Belki o kadar kötü değildir," dedim. "Ama yukarıda."

"Ne oldu? Yeni ofisteki ilk günün kötü mü geçti? Ben de yeni iş yerindeki tüm seksi erkekleri dinleyeceğimi düşünüyordum."

Madison, Andrew'un ara verme ihtiyacını anlamıyordu ve beni flört dünyasına geri dönmem ve yoluma devam etmem için teşvik ediyordu.

Garson içkilerimizle geldi ve Madison ona sipariş vermeye hazır olmadığımızı söyledi. Karar vermemiz için bize on dakika vermesini istedi.

Votkamı yudumladım. Aşağı inerken yandı. "Aslında, seksi bir adam vardı."

Dirseklerini masaya dayadı ve başını ellerinin üzerine koydu. "Detaylar. Bana onun hakkında detaylar ver. Kötü gününle ilgili hikâyeye bekleyebilir."

"Şey... Uzun boylu, bir heykeltıraşın kıskanacağı kemik yapısına sahip ve güven kokuyor."

"Nasıl kokuyor?"

"Bilmiyorum. Onu koklayacak kadar yaklaşmadım." Bardağımın kenarındaki limonu kopardım ve suyunu içkime sıktım. "Şey, bu doğru değil. Kokladım. Ama o kadar yaklaştığında bir malzeme dolabındaydık ve tek koklayabildiğim temizlik malzemeleri ve küflü su oldu." Yudumladım.

Madison'ın gözleri parladı. "Sen yapmadın! İkiniz... yeni ofisinizdeki ilk gününüzde malzeme dolabında mı?"

"Yaptım. Ama düşündüğün gibi değil."

"En baştan başla."

Sırıttım. "Pekala."

Bu hikâyenin kesinlikle farklı bir sonu olacağını düşünüyordu.

"Eski ofisimden yeni alana taşınması gereken dosyalar ve ıvır zıvırlarla dolu bir sandık dolusu son dakika kutum vardı. Bir park yeri bulmaya çalıştım ama birkaç blok ötede park yeri yoktu... Ben de yasadışı bir şekilde park ettim ve eşyalarımı birlikte ofise doğru birkaç tur attım. Sondan bir önceki yolculuğumda ön camımda bir ceza vardı."

"Bu berbat."

"Bir de bana sor. Bugünlerde bunlar neredeyse iki yüz dolar." "Güne berbat bir başlangıç," dedi. "Ama daha kötüsü de olabilirdi. sanırım, sen ve arabalarla."

Gülmek zorunda kaldım. "Oh, daha da kötüleşti. Günümün *en güzel* kısmı buydu." "Başka ne oldu?"

"Taksimetre görevlisi benimkinden birkaç araba ötedeydi ve hâlâ ceza kesiyordu. Cezayı zaten almıştım, bari boşaltma işini bitireyim diye düşündüm. Son kutularımı da yeni ofisime taşıdım ve aşağı indiğimde her arabada benimkiyle eşleşen bir bilet vardı. Biri hariç. Tam önüme park eden araba."

"Yani araba polis gittikten sonra geldi ve cezadan mı kaçtı?"

"Hayır. Benden önce orada olduğuna eminim. Sadece bunu atlamış. Emin olmamın nedeni, sahip olduğum Audi ile aynı marka ve model olması, sadece daha yeni bir yıl olması. Önünden ilk geçtiğimde, yeni versiyonun iç mekanında bir değişiklik olup olmadığını görmek için içine baktım. Ön koltukta Porsche logolu bir çift sürüş eldiveni olduğunu fark ettim. Bir saatten fazla bir süredir orada park halinde duran aynı araba olduğunu biliyordum çünkü eldivenler hala oradaydı."

Madison şarabını yudumladı ve yüzünü buruşturdu.

"Şarap iyi değil mi?"

"Hayır, sorun değil. Ama sürüş eldivenleri? Sadece yarış arabası sürücüler ve kendini beğenmiş aptallar sürüş eldiveni takar."

İçimi dudaklarıma götürmeden önce ona doğru eğildim. "Kesinlikle! Onları gördüğümde ben de aynen böyle düşünmüştüm. Bu yüzden park biletimi kendini beğenmiş pisliğe yeniden hediye ettim. Arabamın markası, modeli ve rengi aynıydı. Bay Porsche eldivenleri ceza yememişken neden ben iki yüz dolar ödeyecektim ki? Ceza makbuzunda isim yoktu, sadece arabanın markası, modeli ve şasi numarası yazıyordu ve benim karbon kopyamdaki plaka zar zor okunabiliyordu. VIN numarasını bilmeyeceğini ve muhtemelen ödeyeceğini düşündüm - ne de olsa yasadışı park etmişti."

En iyi arkadaşım kulaktan kulağa gülümsedi. "Sen benim kahramanımsın."

"Bunu söylemeden önce hikâyeyi bitirmeme izin vermek isteyebilirsin." Gülümsemesi soldu. "Yakalandın mı?"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama küçük bir aksilik yaşadım. Bileti altına sıkıştırmak için eğilip sileceği kaldırdığımda, nasıl olduysa saçımın bir parçası takıldı ve birbirine dolandı."

Madison'ın kaşları çatıldı. "Silecek lastiğinin içinde mi?"

"Biliyorum. Garip. Ama bugün hava çok rüzgârlıydı ve saçımı açmaya gittiğimde daha da kötüleştirdim. Benim çılgın kalın saçlarımı bilirsin. Birkaç gün içinde bir saç fırçasını kaybedebilirim ve kimse fark etmez. Bu dalgaların kendine has bir aklı var."

"Onu nasıl çıkardın?"

"Serbest kalana kadar çektim. Ancak sonunda arabadan ayrıldığında, silecek ait olduğu yepyeni Audi yerine saçıma takılmıştı."

Madison çıldırırken eli ağzına gitti. "Aman Tanrım." "Evet."

"Sahibine bir not bıraktınız mı?"

İçtikçe tadı biraz daha güzelleşen içkimden sağlıklı bir yudum aldım.

"Bilet bir not sayılır mı?"

"Peki... en azından bir iyi tarafı var mı?"

"Var mı? Söyle bana, çünkü şu anda, yaşadığım günden sonra, hiç de iyi bir şey göremiyorum."

"Ofiste bir Yunan tanrısı var. Bu iyi bir şey. Biriyle çıkmayalı ne kadar oldu, sekiz yıl mı?"

"Güven bana. Yunan tanrısı bana çıkma teklif etmeyecek."

"Evli misin?"

"Daha kötü."

"Eşcinsel mi?"

Güldüm. "Hayır. Vandalizm yaptığım ve sonra park cezamı yeniden hediye ettiğim Audi'nin sahibi ve görünüşe göre bunu yaparken beni görmüş."

"Kahretsin."

"Evet. *Berbat*. Ayrıca her gün onunla çalışmak zorundayım."

"Kahretsin. Ne iş yapıyor?"

"Birleştiğimiz şirketin bölgesel kreatif direktörü." "Bir dakika. Bu senin unvanın değil mi?"

"Evet. Ve sadece bir kişilik yerimiz var."

Bizimkilerden olmayan bir garson yanımdan geçti. Madison elini uzattı ve onu yakaladı. "Bir votka seltzer ve bir bardak merlot daha istiyoruz. *Derhal*."

Ertesi sabah ofise giderken bir yerde durdum. İşimle ilgili olanlardan ne kadar nefret etsem de, görünüşe göre önümüzdeki birkaç ay boyunca Bennett ile çalışmak zorunda kalacaktım. Ve... kabul edelim, yanılmıştım. Arabasına zarar vermiştim ve not yerine park cezası bırakmıştım. Eğer biri bana bunu yapsaydı. Gün boyunca onun kadar kibar olacağımdan bile şüpheliydim. Beni yeni patronumun önünde kötü duruma düşürebilecekken, yaptıklarımı yüzüme vurmak için yalnız kalmamızı beklemişti.

Geldiğimde arabası dükkânı gibi aynı yere yasadışı olarak park edilmişti. Dün gece, o günü kafamda tekrar canlandırırdığımda, arabasının yanlışlıkla atlanmış olabileceğini düşündüm çünkü park görevlisi izini kaybetmiş ve dışarıdan benimkiyle aynı görüldüğü için zaten ceza kestğini sanmıştı. Ama eğer durum böyleyse ve bir kez paçayı kurtarmışsa, neden bugün yine oraya park edip bir ceza daha yeme riskini göze alsındı ki?

Sadece birkaç mantıklı cevap vardı. Bir, zengin ve kibirliydi. İki, aptalın tekiydi. Ya da üç, park cezası almayacağını *biliyordu*.

Bennett'in ofis kapısı kapalıydı ama alttan ışığın açık olduğunu fark ettim. Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ama tereddüt ettim. Bu kadar yakışıklı olmasaydı daha kolay olurdu.

Kendine gel, Annalise.

Omurgamı dikleştirdim ve kapıyı yüksek sesle çalmadan önce dik durdum. Bir dakika sonra Bennett'in içeride olmadığına karar verince rahatladım. Işığını açık bırakmış olmalıydı. Tam arkamı dönmek üzereydim ki, hiçbir uyarı olmadan kapı hızla açıldı.

Şaşkınlıkla sıçradım ve göğsümü tuttum. "Ödümü kopardın."

Bennett kulağındaki kulaklıklardan birini çıkardı. "Az önce seni korkuttuğumu mu söyledin?"

"Evet. Kapıyı açmanı beklemiyordum."

Diğerkulaklığı çıkardı ve boynunda sallanmasına izin verdi. Kaşları çatıldı. "Ofisimin kapısını çaldın ama açmamı beklemiyor muydun?"

"Kapınız kapalıydı ve sessizdi. İçeride olduğunu düşünmemiştim."

Bennett iPhone'unu kaldırdı "Koşudan yeni döndüm. Kulaklıklarım takılıydı."

Onlardan müzik sesi geliyordu ve ben şarkıyı tanıdım.

"Enter Sandman?" Gerçekten mi?" Sesim eğlendiğimi ima ediyordu. "Metallica'nın nesi var?"

"Hiçbir şey. Hem de hiç. Sadece Metallica dinleyen birine benzemiyorsun."

Gözlerini kıstı. "Peki *ben* tam olarak ne dinliyor gibi görünüyorum?"

Ona bir göz attım. Dün giydiğı pahalı takım elbiseyi ve parmak arası terlikleri giymemişti. Yine de gündelik kıyafetler -vücudunu saran siyah Under Armour tişörtü ve düşük bel eşofmanı- giyse bile onda zarafet kokan bir şeyler vardı.

Gerçi pazusundaki damarın şişkinliğı şu anda *incelikten* çok *incelikti*. Bennett benden daha yaşlıydı, tahminimce otuzlu yaşların başındaydı ama vücudu sıkı ve kaslıydı ve o tişört olmadan daha da inanılmaz görüldüğünü hayal ettim.

Yarı sersemlemiş bir halde gözlerimi kırıştıtırırken bana bir soru sorduğunu hatırladım. "Klasik. Seni Metallica'dan çok klasik müzik dinleyen biri sanırdım."

"Bu biraz klişeleştirme, değil mi? Bu durumda, sizin hakkınızda ne düşünmeliyim? Sarışın ve güzelsin."

"Ben aptal değilim."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve tek kaşını kaldırdı. "Kafanı arabamın ön camına sıkıştırdın."

Haklıydı. Ve bu sabah onunla tekrar tartışarak kesinlikle doğru bir başlangıç yapmıyordum. Kendimi toparlayarak ofise gelirken aldığım uzun, ince paketi elime aldım.

"Aklıma gelmişken, dün için özür dilemek istiyorum."

Bennett bir dakika boyunca beni değerlendirdi. Sonra elimden silecek lastiğini aldı. "Saçını arabama nasıl yapıştırdın ki?"

Yüzümün ısındığını hissettim. "Arabaların bana göre olmadığını söyleyerek başlayayım. Onları sürmeyi sevmiyorum ve düzgün çalışmaları konusunda da şansım yaver gitmiyor. Eski ofisimde işe yürüyerek gidebiliyordum. Şimdi her gün araba kullanmak zorundayım. Her neyse, dün sabah arabamdaki kutuları boşaltırken park cezası aldım. Aynı marka, model ve renk Audi'ye sahibiz. Seninki de yasa dışı park edilmişti ama ceza yememiştin. Ben de ödeyeceğini umarak benimkini sileceğinin altına koymaya çalıştım. Ancak bir rüzgâr çıktı ve sileceği kaldırdığımda saçlarım bir şekilde birbirine dolandı. Çözmeye çalıştığımda daha da kötüleştirdim. Gerçekten arabanıza zarar vermek istememiştim."

Yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu. "Park cezası bana ödetmek istedin, sileceğimi kırmak değil."

"Bu doğru."

Sırıttı. "Şimdi her şey anlam kazandı."

Bennett'in elinde bir su şişesi vardı. Dudaklarına götürdü ve uzun bir yudum aldı, gözleri benden hiç ayrılmadı. Bitirdiğinde başını salladı.

"Özrün kabul edildi."

"Gerçekten mi?"

"Birlikte çalışmak zorundayız. Profesyonelce devam etsek iyi olur." Rahatlamıştım. "Teşekkür ederim."

"Sabah koşumdan sonra alt kattaki spor salonunda duş alıyorum. Bana yaklaşık yirmi dakika ver, sonra hesaplarımızı gözden geçirmeye başlayabiliriz."

"Tamam. Harika. Birazdan görüşürüz."

Belki de Bennett'i hafife almıştım. Sırf yakışıklı olduğu için egomanyak biri olduğunu düşünmüştüm ve yaşadığım delilik anını asla unutamayacaktım. Malzeme dolabı ofisime ulaştığımda anahtarı kilidin içinde salladım. Sıkışmıştı ama sonunda tıngırdadı ve kapı açıldı. Temizlik malzemelerinin kokusu hemen burnuma doldu. En azından ben

Beni neden buraya tıktığını şimdi anlıyordum. İç çekerek ışığı yaktım ve birinin masama bir çanta bıraktığını görünce şaşırdım.

Muhtemelen temizlik görevlisi olduğunu düşünerek, diğer kimyasalların yığılı olduğu yere taşımak için aldım ve üzerinde el yazısıyla yazılmış bir not gördüm.

Buna ihtiyacın olacak. -Bennett

Benim için bir hediye mi?

Dizüstü bilgisayarımı ve çantamı yere bırakıp çantanın içine baktım. Hafifti - kesinlikle temizlik kimyasalları değildi - ve içindekiler kağıt mendile sarılmıştı.

Merak ettim, paketini açtım.

Kovboy şapkası mı?

Ne?

Buna ihtiyacın olacak.

Hmm...

Buna ihtiyacın olacak.

İşim için.

Teksas'ta.

Belki de Bennett o kadar da olgun değildi.

chapter 4

Bennett

Yarın belki de iç çamaşırı bırakmalıyım.

Tam zamanında, Annalise elinde büyük bir karton kutuyla kasıla kasıla ofisime girdi. Başında ona sık gibi davranması için bıraktığım kovboy şapkası vardı. Ama şimdi şapkayı taktığı için sikimle *düşünüyordum*.

Her tarafa dağılmış sarı saçlarıyla çok seksi görünüyordu. *Bahse girerim siyah dantel bir korse ve o kovboy şapkasıyla uyumlu sivri topuklu ayakkabılar içinde çok seksi görünürdü*. Bu görüntüyü hayalimden silmek için başımı salladım. Ama zihnim buna izin vermiyordu. Onu bunu giyerken görmek istediğim milyonlarca yolu düşünmekle meşguldü.

Bana bin.

Ters kovboy kız.

Evet, hiç akıllıca değil Fox.

Boğazımı temizlemeden ve kutuyu elinden almak için yanına gitmeden önce bir dakika boyunca başka tarafa baktım. "Sana çok yakışmış. Birkaç ay içinde yeni ofise tam uyum sağlayacaksın."

"En azından bütün gün kimyasal koklamaktan kafamın güzel olmayacağı bir yerde çalışabilirim."

"Sadece seninle dalga geçiyordum. Biz konuşurken senin için gerçek ofisin hazırlanıyor."

"Oh. Vay canına. Teşekkürler."

"Sorun değil. Eminim pisuvarlardaki kek yeni ofisin çok daha güzel kokmasını sağlar."

"Ben-"

Bir elimi kaldırdım ve sözünü kestim. "Şaka yapıyorum. Ofis benimkiyle aynı düzende, iki kapı ötede. Bana daha yakın olmak istediğini biliyorum ama bulabildiğimin en iyisi bu."

"Sabahın bu saatinde hep böyle iğrenç misin?" Üzerinde pembe, ısıltılı bir A harfi olan uzun bir kahve fincanını havaya kaldırdı. "Çünkü ikinci fincanıma yeni başlıyorum ve eğer durum buysa, buraya gelmeden önce daha fazla kafein almam gerekecek."

Kıkırdadım. "Evet, buna alış. Sabahların benim en sevimsiz zamanım olduğu söylenir, bu yüzden o büyük kupayı öğle yemeğinden sonra daha sert bir şeyle doldurmak isteyebilirsin."

Gözlerini devirdi.

Asistanım Marina -asistanımız- içeri girdi ve masama bir zarf bıraktı. Annalise'e gülümseyerek günaydın dedi ve ben odada yokmuşum gibi davrandı.

Dışarı çıktığında başımı salladım. "Bu arada, seni uyarmak zorundayım: yanlışlıkla yeni asistanının öğle yemeğini yeme."

Annalise şaka yaptığımı düşünüyor gibiydi.

"Tamam." "Seni uyarmadığımı söyleme."

Normalde küçük toplantılar yaptığım köşedeki yuvarlak masaya doğru yürüdüm ve kutusunu yere bıraktım. Etiket fark edince, "Bianchi Şarapçılık mı? İş yükünü eşitlemek ve müşterileri ekiplerimiz arasında yeniden dağıtmak için tüm hesaplarımızı gözden geçireceğimizi sanıyordum?"

"Öyleyiz. Ama yarınki sunumlarımızı birbirimize göstermekten zarar gelmeyeceğini düşündüm. Belki hangisinin en iyisi olduğu konusunda anlaşabiliriz ve birbirimize karşı çıkmak zorunda kalmayız?"

Sırıttım. "Kaybedeceğinden korkuyorsun, ha?"

İç çekti. "Boş ver. Jonas'ın istediği gibi hesapların üzerinden geçelim."

Tanrım, çok alıngan. "Pekala. Neden burada çalışmıyoruz? Yayılmak için daha fazla yer var."

Başını salladı ve kutusundan akordeon bir dosya klasörü çıkardı. Dosyayı düzgünce sıkıştıran elastik bandı açtığında, dosya genişledi ve birkaç düzine bölmeye ayrılmış, ayrı ayrı yuvalar ortaya çıktı. Her yuvanın üzerinde renk kodlu bir etiket vardı ve üzerine bir şeyler yazılmıştı.

"O da ne?"

"Bu benim Hızlı

Kit'im." "Neyin?"

"Hızlı Kit." Yuvalardan birinden bir sürü kâğıt çıkardı ve masanın üzerine yaydı. "Tüm kilit oyuncuların isim ve numaralarını içeren bir müşteri iletişim sayfası, pazarladığımız ürün gruplarının bir özetini veren bir bilgi formu, hesapta çalışan ekip üyelerimin bir listesi, bazı özet bütçe bilgileri, müşterinin logolarının grafikleri, tercih edilen yazı tiplerinin ve PMS renk kodlarının bir listesi ve mevcut projenin bir özeti var."

Ona baktım.

"Ne?"

"Bütün bunlar ne için?"

"Hızlı Kit'i pazarlama alanındaki dosya dolabında tutuyorum, böylece bir müşteri aradığında herkes bilgileri alabilir ve bu belgelere sadece birkaç dakika baktıktan sonra hesabı tartışabilir. Ayrıca yönetici ekibine hesap güncellemelerini vermek üzere toplantılara çağrıldığım da kullanıyorum. Ama bugün her bir hesap hakkında konuşurken kullanabileceğimizi düşündüm."

Kahretsin. O da onlardan biri. Çok düzenli ve nevroitik.

Gözlerimi dosyasına diktim. "Peki bu farklı renkler de neyin nesi?"

"Her hesabın kendi rengi var ve tüm teminatlar ve dosyalar renk kodlu, böylece bilgileri dosyalamak ve bir araya getirmek kolay."

Çenemi kaşıdım. "Biliyor musun, renk kodlama sistemi kullanan insanlar hakkında bir teorim var."

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Stresten erken ölüyorlar."

Güldü ama sonra yüzümü gördü.

"Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

Başımı yavaşça salladım.

Önündeki dosyayı düzeltti. "Pekâlâ. Isıracağım. Söyleyin bana, neden renk kodlamasını tercih eden insanlar daha erken ölüyor?"

"Sana söylemiştim. Stres."

"Bu çok saçma. Aksine, renk kodlama sistemim sayesinde stres seviyem azaldı. Eşyaları daha kolay bulabiliyorum ve her çekmeceyi açıp ortalıkta duran eski evrak yığınlarını karıştırmakla zaman kaybetmek zorunda kalmıyorum. Sadece bir renk için tarama yapabiliyorum."

"Bu doğru olabilir. Aslında, aradığım bir şeyi bulamadığımda haftada birkaç kez *fuck* diye bağırdığımı duyacağınızdan eminim."

"Gördün mü?"

Bir parmağımı kaldırdım. "Ancak strese neden olan şey renk kodlamasının kendisi değil; strese yol açan şey sürekli organizasyon ihtiyacıdır. Renk kodlaması yapan biri her şeyin bir yeri olduğunu düşünür ve dünya bu şekilde çalışmaz. Herkes bu kadar düzenli olmak istemez ve sizin sistemlerinizi takip etmediklerinde, bu doğal olarak sizi strese sokar."

"Bence abartıyorsun. Renk kodlamasını seviyor olmam, nevrotik bir organizasyon manyağı olduğum ve eşyaların yeri değiştiğinde üzülüğüm anlamına gelmez."

"Öyle mi? Bana telefonunu ver."

"Ne?"

"Bana telefonunu ver. Merak etme. Orada sakladığın tüm ördek dudaklı selfie'lerine bakmayacağım. Sadece bir şeyi kontrol etmek istiyorum."

Annalise isteksizce telefonunu bana uzattı. Her şey tam da şüphelendiğim gibiydi. Her uygulama dosyalanmış ve düzenlenmişti. Altı farklı klasör vardı ve bunlar etiketlenmişti: Sosyal Medya, Eğlence, Alışveriş, Seyahat, İş Uygulamaları ve Yardımcı Programlar. Tek bir uygulama bile küçük organize baloncukların dışında değildi. Sosyal medya balonuna tıkladım, Facebook uygulamasını dışarı sürükledim ve serbest bıraktım. Sonra Alışveriş klasörüne girdim, Amazon simgesini aldım ve sosyal medya balonuna sürükledim. İş balonundan e-Sanat uygulamasını çektim ve arka planında serbestçe sallanmasına izin verdim.

Ona geri verdiğimde yüzünü buruşturdu. "Bunun neyi kanıtlaması gerekiyor?"

"Uygulamalarınız artık dağınık. Bu sizi çıldırtmaya başlayacak. Bir şey yapmak için telefonunuzu her açtığınızda, simgeleri ait oldukları yere geri koymak için güçlü bir dürtü duyacaksınız. Haftanın sonunda, bu durum sizi o kadar strese sokacak ki, tansiyonunuzu düşürmek için pes edip hepsini düzelteceksiniz."

"Bu çok saçma."

Omuz silktim. "Tamam. Göreceğiz."

Annalise koltuğunda doğruldu. "Hesapları yönetmek için kullandığınız sistem tam olarak nedir? Bugün hesapları birlikte gözden geçirmek için ne kullanacaksınız? Bir zarfın arkasına pastel boyayla yazılmış bir liste mi?"

"Hayır. Listeye ihtiyacım yok." Sandalyeme geri oturdum ve parmağımı şakağıma vurdum. "Fotoğrafik hafıza. Hepsi burada."

"Tüm bilgiler oradaysa Tanrı yardımcımız olsun," diye mırıldandı.

Annalise sonraki iki saatini tüm hesaplarını gözden geçirerek geçirdi. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdim, ama aşırı düzenli dosyası ona parmaklarının ucunda çok fazla veriye erişim sağlıyordu. Belli ki oyununun zirvesindeydi.

Hangi hesapları yeniden atayabileceğini düşündüğünü not etmek için özet sayfalarından birkaçını bir kenara ayırdık.

Hesaplarım hakkında konuşma zamanı geldiğinde, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Annalise benim yaptığım gibi sadece dinlemek yerine not almayı planladı.

"Not defteri getirmeyi unutmuşum," dedi. "Bir tane ödünç alabilir miyim?"

"Elbette." Ekip çalışması adına masamın çekmecesinden iki bloknot ve bir kalem aldım. Hiç düşünmeden birini onun önündeki masaya, diğerini de benim oturduğum yerin önüne attım. Annalise ön yüzdeki mürekkebi benden önce fark etti. Defteri yüzüne doğru çevirdi.

Kahretsin.

Elinden almaya çalıştım ama geri çekip ulaşamayacağım bir yere koydu. "Burada ne varmış? Bunların hepsini sen mi çizdin?"

Elimi uzattım. "Ver şunu bana."

Karalamalarımı biraz daha incelemek için beni görmezden geldi.

"Hayır."

Kaşlarımı kaldırdım. "Hayır mı? Not defterimi geri vermeyecek misin? Kaç yaşındasın sen?"

"Umm...görünüşe göre..." Defteri havada sallayarak sanatımı sergiledi. "...bunları çizen on iki yaşındaki çocukla aynı yaşta. Bütün gün işte yaptığın şey buysa, neden endişelendiğimden emin değilim. İş için deneyimli bir profesyonelle rekabet etmem gerektiğini düşünüyordum."

Müzik dinlerken karalama yapmak gibi kötü bir alışkanlığım vardı. Yaratıcılık açısından sıkıştığımda ya da projeler arasında bir damak temizleyicisine ihtiyaç duyduğumda bunu yapardım. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ancak akılsızca çizimler yapmak meşgul kafamı boşaltmaya yardımcı oluyor, bu da yaratıcılığın içeride sırasını almasına izin veriyordu. Bu alışkanlık o kadar da kötü sayılmazdı - otuz bir yaşında bir adamın hâlâ masasında *çizgi film süper kahramanları* çizmesi belki biraz utanç verici olabilirdi ama başımı belaya sokacak bir şey değildi... tabii her gün karaladığım süper kahramanlar *erkek* olsaydı. Ama değillerdi. Süper kahramanlarımın hepsi kadındı... belirgin vücut parçaları olan, bir sokak sanatçısına yaptırabileceğiniz, kafanızın vücudunuzun beş katı büyüklüğünde olduğu ve paten kayarken ya da sörf yaparken çizdiğiniz

karikatürler gibi. Onları biliyorsunuz, değil mi?

Muhtemelen dolabınızın arkasında bir yerlerde tek tekerlekli bisiklet sürerken çekilmiş bir fotoğrafınız vardır. Yırtılmış ve buruşmuştur ama yine de o lanet şeyi atmamışsınızdır. Benimkiler de benzer. Sadece benim yarattıklarımın kafaları abartılı değil. *Göğüsleri. Ya da kalçalar.* Bazen dudaklar, eğer havaya girersem. Anladınız işte.

Jonas kısa bir süre önce insan kaynaklarından bir kadının beklenmedik bir şekilde uğrayıp bir göz atmasıyla yaşanan küçük bir olaydan sonra beni ofiste o pisliği bırakmamam konusunda tekrar uyarmıştı.

Annalise'in elinden defteri kaptım, sayfayı yırttım ve buruşturup top haline getirdim. "Rahatlamak için karalıyorum. O defteri aldığımı fark etmemiştim. Genelde işim bittiğinde sayfayı yırtıp atarım. Özür dilerim."

Sanki beni inceliyormuş gibi başını eğdi. "Özür diliyorsun, ha? Tam olarak ne için özür diliyorsun? Benim onları görmemden mi yoksa senin şirket zamanında kadınları nesneleştiren karakterler çizimden mi?"

Sanırım bu hileli bir soru. Tabii ki, sadece onları gördüğü için üzgündüm. "İkisi de."

Gözlerini kısıp bana baktı. "Saçmalıyorsun."

Masama geri döndüm, çekmeceyi açtım ve buruşturulmuş karalama sayfasını bıraktım. Çekmeceyi kapatırken, "Henüz ne zaman saçmaladığımı anlayabilecek nitelikte olduğunu sanmıyorum. Toplamda kaç saat geçirdik, bir saat mi?"

"Sana bir şey sorayım. Eğer ben bir erkek olsaydım -mesela senin arada bir happy hour'a çıktığın arkadaşlarından biri- ondan özür diler miydin?"

Tabii ki hayır. Başka bir hileli soru. Buna nasıl cevap vereceğimi düşünmem gerekti. Neyse ki İK'nın hassasiyet ve cinsel taciz eğitiminden geçmiştim, bu yüzden doğru cevabı verebilecek donanıma sahiptim.

"Eğer onu rahatsız edeceğini düşünseydim, evet." Ofis dışında sosyalleştiğim erkeklerin hiçbirini rahatsız etmeyeceğini söylemedim... çünkü çoğunlukla *amcıklar*la takılmıyorum. Jonas'ın bunu bilseydi, kendimi tutmamdan memnun olacağını düşündüm.

"Yani beni kırabileceğini düşündüğün için mi benden özür diledin?"

Kolay bir tane. "Evet."

Tartışmanın bu şekilde sona ermesini umarak yerime oturdum. Annalise de aynısını yaptı. Ama o kadar çabuk pes etmiyordu. "Yani kadınları nesneleştirmek sorun değil de, bununla birilerini rahatsız edebileceğini düşündüğün zaman mı sorun oluyor?"

"Ben öyle bir şey demedim. Kadınları nesneleştirdiğimi varsayıyorsunuz. Yaptığımı sanmıyorum."

Bana saçmaladığımı söyleyen bir bakış fırlattı.

"Bence kadınları nesneleştiren *sensin*."

"Ben mi?" Kaşları havaya kalktı. "Kadınları nesneleştiriyor *muyum*? Nasıl yani?"

"O çizim bir süper kahramandı - kadının uçma gücü vardı. Her gün yüksek binalardan atlıyor ve bir baş belası gibi suçla savaşıyor. Ve siz burada biraz dolgun olduğu için onun bir tür çılgın fantezi olduğunu varsayıyorsunuz. Savannah Storm'un 160 IQ'ya sahip olduğunu ve daha dün yaşlı bir kadını otobüsün altında kalmaktan kurtardığını hesaba katmadınız bile."

Annalise tek kaşını kaldırdı. "Savannah Storm?"

Omuz silktim. "Adı bile belalı, değil mi?"

Başını salladı ve bir gülümseme kırıntısının tehditkâr olduğunu gördüm. "Savannah'nın ne kadar belalı biri olduğunu senin karalamandan nasıl anlayabilirdim ki?"

Bir şekilde ciddi bir yüz ifadesini korumayı başardım. "Pelerin giyyordu, değil mi?"

Annalise çatladı ve güldü. "Özür dilerim. Göğüslerinin her biri kafamdan daha büyük olduğu için o büyük ipucunu kaçırmış olmalıyım. Demek istediğim, IQ'su pelerininden belli olmalıydı."

Omuz silktim. "Olur böyle şeyler. Ama böyle aceleci yargılara varmamaya dikkat etmelisin. Bazı insanlar alınabilir ve kadınları nesneleştirdiğinizi düşünebilir."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Güzel. O zaman belki şimdi önemli hesaplara geçebiliriz - *benimkine*."

chapter 5

Annalise

Onu uyarmaya çalıştım.

Dün gece bile, hesaplarımızı birlikte gözden geçirmeyi bitirdiğimizde, Bianchi Şaraphanesi'ne bugün yapacağım sunumu tekrar gündeme getirmeye çalıştım. Ancak kendini beğenmiş pislik, hesabı almak için hiçbir şansı olmadığını *neden* bildiğimi açıklayamadan beni durdurdu.

O yüzden boş ver, umarım tüm sabahını tamamen gereksiz bir köpek ve midilli gösterisi için harcamıştır.

Yarım mil uzunluğundaki toprak yoldan aşağı inip dev salkım söğüdün yanına park ederken kendi kendime mırıldandım. Buraya gelmek her zaman üzerime bir sakinlik dalgası getirirdi. Düzgünce dikilmiş sıra sıra asmalar, sallanan söğüt ağaçları ve istiflenmiş fiçılar tarafından karşılanmak, dinginliğin gözeneklerimden içeri sızmasına izin verdi. Arabamdan inip gözlerimi kapattım, derin ve temiz bir nefes aldım ve haftanın stresini biraz olsun üzerimden attım. *Huzur.*

Ya da ben öyle sanıyordum.

Ta ki gözlerimi açıp sağ tarafta, büyük, eski yeşil traktörün yanına park etmiş bir araba fark edene kadar. Ve o araba benimkinin neredeyse aynısıydı.

Hâlâ burada.

Bennett'in randevusu bu sabah saat ondaydı. Saati me baktım ve erken gelmediğimi iki kez kontrol ettim. Ama değildim. Öğleden sonra saat neredeyse üçtü. Ben geldiğimde çoktan gitmiş olacağını düşünmüştüm. Beş saat boyunca ne konuşmuş olabilirlerdi ki?

Bağ yöneticisi Knox, ben dosyalarımı arabadan indirmeyi bitirdiğim sırada elinde bir kasa şarapla küçük dükkândan çıktı.

İlk üzüm tohumlarının ekilmesinden bu yana şaraphanede çalışıyordu.

"Hey, Annie." El salladı.

Bagajı kapattım ve deri sanat çantamı omzuma attım. "Hey, Knox. Hafta sonu şişelerimi saklayabilmen için bagajımı tekrar açmamı mı istiyorsun?" Alay ettim.

"Son şişeyi bile bagajınıza koysam Bay Bianchi'nin aldırmayacağından eminim."

Gülümsedim. Bu konuda haklı sayılırdı. "Matteo ofiste mi yoksa evde mi? Onunla bir iş görüşmem var."

"Son gördüğümde bir ziyaretçiyle birlikte tarlada yürüyordu. Ama şu anda mahzende olabilirler. Sanırım ona tam bir tur attırıyordu."

"Teşekkürler, Knox. Seni çok çalıştırmalarına izin verme!"

Ofisin kapısı kilitli değildi ama içeride kimse yoktu. Ben de sunum malzemelerimi resepsiyon masasının üzerine bıraktım ve herkesin saklandığı yeri aramaya başladım. Perakende satış mağazasının kapısı açıktı ama seslendiğimde kimse cevap vermedi. Tam dönüp ana binaya yönelmek üzereydim ki dükkândan şarap mahzenine ve tadım odasına açılan kapının önünden geçerken seslerin yankılandığını duydum.

"Alo?" Yüksek topuklu ayakkabılarımla taş merdiven boşluğunda dikkatlice ilerledim.

Matteo'nun İtalyanca konuşan sesi uzaklardan geliyordu. Ama aşağıya indiğimde karşımda bulduğum tek kişi Bennett'ti. Gömleğinin kollarını sıvamış, kravatını gevşetmiş ve önündeki masanın üzerinde bir şarap kadehi uçuşan tadım masalarından birinde oturuyordu. Dört kadehten üçü boştu.

"İş yerinde içki mi içiyorsun?" Kaşlarımı kaldırdım.

Parmaklarını başının arkasında birleştirdi ve kendini beğenmişliğinin tadını çıkarmak için arkasına yaslandı. "Ne diyebilirim ki? Sahiplerim beni seviyor."

Kahkahalarımı tuttum. "Oh, öyle mi? Yani gerçek seni görmelerine izin vermedin, öyle mi?"

Bennett gülümsedi. Muhteşem bir gülümseme. *Pislik.*

"Buraya gelmekle boşa gittin, Teksas. Sana anlatmaya çalıştım ama dinlemedin."

İçimi çektim. "Matteo nerede?"

"Az önce bir telefon aldı ve fermantasyon odasına girdi."

"Margo'yu gördün mü?"

"Markete koştu."

"Hâlâ burada ne yapıyorsun? Sunumuna geç mi kaldın?"

"Tabii ki hayır. Matteo, bu yıl diktikleri yeni asmaları görebilmem için bana bir tur vermeyi teklif etti ve ardından Margo tam bir tadım yapmam için ısrar etti. Artık aileden biri gibiyim." Bana doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Gerçi Bayan Bianchi'nin benden hoşlandığına eminim. Dediğim gibi, bunu kazanma şansın yok."

Bir şekilde suratımı asmamayı başardım. "Margo... Bayan Bianchi... *Sana* mı? Matteo'nun onun kocası olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bir şey deneyeceğimi söylemedim. Sadece gördüğüm gibi söylüyorum." Başımı salladım. "İnanılmazsın."

Açılıp kapanan bir kapının sesi ikimizin de başını tadım odasının arka tarafına çevirdi. Burada her ses iki kat daha yüksek yankılanıyordu, Matteo'nun bize doğru yürürken attığı adımlar da buna dahildi. Başını kaldırıp beni gördüğünde kollarını açtı ve o kalın İtalyan aksanıyla konuştu. "Annie'm. Gelmişsin. Geldiğini duymadım."

Matteo beni sıcak bir şekilde kucakladı, sonra yüzümü tuttu ve her iki yanağımı da öptü. "Kardeşimle telefonda konuşuyordum. Adam bunca yıl sonra bile hâlâ aptalın teki. Keçi almış." Beş parmağını da evrensel İtalyan hareketi olan "*capeesh!*" anlamında birleştirdi. "Keçiler! Geri zekâlı, tepelerdeki arazisinde yaşamak için keçi almış. Ekinlerinin yarısını yiyince de şaşırmış. Tam bir aptal." Matteo başını salladı. "Ama bunu boş ver. Sizi tanıştırayım." Bennett'e döndü. "Bu beyefendi Bay Fox. Bize arattırdığınız büyük reklam şirketlerinden birinden."

"Umm...evet. Tanışmıştık. Ofiste işler çok yoğun olduğu için sizinle konuşma fırsatım olmadı. Ama Bennett ve ben... artık aynı şirket için çalışıyoruz. Birkaç ay önce onunla görüşmek için randevu aldığınızda çalıştığı şirket olan Foster Burnett, benim çalıştığım şirket olan Wren Media ile birleşti. Artık tek bir büyük reklam ajansı var: Foster, Burnett ve Wren. Yani, evet, Bennett ve ben tanıştık. Birlikte çalışıyoruz."

"Oh iyi." Alkışladı. "Çünkü arkadaşın bu akşam yemekte bize katılacak."

Gözlerim Bennett'in böbürlenmiş gözleriyle buluşmak için sıçradı. "Akşam yemeğine kalacak mısınız?"

Cheshire kedisi gibi sırtıttı ve göz kırptı. "Beni *Bayan* Bianchi davet etti."

Matteo, Bennett'in kocaman aptal gülümsemesinin beni kızdırmaya çalıştığından habersizdi, çünkü kendini beğenmiş piç kurusu, Bayan *ondan hoşlandığı* için davet edildiğini düşünüyordu.

Bu fikir gerçekten çok komikti. Çünkü Margo Bianchi'yi tanıyordum ve *inanın bana*, Bennett Fox'u ondan hoşlandığı için yemeğe davet etmemişti.

Bunu kocasını çok sevdiği için değil -ki bu doğrudu- Margo Bianchi sürekli çöpçatanlık yaptığı için biliyordum. Genç bir adamı yemeğe davet etmesinin tek bir nedeni vardı. Çünkü ona *kızını* ayarlamak istiyordu.

"Bayan Bianchi sizi davet etti, öyle mi?" Yüzündeki o sırıtışı silmek için sabırsızlanıyordum.

Bennett şarabını aldı ve sırttan dudaklarına götürmeden önce birkaç kez döndürdü. "O yaptı."

Abartılı bir şekilde gülümsedim. "Bu harika. Sanırım *annemin* yemeklerini gerçekten seveceksin."

Bennett yudumun ortasındaydı. Kaşlarının şaşkınlıkla aşağı inişini ve sonra şokla yukarı kalkışını izledim - tam da şarabından boğulmaya başlamadan önce.

"Düşmanı yemeğe davet ettiğine inanamıyorum."

Annem bir tencerenin üstünü kaldırdı ve sosunu karıştırdı. "Çok yakışıklı bir adam. Ve iyi bir işi var."

"Evet. Biliyorum. O *benim* işimi yapıyor, anne."

"Otuz bir yaşında, bir erkeğin yuva kurmaya başlaması için iyi bir yaş. Günümüzdeki pek çok genç gibi kırklı yaşlarda çocuk yapmaya başlarsanız, ellili yaşlarınızda ayak uyduracak enerjiniz kalmadığında bir genç kızınız olur."

Şarap kadehimi yeniden doldurdum. Söz konusu anneler olduğunda, kendimi hep şanslı görmüşümdür. Babamla ayrıldıktan sonra beni neredeyse tek başına büyüttü. Tam zamanlı çalışmasına rağmen hiçbir futbol maçını ya da okul etkinliğini kaçırmamıştı. Arkadaşlarımdan çoğu her şeye burnunu sokan evli annelerinden ya da yeni bir koca arayışında olan boşanmış annelerinden yakınlıkla, ben hiç şikayet etmedim - ta ki yirmi beş yaşına gelene kadar. Görünüşe göre, annemin davranışlarına bakılırsa, kız kurusu gölgesi kadınları takip etmeye o zaman başlamış.

"Bennett senin müstakbel damadın değil anne. Bu konuda bana güven. O kibirli, küçümseyici, karikatür çizen, iş çalan bir baş belası."

Annem kepçeyi yağlı kaşığın üzerine bıraktı ve dudaklarını büzerek bana baktı. "Bence abartıyorsun tatlım."

Ona dik dik baktım. "Ondan hoşlandığın için onu yemeğe davet ettiğini düşündü."

Alnı kırıştı. "Onunla mı?"

"Evet. Yani... onunla kendin için ilgileniyordun. O da senin evli olduğunu biliyor."

Güldü. "Ah, tatlım. O yakışıklı bir adam. Sanırım *çoğu* kadın ondan hoşlanıyor, bu yüzden bir kadının arkadaşça davranmasını bir kadının bir nedenden dolayı arkadaşça davranmasıyla karıştırmaya alıştı."

Sanki Bennett hakkında *her şeyi* söyleyebilmişim ve annemin bunun için bir bahanesi varmış gibi hissetmeye başladım.

"İşimi çalmaya çalışıyor."

"Şirketleriniz birleşti. Bu talihsiz bir durum, ancak onun bu durumla bir ilgisi yok."

"Yavru kedilere kötü davranıyor," diye kestirip attım.

Annem başını salladı. "Adamı sevmemek için her türlü bahaneyi bulmaya çalışıyorsun."

"Herhangi bir bahane bulmama gerek yok; ne zaman onun huzuruna çıksam bana sebepleri gümüş tepside sunuyor."

Annem ateşi kısarak kaynamaya bıraktı ve şarap dolabından bir şişe daha çıkardı. "Sence Bennett '02 Cab'i sever mi?"

Vazgeçtim. "Tabii. Bence bayılacak."

"Burada mı büyüdün? Şaraphanede mi yaşadın?"

Akşam yemeğinden önce Bennett'ten kaçmak için verandaya çıkıp annem ve Matteo'nun çikolatalı labradoru Sherlock ile oynamıştım. Ne yazık ki, o beni buldu.

"Hayır. Keşke." Bir tenis topunu verandanın parmaklıklarının üzerinden sarmaşıkların arasına fırlattım. Sherlock koşmaya başladı. "Annem ve ben hayatımın büyük bölümünde Palisades bölgesinde yaşadık. Ben üniversiteye gidene kadar Matteo'yla tanışmamıştım. Onu anneme ellinci yaş günü için almıştım."

Bennett direğe yaslandı, bir elini rahatça pantolonunun cebine soktu. "Annemin bunu bilmesine izin verme. Ona aldığım tek şey, tozlansın diye dolabın arkasına sakladığı bir Keurig'di."

Gülümsedim. "Büyürken hep İtalya'ya gitmek istediğini söyledin. O ellisine basmak üzereyken ben ilk işimi bulmuştum ve on günlük bir Roma ve Toskana turu için para biriktirdim. Matteo turumuzun uğradığı üzüm bağlarından birinin sahibiydi. Çok iyi anlaştılar ve Matteo döndükten iki ay sonra üzüm bağını satılığa çıkardı ve ona daha yakın olmak için ABD'ye taşınmaya karar verdi." Üzüm çiftliğini işaret ettim. "Burayı satın aldı ve tanıştıkları günün birinci yıl dönümünde burada evlendiler."

"Vay canına. Bu çok havalı."

"Evet. O harika bir adam. Annem onunla tanışmayı hak etti."

Sherlock ağzında topla koşarak geri geldi ama hain topu ayaklarımın dibine bırakmak yerine Bennett'e götürdü. Uzandı ve kafasını kaşıdı.

"Senin adın ne evlat?"

"Onun adı Sherlock."

Bennett topu çiftliğe doğru fırlattı ve insanın en iyi dostu yola çıktı. "Bianchi Şarapçılık'ın aileniz olduğunu söyleyebilirdiniz."

Çenem düştü. "Şaka mı yapıyorsun? Denedim. Birçok kez. Ama sana her anlatmaya çalıştığımda sözümü kesip hesabı nasıl kazanacağından ve patronların seni ne kadar sevdiğinden bahsediyordun. Bu konuda oldukça ukalaydın. Özellikle de bu öğleden sonra, *annemin* senden hoşlandığını söyleyerek."

"Evet. Bunu söylediğim için özür dilerim. Sadece seninle uğraşmak istedim. Sunumundan önce özgüvenini sarsmak istedim."

"Güzel. Çok güzel."

Büyüleyici gülümsemesini serbest bıraktı. "Ne diyebilirim ki? Aşkta ve savaşta her şey mübahtır."

"Yani savaşta, öyle mi? Ben de burada daha iyi olan adayın işi liyakate göre alacağını düşünüyordum, diğeri sabote ettiği için değil."

Bennett ayağa kalktı ve göz kırptı. "Savaştan bahsetmiyordum. Beni zaten seviyorsun."

Güldüm. "Tanrım, ne kadar da kendini beğenmişsin."

Bennett evin içinde dolaşırken Sherlock ile yakalamaca oynamayı bitirmek için verandada kaldım. Üzerinde takım elbise ceket, bir elinde bir kadeh şarap ve diğer elinde deri portföy çantasıyla dışarı çıktığında şaşırdım.

"Nereye gidiyorsun?"

Şarap bardağını bana uzattı, ama almak için uzandığımda geri çekti ve yudumladı. "Annen çıkarken bunu sana getirmemi istedi."

"Nereye gidiyorsun?"

"Eve gideceğimi
düşündüm."

"Sen mi kullanacaksın? Annemle babam şarabı su gibi içiyor." "Yok, ben iyiyim. Sadece bir set tadım yaptım ve onları bir saat boyunca içtim. birkaç saat."

"Oh. Tamam. Ama henüz yemek yemedik."

"Biliyorum. Ailenizden de özür diledim. Onlara bir işim çıktığını ve kaçmam gerektiğini söyledim."

"Bir şey *mi oldu*?"

"Ailenizle geçirdiğiniz zamana müdahale etmek istemem. Annen birkaç aydır birbirinizi görmediğinizden bahsetti."

"Bay Wren öldüğünden beri işler çığırından çıktı."

Bennett ellerini havaya kaldırdı. "Anlıyorum. İnanın bana, annem size onu yeterince aramadığını ya da görmediğini söyleyecektir."

"Gitmek zorunda değilsin."

"Sorun değil. Nadiren de olsa yenilgiyi kabul edebilirim. Bu muharebeyi kazandın ama savaşı kazanamayacaksın Teksas. Benim dikkatimi dağıtmadan fikirlerini onlara sunmana izin vereceğim."

Ayağa kalktım. "Annem çok hayal kırıklığına uğrayacak. Muhtemelen akşam yemeğinde ne tür bir iç çamaşırı giydiğini tartışmayı planlıyordu, böylece gelecekteki torunlarının korunması için dar külotlarla spermleri öldürmediğinden emin olacaktı."

Bennett şarabından bir yudum daha aldı ve artık yarısı boş olan bardağı bana uzattı. Ama kadehi almaya gittiğimde bırakmadı. Bunun yerine, parmak uçlarımız birbirine değerken bana doğru eğildi. "Anneme endişelenmemesini söyle. Oğullarım sağlıklı." Bana göz kırptı ve şarabı bıraktı. "Komando olmayı tercih ederim."

Kıkırdadım ve arabasına doğru yürümesini izledim. Sunum malzemelerini bagaja yükledi ve kapıyı çarparak kapattı.

"Hey!" diye

bağırdım.

Kafasını

kaldırdı.

"Hiç kendini çiziyor musun? Komando iyi bir süper kahraman ismi olabilir."

Bennett arabasının kapısına doğru döndü. Kapıyı açtı ve arkasından bağırırken kapıyı tuttu. "Bu gece rüyanda göreceksin, Texas. Ve hangi kısmını abartacağını tahmin etmek zorunda değilim."

chapter 6

Bennett

"Geç kaldın."

Saatime baktım. "Saat on ikiyi üç dakika geçiyor. 405'in bir yedeği vardı."

Fanny çarpık, artrit hastası parmağını bana doğru salladı. "Buraya zamanında gelemedin diye onu geç getirme."

Dilimi ısırdım ve asıl söylemek istediğimi "Evet, hanımefendi" demekle yetindim.

Gözlerini kısarak bana baktı, verdiğim yanıtın büyüklük taslamak mı yoksa gerçekten saygılı olmak mı olduğundan emin değilmiş gibi görünüyordu. İkincisi imkansızdı çünkü bir insana saygı göstermek için ona saygı *duymanız* gerekir.

Küçük evinin verandasında durmuş birbirimize bakıyorduk. Etrafindan pencereye baktım ama panjurlar çekiliydi.

"Hazır mı?"

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. Bunun bir engel olduğunu anlamalıydım. Kotumun cebini karıştırarak çeki çıkardım, vaftiz oğlumla vakit geçirmeme izin vermesi için sekiz yıl boyunca her ayın ilk cumartesi günü ona verdiğim ödemenin aynısıydı.

Sanki onu koparmaya çalışacakmışım gibi dikkatle inceledi, sonra sütyeninin içine soktu. İzlerken yanlışlıkla buruşuk bir göğüs dekoltesi gördüğüm için gözlerim yandı.

Kenara çekildi. "Odasında, ağzı bozuk olduğu için bütün sabah cezalandırıldı. Senden böyle konuşmasa iyi olur."

Evet. Muhtemelen bu yüzden böyle davranıyor. İki haftada bir onunla geçirdiğim beş saat onu mahvediyor. Senin sarhoş kışkı dördüncün değil.

Ya da beşinci -sayısını unuttum- cahil kocam beş dakika içinde beni alıp bırakırken en az iki kez kapa şu lanet çeneni diye bağırtıyor.

Odasının kapısını açtığımda Lucas'ın gözleri parladı. Yatağından fırladı. "Bennett! Gelmişsin!"

"Elbette geldim. Ziyaretimizi kaçırmak istemezdim. Bunu biliyorsun."

"Büyükannem çürük olduğum için benimle vakit geçirmek istemeyebileceğini söyledi."

Bu kanımı kaynattı. Ziyaretlerimi bir korkutma taktiği olarak kullanmaya hakkı yoktu.

Göz göze gelebilmek için yatağına oturdum. "Birincisi, sen çürük değilsin.

İkincisi, seni ziyaret etmekten asla vazgeçmeyeceğim. Hiçbir sebeple." Yere baktı.

"Lucas?"

Gözleri tekrar benimkilere dönene kadar bekledim. "Asla. Tamam mı dostum?"

Başını salladı ama bana inandığından pek emin değildim.

"Hadi ama. Neden buradan çıkmıyoruz? Planladığımız büyük bir gün var." Bu Lucas'ın gözlerini parlattı. "Bekle biraz. Bir şey yapmam gerek."

Yastığının altına uzandı, birkaç kitap aldı ve sırt çantasına doğru yürüdü. Elindeki en üstteki kitabın kapağına iyice bakana kadar okul eşyalarını kaldırdığını düşündüm.

Kaşlarım birbirine çatıldı. "O kitap ne?"

Lucas onu kaldırdı. "Bunlar annemin günlükleri. Büyükannem onları tavan arasında buldu ve okuduktan sonra bana verdi."

Sophie'nin kaldırımında oturup o şeye bir şeyler yazdığı anı gözümün önüne geldi. O günlükleri tamamen unutmuştum.

"Şuna bir bakayım."

İlk kitap, ön yüzünde kabartmalı altın bir çiçek bulunan, deri ciltli bir günlüktü. Sayfaları çevirirken gülümsedim ve başımı salladım. "Annen bu deftere her ayın ilk günü bir şeyler yazardı, asla ikinci günü yazmazdı ve her zaman kırmızı kalemle yazardı."

"Sayfaya *Sevgili Ben* diye başlıyor, sanki kendine mektup yazdığını bilmiyormuş gibi. Ve onları bu tuhaf şiirlerle bitiriyor."

"Onlara haiku deniyor."

"Kafiyeyle bile değil."

Güldüm, Soph'un bana ilk kez bir tane gösterdiği zamanı düşündüm. Ona limeriklerde daha iyi olduğumu söylemiştim. Benim okuduğum neydi? Oh bekle...

Bir zamanlar Lass adında bir adam varmış. Pirinçten yapılmış iki dev topu varmış. Fırtınalı havalarda birbirlerine yapışmış ve kışından şimşek çıkarmış. Evet, öyleydi.

Bana çizim yapmamı söylemişti.

Bir keresinde, lisedeyken, takılırken uyuyakalmıştı ve ben de bunu elime alıp okumuştum. Uyandığında beni kitabı bitirmek üzereyken yakaladığında çok kızmıştı.

Lucas'a baktım. "Büyükannen bunu okuduğunu biliyor mu?"

Kaşlarını çatı. "Annem hakkında her şeyi öğrenmemi ve sonra da tam tersini yapmamı söyledi. Bunun seni daha iyi tanımama da yardımcı olacağını söyledi."

Lanet olası Fanny. Neyin peşindeydi? "Şu anda bunları okumanın senin için iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Belki biraz daha büyüdüğünde."

Omuz silkti. "Daha yeni başladım. Senden çok bahsediyor. Ona bir kız gibi fırlatmayı nasıl bırakacağını sen öğrettin."

Gülümsedim. "Evet. Çok yaklaştık."

Uzun zaman önce okuduğum kısımların ayrıntılarını hatırlayamıyordum ama on bir yaşındaki bir çocuğun ölmüş annesi hakkında okuması gereken bir şey olmadığından oldukça emindim.

"Bunları bir süre senin için saklamama ve belki okuman için bazı bölümleri seçmeme ne dersin? Annenin erkeklerden falan bahsettiğini okumak isteyeceğini sanmıyorum, kızlar genelde günlüklere böyle şeyler yazarlar."

Lucas yüzünü buruşturdu. "Kalsınlar. Zaten biraz sıkıcıydı." "Sağ ol dostum."

"Bugün balığa çıkacak mıyız?" diye sordu. "Bize yeni yemler yaptın mı?"

Yatağına koştu ve sadece ayakları dışarı çıkana kadar altına girdi. Ona verdiğim tahta kutuyla geri dönüp kutuyu açtığında gülümsemesi kulaktan kulağa yayılıyordu.

"Yünlü bir böcek, bir tavşan sülüğü ve altın nervürlü bir tavşan kulağı yaptım."

Hiçbirinin neye benzediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama Google'da aratırsam onun yemlerinin mükemmel bir şekilde yapılmış olacağını biliyordum. Lucas sinek balıkçılığıyla ilgili her şeye takıntılıydı. Yaklaşık bir yıl önce bu konuyla ilgili bir reality şovu izlemeye başlamıştı ve hevesi hiç azalmamıştı. Bu da nasıl sinekle balık tutulacağını öğrenmem gerektiği anlamına geliyordu.

Bir keresinde Kuzey Kaliforniya'da balık tutulabilecek göllerle ilgili bir YouTube videosu izliyordum ve onu bir günlüğüne götürmeyi

düşündüğümü söylediğimde, farklı balık türleri için en iyi noktaları saymaya başladı

gölün etrafındaki şeyler. Görünüşe göre, o da benim rastladığım videonun aynısını izlemişti, sadece yüz kere.

Yemleri kutudan çıkardım ve el emeğini kontrol ettim. Dükkandan satın aldıklarınızdan farklı görünmüyorlardı.

"Vay canına. İyi iş." Bir tanesini kaldırdım. "Yünlü böceği ilk ben kullanacağım."

Lucas kıkırdadı. "Tamam. Ama bu tavşan sülüğü."

"Bunu biliyordum."

"Elbette yaptın."

"Okul nasıl gidiyor dostum? Yaz tatiline yaklaşıyoruz." "Okul iyi," diye kaşlarını çatı. "Ama Minnetonka'ya gitmek istemiyorum."

Vücudum kaskatı kesildi. Lucas'ın babasının orada yaşadığını biliyordum. Ama başka kimsenin bunu bildiğini sanmıyordum. "Neden Minnetonka'ya gittin?"

"Büyükanmem beni kız kardeşine gitmeye zorluyor. Hiçliğin ortasında yaşıyor. Fotoğraflarını görmüştüm. Bizi görmeye geldiğinde de tek yaptığı kanepede oturup aptal pembe diziler izlemek ve benden ayaklarını ovmamı istemek." Durakladı. "Soğanları var."

"Soğan mı?"

"Evet. Ayaklarında. Kemikli falan garip şişlikler var ve onları ovmamı istiyor. İğrenç bir şey."

Kıkırdadım. "Ah. Bunyonlar. Evet, oldukça kötü olabiliyorlar. Ne kadar kalacaksınız?"

"Büyükanmem bir ay dedi. Kız kardeşi..." Lucas parmaklarını havaya kaldırarak tırnak işareti yaptı "...kadın uzuvları ameliyatı."

Bir aylığına ayrılması ve annesinin onu götürmeye hiç niyeti olmadığı bir yere gitmesinden başka bir şey konuşuyor olsaydık, konuşması beni güldürürdü. "Bir sürü aileyle tanışacağımı söyledi. Ama ben evde kalıp futbol kampına gitmeyi tercih ederim."

Fanny şimdi neyin peşindeydi? Bu öğleden sonra Lucas'ı bıraktığımda ikimizin kesinlikle konuşması gerekiyordu. Bana herhangi bir ziyareti kaçıracağından bahsetmemişti ve kaçıracağı anlaşılan yaz futbol kampının parasını çoktan ödemiştim. Ama Lucas'a, büyükannesinin onun için en iyisinin ne olduğunu görmesini sağlayacağıma dair söz vermekten daha iyisini öğrenmişim.

Bu yüzden konuyu daha sonraya bırakmaya ve Cumartesi günümüzü mahvetmesine izin vermemeye çalıştım.

"Lulu ile işler nasıl gidiyor?" Kızlar son zamanlarda yeni bir tartışma konusuydu.

Lucas oltasını göle attı ve oltanın en az altmış metre ötedeki suya düşmesini izledik. Ben bunun yarısına bile ulaşsam şanslıydım. Oltayı kilitledi ve bana doğru baktı. "Billy Anderson'dan hoşlanıyor. Futbol takımında."

Ah. Şimdi anlaşıldı. İki hafta önce onu almaya geldiğimde, futbol takımına girmesi konusunda büyükannesiyile konuşup konuşamayacağımı sormuştu. Ona çok tehlikeli bir spor olduğunu söylemişti. Daha önce futbol dışında hiçbir şeye ilgi duymamıştı ve Tanrı biliyor ya, ona beyzbol ve futbol topu attırmaya çalışmıştım. Ama şimdi neredeyse on iki yaşındaydı - on iki yaşındaki Cheri Patton'ın gol attığında zıplayıp benim için tezahürat yaptığını keşfettiğimde benim olduğum yaşıydı. *O kızın harika ponponları vardı.*

"Öyle mi? Merak etmeyin. Denizde bir sürü balık var."

"Evet." Moped yaptı. "Sanırım bir dahaki sefere çirkin bir tanesini seveceğim." Kahkahalarımı tuttum. "Çirkin bir tane mi?"

"Güzel olanların hepsi çok otoriter ve kaba. Ama çirkin olanlar genellikle çok havalıdır."

Belki de bana kızlar konusunda danışmanlık yapmalı, tam tersi değil.

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor. Ama sana bir tavsiyede bulunmama izin ver."

"Ne?"

"Kıza, güzellerden biri olmadığı için ondan hoşlanmaya karar verdiğini söyleme."

"Evet. Yapmayacağım." Yüzünde bir sırıtişla oltasına sarıldı. "Bahse girerim birkaç hafta önce lastiğini değiştirdiğinde senin tişörtünü giyen kız gerçekten çok kabaydı."

Güldüm. Çocuk hiçbir şeyi kaçırmadı. Normalde Lucas'ın yanına kadın getirmezdim. Bunu sorun etmeyeceğini düşündüğümünden değil, yaşadığım ilişkiler genelde çok uzun sürmediği için. Birkaç hafta önce Elena'yla tanıştığı zaman hariç -üniformalı bir kızla ilgili birden fazla fantezimi gerçekleştiren seksi, küçük sayaç görevlisi. Lucas'la her cumartesi yaptığımız düzenli ziyaretten önceki geceyi benim evimde geçirmiştik. On

Onu aldıktan birkaç dakika sonra cep telefonumu aradı ve arabasına binamın dışında -onu yatağında bıraktığım yerde- müdahale edilmesi gerektiğini söyledi. Bana bu kadar iyi bakmışken geri dönüp arabasıyla ilgilenmemelik edemezdim. Böylece Lucas, Elena'yla tanıştı. Onun bir arkadaş olduğunu söylemiştim ama görünüşe göre o ikiyle ikiyi bir araya getirmişti. *Küçük pislik.*

"Elena çok iyiydi." *Sonraki hafta boyunca aramayınca kadar.* Sonra bana siktir olup gitmemi söyledi. Ve dün aniden ofisin dışında her zamanki yerime park ettiğimde park cezaları almaya başladım.

"Arkadaşım Jack, bir kıza üç soru sorman gerektiğini ve bunlardan herhangi birine hayır cevabı verirse ondan hoşlanmaman gerektiğini söylüyor."

"Öyle mi? Hangi sorular bunlar?"

Lucas parmaklarıyla saydı ve bir tanesinin yerine başparmağını kaldırdı. "İlk olarak, ödevini başkasının kopyalamasına izin verip vermediğini soruyorsun." İşaret parmağını kaldırdı. "İkincisi, bir dilimden fazla pizza yiyip yiyemediğini sor. Ve üçüncüsü..." Orta parmağını ekledi. "Hiç pijamalarıyla dışarı çıkıp çıkmadığını bilmeniz gerekiyor."

"İlginç." Çenemi kaşıdım. Bu teoriyi kendim test etmem gerekebilirdi. "Lulu bir dilimden fazla pizza yer mi?"

"Salata yiyor."

Sanki bu kelime bir lanetmiş gibi söyledi. Ama bunda bir şey vardı. Bir kadını güzel bir İtalyan restoranına ya da et lokantasına götürdüğümde salata siparişi veriyorsa -ki çoğu zaman *çok doyduğu* için bitiremiyor- bu asla iyiye işaret değildir.

"Sana bir şey sorayım. Arkadaşın Jack bu testi nasıl buldu?"

"On sekiz yaşında bir ağabeyi var. Ayrıca ona, bir kıza üç testisin olduğunu söylersen, her zaman ona pipini göstermene izin vereceğini söyledi."

Bunu kesinlikle deneyeceğim. Küçük Bayan Babasının Şaraphanesi Var'da işe yarar mı diye merak ettim.

"Bu son tavsiyeyi denemen gerektiğini sanmıyorum. Uygunsuz teşhirden tutuklanabilirsin."

Lucas ve ben bütün günümüzü sinekle balık avlayarak geçirdik. O bir kova dolusu alabalık yakaladı. Ben de bir bronzluk yakaladım. Onu Fanny'nin evine geri götürdüğümde, Fanny her zamanki dost canlısı halini takınmıştı. Lucas'la vedalaştıktan sonra kapıyı suratıma kapatmasını engellemek için ayağımı kapıya sokmak zorunda kaldım.

"Seninle bir dakika konuşmam gerek."

İki eli de kalçalarına gitti. "Çekin ödenmeyecek mi?"

Tanrı korusun.

"Benim çekimde sorun yok. Lucas'ın bu yaz gitmesi için para ödediğim günlük kamp Kick Start'a verdiğim de öyle."

Fanny tam bir baş belasıydı ama zekiydi. Ona hiçbir şeyin açıklanmasına ihtiyacı yoktu.

"Kız kardeşime yardım etmek zorundayım. Yarısını o ödeyecek." "Cumartesi ziyaretlerim ne olacak?"

Sorumu duymazdan geldi. "Biliyorsun, bu hafta annesi hakkında çok fazla soru sordu. Sophia'nın bazı eski günlüklerini buldum. *Oldukça ilginç* okumalar yapıyorlar."

"Annesinin günlüklerini okumak için çok küçük."

"Günümüz gençlerinin sorunu da bu. Ebeveynler onları çok fazla koruyor. Gerçek her zaman mükemmel değildir. Bunu ne kadar erken öğrenirlerse o kadar iyi."

"Bir çocuğa bir doz gerçeklik vermekle onu ömür boyu yaralamak arasında fark vardır."

"Sanırım onu neyin yaralayıp neyin yaralamayacağına karar vermek bana kaldığı için şanslıyız."

Evet, doğru. "Hafta sonlarım ne olacak?"

"Döndüğümüzde onu beş yerine altıya kadar tutabilirsin. Kaybettiğimiz saatleri telafi etmiş oluruz."

İnanılır gibi değil. "Onu her cumartesi göreceğime söz verdim. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Haince bir gülümseme takındı. "Sanırım o gemi çoktan kalktı." Çenem büküldü. "Bir anlaşmamız vardı."

"Belki de bu anlaşmayı yeniden müzakere etmemizin zamanı gelmiştir. Ona aldığımız yeni telefon ve bilgisayar yüzünden elektriğim arttı."

"Her ay çekini tam zamanında alıyorsun ve kamp, okul malzemeleri ve ihtiyacı olan diğer her şey gibi pek çok ekstrayı ödüyorum."

"Onun o kampa gitmesini çok istiyorsun. Kız kardeşime bakacağım bir ay boyunca *sende* kalsın."

"Geç saatlere kadar çalışıyorum ve sürekli seyahat ediyorum." İşimin tehlikede olduğundan ve önümüzdeki aylarda daha da fazla çalışacağımdan bahsetmiyorum bile.

Fanny kapı aralığından geri adım atarak evin içine girdi. "Görünüşe göre gelecek ay verdiğin sözü tutmayacaksın, değil mi? Tıpkı annesine yaptığın gibi. Bazı şeyler hiç değişmiyor."

Kapıyı suratıma çarptı.

chapter 7

1 Ağustosst

Sevgili ben,

Bugün bir arkadaş edindik! Gerçi her şey arkadaş olacakmışız gibi başlamadı. Eski ev sahiplerinin yeni evimizin önüne bıraktığı sahada beyzbol topu atma alıştırması yapıyordum ve bir çocuk beni izlemek için bisikletiyle durdu. Bir kız gibi attığımı söyledi. Kibarlık olsun diye söylemediğini bilsem de teşekkür ettim. Bennett bisikletinden indi ve onu yere bıraktı, destek ayağını kullanma zahmetine girmedi. Bunu çok sık yapıyormuş gibi görünüyordu çünkü bisiklet oldukça yıpranmıştı.

Her neyse, yanıma geldi ve topu elimden aldı ve bana nasıl tutacağımı gösterdi, böylece artık bir kız gibi atmayacaktım. Öğleden sonrayı birlikte oynayarak geçirdik. Ve tahmin edin ne oldu? Gelecek hafta okul başladığında Bennett ve benim öğretmenimiz aynı olacak. Oh, ve o Ben diye çağrılmaktan hoşlanmıyor.

Top oynamayı bitirdikten sonra ona yeni evi gezdirecektim. Ama annemin yeni erkek arkadaşı Arnie evdeydi. O gece çalışıyor, bu yüzden gündüzleri gürültü yapmamam gerekiyordu çünkü o uyuyordu. Böylece Bennett'in evine gittik ve annesi bize kurabiye yaptı. Bennett bana yaptığı şeylerden oluşan bir defter gösterdi. Süper kahramanların çok güzel resimlerini çiziyor! Bilin bakalım başka ne var? Ona yazdığım şiirden bahsettim ve gülmedi. Bugünkü şiirimi ona ithaf ediyorum.

Yaz yağmurdur.
Küçük bir kız dışarıda şarkı söylüyor.
Müzikte boğuluyor.

Bu mektup on dakika içinde kendini imha edecek.

*Anonim
olarak,
Sophie*

chapter 8

Annalise

Bir şeyler ters gidiyordu.

Yirmi dakika önce ofisine girdiğimden beri ne bir hakaret ne de ukalaca bir yorum. Her birimizin tutmayı kabul ettiği ve personele devredeceğimiz hesapların listesini yazmıştım. Ancak yeniden atayacağımız birkaç tanesinin zaten planlanmış toplantıları olduğunu ve geçişi kolaylaştırmak için muhtemelen onlara katılmamız gerektiğini fark ettim. Ben müşterileri ve tarihleri sıralarken Bennett masasının arkasında oturmuş, sürekli havaya tenis topu atıp yakalamaya çalışıyordu.

"Evet. Sorun değil," dedi.

"Peki ya Morgan Food kampanyası? Onun hakkında konuşmadık çünkü teklif talebi henüz gelmemişti. Bu sabah geldi."

"Alabilirsin."

Kaşlarım aşağı indi. *Hmmm*. Bunu yüksek sesle sorgulamayacağım.

Bunu listemden çıkardım ve devam ettim. "Bence bir personel toplantısı yapmalıyız, ortak bir toplantı. Her iki ekibe de bir bütün olarak hareket edebileceğimizi göstereyim, bu sadece onların yararına bir hareket olsa bile. Bu moralleri yükseltecektir."

"Tamam."

Bir maddenin daha üstünü çizdim, sonra defterimi ve kalemimi bırakıp onu daha yakından izledim. "Ve Arlo Dairy kampanyası. Belki sunumumuza dahil etmek üzere şu abartılı vücut parçalarına sahip süper kahraman çizimlerinden bazılarını yapabilirsin diye düşündüm."

Bennett o lanet topu havaya fırlattı ve sonra yakaladı. Tekrar. "Sorun değil."

Dikkatini vermediğini *biliyordum*. "Belki Operasyon Başkan Yardımcısını çizebilirsin. Eminim daha büyük bir göğüsle harika görünür."

Bennett topu havaya attı ve kafasını bana doğru çevirdi. Sanki uykudan yeni uyanmış ve beni ilk kez orada otururken görmüş gibi, donuk gözleri tekrar odaklanmış gibiydi.

Top yere düştü. "Az önce ne dedin sen?"

"Neredesin? Yirmi dakikadır burada oturuyorum ve sen o kadar iyi davrandın ki grip falan olduğunu sandım."

Başını salladı ve birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Özür dilerim. Aklımda çok şey var." Sandalyesini bana doğru çevirerek masasından uzun bir kahve aldı. "Ne diyordun sen?"

"Sadece şimdi mi yoksa tüm zaman boyunca mı?" Bana boş boş baktı.

Öfkelendim ama baştan başladım. İkinci seferde, gerçekten dikkatini verdiğinde, rakibim o kadar kabul edilebilir değildi. Ama yine de keyifsiz görünüyordu. Listemi gözden geçirmeyi bitirdiğimizde, biraz neşelenmeye ihtiyacı olabileceğini düşündüm.

"Ailem seni gerçekten severdi..."

"Özellikle de annen." Göz kırptı.

Şimdi *bu* yorum, geçen hafta boyunca tanıdığım Bennett'e daha çok benziyordu.

"Erken bunama olmalı. Her neyse, bana reklam kampanyaları için teklifinizi gösterdiler. Gerçekten çok iyiydi."

"Tabii ki öyleydi."

Bir an için, günlerdir üzerinde düşündüğüm şeyi tekrar gözden geçirdim. Alev alev yanan egosunun daha fazla körüklenmeye ihtiyacı yoktu. Ama ailem mümkün olan en iyi reklam kampanyasını hak ediyordu. Ve ne yazık ki bu benimki değildi.

"Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, sizin fikirleriniz daha iyiydi. Önerdiğiniz radyo metni ve dergi taslakları üzerinde ilerlemek istiyoruz. Benim birkaç düzeltmem var ve tabii ki kampanyada yetkili kişi olarak kalmak istiyorum ama bu kampanyayı birlikte yönetebiliriz. Jonas'a ailem olduğunu söyleyeceğim ve daha iyi bir teklif getirdiğin için sana teşekkür edeceğim."

Bennett uzun bir süre hiçbir şey söylemeden bana baktı. Sonra sandalyesine yaslandı, parmaklarını dikleştirdi ve bir şüpheliymişim gibi gözlerini kısarak bana baktı. "Bunu neden yapasın ki? Bunda ne var?"

"Ne yapacağım? Jonas'a söylemeyi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hepsini. İşimiz için savaşmanın ortasındayız ve sen bana senin için kolay bir puan olan bir W vereceksin."

"Çünkü yapılması gereken doğru şey bu. Reklamınız müşteri için daha iyi."

"Senin ailen olduğu için mi?"

Bunun cevabından tam olarak emin değildim. Ailemin şaraphanesi olduğu gerçeği hiç de zor değildi. Ama bu ikimizin de teklif götürdüğü düzenli bir müşteri olsaydı ne yapardım? Açıkçası ona bir şey verip vermeyeceğimi bilmiyordum. Ahlaki değerlerim gereği ne olursa olsun müşteriyi ön planda tutacağımı düşünmek isterdim. Yine de söz konusu olan benim işimdi.

"Şey, evet. Söz konusu olanın ailem olması, müşteriyi ilk sıraya koymamı kolaylaştırdı."

Bennett çenesini kaşdı. "Pekâlâ. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Yapılacaklar listesi defterimi tekrar açtım. "Şimdi, sıradaki işimiz. Jonas bu sabah Venüs Votka kampanyasıyla ilgili bir e-posta gönderdi. Bu Cuma gününe kadar fikir istiyor ve kimin hangi fikirle geldiğini söylememizi istemiyor. Sanırım birlikte yeterince iyi çalışabileceğimize güvenmediği için erkenden bir yönümüz olduğundan emin olmak istiyor."

"Bunu herhangi bir müşteri için yapar mıydınız?"

"Patron istediğinde erkenden hazır olmak mı? Elbette."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Seninkinden daha iyi olduğunu düşünüyorsan benim kampanyamı kullan."

Görünüşe göre konu değiştiren tek kişi bendim. Kitabımı kapattım ve koltuğumda arkama yaslandım. "Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Her müşteriye öncelik vereceğimi, onların çıkarları için etik davranacağımı düşünmek isterim ama işimi seviyorum ve Wren'de yükselmek için yedi yılımı harcadım. Bu yüzden, söylemekten utanıyorum ama buna kesin bir yanıt veremem."

Bennett'in yüzü soğukkanlıydı ama şimdi yavaşça sırıtıyordu. "Her şeye rağmen iyi anlaşabiliriz."

"Bu durumda siz ne yapardınız? Müşteri için mi yoksa kendiniz için mi en iyisini yapardınız?"

"Kolay. Ben senin kıcını gömerim, müşteri de en iyi ikinci işi alır. Gerçi, işimin gerçekten ikinci en iyi olması durumunda, bu kıl payı olurdu, böylece müşteri fazla acı çekmezdi."

Güldüm. Ne kadar ukala bir piçti ama en azından dürüsttü. "Neyle karşı karşıya olduğumu bilmek güzel."

Sonraki yarım saati açık konuları gözden geçirerek geçirdik ve ardından Venüs kampanyasına günün ilerleyen saatlerinde başlamaya karar verdik çünkü ikimizin de öğleden sonraları toplantılarla doluydu.

"Saat ikide bir müşteriyle randevum var. Muhtemelen beş gibi ofise dönebilirim," dedim.

"Bize yemek ısmarlayacağım. Sen nesen? Vejetaryen, vegan, pescatarian, beegan?"

Ayağa kalktım. "Neden bunlardan herhangi biri olmak zorundayım?" Bennett omuz silkti. "Öyle bir tipe benziyorsun."

Göz devirmenin bir egzersiz şekli olmaması çok kötü. Tanrı bilir, bu adamın etrafında olduktan sonra formumun zirvesinde olurdum. "Her şeyi yerim. Seçici değilimdir."

Bennett beni durdurduğunda kapıya varmıştım. "Hey, Texas?" "Ne?" Bu isme cevap vermeyi bırakmam gerekiyordu.

"Hiç birinin ödevini kopyalamasına izin verdin mi?"

Burnum kırıştı. "Ödev mi?"

"Evet. Okulda. Eskiden. İlkokulda, lisede ya da hatta üniversitede olabilir."

Madison cebir dersinin büyük bölümünde tek bir matematik ödevini bile kendi başına yapmamış olabilir. "Tabii ki yaptım. Neden sordunuz?"

"Sebebi yok."

Randevum beklediğimden uzun sürdü ve geri döndüğümde ofis neredeyse boşalmıştı. Marina, Bennett'in asistanı -daha doğrusu *bizim* asistanımız-masasını toparlıyordu.

"Hey, üzgünüm geciktim. Bennett'e geciktiğimi haber verdin mi?"

Çekmecedan çantasını çıkarırken başını salladı. "Akşam yemeği mi sipariş ediyorsunuz? Çünkü Yalın Yemeklerim çalışan mutfağındaki dondurucuda ismimle açıkça işaretlenmiş durumda."

"Umm. Evet. Bennett bizim için yemek sipariş edeceğini söyledi."

Kaşlarını çattı. "Ayrıca iki kutu zencefilli gazoz, dört Sargento çedar peyniri çubuğu ve yarısı kullanılmış sıkılabilir Smucker's üzümlü jöle var."

"Tamam. Buzdolabında birinin yemeğine el atmayı planlamıyordum. Ama bunu bilmek güzel."

"Sağ üst çekmecedeki menüler var." "Tamam.

Teşekkür ederim. Bennett ofisinde mi?"

"Koşuya çıktı. Normalde sabahları koşar ama geç kalacağınızı söylediğim için yaklaşık kırk beş dakika önce dışarı çıktı." Marina odaya şöyle bir göz gezdirdi, sonra daha da yaklaşarak sesini alçalttı. "Aramızda kalsın kızlar, onun yanında malzemelerinize dikkat etmek isteyebilirsiniz."

"Erzak?"

"Ataçlar, not defterleri, zımbalar - buradaki bazı insanların yapışkan parmakları var, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Bunu... hatırlayacağım. Uyardığın için teşekkürler, Marina."

Yirmi dakika sonra Bennett kafasını ofisime soktu. Saçları ıslaktı ve geriye doğru taranmıştı, üzerinde bir tişört ve kot pantolon vardı. Bir elinde bir pizza kutusu tutuyordu. "Hazır mısın?"

"Pizzanın parasını sen mi ödedin yoksa Marina'dan mı çaldın?" Başını öne eğdi. "Sana çoktan ulaşmış."

Sırıttım. "O yaptı. Ama arka planını senden dinlemeyi merak ediyorum."

"Soğuk pizza sevmiyorsan, beklemek zorunda kalacaksın. Çünkü o kadının ne kadar *kaçık* olduğunu açıklamak biraz zaman alabilir."

Güldüm. "Tamam. Nerede çalışmak istiyorsun?" Masamın diğer tarafındaki misafir koltuğunun üzerinde duran kutuyu başımla işaret ettim. "Başka bir yere gitmek istersen diye bir şeyler hazırladım."

Masama doğru yürüdü. "Tabii ki yaptın. Hazırlanmak için ne yaptığımı bilmek ister misin?"

"Ne?"

"Sokağın aşağısındaki küçük turistik dükkândan iki shot bardağı aldım, ürünü test etme ihtiyacı hissederek diye." Bennett pizza kutusunu benim kutumun üstüne koydu ve alttan kaldırdı. Başını kapıya doğru eğdi. "Hadi. Yedek kulübesine dağılalım. Sanırım diğer herkes bugünlük gitti."

Foster Burnett'in pazarlama merkezi Wren'dekinden çok farklıydı. İki kat daha büyük olmasının yanı sıra -ki Foster Burnett Wren'in iki katı çalışana sahip olduğu için bu anlamlıydı- rüya gibi bir üniversite yurdu salonu gibi düzenlenmişti. Her iki salonda da iki kanep ve bir sehpa vardı ama benzerlikler burada sona eriyordu. Wren'de çerçeveli ilham verici alıntılar, beyaz tahtaları tutan şövaleler, fikirleri çizmek için büyük bir çizim masası ve bir

meşrubat dolu küçük bir buzdolabı. Foster Burnett'in devasa bir kara tahta olarak kullanılan siyaha boyanmış uzun bir duvarı, bir langırt masası, tam boy bir Ms. Pac-Man atari oyunu, renkli puf sandalyeler, tavandan sarkan düzinelerce origami hayvan ve her şeyin sadece yirmi beş sent olduğu soda ve atıştırmalıklar için iki adet iyi stoklanmış 1950'lerin otomatı vardı.

"Bu oda eski ofisimizdekine hiç benzemiyor."

Bennett öne doğru eğildi ve turtadan ikinci bir dilim pizza koparıp kâğıt tabağına koydu. Kutuyu açık tuttu. "Bir tane daha ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Henüz değil."

Başını salladı ve pizzasını ikiye katladı. "Wren'in boğa güreşi nasıldı?"

"Daha az yurt odası dekoru ve daha çok kurumsal ekip oluşturma."

"Üzerinde saçma sapan bir takım çalışması sloganı olan çerçeveli bir kurt sürüsü resmi mi?"

Elimizde o yoktu ama bahsettiği baskıyı biliyordum.

İç

n. "Aynen öyle."

"Bu kata taşındığımızda bu odayı ben kurdum. Onları buraya getirmeye çalıştım.

birkaç duş koyduk ama HR bunu kabul etmedi."

"Duşlar mı?"

"En iyi duşta düşünürüm."

"Ben de en iyi aydınlanmalarımı duşta yaşıyorum. Bunun nedenini hep merak etmişimdir."

"Dışarıdan gelen tüm uyaranları ortadan kaldırır ve beynin prefrontal korteksini rahatlatarak zihnimizin hayal kurma moduna geçmesini sağlar. DMN, yani varsayılan mod ağı olarak bilinir. Beyin DMN'deyken, beynin farklı bölgelerini kullanırız - kelimenin tam anlamıyla zihnimizi açarız."

Diliminin dörtte birini ağzına attı, yüzündeki şaşkınlığı fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Vay canına. Bunu bilmiyordum. Yani, neden bazen ofisten çıkmamız ya da kafamızı boşaltmak için bir video oyunu oynamamız gerektiğini biliyordum. Ama bunun arkasındaki bilimsel açıklamayı hiç duymamıştım."

Pizza kutusunu çevirerek açtım ve bir dilim daha çıkardım. Ağzıma götürürken kafamı kaldırdım ve Bennett'in beni dikkatle izlediğini gördüm.

"Ne?" Diğer elimdeki peçeteyle yanağımı sildim. "Yüzümde sos falan mı var?"

"Sadece bir dilimden fazla pizza yemene şaşırdım."

Gözlerimi kıstım. "Birden fazla yememem *gerektiğini* mi söylüyorsun?" Ellerini kaldırdı. "Hiç de değil. Bu bir kilo yorumu değildi." "O zaman ne demek istedin?"

Bennett başını salladı. "Yok bir şey. Sadece bir arkadaşımın gerçekten yemek yiyen kızlar hakkında söylediği bir şey."

"Ben garnitür olarak bir kase makarna yiyerek büyüdüm. Ben yiyebilirim."

Bennett'in gözlerini sanki bir yorum yapacakmış gibi vücudumda hızlıca gezinirken yakaladım ama sonra ağzına biraz daha pizza tıktırdı.

"Marina'nın olayı nedir?" diye sordum. "Buzdolabındaki yiyeceklerin ayrıntılı bir envanterini çıkardı ve bana çok iyi olacağını söyledi. bir şey kaybolursa haberdar olun."

Bennett kanepeye yığıldı. "İki yıl önce *yanlışlıkla* onun öğle yemeğini yedim."

"Onun yemeğini senin sandın ve yanlışlıkla mı yedin?"

"Hayır. Benim olmadığını biliyordum. Ben öğle yemeği getirmem. Ama bir gece çok geç saate kadar çalışıyordum ve muhasebedeki Fred'in sandviçi olduğunu düşünüp yedim. Lanet olası bir fıstık ezmeli ve jöleli sandviçti ve şimdi iki haftada bir zımbasını çalmakla falan suçlanıyorum."

"İlk kez öğle yemeği hırsızlığı yapanların tekrar suç işleme oranının oldukça yüksek olduğunu duydum."

"Jim Falcon'a söylemek gibi bir hata yaptım. Şimdi arada bir onun masasından bir şey aşırıp benim masama koyuyor. O bunun komik olduğunu düşünüyor ama ben onun kahvemi zehirlemekten üç ataç kadar uzak olduğuna eminim."

"İçimden bir ses senin hakkında böyle hissedenden tek kadının o olmadığını söylüyor."

Pizzayı bir kenara koyduğumuzda, ikimiz hiçbir konuda anlaşamadık.

Önce Venus Vodka kampanyası için gevşek fikirlerimizi sırayla paylaştık. Şirket en son aromalı votka ürünleri için tam bir marka sunumu talep etmişti. Tutarlı bir paket oluşturmamız gerekiyordu: önerilen ürün isimleri, logo fikirleri, sloganlar ve genel bir pazarlama

strateji. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, benim ve Bennett'in fikirleri birbirinden bir mil uzaktaydı. Tüm önerilerim kadınsı bir yüze sahipti. Bennett'inkilerin hepsi erkeksiydi.

"En çok alkolü on sekiz ila kırk yaş arasındaki erkekler içiyor" dedi.

"Evet. Ama bu *aromalı* votka. Bal aromalı. Aromalı alkolün başlıca içicileri kadınlardır."

"Bu, şişeyi pembeye boyamamız ve içinde bir pipetle satmamız gerektiği anlamına gelmiyor."

"Bunu önermiyordum. Ama Buzz kız ismi değil."

"Etikete bir yaban arısı eklediğinizde olur. Eğer marka çok kadınsı olursa, erkekler kasaya götürmek için şişeyi almazlar."

"Ciddi misiniz siz? Gerçekten bir şey çok kadınsı olursa erkeklerin onu almayacağını mı söylüyorsunuz?"

"Ben bunu önermiyorum. Bu bir gerçek."

Son yarım saattir tartışıyorduk. Birlikte çalışarak bir yere varacaksak, diğerini satmaya çalışmak için daha az, fikir üretmek için daha çok zaman harcamamız gerekiyordu. İçimi çektim. *Ne yazık*. Etiketinde arı olan Buzz votkasını gerçekten çok severdim. "Sanırım bir sisteme ihtiyacımız var."

"Elbette biliyorsun," diye mırıldandı Bennett.

Kaşlarımı çattım. "Her birimizin üç veto hakkı var. Eğer birimiz veto yetkisini kullanırsa, bu konseptin tamamen uygulanamaz olduğunu düşündüğümüz anlamına gelir ve bunu bir kampanyaya dönüştürmeye çalışmanın bir anlamı yoktur. Eğer birimiz veto ederse, bunun neden iyi bir fikir olduğunu tartışmaya çalışmadan hemen yolumuza devam etmeliyiz." Saati baktım. "Saat sekize çeyrek var. Bütün geceyi tartışarak geçirebiliriz."

"Tamam. Arı kampanyanızdan vazgeçmenizi sağlayacaksa, yapalım." Bennett saatine baktı. "Ve saat yedi elli bir, sekize çeyrek kala değil."

Evet. Bir göz devirme daha.

Bennett kafasını dağıtmak için biraz Ms. Pac-Man oynamaya karar verdi. Benim de beyin fırtınası moduna geçmek için biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve ayağa kalktım. Adımlamak düşünmeme yardımcı oldu. Yürürken ellerimi sıktım.

"Ballı votka... bal aromalı. Tatlı. Şeker. Şeker." Yüksek sesle kelime çağrışımları yapmaya başladım. "Şurup. Kovan. *Bzz. Bzz.* Bulanık. Sarı."

"Ne halt ediyorsun sen?" Pac-Man'inin yutulma sesi cümlesini noktaladı.

Durdum. "Zihnimi temizlemeye ve yeni şeyler düşünmeye çalışıyorum."

Bennett başını salladı. "Senin gevezeliğin benimkini temizlemenin tam tersini yapıyor. Senin için daha iyi bir fikrim var."

"Ne? Eve koşup duş mu alacaksın?"

Benim için taşıdığı kutuya uzandı ve Venüs'ün RFP ile birlikte gönderdiği mühürlü, etiketsiz şişeyi çıkardı. Sonra cebinden iki küçük shot bardağı çıkardı.

Onları beyin fırtınası seansımıza hazırlık olarak aldığını söylediğinde şaka yaptığını düşünmüştüm.

"Ürünün tadına bakmamız gerekiyor. Zihninizi boşaltmak için biraz alkol gibisi yoktur."

chapter 9

Bennett

Annalise O'Neil hafif sıkletti.

Sadece iki atış yapmıştık - tabii ki araştırma amacıyla - ve şimdiden tavrı değişmişti. İşaret parmağını havada salladı. Eksik olan tek şey başının üzerindeki baloncuğun içindeki bir ampuldü. "Ben hallederim. Ben de *tatlım*."

Bal kelimesini *azgın* gibi telaffuz etti. Sonra da kendini güldürmeye devam etti.

Sarhoş Annalise'i severdim. "Aslında bu çok iyi bir fikir." "Öyle değil mi?"

"Çoktan alınmış olması dışında." "Hayır."

"Evet. Me So Honey adında soluk bir bira var. Aslında oldukça iyidir."

"Tadına baktın mı?"

"Tabii ki. Bu isimde bir birayı nasıl olur da arkadaşşıma götürmem? Kim aynı nedenle bir partiye bir şişe M  nage    Trois şarabı getirmemiştir ki?"

Annalise çıplak ayaklarını sehpayaya vurdu. "Ben! Hiç satın almadım."

"       sen tutucusun." G  zleri

kocaman oldu. "Ben gergin de ilim."

"Demek       bir ili  ki ya adın?" Onunla dalga ge mek e lenceliydi.

"Hayır. Ama bu beni gergin yapmaz."

  ne e ildim ve iki kadeh votka daha doldurdum. Annalise teredd  t etti ama ben d  rtt  m. "Bir tane daha. Zihnini bo altmana yardımcı olur."

İlk iki atıştan sonra yüzünü buruşturmuştu. Ama bu çok yumuşaktı. *Evet. Annalise kesinlikle çok hafif biriydi.*

Boş kadehi biraz fazla sert bir şekilde masaya vurdu. "Ménage à blah. Bir keresinde sallanmak istemediğim için terk edilmişim."

Kaşlarım çatıldı. Ağzından çıkmasını beklediğim şey kesinlikle bu değildi. "Erkek arkadaşın başka bir adamla yatmanı mı istedi?"

"Evet. Üniversitedeki ilk yılımda. Ve tabii ki başka bir kadınla yatacaktı."

Atışımı geri çektim. "Bu bana hiç cazip gelmedi. Bir kadını paylaşmak bana göre değil."

Annalise kıs kıs güldü. "Belki de benimle çıkmalısın. Bu senin başka kadınlarla yatmak istemeni sağlar."

Cevap vermeden önce bu yorumu bir dakika düşündüm. *Az önce bana yatakta berbat olduğunu mu söyledi? "Ummm... tekrar gel?"*

O kadar sert kıkırdadı ki kanepenin üzerine devrildi. Neye güldüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ben de gülmeye başladım. Onun gevşemesini ve kendi yorumlarıyla eğlenmesini izlemek oldukça komikti.

Çakırkeyif kıkırdama nöbeti yatıştığında, hüzünlü bir iç geçirdi. "Erkekler berbat. Alınmayın."

Omuz silktim. Erkekler berbattır, özellikle de ben. "Alınmadım."

"Özür dilerim. Sanırım iğneler kafama isabet etti." Dik oturdu ve saçlarını düzeltti. "Beyin fırtınasına geri dönelim. Görünüşe göre beynim başka bir yola sapmış."

"Hayır, yapamazsın. Seninle çıkan erkeklerin başka kadınlarla yattığını söyleyip yoluna devam edemezsin. Ben bir erkeğim, unuttun mu? Berbatım. Bir açıklama yapmadan yoluma devam edemem. Yatakta kötü falan mısın?"

Annalise gülümsemeye zorladı ama bu oldukça üzücü bir gülümsemeydi. "Hayır. En azından ben öyle düşünmüyorum. Bana iyi olduğum söylendi..." Aşağı baktı ve sonra o kalın kirpiklerinin altından tekrar yukarı baktı. "...bazı şeyler. Demek istediğim, bir keresinde takas yapmayı reddettiğim için terk edildim ve şimdi... erkek arkadaşım... *eski* erkek arkadaşım... Andrew ve ben... ara verdik."

Bu cevapta çok fazla bilgi vardı ama *bazı şeyleri* aşamadım.

Esnek miydi?

Harika bir kafa

mı?

Bir keresinde taşaklarımla inanılmaz bir şey yapan bir kadın tanımıştım... Yuttum. *Sikeyim.*

"Ummm... Haklısın. İşe geri dönmeliyiz. Bana bir dakika müsaade edin." Aniden ayağa kalktım ve yüzüme su çarpmak için banyoya gittim. Birkaç dakika sonra düşüncelerimi Annalise'in sahip olabileceği yeteneklerden uzaklaştırmayı başarmıştım.

Kulübeye döndüğümde onun karşısına oturdum. "Vahşi Bal'a ne dersin? Hem erkekler hem de kadınlar *vahşi* kelimesine iyi tepki verir. Vahşi partiler, vahşi maceralar, vahşi hayvanlar gibi bazı çağrışımlarla bu ismi pazarlayabiliriz."

Annalise bir süre önerimi düşünmüş gibiydi. En azından o konuşana kadar ben öyle düşündüğünü sanıyordum.

"Sen bir erkeksin. *Ara vermek* senin için gerçekten ne anlama geliyor?"

Kahretsin. Buna dürüstçe mi cevap vereyim yoksa duymak istediği şeyi mi söyleyeyim? "Veto."

Alnı kırıştı. "Ne?"

"Her birimizin üç vetosu olduğunu ve birimiz diğerinin bulduğu bir şeyden nefret ettiğinde tek yapmamız gerekenin veto etmek olduğunu ve fikri tartışmadan yolumuza devam ettiğimizi söylediniz. Ben ilk veto yetkimi kullanıyorum. Bu soruya dokunmayacağım."

"Hadi ama. Gerçekten bilmek istiyorum. Sadece bir kadının bakış açısına sahibim. Ve sen bana palavra sıkacak bir adam gibi gelmiyorsun."

Onu dikkatle inceledim. Birkaç dakika önce kıkırdıyordu ama aynı zamanda bir cevap istemekte samimi görünüyordu. Ben de derin bir nefes aldım.

"Tamam. Bana göre, ara vermek demek, hem pastamı yemek hem de onu yemek istediğim anlamına geliyor. Tek bir kadına bağlanmak istemiyorum, ama onun da başkasına bağlanmasını istemiyorum - bir gün yuva kurmaya hazır olduğuma karar verirsem diye. Bu yüzden ben bir süreliğine başka bir yerde balık tutmaya giderken onu oltada tutuyorum."

Kaşlarını çattı. "Andrew kim olduğunu keşfetmesi gerektiğini söyledi. *Sevgililer Günü'nde. Sevgililer Günü'nde* terk edildim."

Ne pislik ama.

"Ne zamandır birlikteydiniz?"

"Sekiz yıl. Üniversite birinci sınıftan beri."

Muhtemelen bunun için benden nefret edecekti ama birinin ona gerçeği söylemesi gerekiyordu. "Yani kaç yaşında... yirmi sekiz mi... otuz mu?"

"Yirmi dokuz. Benden bir yıl öndeydi."

"Seninle dalga geçiyor."

Çenesi düştü. "Onu tanı mıyorsun bile."

"Gerek yok. Bir kadını seven yirmi dokuz yaşındaki hiçbir erkek, *kendini bulması* gerektiği için onu özgür bırakmaz. Özellikle de Sevgililer Günü'nde."

Omurgasını dikleştirdi. "Ve bunu biliyorsun çünkü sen çok dik duran bir adamsın?"

"Öyle bir şey demedim. Aslında, ben tam tersi bir adamım. Sevgililer Günü'nde hiç kız arkadaşım olmadı. Mum ışığı ve romantizm beklentisi olmasın diye onlardan önceden kurtulduğuma emin olurum. Bu yüzden eski sevgilinizin kendini bulmak için bir molaya ihtiyacı olmadığını kesin olarak söyleyebilirim. Çünkü bir pisliği tanımak için bir pislik gerekir."

Annalise'in mavi gözleri parladı. Dudakları büzüldü ve yanakları öfkeyle kızardı. Az önce itiraf ettiğim gibi bir pislik olduğumdan emin olsaydım, onun sinirlendiğini görmenin sikimin seğirmesine neden olduğu gerçeği bunu kanıtlardı.

İki dakika boyunca bana baktı ve sonra kalkıp langırt masasının başına geçti. "Hadi gidelim," dedi. "Senin kışını tekmelemek istiyorum."

Gerçek bir ilerleme kaydetmemiz saatler sonra oldu. Ama bir kez başladığımızda, bir rulo aldık ve ikimiz gerçekten kaynaşmaya başladık. Ben bir şey söylüyordum, o bunu alıp bir süre koşuyordu, bu da bende bir fikir uyandırıyordu ve son yarım saat içinde bir isim bulmuş, bir logo için kabataslak bir fikir çizmiş ve birbirini tamamlayan bir düzine reklam konseptini not etmiştik.

Annalise esnedi.

Saatime bir göz attım. "Neredeyse gece yarısı oldu. Bu geceyi bitirmeye ne dersin? İyi bir başlangıç yaptık. Yarın sabah logo üzerinde çalışabilir ve Mac'te bir şeyler hazırlayabilirim. Belki Çarşamba günü birkaç fikir daha ortaya atarız, böylece Jonas'a hangilerini sunmak istediğimizi belirleyebiliriz."

Eğildi ve topuklarının üzerinde kaydı. "Kulağa hoş geliyor. Yorgunluktan bittim. Ve sanırım daha önce içtiğim içkiler yüzünden akşamdan kalmaya başlamış olabilirim, tabii bu mümkünse."

Bu şekilde eğildiğinde bluzu açıldı ve gömleğinin altını net bir şekilde görebildim. Yapılacak en centilmence şey arkamı dönmek olurdu. Ama benim bir pislik olduğumu zaten biliyorsun. Ayrıca... siyah dantelli bir sütyen giymişti. Soluk tene karşı siyah dantel benim kriptonitimidir - kontrastla ilgili bir şey

Mutfakta bir aşçı, yatak odasında bir fahişe ile hayal gücüm çıldırıyor.
Fantezi.

Bu da beni düşündürdü.

Bahse girerim şef şapkası ve stiletto larla harika görünürdü.

Kesinlikle biriyle yatmam gerekiyordu. İş yerindeki biriyle, hele hele yok etmeyi planladığım bir kadınla ilgili fanteziler kurmak iyi bir fikir değildi. Birleşme haberi sürekli ereksiyon halimi söndürmüş olabilirdi ama görünüşe göre Bayan O'Neil beni bu kurak dönemden çekip çıkarmıştı. Onun yanında sikim ilk kez kalkmıyordu.

Bana bakmadan yarım saniye önce gözlerimi tam zamanında başka yöne çevirdim.

Gülümsemesi samimiydi. "Bu gece iyi iş çıkardık. İtiraf etmeliyim ki birlikte çalışabileceğimizden pek emin değildim."

"Çalışması kolay biriyim."

Gözlerini devirdi; fark ettiğim kadarıyla bu, şakalarım verilecek yaygın bir tepkiydi. Ama bu sefer gerçek olmaktan çok şakacıydı.

Yanımızda getirdiklerimizi topladık ve Annalise kalan pizzayı bir çekmecedeki bulduğu folyoya sardı.

"Daha önce çizim yapmak için kullandığın Sharpie'yi ödünç alabilir miyim? Bunları etiketlemek istiyorum."

Elimi cebime attım ve ona uzattım. Gümüş folyonun ön yüzüne büyük, kalın harflerle şöyle yazmıştı: MARİNA'NIN DEĞİL.

"Bunu benim yaptığımı düşünecek."

Sırıttı. "Biliyorum. Seninle çalışmanın kolay olduğunu kabul etmiştim. Pisliğin teki olmadığını söylemedim. Seni daha önce gömleğimin altına bakarken gördüm."

Yorumuna nasıl tepki vereceğimden emin olamadığım için sustum ve gözlerimi kapattım. Topuklarının yerde çıkardığı ses, gözlerimi açmamın güvenli olduğunu söylüyordu. Kapıya birkaç adım kala durmadan ya da arkasını dönmeden konuştu. Ama sesinden eğlendiğini anlayabiliyordum.

"İyi geceler, Bennett. Ve kışımı izlemeyi bırak."

chapter 10

Annalise

Üç aydan fazla bir süredir spor salonuna gitmemiştim.

Andrew alışkanlıklarına bağlı biriydi ve her gün sabah tam altıda giderdi. Akşamları egzersiz yapmayı tercih etmeme rağmen, birlikte olduğumuz zamanlarda haftada en az üç gün ona katılmaya çalışıyordum. Ancak molamız başladıktan sonra onu orada görmek garip bir hal aldı. El sallar ve merhaba derdik. Bir ya da iki kez sohbet bile ettik. Ama konuşmamızın sonundaki vedalaşma kalbimi yeniden sızlattı. Akıl sağlığım için gitmeyi bırakmıştım.

Bugüne kadar.

Spor salonuna geri dönmek için neden bugünü seçtiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, özellikle de dün gece işten eve döndüğümde saat neredeyse sabahın biri olmuştu. Ama Andrew içeri girdiğinde koşu bandında olmak için saat beş buçukta geldim... *eğer* içeri girerse. Üniversiteden ortak bir arkadaşımızın düğününden bu yana, iki aydan fazla bir süredir birbirimizi görmemiştik ve mesajlaşmayalı neredeyse üç hafta olmuştu.

Köşede bir koşu bandı seçtim -hem soyunma odası çıkışını hem de ön kapıyı doğrudan görebilen bir koşu bandı- kulaklıklarımı taktım ve iPhone'umdaki Pandora'yı karıştırmaya başladım. İlk beş dakika zor geçti. Belki de egzersiz yapmaktan hepten kaçınmak o kadar da iyi bir fikir değildi. Günde iki paket sigara içen biri gibi oflayıp pufladım, ta ki sonunda adrenalinim devreye girene ve belirlediğim tempoyla kendimi bulana kadar.

Her ne kadar kendimi bulmuş olsam da, Ryan Reynolds'ın her an içeri girmesini bekler gibi kapılara bakmaktan kendimi alamadım.

Saat altıyı on geçe omuzlarımln gesemeye başladığını hissettim. Andrew asla geç kalmazdı. Benim aksime, zaman konusunda çok titizdi. Bugün gelmeyecekti herhalde. Tek bildiğim, uzakta olabileceği ya da spor salonunu değiştirmiş olabileceğiydi. Gerçi ikincisi pek olası değildi. Andrew değişmezdi; her sabah saat beş buçukta iki kaşık organik fıstık ezmesiyle aynı kepekli tostı yer ve saat altıda spor salonunun kapısından içeri girerdi. Saat yedide, günlük yazılarına başlamak için masasındaki bilgisayarın başına otururdu.

Onun gelişini beklemenin verdiği endişenin dağılmasıyla hızımı saatte altı mile çıkardım ve tam üç mil koşana kadar durmamaya karar verdim. Son zamanlarda kendimi pek iyi hissetmediğimden, ortaya çıkıp beni bulmaması muhtemelen daha iyiydi.

 mil sınırına ulaştıktan sonra on dakikalık bir soğuma yürüyüşü yaptım ve ardından makineyi sildim. Duş almak için kıyafet getirmemiştim ama çantamı dolaptan almam ve işe hazırlanmak için eve gitmeden önce kadınlar tuvaletine uğramam gerekiyordu. Soyunma odasının yolunu yarılamiştim ki n kapı açıldı ve iki kişi içeri girdi, Andrew ikinci kişiydi. Kalbim koşu bandında olduğundan daha hızlı atmaya başladı. Ve bu, ondan hemen önce içeri giren kadın, az önce söylediği şeye gülmek için dönmeden önceydi.

Bir araya geldiler.

Andrew kafasını kaldırıp beni görmeden iki saniye önce olduğum yerde durdum. Bir Mack kamyonu tarafından ezilmek üzere olan far ışığındaki bir geyik gibi görünüyor olmalıydım. Beraber girdiği kadına duyamadığım bir şeyler söyledi, kadın bana baktı, kaşlarını çattı ve eliptik makinelere doğru yöneldi.

Andrew bana doğru birkaç tereddütlü adım attı.

"Selam. Nasılsın? Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Besbelli.

Başımı salladım ve boğazımdaki tuz tadını geri yuttum. "Geç kaldın."

"Rutinimi değiştirdim. Günün ilerleyen saatlerinde yazıyorum. Hatta bazen geceleri."

Sahte bir gülümsemeye zorladım. "Bu harika."

"Wren'e olanları duydum. Birleşmeyle ilgili işler nasıl gidiyor?"

"Zor."

Havadan sudan konuşmak beni öldürüyordu. Omzumun üzerinden baktım ve birlikte içeri girdiği kadının bizi izlediğini gördüm. Başını başka tarafa çevirdi.

Hemen. Gururum ondan bahsetmememi ve başım dik bir şekilde kaçmamı istiyordu.

Ama kendime engel olamadım. "Yeni egzersiz partnerin mi?"

"Birlikte gelmedik, eğer düşündüğünüz buysa."

Duygularımı daha fazla tutamadım. Dudağım titremeye başladı, ben de ısırdım. Kanı emerken ağızma metal tadı doldu.

"İşe gitmem gerek. Seni görmek güzeldi." O bir şey söyleyemeden oradan uzaklaştım. Ama beni durdurmak için bir girişimde bile bulunmadı.

Bu sabah dikkatimin dağınık olduğunu söylemek hafif kalır. Üç saatimi yarım düzine e-postayı yanıtlayarak ve öğlene kadar onaylanması gereken metne bakarak geçirmiştım ama yine de ilk iki cümleyi geçememiştım. Ayrıca Bennett'in ofisime girdiğini ya da konuşmaya başladığını bile duymamış olmalıyım.

"Dünya'dan

Teksas'a."

Yukarı baktım.

Görüş alanımda ellerini salladı. "Orada mısın?"

Birkaç kez göz kıptım ve başımı salladım. "Özür dilerim. Bir kampanya üzerine hayal kuruyordum."

Bennett saçmaladığımı biliyormuş gibi gözlerini kıstı ama şaşırtıcı bir şekilde buna izin verdi. "Benimle gel." Başını ofisimin kapısına doğru salladı.

"Nerede?"

"Sadece gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Bugün içimdeki mücadele tükenmişti. İçimi çektim ve ayağa kalktım. Onu koridorun sonundaki, içinde kapalı hesapların olduğu bir dosya dolabının bulunduğu bölmeye kadar takip ettim. Açtı ve rastgele bir dosya çıkardı. "Marina'yı kontrol et."

Dosyaya baktım. En üstte hangi sayfa varsa baş aşağı duruyordu. "Ha?"

Gözlerini gizlice, masası koridorun aşağısında görüş alanımızda olan asistanımıza doğru çevirdi.

Ardından gözlerim büyüdü "Bu..."

Ters çevrilmiş dosyadaki bir sayfayı çevirdi ve kulaktan kulağa sırttı. "Evet. Sanırım öyle. Arabayla geçerken çöpünü kontrol ettim: iki top folyo. Ve bizim yemek artıkları da kayıp. Onları aramaya gittim.

Öğle yemeği yedik ve beni geçerken gördüğünde, Jack Nicholson'ın balık tutmaya gittiği çılgın kasaba otobüsündeymiş gibi gülümsedi."

Güldüm - bu sabahtan sonra bir süre güleceğimi sanmıyordum. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne?"

Bakıyormuş gibi yaptığı dosyayı kapattım ve dosya dolabının içine attım. "Bence ikiniz de delisiniz." Çekmeceyi kapattım.

Beni ofisime kadar takip etti. "En azından ben onunkini yediğimde yasal bir kazaydı."

"Doğru. Başka birinden çalmak istediniz."

"Aynen öyle."

Masamın arkasına oturdum. Bennett bir ziyaretçi koltuğuna oturdu. Görünüşe göre gitmiyordu. "Öğle yemeği getirdin mi?"

"Hayır. Aslında evde buzdolabında unutmuşum."

Masamın üzerindeki küçük bir resim çerçevesini aldı ve inceledi. İçinde annemin Matteo'yla evlendiği gün çekilmiş bir fotoğrafımız vardı. *Andrew* almıştı. Bennett sırtı ve tekrar yerine koydu. "Kızım çok güzel görünüyordu."

Başımı salladım. *Ukala.*

"Öğle yemeği toplantım iptal oldu. Sipariş vermek ister misin ve sana bu sabah yaptığım yeni logo konseptlerini gösterebilirim? Yunan havasındayım."

Tanrım, çoktan yeni logolar çizmişti. Dikkatimin dağılmasını göze alamazdım. "Tabii. Yanında sosuyla bir döner alayım."

"Harika." Ayağa kalktı. "Ben de bir falafel alayım, yanında da patates tiganites, şu kızarmış patateslerden."

"Bana ne için söylüyorsun?"

Ellerini ceplerine soktu. "Sipariş verebilirsiniz. Mekânın adı Santorini Palace. Ana cadde üzerinde."

"Ben mi? Neden *ben* sipariş veriyorum? Seninle birlikte sipariş vermemi istedin."

Cebinden bir hesap cüzdanı çıkardı ve içinden iki yirmilik çıkardı. "Ben ödeyeceğim. Ama sipariş vermek zorundasın."

"Sipariş *vermek* sana *yakışıyor* mu?"

Kapıma doğru yürüdü. "Birkaç ay önce siparişleri alan kadınla çıktım. Buranın sahibi ailesi."

"Yani?"

"Yemeğime tükürmesini istemiyorum."

Başımı salladım. "İnanılmazsın."

"Sarı ve siyah gerçekten güzel görünüyor."

Öğle yemeğini yeni bitirmiştik ve Bennett bana dün gece yaptığımız eskizlere dayanarak bu sabah geliştirdiği logonun dört farklı versiyonunu gösterdi. Gerçekten yetenekli bir sanatçıydı. Sonuncusunu işaret ettim.

"Ben en çok bunu beğendim. Yazı tipi daha net."

"Satıldı. Cuma günü Jonas'la yapacağımız toplantıda bu konuyu ele alacağız. Slogan ve reklam fikirleri konusunda ilerleme kaydettiniz mi?"

"Kötü bir sabah geçirdim sayılır."

"Kafanı başka bir yakışıklının sileceğine mi sıkıştırdın?" Gönülsüzce gülümsedim. "Keşke. Ben sadece... Güne kötü bir başlangıç yaptım." Sanki bir işaretmiş gibi telefonum çalmaya başladı. Ekranda *Andrew* belirdi. Ona baktım.

İkinci zil sesinden sonra Bennett bana baktı. "Cevap vermeyecek misin? *Andy* arıyor."

"Hayır."

Üzüntümü gizlediğimi sanıyordum ama telefonun çalması durduktan sonra Bennett şöyle dedi. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Gözlerim onunkilere kaydı. Endişesi samimi görünüyordu. "Hayır. Ama teşekkür ederim."

Başını salladı ve boş yemek kaplarımızı temizleyerek bana bir dakika verdi. Tekrar oturduğunda, logolarla birlikte getirdiği kâğıdı çevirdi ve bir şeyler çizmeye başladı. "Reklam için bir fikrim var."

Çizim yaptığı süre boyunca kâğıda baktım, düşüncelere dalmıştım.

"Ne düşünüyorsun?"

İçimi çektim. "Bu sabah spor salonunda Andrew'a başka bir kadınla rastladım."

Bennett az önce karaladığı kâğıdı buruşturup top haline getirdi. Sandalyesinde arkasına yaslandı, uzun bacaklarını önüne uzattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ona tesadüfen mi rastladın?"

Evet demeyi düşündüm ama bir ezik olduğumu kabul etmeye karar verdim. Başımı eğdim ve salladım.

"O kadın kimdi?"

"Bilmiyorum. Söylemedi."

"Ne dedi?"

"Fazla değil. Beni gördüğüne kesinlikle şaşırdı. Bir süredir spor salonuna gitmiyordum çünkü onu orada görmek garip gelmeye başlamıştı."

"Çift olduklarından emin misin?"

Omuz silktim. "Bir araya gelmediklerini söyledi. Sanırım yüzümde bana nasıl göründüğünü gördü - geceyi benim evimde geçirdikten sonra spor salonuna birlikte gittiğimiz gibi."

"İkinizin de diğer insanları görebildiğini kendiniz söylediniz." "Bunu söylemek ve *görmek* iki farklı şeydir."

Telefonum tekrar çalmaya başladı. İkimiz de telefonda yanıp sönen Andrew'un ismine baktık. Ben onu durduramadan Bennett telefonumu kaptı ve cevaplamak için kaydıldı.

"Alo?"

Gözlerim yuvalarından fırlamış bir halde ona ölüm uyarısı yapar gibi baktım. "O..." Birkaç kalp atışı için durakladı. En azından ben öyle düşünüyorum.

uzun sürdü; kalbim durmuştu. "...şu an meşgulüm."

Dinledi ve sonra başını salladı. "Bu Bennett, Annalise'in iyi bir arkadaşı. Peki bu kim?"

Sessiz ol.

"*Arthur*. Tamamdır. Aradığını haber veririm."

Duraklama.

"Oh. *Andrew*. Pekala, Andy. Kendine iyi bak."

Bennett aramayı sonlandırmak için kaydıldı ve telefonu masaya geri fırlattı. "Az önce ne halt ettin sen?"

"Hak etmeyen pisliğe düşünecek bir şey verdim."

"Telefonumu açıp cevap verecek kadar yüzsüzsün."

Başını eğdi, böylece göz hizasına geldik ve baktı. "Birinin o pislikle taşaklarının olması lazım."

Sonra kalktı ve ofisimden çıktı.

chapter 11

Bennett

Kadınlar çok hassas.

İnsan Kaynaklarından gelen bir e-postayı üçüncü kez okudum.

Bennett,

Bildiğiniz üzere, yakın zamanda gerçekleşen birleşme, pek çok çalışanın Foster, Burnett ve Wren'deki pozisyonlarının uzun vadedeki durumu hakkında endişe duymasına neden oldu. Bu nedenle, yönetimden gelen açıklamalar çalışanlar tarafından daha önce olmadığı şekilde incelenebilir. Bu nedenle, sizden ve tüm üst düzey yöneticilerden, çalışanlara vereceğiniz yanıtların hassasiyeti konusunda bilinçli olmanızı rica ediyoruz. Lütfen bir çalışana "olayları çok büyüttüğünü" ve "sineye çekmesini" söylemek gibi eleştirilerden kaçının. Her ne kadar resmi bir şikayette bulunulmamış olsa da, bu tür yorumlar taciz olarak değerlendirilebilir ve zor bir çalışma ortamına yol açabilir.

Teşekkür ederim,

Mary Harmon

Kimin şikayet ettiğini çok iyi biliyordum. *Finley Harper*. Bu isim kışkımda bir sopa var diye bağırıyor mu? Hepsi *Annalise*'in suçuydu. *Finley Wren*'den nakledilmişti elbette. Ekibimden hiçbiri İK'ya gitmemişti. Daha geçen hafta *Jim Falcon*'a müşteriye sakso çekmesini umursamadığımı, *Monroe Boya*'nın CEO'su ortaya çıkmazsa onu kovacağımı söylemiştim.

toplantı bittikten sonra salak gibi gülümseyerek konferans salonundan çıktı.

Başımı salladım. Annalise ve onun lanet olası renk kodlaması ve takım ruhu. Muhtemelen kovmak zorunda kaldığı insanlarla birlikte ağlıyordur. Bir düşündüm de, o hangi cehennemdeydi? Dün öğle yemeğinde eski sevgilisinden gelen telefona cevap verdiğimden beri onu görmemiştim.

Belki de bundan sonra Wren'den gelen bu insanların yanında düşündüğüm her şeyin tam tersini söylemeye ve yapmaya başlamalıyım. Bir dahaki sefere Finley yarım saatini bir müşterinin tasarımlarının tam istedikleri gibi yapılmadığından yakınarak geçirdiğinde, ona sineye çekip işinin başına dönmesini söylemek yerine, oturup ona yaptığı işten memnun olmayan bir müşteriye sahip olmanın *kendisini* nasıl *hissettirdiğini* soracağım. Belki çay içerken.

Ve Annalise - bana sözde ayrılığı hakkında ne düşündüğümü sorduğunda, dürüst olup eski sevgilisinin sakinin ondan başka biri tarafından emilmesini istediğini söylemek yerine, erkeklerin sık sık bir ayrılık dönemi istemesinin normal olduğunu ve onun anlayışı sayesinde daha mutlu ve daha uyumlu bir adam olarak geri döneceğine bahse girerim.

Uyanın artık, millet.

Yanıtla tuşuna bastım ve İK'dan Mary'ye bir yanıt yazmaya başladım, sonra vazgeçtim. Onun yerine, yarın Jonas'la yapacağımız toplantının kopyasını teslim etmemiş olan Bayan Sunshine'ı aramaya koyuldum.

Annalise'in kapısı açıktı ama kafası bilgisayar ekranına gömülmüştü. Dikkatini çekmek için kapıyı iki kez çaldım ve içeri girdim.

"Bir şey söylemeden önce, İnsan Kaynakları'na götürmek için bu konuşmayı kaydediyor musun? Eğer öyleyse, ofisime dönmeme ve pembe am pantolonumu giymeme izin verin."

Başını kaldırdı ve sanki göğsüme balyozla vurulmuş gibi hissettim.

Ağlıyor.

Annalise ağlıyordu. En azından son zamanlarda öyleydi. Farkında olmadan, göğüs kafesimin sol tarafındaki donuk ağrıyı ovuşturdum.

Yüzü kızarmış ve şişmişti, yanağından aşağı bir rimel damlası süzülüyordu. Kapıya doğru birkaç adım attım ve bir an için durmamayı düşündüm. Yani, ne için ağlıyor olabilirdi ki? Muhtemelen ya iş ya da eski sevgilisiydi. Bir ilişkiye en az yetkin olan kişi bendim.

kimseye tavsiye vermem. Peki ya iş? Tanrı aşkına, bu kadın benim düşmanımdı. Ona yardım etmek, kendimi işimden etmek demekti.

Yine de eşikten geri dönmek yerine, kendimi kapıyı çekerek kapatırken buldum - ben hala içerideydim.

"İyi misin?" Sesim tereddütlüydü.

Kadınların sağı solu belli olmazdı ama ağlayan bir kadına, geçmeye çalıştığınız ovada yatan yaralı bir puma gibi davranmanız gerekirdi. Acı içinde yatmaya devam edebilir, bir başkasının açtığı yaraları sessizce yalayabilir ya da her an masum bir seyirciyi parçalamaya ve öğle yemeği için ona ziyafet çekmeye karar verebilirdi.

Kısacası, gözyaşları içindeki bir kadından ölesiye korkuyordum.

Annalise koltuğunda daha dik oturdu ve masasının etrafındaki kâğıtları karıştırmaya başladı.

"Tamam. Yarın Jonas'la yapacağım Venüs toplantısı için kopyayı bitiriyorum. Sana daha erken ulaştıramadığım için üzgünüm. Sadece... meşguldüm."

Kapıyı açarak bana kişisel bir şey konuşmaktan vazgeçme şansı verdi ve ben yine geri adım atmadım. Benim neyim vardı böyle? Yüzüme *Advance to Go (Collect \$200)* kartını sallıyordu; ama ben uzandım ve onun yerine yığından *Doğrudan Hapse Git* kartını aldım.

Önümdeki misafir koltuğuna oturdum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Ne oluyor lan?

Bu az önce ağzımdan mı çıktı? Yine mi?

Birkaç hafta önce *The Notebook*'u izlememem gerektiğini biliyordum ama akşamdan kalma olduğum için kalkıp kanalı değiştirmek için kumandayı bulamamıştım.

Annalise bir kez daha yukarı baktı. Bu sefer gözlerimiz buluştu. Hiçbir sorun yokmuş gibi davranmaya çalışmasını izledim ve sonra... alt dudağı titremeye başladı.

"Bir süre önce Andrew'la konuştum."

Dangalak. Harika. Kadın isteyken telefonda onu inciteceğini düşünmüş. "*Ara vermeliyiz*" diyen her erkekte taşak yoktur.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden mümkün olduğunca az şey söyledim - ayağımı ağzıma sokma olasılığım daha azdı. "Özür dilerim."

Burnunu çekti. "Onu aramamaya çalıştım. Gerçekten denedim. Dün telefonuma cevap verdikten sonra bana birkaç mesaj gönderdi ve konuşmamız gerektiğini söyledi. Ama bu

mesajlarını görmek ve cevap vermemek beni deli ediyordu." Gözyaşlarının arasından güldü. "Simgelerimin yanlış klasörlerde olmasının beni geçen hafta yaptığından daha fazla delirtti."

Sırıttım. "Bir şey değil. Organizasyonel kontrol şeytanlarının üstesinden gelmenize yardım ederek muhtemelen hayatınıza üç yıl daha eklemiş oldum."

Annalise çekmecesini açtı ve bir mendil çıkardı. Gözlerini silerek, "Dört gün sonra onları tamir edersem kaç yıl geri alırım?" dedi.

Başımı salladım. "Bunun üzerinde çalışacağız. Gelecek hafta bana tam sayfa yapılacaklar listeni vereceksin ve beş gün boyunca hiçbir şeyi işaretlemeden durmaya çalışacağız."

"Tam sayfa yapılacaklar listem olduğunu nereden biliyorsun?"

Ona "*Şaka mı yapıyorsun, Kaptan Apaçık?*" der gibi bir bakış attım.

İç çekti. "Eminim Andrew da onu geri arayacağımı biliyordu."

Benim de bundan hiç şüphem yoktu. Adam dangalağın tekiydi *çünkü* neyle paçayı kurtarabileceğini biliyordu ve kadını o noktanın sonunda sallanmaya devam ettirdi.

"İlişki tavsiyesi vermesi gereken son kişi ben olabilirim ama erkekleri tanıyorum. Ve ilişkilerini telefonda bitiren her erkek bir pisliktir ve gözyaşlarınıza değmez."

"Andrew her şeyi bitirmedi."

"Yapmadı mı? O zaman neden ağlıyorsun?"

"Çünkü yarın işten sonra akşam yemeği için onunla buluşmamı istedi." Kaşlarımı çatmıştım. "Kayboldum. Bu neden kötü bir şey olsun ki?"

"Çünkü Andrew iyi bir adam. Telefonda bana her şeyin bittiğini söylemedi." Gözleri yeniden suyla dolmaya başladı. "İşten sonra onunla Royal Excelsior'da buluşmamı istedi. Yüz yüze görüşmeden önce bana pahalı bir akşam yemeği ısmarlayacağından eminim."

"The Royal Excelsior? Şehir merkezindeki Royal Hotel'in içindeki yer değil mi? Birkaç blok ötede bir müşterim var."

Başını salladı ve burnunu sildi.

Tamam. Hatalı olduğumu kabul edecek kadar büyük bir adamım. Ve belli ki eski sevgilisinin telefonda ilişkiyi bitirecek kadar pislik olduğunu düşünerek yanılmışım. Adamın *dev* bir pislik olduğunu ve ilişkiyi bitirmeden önce onu sikeceğini fark etmemiştim.

"Onunla buluşmaya gitmemelisin."

Annalise hüzünlü bir gülümseme sundu. "Teşekkür ederim. Ama buna ihtiyacım var."

Düşüncelerimle mücadele ettim. Ona her şeyi anlatmalı mıydım - adamın ilişkisi bitirmek istemediğini, sevişmek istediğini mi açıklamalıydım? Kahretsin, eğer zekiye -ki karşımda oturan ve aylardır buzda tutmayı başardığı muhteşem kadına bakarak zeki olduğundan oldukça emindim

-Muhtemelen samanlıkta yuvarlanmanın kendi fikri olduğunu düşünmesini sağlamayı başarırdı.

Yoksa burnumu sokmadım mı? Ne de olsa o yetişkin bir kadındı ve kendi kararlarını verebiliyordu. Ve aynı zamanda benim düşmanımdı.

Ama çok savunmasız görünüyor.

"Dinleyin. Ara vermeye ihtiyacı olduğunu söyleyen bu adam hakkındaki düşüncelerimi zaten söyledim. Bu yüzden söyleyeceklerimi duymak istemediğine eminim... ama dikkatli ol."

"Neye dikkat edeyim?"

"Erkekler. Genel olarak. Aslında pislik olduğumuz halde iyi adamlar gibi görünebiliriz."

Kafası karışmış görünüyordu. "Neden söylemeye çalıştığın şeyi söylemiyorsun Bennett?"

"Dürüst olduğum için beni suçlamayacaksınız değil mi?"

Gözlerini kısarak bana baktı. *Evet. Dürüst olduğum için beni suçlayacak.* Ama şimdi lanet olası ağzımı açmışım ve sıkışmışım, o yüzden siktir et.

"Sadece söylüyorum... senden faydalanmasına izin verme. Otelde akşam yemeği için buluşmak istemesinin bir nedeni var. Sana büyük bir hata yaptığını ve seni geri istediğini söylemediği sürece, onunla yatağa girme. Seçtiği kelimeleri dikkatle dinleyin. Sizi özlediğini söylemesi hiçbir şey vaat etmiyor ve sadece savunmanızı düşürmek ve eteğinizi kaldırmak için olabilir."

Annalise bana baktı. Ağlamaktan yüzü lekelenmişti ama beyaz lekelerin yerini kırmızılar doldurmaya başlamıştı. *Kızgındı.*

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Ellerimi teslimiyetle kaldırdım. "Sadece sana göz kulak oluyorum."

"Bana bir iyilik yap ve yapma." Ayağa kalktı. "Bir ya da iki saat içinde kopyasını size getiririm. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Bir ipucu alabilirdim. Ayağa kalkarak ceketimin düğmelerini ilikledim. "Aslında, evet. Belki Finley'le kışındaki sopayı çıkarması ve bir sorunu olduğunda İnsan Kaynakları'na gitmek yerine bana gelmesi konusunda konuşabilirsin. Artık bir takımız, hepimiz aynı taraftayız."

Dudaklarını büzdü. "Peki."

Kapıya doğru yürüdüm ve geri dönmeden önce elimi tokmağın üzerine koydum. Asla yeterince yalnız bırakamazdım. "Ayrıca, bu kopyayı iki saat yerine bir saat içinde tercih ederim."

chapter 12

Bennett

Müşteriyi görmem gerekiyordu.

Ben de kendime bunu söyleyip duruyordum zaten. Green Homes ile görüşmemin üzerinden altı ay geçmişti ve çok sağlamlardı. Bu yüzden bu akşam eve dönerken uğramak sıra dışı bir şey değildi. Şehir merkezinde, Royal Hotel'den iki blok ötede bulunmaları sadece bir tesadüftü.

Ve bu bölgedeki kapalı otoparklar her zaman doluydu. Bu yüzden üç blok ötedeki bir otoparka park etmem ve toplantım bittikten sonra Royal'in hemen önünden yürümek zorunda kalmam alışılmadık bir durum değildi.

Akşam saat altıda.

Programım yoğunlukla günün erken saatlerinde doluydu.

Tesadüflere pek inanan biri değildim. Ben daha çok bir şeyleri harekete geçiren bir adamdım. Ama Royal Hotel'in önünde durmam tamamen şanstı.

Şans eseri.

Tesadüf.

Her neyse.

Lobiye açılan kapıyı mı? İşte bu tesadüf değildi. Bu hastalıklı bir meraklı.

Avluya baktım, geniş bir mermer sütunun arkasına kasıtlı olarak yerleştirilmiştim, böylece çok fazla insan beni görmeden etrafa bakabilecektim. Akşamın erken saatleri için oldukça sessizdi. Sol tarafta check-in alanı vardı. Birkaç çalışan uzun bankonun arkasında dolanırken bir müşteriye yardım ediliyordu. Sağ tarafta boş bir asansör sırası vardı.

Tam karşıda, büyük, dairesel bir fiskiye'nin diğer tarafında lobi bar vardı. Etrafta bir düzine kadar insan oturuyordu. Yüzünü aradım.

Hiçbir şey.

Ofisten saat dört buçukta ayrıldığına göre şimdiye kadar burada olmalıydı. Umarım restoranın içinde, menüden pahalı bir şeyler sipariş ediyordur ve üst kattaki bir odaya enayi yerine konmamıştır.

Annalise'in berbat ilişkisi beni ilgilendirmezdi. Arkamı dönüp gitmeliydim. Kazık yemesi umurumda bile değildi.

Tesadüf.

Hastalıklı bir merak.

Lobiye adım atmamın sebepleri bunlardı. Ve ön kapıdan çıkmak yerine bara doğru yürümemin nedeni?

Susadım. Neden bir şeyler içemiyorum?

Bar L şeklindeydi. En köşede, duvara karşı oturuyordum, böylece içki şişeleri ve eski antika yazar kasa, lobiye giren çoğu insanın beni görmesini engelliyordu. Yine de restoran kapılarını net bir şekilde görebiliyordum. Barmen önüme bir peçete koydu. "Size ne ikram edebilirim?"

"Bira alacağım. Muslukta ne varsa o iyidir."

"Tamamdır."

Döndüğünde menüyü görmek isteyip istemediğimi sordu. Ben istemedim, o da başıyla onayladı ve ben onu durdurana kadar yürümeye devam etti.

"Bir sarışın görmüş olma ihtimalin var mı?" İki elimle başımı işaret ettim. "Bir sürü dalgalı sarı saç. Fildişi ten. İri mavi gözler. Eğer bir erkekle birlikteyse, sanırım o erkek kıza boyundan büyük bir iş yapmış gibi bakıyordur."

Barmen başıyla onayladı. "Üzerinde Mister Rogers kazağı vardı. O topuklularla daha uzun boyluydu."

"Nereye gittiklerini gördün mü?"

Tereddüt etti. "Kocasını falan mısınız?" "Hayır. Sadece bir arkadaşım."

"Sorun çıkarmayacaksın, değil mi?" Başımı salladım. "Hem de hiç."

Çenesini kaldırdı. "Restorana gittiler. Yaklaşık yirmi dakika önce hesaplarını kapattılar."

Derin bir nefes aldım. Elbette rahatlamıştım. Ama bunun nedeni Annalise'in o şerefsizle yatıp yatmamasının umurumda olması değildi. Çünkü ben

ofiste ağlamaya ihtiyacım yoktu. Artık onunla çalışmak zorundaydım, hem de çok yakınında.

Barda oturdum ve yarım saat boyunca biramı yudumladım. Restoranın kapısı bir açılıp bir kapanıyordu ve başlangıçta hissettiğim gözetleme heyecanı parlaklığını yitirmeye başlamıştı. Kaçmayı düşündüm.

Ta ki kapı açılana ve dışarı çıkan kadını görene kadar.

"Kahretsin." Göz temasından kaçınmaya çalışarak cilaladığım boş fıstık tabağına baktım. Otuz saniye sonra gizlice yukarı baktım. Artık restoranın kapısının önünde durmuyordu. Endişeli bir rahatlama soluğu aldım. Ama bu sadece bir nefes sürdü. Çünkü bir sonraki nefesimde gözlerimi kapıdan ayırdım ve Annalise'i çevresel görüş alanımda, bana doğru yürürken buldum.

Ve pek mutlu görünmüyordu.

Elleri kalçalarını kavradı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Boş biramı elime alıp dudaklarıma götürerek durumu şakaya vurmaya çalıştım. "Hey, Texas. Burada ne yapıyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Deneme bile, Fox."

"Ne?"

"Neden beni takip ediyorsun?"

Alınmış gibi yaparak elimi göğsüme doğru kaldırdım. "Seni takip etmek mi?"

Bir arkadaşımın buluşacağı. Birkaç blok ötede bir müşteri toplantım vardı." "Öyle mi? Arkadaşın nerede?"

Saatime baktım. "O... geç kaldı." "Onunla saat kaçta buluşman gerekiyordu?" "Umm. Saat altıda."

"Kiminle buluşacaksın?"

"Ne?"

"Beni duydun. Arkadaşının adı ne?"

Lanet olsun. Bu bir sorgulamaydı. Hızlı soruları beni şaşırttı. Aklıma gelen ilk ismi söyledim. "Jim. Jim Falcon. Jim Falcon. Ummm... Az önce bir müşteriyle görüştüm ve görüşmeden sonra bir şeyler içip toplantımı gözden geçirecektik."

Kaşlarını çatarak sertçe gözlerini kıstı. "Çok saçmalıyorsun. Beni takip ediyorsun."

"Bugün saat üçte bir müşteriyle görüşmek için ofisten çıktım," diye yalan söyledim, kapımın kapalı olduğunu biliyordum, bu yüzden o geldiğinde hala içeride olup olmadığımı bilemezdi.

Sola. "Saat kaçta ayrıldınız?"

"Dört buçukta."

"Peki seni tam olarak nasıl takip etmiş olabilirim? Bence takip *ediyorsun*. Ben."

"Delirdin mi sen? Cidden, bence bir psikiyatriste ihtiyacın var, Bennett. Yarım saattir restoranın kapısından seni izliyorum. Kapı her açıldığında ona bakıyorsun."

Sinirlenmiş gibi ellerimi havaya kaldırdım. "Kapı benim görüş alanımda."

"Evine git, Bennett."

"Arkadaşımı bekliyorum."

"Ne yaptığını sanıyorsun bilmiyorum ama ben büyük bir kızım ve kendi başımın çaresine bakabilirim. Senin korumana ihtiyacım yok. Andrew'la yatmak istiyorsam, o benimle tekrar birlikte olmak istese de istemese de, bu *benim* kararım. Senin değil. Belki de benimkiyle bu kadar ilgilenmek yerine neden kendi ilişkin olmadığını düşünmek için biraz zaman harcamalısın."

Ben daha tek kelime edemedi Annalise arkasını dönüp restorana doğru yürüdü. Orada birkaç dakika oturup düşüncelerimi topladım.

Burada ne halt ediyorum ben? Aklımı kaçırmıştım.

Barmen yaklaştı ve bir dirseğini bara dayadı. "Kendine gelecektir. Sadece orada bir şey olduğunda bu kadar sinirlenirler."

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi gördü ve kıkırdadı. "Sana başka bir şey getireyim mi?"

"Arkada hiç kıçın var mı? Çünkü benimki az önce çiğnendi."

Gülümsedi. "Bira benden. Umarım gecen daha iyi geçer."

"Evet. Ben de öyle. Teşekkürler."

Otoparka giden üç blokluk yolu yürümek için acele etmedim ve sonra arabaya oturup unutmadan önce Jim Falcon'a bir mesaj attım.

Bennett: Annalise sorarsa, bu akşam altıda Royal Hotel'in barında bir şeyler içmek için benimle buluşman gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra cevap yazdı.

Bir yerli biraya 11 dolar ödeyemeyecek kadar cimriyim. O bunu bilmiyor, ahmak. Eğer sorarsa beni idare et.

Hayır, demek istediğim o rayı kontrol etmek istiyordum ama bütçeme göre çok pahalı. Yani sana pahalıya patlayacak. Üç içki.

Bir dahaki sefere dışarı çıktığımızda orada. Sen ödüyorsun.

Başımı salladım.

Bennett: Güzel. Kıcımlı kurtarmak için bana para ödeten iyi bir arkadaşısın.

Şanslısın ki sahte bir akşam yemeği için buluşmayacaktık. Onların sörf ve turları yetmiş beş dolara gidiyor.

Telefonumu ön konsola attım ve arabamı çalıştırdım. Garajın ikinci katına park etmişim ve ödeme yapıp çıkmak için uzun bir sıra vardı. Beklerken içimde aniden eve gitme isteği uyandı. Tabii ki önümdeki herkes kredi kartıyla ödeme yaptı, sonra garajın köşesindeki ışıklara geldim ve her dönüşte yayalar için durmak zorunda kaldım. Otoyola geri dönmek için cadde tek yöndü, bu da otelden tekrar geçmem gerektiği anlamına geliyordu.

Geçerken kapıya bakma hatasını yaptım ve bir sarışın parıltısı içeri girdi. Ama bu sefer Annalise beni fark etmedi. Başı eğikti ve hızlı adımlarla, neredeyse koşarak otelden çıktı. Trafikte sıkışıp kaldığımda dikiz aynamdan Annalise'in daha da hızlandığını, park etmiş birkaç arabayı geçtikten sonra eğilip anahtarını bir kapıya soktuğunu izledim. Kapıyı açtı ve zıplayarak içeri girdi. Sonra başı ellerinin arasına düştü.

Hay sikeyim. Ağlıyordu.

Arkamdaki arabadan gelen bir korna sesi dikkatimi dikiz aynasından onu izlemekten sürücünün havada sallanan kollarına çevirdi. Işık yeşile dönmüş ve önümdeki herkes yoluna devam etmişti. Hatalı olmama rağmen pisliğe parmağımı gösterdim ve gaza bastım.

Siktir git buradan, Bennett. Bu

boka ihtiyacın yok.

Sana direkt olarak kendi işine bakmanı söyledim.

Ve yine de...

Kendimi lanet olası kaldırıma çekerken buldum.

Kendime kızarak arabayı park ettim ve avuçlarımı direksiyona birkaç kez vurdum. "Ne kadar aptalım. Siktir git evine!"

Doğal olarak, kendi tavsiyeme uymadım. Çünkü bu kadın söz konusu olduğunda cezalandırılmaya aç biriydim. Onun yerine, dışarı çıktım,

arabanın kapısını çarparak kapattı ve aşağıya, arabasına doğru yürümeye başladı.

Belki de gitmiştir.

Belki de ağladığını hayal etmişim ama o ellerinin içine bakarak gülüyordu.

Tabii ki böyle bir şansım yoktu.

Annalise yaklaştığımda beni fark etmedi bile. Arabası henüz çalıştırılmamıştı ve bir mendille gözyaşlarını silmekle meşguldü. Yolcu tarafına doğru yürüdüm, eğildim ve hafifçe cama vurdum.

Zıpladı.

Sonra başını kaldırdı, yüzümü gördü ve daha çok ağlamaya başladı.

Sikeyim.

Evet, bazen kadınlar üzerinde böyle bir etkim oluyor.

Başımı geriye attım ve gökyüzüne bakarak birkaç saniye sessizce kendimi azarladım, sonra derin bir nefes aldım, arabanın kapısını açtım ve içine girdim.

"Haklı olmanın tadını çıkarmaya mı geliyorsun?" Burnunu çekti.

"Bu sefer değil." Eğildim ve şakacı bir şekilde ona dirsek attım. "Ofiste bunun için bolca zaman var."

Gözyaşlarının arasından güldü. "Tanrım, tam bir

pisliksin." Gerçeği tartışamazdım. "İyi misin?"

Derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Evet. İyi olacağım." "Bunun

hakkında konuşmak ister misin?" *Lütfen hayır de.*

"Pek sayılmaz." *Evet!*

"Beni özlediğini söyledi ve kolumu okşadı."

Tamam. Yani "Pek sayılmaz" ın tanımını anlamıyor.

İçimden iç geçirdim, ama dışımdan başımı salladım, böylece isterse devam edebilirdi.

"Ona bunun tekrar bir araya gelmeye hazır olduğu anlamına gelip gelmediğini sordum. Hazır olmadığını söyledi. Sonra dünkü sözlerin aklıma geldi. 'Seni özlediğini söylemek bir boka bağlanmak değildir ve sadece savunmanı düşürmek ve eteğini kaldırmak için olabilir.'"

Şiirselim, değil mi? "Özür dilerim."

Birkaç dakika boyunca yere baktı. Çenemi kapalı tuttum, ona biraz rahatlık vermeye çalıştım. Ayrıca, *özür dilerim* ve *sana söylemişim* dışında ne diyeceğimi *bilmiyordum* ve içimden bir ses ikincisinin iyi bir fikir olmadığını söylüyordu.

Sonunda bana doğru baktı. "Neden geldin?"

"Birkaç blok ötede bir garaja park ettim. Ben geçerken dışarı çıktınız ve üzgün olduğunuzu gördüm."

Annalise başını salladı. "Hayır. Demek istediğim bu gece neden geldin? -Otele mi?"

Konuşmak için ağzımı açtığımda beni durdurdu ve parmağını sallayarak konuştu. "Sakin bana bir arkadaşınla buluştuğunu söylemeye kalkma. Bana bundan daha fazla güven."

Yalanımı sürdürme fikriyle oynadım ama itiraf etmeye karar verdim. Sorun şuydu ki, gerçek benim için bile hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Hiçbir fikrim yok."

Gözleri yüzümde gezindi ve sonra anlamış gibi başını salladı.

En azından birimiz öyle.

"Aç mısın?" diye sordu. "Başlangıç yemeğine yetişemedim. Gitmeden önce aperatif olarak bir salata yedim. Ve henüz eve gidecek gibi hissetmiyorum."

"Ben her zaman açım."

Bir otele bir de bana baktı. "Burada yemek istemiyorum." "Ne yemekten hoşlanırsın?"

"İtalyanca. Çin. Suşi. Burger. Bar yemekleri." Omuz silkti. "Seçici değilim."

"Tamam. Mükemmel bir yer biliyorum. Buradan yaklaşık bir mil uzakta. Neden sen sürmüyorsun, işimiz bitince beni arabama bırakırsın."

Çabucak cevap verdi. "Hayır."

"Neden hayır?"

"Arabada insan varken araba kullanmayı sevmiyorum."

"Arabada insan varken araba sürmeyi sevmiyorum da ne demek?"

"Dediğim gibi. Yalnız sürmeyi seviyorum."

"Neden?"

"Biliyor musun... unut gitsin. Artık aç değilim."

Ne oluyor be? Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. "Tamam. Kendim sürerim. Meade Caddesi'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Adı Akşam Yemeği ve Göz Kırpması."

"Dinner and a Wink? Bu garip bir isim."

Sırıttım. "Burası tuhaf bir yer. Hemen uyum sağlarsın."

chapter 13

Annalise

"Bu çok iyi."

İçeri girdiğimizde en kötüsüne hazırlanmıştım. Mekan dışarıdan bir batakhane gibi görünüyordu. İçerideki dekor da pek iyi değildi -kötü aydınlatma, eski mobilyalar ve barın arkasında duran bir vantilatörden yayılan hafif bayat bira kokusu- buna rağmen bardaki her bistro masası ve tabure çiftlerle dolu görünüyordu. Ve insanların hepsi çok mutlu ve arkadaş canlısıydı. Etrafıma bakındım ve bir erkekle oturan bir kadın gülümseyerek bana göz kırptı. Burada bulunduğumuz yarım saat içinde bu ikinci kez oluyordu.

"Burayı nasıl buldun? Alışılmışın dışında ve dışarıdan berbat görünüyor."

"Ah." Birasını ağzına götürdü. "Sorduğuna sevindim. Burayı bir keresinde tesadüfen bulmuştum. Birkaç blok ötede oturan bir kızla çıkıyordum ve ondan ayrıldıktan sonra çok ihtiyacım olan bir içki için buraya uğradım. Bunu pek hoş karşılamadı. Burası özel bir yer."

Tekrar etrafıma bakındım ve birkaç kişi daha bana gülümsedi. "Yemekler çok güzel ve herkes gerçekten arkadaş canlısı."

Bennett'in gülümsemesi genişledi. "Çünkü burası bir eş değiştirme mekânı."

Yutkunurken öksürdüm, neredeyse yemeğimin içinde boğuluyordum. "Ne dedin sen?"

"Eş değiştirme yeri." Omuz silkti. "Buraya ilk geldiğimde ben de bilmiyordum. Herkesin beni gördüğüne sevindiğini sanıyordum. Merak etme, sana yaklaşırlar. Eğer bir çift ilgileniyorsa, göz kırparlar. Siz de göz kırparsanız yanınıza gelip sohbet ederler."

Gözlerim büyüdü. Şimdiden iki kez bana göz kırpmıştı ve ben de göz kırpabilirdim.

"Beni neden buraya getirdin?" Yemek yiyen insanlara bir kez daha göz attım. Daha fazlası gülümsedi ve bu sefer bir adam bana göz kırptı. Hemen başımı çevirdim. "Bu insanlar bizim bir çift olduğumuzu ve sallanmaya çıktığımızı sanıyor."

Kıkırdadı. "Biliyorum. Üniversitede erkek arkadaşın sallanmak istediği için terk edildiğini söylediğine göre bunu komik bulacağını düşündüm."

"Sende bir sorun var." Bunu söyledikten sonra tekrar etrafıma bakındım. Birden sahnenin ortasında oturuyormuşuz gibi hissettim. Ve görünüşe göre popülerdik, çünkü iki göz kırpma daha aldım.

"Yemekler harika ve siz göz kırpmadıkça kimse size asılmıyor. Yalnız kalmak ve bir şeyler atıştırmak istediğinizde gelmek için mükemmel bir yer."

Sanırım haklı olduğu bir nokta vardı. Gerçi beni buraya ona anlattığım hikâyeyle dalga geçmek için getirmeyi düşünmüştü.

Bennett, "O zaman neden arabada insan varken araba kullanmadığını söyle," dedi. "Gergin bir sürücü falan mısın?"

Yemekten önce bir içki içmiştim, bu yüzden gardım biraz düşmüştü. "Araba kullanırken çoğu insanın tuhaf bulabileceği bir şey yapıyorum, bu yüzden yolculardan kaçınmaya çalışıyorum."

Bennett az önce eline aldığı patates kızartmasını tabağına geri bıraktı ve sandalyesine yaslandı. "Bunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Sana söylememeliydim bile. Sana eş değiştirme olayını anlattım ve sen de beni buraya getirdin. Mizah anlayışın biraz dengesiz. Bunu bana karşı ne için kullanacağını Tanrı bilir."

Kollarını kabinin tepesine dayamak için yukarı kaldırdı ve genişçe açtı. "Eğer bana söylemezsen, buraya gelmeleri için insanlara göz kırpmaya başlayacağım." Sağ tarafa baktı ve megawatt gücünde bir gülümseme yaydı. Onun görüş açısını takip ettim ve göz kırpması için endişeli görünen bir çift buldum.

"Aman Tanrım. Yapma bunu."

Birasını dudaklarına götürdü. "Konuşmaya başla."

İçimi çektim. "Peki. Araba kullanırken anlatırım. Şimdi mutlu musun?" Burnunu kırıştırdı. "Anlatmak mı? Ne demek bu?"

"Aynen dediğim gibi. Anlatıyorum. Bir dur işaretine yanaşmak üzereysen yüksek sesle 'Dur işaretine yanaşıyorum' derim. Bir ışığın sarıya döndüğünü gördüğümde, *Yavaşlıyorum* diyebilirim. *Işık sarıya döndü.*"

Bana deliymişim gibi baktı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Araba kullanmaya ilk başladığımda bir trafik kazası geçirdim ve direksiyon başına geri dönmek konusunda gergindim. Araba kullanırken hareketlerimi anlatmanın beni sakinleştirdiğini fark ettim. Bir şekilde aklımda kaldı. Bu yüzden annem ve en iyi arkadaşım Madison dışında kimsenin benimle gelmesine izin vermiyorum. Buna o kadar alıştılar ki, yaptığımı fark etmiyorlar bile ve konuşmaya devam ediyorlar."

"Beni *kesinlikle* eve bırakacaksın. Yarın sabah işe gitmeden önce arabamı almak için Uber ile geri döneceğim."

"Ne? Hayır!"

Başını sağa çevirdi ama gözlerini benden ayırmadı. "Göz kırpacacağım."

"Kes şunu. Yapma." Cidden kızmış gibi bile yapamıyordum, çünkü tüm bu durum çok saçmaydı.

Bennett birasını yere bıraktı ve bir patates kızartmasını kaldırdı. "Bir patates kızartması alıyorum." Ağzına götürdü. "Dudaklarıma götürüyorum."

Kıkırdadım. "Tanrım, sen bir pisliksin."

Kızartmayı bana doğru salladı. "Gülümsüyorsun, değil mi?" İçimi çektim. "Evet. Sanırım öyle. Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen, Texas. Önümüzdeki birkaç ay boyunca seni eğlendirmek için buradayım." Göz kırptı. "Kıçını Dallas'a göndermeden önce."

Bir dakika sonra masamızda bir çift belirdi. Ne olduğunu anlamamız ikimizin de bir dakikasını aldı. Bennett bana göz kırpmıştı ve çiftin biri bunu davet olarak algılamıştı.

"Hiç bir şey çaldınız mı?"

Bennett bana bu soruyu tam da garson kız bizi kontrol etmek için geldiğinde sordu. O bir bira daha söyledi, ben de buzlu su istedim. Bu onun dördüncü ya da beşinci birasıydı, sayısını unutmuştum. Arabasının gece boyunca dışarıda park halinde kalmasına karar verdiğinden ve onu eve ben bırakacağımdan, biraz şırmak için özgür olma fırsatını iyi değerlendirmişti.

Garson kız masamızın yanında durdu ve siparişimizi almak yerine bana baktı. Belki de siparişimin geri kalanını bekliyordu diye düşündüm ve kibarca gülümsedim. "Ben böyle iyiyim. Benim için sadece su."

O da gülümsedi. "Oh, hemen bira ve su getiriyorum. Sadece sorusuna

vereceğın cevabı bekliyorum."

Bennett güldü. "Hırsız olabilirmiş gibi görünüyor, değil mi? Yüzü yeterince masum ama gözlerinde küçük bir kıvılcım var. Yabani saçlarından bahsetmiyorum bile."

"Bir keresinde bir kutu prezervatif çalmıştım," dedi garson kız. "Çok uzun zaman önce de değildi. Eczanedeydim ve annem arkamdan sıraya girdi. Elimde şampuan ve Trojan vardı. Prezervatifleri saklamak için cebime koydum ve o gittikten sonra çıkarabileceğimi umarak önce onun gitmesine izin verdim. Ama o beni bekledi. Yirmi iki yaşındayım ama biz Katolik'iz ve o da çok dindar. Ya onun kalbini kıracaktım ya da küçük bir hırsızlıktan hapse girecektim. Ben riske girdim."

Bennett sırtıttı. Tanrım, çok seksi bir gülümsemesi vardı. "Bir keresinde ben de bir kutu prezervatif çalmıştım. On dört yaşındaydım ve beş parasızdım, on yedi yaşında seksi bir kız beni davet etmişti. Yakalanmadım ama bekâretimi kaybettim. Risk almaya kesinlikle değerdi." Çenesini bana doğru kaldırdı ve kaşlarını oynattı. "Prezervatif mi çaldın, yoksa sadece kayganlaştırıcı mı?"

"Ben hiçbir şey çalmadım." Yüzümün ısındığını hissettim ve Bennett beni işaret etti. "Vay anasını. Kızarıyorsun, yalan söylüyorsun. Sen bir kleptosun, değil mi?"

Ne yazık ki, akşam boyunca Bennett benim zayıf noktamı keşfetti. *Yalan söylemekte berbatım*. Ne zaman bir yalan söylesem yüzüm kızarıyor ya da gözlerimi kaçırıp kıpırdanıyordum. İçtiği biraların sayısı arttıkça, küçük bir oyun yarattı: Teksas Gerçeği. Bana bir soru soruyor, ben de bazı cevaplar hakkında yalan söylemeye çalışıyordum. Şimdiye kadar her yalanımda beni çiviledi.

Eğlenen garsona baktım. "Dokuz yaşındaydım ve yeni 'N Sync CD'sini çok ama çok istiyordum. Bu yüzden annem bakmıyorken onu pantolonumun içine soktum."

"Çok güzel," dedi Bennett.

Garson kız güldü. "Biranızla birlikte hemen döneceğim."

Kadın gittiğinde, adam elbette daha fazla ayrıntı istedi. "Yakalandın mı?"

"Hayır. Ama arabaya gittiğimde kendimi suçlu hissettiğim için ağlamaya başlamıştım. Anneme yaptığım şeyi itiraf ettim ve o da beni mağazaya geri götürüp CD'yi müdüre vermemi istedi. O da beni biraz daha korkutmak için polisleri aradı ve polisler bana bir saat boyunca nutuk çekti."

"Bu hikayeyi duyduktan sonra Teksas olan lakabını değiştirmek için içimde güçlü bir istek oluştuğunu biliyorsun, değil mi?"

"Neye?"

"Snatch. Ama zaten İK ile sorunlarım var, bu yüzden koridorda *Hey, Snatch* diye bağırmamın pek iyi karşılanacağını sanmıyorum."

Burnumu kırıştırdım. "Sen bir domuzsun."

Garson içkilerimizi getirdi ve o da birasından uzun bir yudum aldı. "En son ne zaman gerçekten yalan söyledin?"

Bu sorunun cevabını düşünmemeye gerek kalmadan biliyordum. Ama *bu* hikâyeyi Bennett ile paylaşmamın hiçbir yolu yoktu. "Uzun zaman oldu."

Yüzümün ısındığını hissettim.

Lanet olsun.

Bunu gördü ve kıkırdadı. "Dök içini, Teksas."

"Eğer sana söylersem, bu yüzden benimle asla dalga geçmeyeceğine, hatta konuyu bir daha açmayacağına söz vermelisin."

"Kim ben mi? *Asla*."

"Bana söz ver."

Bir izci gibi üç parmağını kaldırdı. "Sana söz veriyorum."

Konuşmaya başlamadan önce hikayemi onunla paylaşmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama yine de eğleniyordum ve geceyi bitirmeye hazır değildim.

"Peki, tamam. Ama işim bittiğinde, sana işkence edebileceğim bir hikaye istiyorum.

Utanç verici bir şey."

"Anlaştık. Devam et, yalancı."

Gülümsedim ve başımı salladım. "Tamam. Ben bir kooperatifte yaşıyorum. Binamda yirmi dört daire var. Yaşlı bir beyefendi, Bay Thorpe, koridorun karşısında oturuyor ve iki dişi kedisi var. Onları yarışmalarda gösteriyor."

Bennett'in gözleri ağzıma dalmıştı ve şimdi benimkilerle buluşmak için sıçradı. Boğazını temizledi. "Gösteri kedileri mi? Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Ama eğer öyleyse çok garip."

Ben de aynı fikirdeydim. Gerçi hikâyemin amacı bu değildi. "Her neyse. Erkek bir kedim var. Safkan ya da gösteri kedisi değil, sadece kandırılarak sahiplendiğim sıradan bir tekir. Bu başka bir günün hikayesi. Bazen Bay Thorpe bir ya da iki günlüğüne kardeşini ziyaret etmek için Seattle'a gidiyor ve benden Frick ve Frack'e bakmamı istiyor. Eğer daha uzun süreliğine giderse, onları tüm kedilerin dairesinde serbestçe dolaşmasına izin veren bir kadının evine bırakıyor. Ben de onu kullandım. Bazen otuz kadar kedisi oluyor ama hiç kokmuyor. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tamam. Yakında yalana geçecek miyiz? Ben kedi seven biri değilim ve bu hikaye sıkıcı olmaya başladı. Sadece büyük yalanına gel."

"Bu kadar sabırsız olma. *Her neyse...* Bay Thorpe'un kedileri elbette ev kedileri, bu yüzden günde iki kez gidip onları beslemem gerekiyor. Altı ay önce, onun kedilerine bakıyordum ve onları beslemek için koridorun karşısına geçerken yanlışlıkla dairemin kapısını açık bıraktım. Bunu fark ettiğimde kedim kaçmıştı ve Tom'u banyosunda Bay Thorpe'un ödüllü İran kedilerinden birini becerirken buldum."

"Tom kim?"

"Kedim."

"Tom ve Jerry'nin adı mı?"

"Hayır. Hardy. Onu seviyorum. Her neyse, Bay Thorpe'a olanlardan bahsetmedim, benimki olmasa da onun kedilerinin sabit olduğunu varsaydım. Birkaç ay sonra kedilerinden biri sekiz yavru doğurdu."

Bennett kaşlarını kaldırdı. "Ve bu konuda yalan mı söyledin?"

"Üç ayda bir yapılan kooperatif toplantısında öğrendim. Tüm komşular oradaydı ve Bay Thorpe bazı evcil hayvan sahiplerinin ne kadar sorumsuz olduğu konusunda onları öfkeliendirdi. Kedinin, onu pansiyona ya da sosyalleşmeleri için götürdüğü evcil hayvan parkına bıraktığında hamile kaldığını varsayıyordu."

Bennett'in dalga geçmek için ağzını açmak üzere olduğunu gördüm ve onu durdurdum. "Evet, sosyalleşebilsinler diye değerli kedilerini parka götürüyor. Hem de *tasmayla*. Ama bu hikayedeki korkunç kişi benim ve hala kendimi suçlu hissediyorum, bu yüzden Bay Thorpe ya da aptal kedileri hakkında şaka yapmak yok."

"Anladım. Thorpe'la dalga geçmek yok. Sadece orospu kediniz ve onun yalancı annesi."

Bennett yine o çocuksu gülümsemesini takındı ve karnım beklenmedik bir şekilde küçük bir takla attı. Görmezden gelmeye çalıştım.

"Her neyse, kedimin suçunu kabul etmedim ama nafaka ödüyorum. Benim tam bir beleşçi olduğumu düşünmenizi istemiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Çocuk nafakası mı?"

"Haftada bir kez gizlice dairesine gidiyorum ve kapısının önüne onları beslediği pahalı yiyeceklerden bir kutu bırakıyorum."

Bennett kahkahalara boğuldu. "Ve sen *benim* deli *olduğumu* mu söylüyorsun?"

"Ne? Sadece utanıyorum. Mali sorumluluğu üzerimden atamıyorum." "Yemeği kimin bıraktığını sanıyor?"

"Bilmiyorum. Ondan kaçıyorum çünkü bana doğrudan sorarsa yalan söylediğimde yüzüm kızaracak."

"Bu berbat. Poker suratım olmasaydı mahvolurdum."

Buzlu suyumdan biraz içtim. "Sıra sende. Bana utanç verici bir hikâye anlat."

Çenesindeki saat beş yönündeki gölgeyi kaşdı, ki bu gölgeyi çok iyi taşıdığına karar verdim. "Bir düşüneyim. Kolay kolay utanmam." Bir dakika sonra yüzü aydınlandı ve parmaklarını şıklattı. "Bir tane buldum. Ailem eşcinsel olduğumu sanıyordu."

Kıkırdadım. "İyi başlangıç. Devam et..."

"Mastürbasyonu keşfettiğimde muhtemelen on ya da on bir yaşındaydım. İnternet henüz yaygın değildi ve materyaller de azdı. Bu yüzden annemin dergilerini aşırırdım. *Cosmo* en sevdiğim dergiydi ama onu çok sık almazdı, bu yüzden koleksiyonumun çoğu oldukça çaresizdi - *Good Housekeeping*, *Woman's Day*, *Better Homes & Gardens*. İyi bir haftada, bunlardan birinde yüzücü kulağından kaçınmakla ilgili bir makale için bikinili bir çekim olurdu. Ama bazen elime geçen tek şey, göğüslere bağlı sırt ağrısından kaçınmakla ilgili bir makale için rahat bir sütyen fotoğrafıydı. Her neyse, kullanmadığım zamanlarda onları yatağımın altında saklıyordum. Bir gün annem çarşafılarımı değiştirirken onları buldu ve bana onları neden sakladığımı sordu. Ben de makaleleri okumayı sevdiğimi söyledim. Bu cevaptan şüphelenmiş görünüyordu ve en son okuduğum makalenin ne olduğunu sordu. Hızlıca düşünebildiğim tek şey, mastürbasyon yaptığım resimlerin yanındaki 'Erkeklerin Sizi Fark Etmesini Sağlama' yazısıydı."

Çıldırırken ağzımı kapattım. "Aman Tanrım."

"Evet. Babam o gece bana kuşlar ve arılar hakkında bir konuşma yapmak için gönderilmişti."

Sonunda, kim olursam olayım beni seveceğini söyledi."

"Aww... bu çok tatlı."

"Evet. Ama sonraki birkaç yıl boyunca, ne zaman arkadaşlarım gelse annem beni ve arkadaşlarımı evin içinde takip etti. Erkekler takılmaya geldiğinde yatak odasının kapısını açık tutmak zorundaydım ve yatıya kalmak neredeyse yasaktı. Berbat bir durumdu. Ama on üç yaşına geldiğimde bunun bir de iyi tarafı olduğunu fark ettim."

"O da ne?"

"Kendall Meyer'i eve getirdiğimde, kimsenin içeri girmesinden endişe etmeden onu özel olarak hissedebiliyordum. Annem eve getirdiğim kızlara heteroseksüel bir çocuğun erkek arkadaşları gibi davranırdı. Kapıyı kapatıp kilitleyebiliyordum ve o hiçbir şey düşünmüyordu."

İkimiz saatlerce utanç verici hikayelerimizi paylaştık. Gece yarısını geçene kadar eş değiştirenlerin barında kaldık. Eve dönerken, tahmin ettiğim gibi, Bennett anlattıklarımla dalga geçti. Aramızda bir milden az mesafe olduğunu öğrenince şaşırdım.

"Dikiz aynasını kontrol ediyorum. Kaldırıma yanaşıyorum," diye fısıldadım binasının önüne geldiğimde. Birkaç saniye sonra. "Arabayı park ediyorum."

Bennett'e baktığımda tuhaf bir sırıtışı olduğunu gördüm. "Ne dedin?" "Anlattığın *başka* bir şey var mı diye merak ettim."

"Hayır. Sadece sürüyorum."

Yaramaz bir yarım sırıtışla gösteriş yaptı. "Eve dönerken bütün yol boyunca seks anlattığını hayal ediyordum. *Külotunu çıkardığını. Bacaklarını açıyorsun. Boxerını indirdiğini. Parmaklarımı etrafına dolamaya çalış-*"

Sözümü kestim. "Anladım. Bence bu hayal gücüyle *Better Homes & Gardens*'ın yeni kopyalarına para harcayacaksın."

Bennett kapının kolunu tuttu. "Hiçbir fikrin yok, Texas."

Karanlık olduğuna sevinmişim, çünkü bu kez yüzüm yalan söylemekten farklı bir nedenle kızarmıştı.

Kapıyı o açtı. "İyi geceler. Eve bu eğlenceli yolculuk için teşekkürler."

Geceye çok mutsuz başlamışım ve gülümseyerek bitiriyordum. Bunu bana Bennett'in verdiğini ve ona teşekkür etmediğimi fark ettim. Camımı indirerek, arabanın etrafından dolaşıp kaldırıma çıkarken arkasından seslendim. "Bennett?"

Geri döndü. "Teksas mı?"

"Bu gece için teşekkürler. Belki de o kadar da pislik değildir."

Sokak lambası yüzünü yeterince aydınlattığı için göz kırpmasını yakaladım. "Bundan o kadar emin olma."

Kapısına doğru yürümek için döndü ama benim duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşmaya devam etti. "Onu yatağın üzerine eğdim. Çılgın sarı saçlarını yumruğuma doladım. Bacaklarını ayırırken sertçe çekiştiriyorum." Ön kapıyı açtı ve içeri girmeden önce kısa bir süre durdu. "Bu geceki *Kadınlar Günü'nden* çok daha iyi."

chapter 14

Bennett

Üç gece üst üste.

Ve şimdi de bu.

Ne oluyor lan? Kendimi yeni bir fanteziden daha kurtarmaya çalışarak birkaç kez göz kırptım. Neredeyse işe yarıyordu ama Jonas bir şey aramak için masasındaki bir sürü dosya klasörünü itti ve bu da oturduğumuz tarafa bir zımbanın düşmesine neden oldu. Annalise onu almak için öne doğru eğildi. Kahrolası saçları bir tarafa doğru savruldu ve bana boynundaki kremi teni net bir şekilde gösterdi. O kadar yumuşak ve pürüzsüz görünüyordu ki, beynim onun *her yerinin* pürüzsüz olup olmadığını merak etmeye başladı.

Birkaç gün önce, Annalise'in beni eve bıraktığı gece, yatmadan önce onu düşünerek mastürbasyon yapmıştım. Kendime bunun normal olduğunu söylemiştim. Az önce güzel bir kadınla yemek yemiş ve bir şeyler içmiştim - eve döndüğünde onun sarı saçlarını yumruğuna dolamış, seksi kıcını dört ayak üzerinde tünemiş olarak hayal etmeyen her erkek gerçekten de makaleleri okumak için *Woman's Day* alıyordu.

Yüzde yüz normal. Hiçbir anlamı yok. Öyleyse neden şımartmayalım? Bir gecelik fantezinin zararı olmazdı. Kabul edelim, bir meslektaşım hakkında ilk kez fantezi kurmuyordum. Kimse bilmeyecekti. Zarar yok, faul yok. Ama bir gece ikiye, iki de üçe dönüşmüştü ve dün dinlenme odasına girdiğimde Annalise'in buzdolabından bir şeyler almak için eğildiğini görünce gerçekten sertleşmeye başlamıştım. *Hem de iş yerinde.* Lanet günün ortasında. İki bin dolarlık takım elbisemi utanç verici bir ergenlik anıyla mahvedene kadar hayalini kurmam değil, yok etmem gereken bir kadının düzgün kıcının görüntülerine.

Bu yüzden son kırk sekiz saat boyunca geri çekildim - dün ve bu sabah yine ona soğuk davrandım. Her sahadan galip çıkmanın yolları dışında onu düşünmeme konusunda zihinsel bir karar almıştım. Ne yazık ki gözlerim mesajı almadı. Ve bu beni çok kızdırdı. Bakışlarımın ona doğru kaydığını her yakalayışında, bir anlık muhakeme hatamdan kaynaklanan öfkemi dizginleyerek kendimi geri çektim. Bu da bugünkü toplantıda çok fazla pislik yaptığım anlamına geliyordu. Ama kırmızı eteğinin bacaklarını çok fazla göstermesi ve sürekli gözüme çarpması kesinlikle benim suçum değildi. Ya da narin ayak bileğini saran ve sırtımdaki deriyi delmek için yalvaran ince, dört inçlik topuklu ayakkabılar giymesi.

Hepsi onun suçuydu.

Annalise koltuğunda kaykıldı ve bacak bacak üstüne attı. Pirinçteki beyaz gibi, gözlerim tam oradaydı.

Sık beni. Harika bacakları vardı.

Gözlerimi kapattım. *Hayır, bakamam Fox.*

Kafamda beşe kadar saydım ve sonra onları açtım, sadece sol dizinde bir küme küçük çil fark ettim. Elimi uzatıp başparmağımı üzerlerine sürtmek için delice bir istek duydum.

Saçmalık.

Topla kendini.

Annalise tekrar hareket etti ve eteği yarım santim daha yukarı çekildi.

Kırmızı eteği.

Uygun, çünkü bu kadın lanet olası bir şeytandı.

Tam on beş dakika boyunca Jonas'ın masasının diğer tarafında birbirimizden bir metre uzakta oturmuş, birleşmeyle ilgili çeşitli konularda bizi bilgilendirmesini dinlemiştik. Arada sırada Annalise söze girip bir şeyler söylüyor ve bana bakıyordu ama ben başım önümde, gözlerimin daha fazla dolaşmasına izin vermek yerine patrona odaklanarak sessiz kalıyordum.

"Bu da bizi yönetim kurulunun ikiniz hakkındaki değerlendirmesine getiriyor. Aynı zamanda büyük hissedarlardan biri olan yönetim kurulu üyelerinden biri, potansiyel yeni bir müşteriyle ilgili bir fırsat sundu."

Sandalyemde öne doğru eğildim. "Harika. Ben halledebilirim."

Annalise'in gözlerinin başımın yan tarafını yaktığını hissettim. "Ben de yapabilirim," diye tersledi.

"Tartışmaya gerek yok. İkiniz de bu işi halledeceksiniz. Yönetim kurulu bu sahanın ikinizin de inceleneyeceği hesaplardan biri olmasına karar verdi.

Her biriniz kendi kampanyanızı oluşturacaksınız. Ancak bilmelisiniz ki, firmamız oyuna biraz geç giriyor. Diğer iki ajans zaten işin içinde ve sıkı bir zaman çizelgesine göre çalışmamız gerekecek. Pitch'in üç haftadan kısa bir süre içinde geri dönmesi gerekiyor."

"Sorun değil," dedim. "En iyi işimi baskı altında yaparım."

Çevresel görüşümden Annalise'in gözlerini devirdiğini fark ettim. "Hesap nedir?"

"Star Stüdyoları. Foxton Entertainment'ın yeni bir bölümü, film stüdyosu. Bu bölüm yabancı gişe rekortmeni filmlere odaklanacak ve onları burada yeniden çekecek."

Daha önce hiç stüdyo ya da film pazarlamamıştım ama Annalise'in hesap listesini incelediğimde birkaç taneden fazlasını yönettiğini biliyordum. Stüdyolar en büyük müşterilerinden bazılarıydı. Kesinlikle bu piyasada nasıl davranacağını biliyordu - sonuçta hangi eyalette yaşayacağıma karar verebilecek bir şey için haksız bir avantaj.

"Bir film stüdyosuyla hiç çalışmadım. Ama bu Wren'in uzmanlık alanıydı." Çenemi Annalise'e doğru kaldırdım. "Hesaplarının yüzde ellisi filmlerle ilgili. Yönetim kurulunun güçlü yönlerimizi değerlendirmek için böyle bir sunum kullanmasının çok adil olduğunu düşünmüyorum. Bu alanda pazar deneyimim yok."

Jonas kaşlarını çattı. Haklı bir noktaya değindiğimi biliyordu. "Ne yazık ki çok fazla büyük teklif arasından seçim yapma lüksümüz yok. Ayrıca, Annalise'in film hesaplarının çoğu bireysel filmler için ve bu yeni bir yapım şirketi için pazarlama - marka ve pazar stratejisi istiyorlar. Bunlar senin güçlü yönlerin Bennett."

Annalise'e baktım ve o da bana abartılı bir ben kazanacağım çünkü sen bilmiyorsun gülümsemesiyle karşılık verdi. Bu beni kızdırdı ama haksız bir avantaja sahip olduğu için değil. Beni kızdırdı çünkü ilk düşüncem *şuna bak* oldu. *Bugün rujunu değiştirmiş, oysa "Seninle yerleri sileceğim"* olmalıydı.

Kendime her zamankinden daha fazla kızarak ona çıkıştım. "Stüdyoda tanıdığın biri var mı? Burası küçük bir endüstri. Sadece orada karar veren biriyle yatmadığından emin olmak istiyorum."

Annalise'in gözleri önce büyüdü, sonra da öfkeli yarıklara dönüştü. "Ben asla bir müşteriyle yatmadım. Ve yorumunuz çok saldırgan. İK'nın kendi ofisinden sizinkine kadar halıda iz bırakmasına şaşmamalı."

Jonas içini çekti. "Bu çok yersizdi, Bennett."

Belki, ama bu tamamen saçmalıktı. "Kendi ekip üyelerimi kullanmak istiyorum, köstebek gibi davranan bir Wren çalışanının fikirlerimi ona sızdırması için paylaşmak değil."

"Artık kimse Foster Burnett ya da Wren çalışanı değil. Biz tek bir takımız. Birbirinize karşı olmanız yeterince kötü. Ekipleriniz birlikte çalışmanın yolunu yeni yeni bulmaya başladı. Bu proje için onları ayırırsak bölünmeye neden olur. İkinizin de tüm ekibin kaynaklarını kullanmanız gerekecek."

Çok üzıldüm. Annalise ise kıcıımı öptü.

"Katılıyorum," dedi. "Ekibi bir arada tutmamız gerekiyor, parçalamamız değil."

Jonas bir dosya açtı ve içindeki en üstteki kâğıdı okumak için gözlüğünü kaldırdı. "Yarından sonraki gün Los Angeles'ta bir toplantı var. Stüdyo bizi bir tur ve sahne arkasını görmemiz için davet etti. Yapım Başkan Yardımcısı ve bazı yaratıcı yeteneklerle tanışacaksın. Gilbert Atwood, bize teklifi getiren yönetim kurulu üyesi, size ve bazı çalışanlarına akşam yemeğinde katılmak için uçakla gelmeyi planlıyor. Yani muhtemelen geç bir gece olacak ve siz de kalmayı planlamalısınız. Ayarlamalarınızı yapabilmemiz için Jeanie'nin ikinize de adres ve iletişim bilgilerini göndermesini sağlayacağım."

Jonas'ın küçük toplantısının sonunda samimiyetsiz bir *teşekkür* mırıldanmayı başardım. Kimseyle konuşacak havada değildim, ofisime geri döndüm ve kapıyı arkamdan kapattım. Kapı aniden açıldı ve iki dakika sonra çarparak kapandı.

"Senin derdin ne?"

İçeri daldığı için sinirlenmişim ama yine de nabzımın hızlanmaya başladığını hissettim. Bu sadece iki durumda olurdu: fiziksel bir kavgaya girmek üzereyken, ki en az on yıldır bundan kaçınmayı başarmıştım, ya da bir kadının içine girmek üzereyken.

"Tabii. İçeri gel. Kapıyı falan çalma."

"Kapıyı çalmak kibarlık olurdu ve belli ki artık kibarlık yapmıyoruz."

Parmak eklemlerimi masama bastırdım ve öne doğru eğildim. "Sorun nedir, Annalise? Rakiplerin kibar olması gerekmez. Futbolcular son bölgeye ulaşmak için yere düşen bir adamın üzerine basmadan önce ayakkabılarındaki çivileri çıkarmazlar. Bu oyunun doğasında var."

Bana doğru birkaç adım attı ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Geçen geceki bar ile bugün arasında ne oldu? Kaçırdım mı

Bir şey mi?" Duruşu sağlam olsa da sesi kırılganlığa doğru eğildi. "Seni üzecek bir şey mi yaptım?"

Kendimi bir pislik gibi hissederek gözlerimi indirdim. Tekrar konuşmadan önce yukarı kalktıklarında, hitap etmek üzere olduğum kadının üzerinde gezinmekten kendilerini alamadılar. Ancak yol boyunca bir şeye takıldılar. Annalise'in göğüs uçları çakıllı ve siyah, ipeksi gömleğini delmeye çalışıyordu. Zavallı bir adamı çağıran iki büyük, yuvarlak elmasa benziyorlardı.

-Gel ve beni al, ben senin zenginliğim.

Yutkundum. *Az önce bana ne sormuştu?* Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdım ve az önce her şeyi izlediğini fark ettim - dikkatimi çeken ve ağzımın salyalanmasına neden olan şey. Haklı olarak, kafası daha da karışmış görünüyordu. Bir an onu müşterilerle yatmakla suçluyordum, sonra da onunla yatmak istiyormuşum gibi onu süzüyordum.

Kafası karışan sadece o değildi. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bir süre birbirimize baktık. Sonunda kendimi toparladım, bana ne sorduğunu hatırladım ve boğazımı temizledim.

"Kişisel bir şey değil, Texas. Sadece dostça davranmazsak daha iyi olur diye düşünüyorum. Başka bir yere taşınmamın imkânı yok ve ihtiyacım olan son şey de seni dövdüğüm için kendimi kötü hissederek dikkatimin dağılması."

Annalise'in çenesi yükseldi. "Bu iyi. Ama en azından nazik olman gerekiyor. Müşterilerle yatmakla ilgili o yorumu hak etmedim, özellikle de Jonas'ın önünde."

Başımı salladım. "Anlaşıldı. Özür dilerim."

"Ve eğer arkadaş olmak istemiyorsan, beni otellere kadar takip etmeyi bırakman gerekecek."

Onun şımarıklığını savunmasızlığından daha çok sevdim. Sırtışımı gizli tutmak için çok uğraşmam gerekti. "Not edildi."

Başını salladı ve gitmek için döndü. Gözlerim hemen kışına kaydı. Bir kere siksen, her zaman sikersin. Gözlerimi tekrar yukarı kaldıramadan Annalise başka bir şey söylemek için arkasını döndü ve beni yakaladı. Bu sefer sırtışını gizlemeye çalışıyordu. "Arkadaş olmayanlar da arkadaş olmayanları süzmez."

Arkasını döndü ve kapıdan geçerken omzunun üzerinden bir şeyler söyledi. "T&A'sı ne kadar harika olursa olsun."

chapter 15

Annalise

"İş yerindeki ateşli adam nasıl?" Madison sipariş ettiği Wellington bifteğinden bir parça ısırmadan önce sordu.

Çiğnerken burnu buruştu. Hoşuna gitmemişti. Restoran sahibi için üzuldüm. Bu üçüncü vuruştı ve ana yemeğimize daha yeni başlamıştık. Önce garson yanlış mezeleri getirmişti. Sonra Madison şarap ve yemek tavsiyesi istediğinde, en pahalı ürünleri tavsiye etmişti. İnceleme acı verici olacaktı.

"Seksi adam mı? Götün teki. Sonra çok tatlıdır ama öyle değilmiş gibi davranmaya çalışır. Sonra yine tam bir pislik oluyor. Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

Madison omuz silkti. "Tamam. İşteki diğer şeyler nasıl o zaman? Yeni ofisteki insanları seviyor musun?"

Çatalımı yere bıraktım. "Hiç anlamıyorum. Bir gün bana yardım etmek için elinden geleni yapıyor, ertesi gün ise kaba davranıp beni görmezden geliyor."

Şarabını eline aldı. "Şu seksi adamdan mı bahsediyoruz?"

"Bennett, evet."

Sırıttı ve bardağı dudaklarına götürdü. "Onun hakkında konuşmak istemediğini sanıyordum."

"Bilmiyorum. Sadece... O çok sinir bozucu." "Yani sana karşı hem sıcak hem soğuk."

"Haşlanma ve buzlanma daha iyi olurdu. Geçen hafta akşam yemeği için Andrew'la buluşmaya gittim. Bennett beni otele kadar takip etti çünkü bir şekilde işlerin iyi gitmeyeceğini biliyordu. Ve öyle de olmadı. Bennett ve ben

Sonunda birlikte bir şeyler yedik ve gece yarısına kadar konuştuk. Ertesi sabah onu dinlenme odasında gördüm ve bana sanki önceki gece hiç yaşanmamış gibi bir tavır takındı."

Madison şarap kadehini yere bıraktı. "Geri dönelim. *Andrew*'la akşam yemeği için mi buluştun? Gece yarısı aramadı ya da ertesi gün sabah erkenden ziyaret etmedi. Şimdi de içkiler ve aperatiflerle uğraşıyoruz ve bundan hiç bahsedilmedi mi?"

İçimi çektim. "Evet. Uzun hikaye."

Elindeki çatalla patates püresinin bir tarafını itti. "Yemeğim zaten soğuk geldi. Baştan başla."

Ona *Andrew*'un buluşma teklifini, otelin restoranında beni ne kadar özlediğini söylerken kolumu okşamasını, ama sonra tekrar birlikte olmak isteyip istemediğini sorduğumda olabildiğince hızlı bir şekilde geri çekilmesini anlattım. Bennett'in ben gitmeden önce *Andrew*'un ne istediği ve parçaları toplamak için nasıl ortaya çıktığı hakkındaki düşüncelerini de ona anlattım.

Madison bir tırnağını dudaklarına götürdü. "Yani temelde Bennett'in kadınlar için bir pislik olduğunu, bu yüzden diğer pislik erkeklerin neyin peşinde olduğunu öngörebildiğini mi söylüyorsun?"

"Sanırım. Ama aklıma yatmayan şey şu: Madem kadınlara karşı bu kadar aşağılık biri, neden beni *Andrew* konusunda uyarmaya çalıştı ve sonra da beni uyardığı her şey gerçekleştiğinde yanımda oldu? Bir pislik, öncesinde ya da sonrasında bana ne olduğunu umursamazdı. O gece her şeyi konuşmama izin vermek yerine ertesi gün işte *sana söylemiştim demesi* gerekirdi."

Garson geldi ve yemeklerimizin nasıl olduğunu sordu. Madison normalde restoranın nasıl davrandığını görmek için vasatın altındaki yemekleri geri gönderir ve profesyonelce davranırlarsa onlara bir şans daha verirdi. Ama bunun yerine garsona sahte bir gülümsemeyle yemeğin iyi olduğunu söyledi ve bir şişe şarap daha sipariş etti. Tartışmamızın şu anda onun değerlendirmesinin önüne geçtiğini hissediyordum.

"Bennett'te Canavar sendromu var gibi görünüyor," dedi.

"Canavar sendromu mu?"

"Tüm erkekler bir Disney karakterine ya da diğerine uyuyor. Birkaç ay önce çıktığım, üç video oyun konsolu olan ve haftada beş gece arkadaşlarıyla takılan adam var ya? Peter Pan sendromu. Geçen yıl bir teknoloji şirketinin finans müdür yardımcısı olduğunu söyleyen bir adamla çıkmıştım.

müşteri hizmetlerinde sipariş almak için çalıştığını öğrenmek için mi? Pinokyo sendromu. Birlikte çıktığım, banyosunda aynanın önünde *kendine* bakmak için sevişmek isteyen o muhteşem Fransız çocuk mu? Gaston."

Kıkırdadım. "Sen delisin. Ama ısıracacağım. Canavar sendromu nedir? Çünkü Bennett muhteşem, canavar gibi değil."

"Canavar sendromu, bir adamın sizi korkutup kaçırmak için sürekli kükremesidir. Belki de ilk günlerinde pek de yüce gönüllü değildi ve bunun sonsuza dek sürgün edileceği kişiyi tanımladığını düşünüyor. Bu yüzden insanların çok yaklaşmasını engellemeye çalışıyor. Ama aslında sandığı kadar kötü biri değil ve arada bir içindeki prensin bir parıltısı ortaya çıkıyor. Bu genellikle onun daha yüksek sesle kükremesine neden olur."

"Yani... bir oyuncuydu ve şimdi iyi bir adam olmak yerine her zaman o adam olması gerektiğini mi düşünüyor?"

Madison omuz silkti. "Belki de. Ya da belki yaşlı bir dilenci kadına kötü davranmıştır. Sebebini bilmiyorum ama prensliğini çok fazla göstermenin kendisine zarar vereceğinden korkuyor gibi görünüyor."

"Bundan pek emin değilim. Ama Andrew'la yoluma devam etme zamanımın geldiğini biliyorum."

"Aynı fikirdeyim. Yıllardır sizi oy alıyor - üç yıl boyunca aptal kitabını yazarken dikkatini dağıtacak bir şey bulamadığı için birlikte yaşayamadığınızı iddia ediyor. Sonra kitap bittiğinde, hayatına devam etmeye hazır değildi çünkü kitap umduğu kadar iyi gitmediği için depresyona girmişti. Tahmin edin ne oldu? Hayat berbat. Hepimiz hayal kırıklığı yaşarız. Ne yaparız biliyor musun? Bir hafta boyunca sarhoş oluruz, sonra kendimize geliriz, işe geri döneriz ve daha çok çalışırız, sevdiğimiz insanı terk etmeyiz."

"Haklısın. Andrew'u her zaman seveceğim. Ama üniversitede ve mezun olduktan sonra yaşadığımız şeyler değişti. Eskiden olduğu gibi mutlu, spontane bir insan değil ve uzun zamandır da öyle değil. Sanırım sihirli bir şekilde, elinde bir şişe şarapla evime gelen ve beni bir hafta sonu pansiyonda ağırlayarak sürpriz yapan o adam haline geri döneceğini umuyordum."

Madison öne doğru uzandı ve elimi kendi eliyle kapattı. "Üzgünüm bebeğim. Ama iyi tarafından bakarsak, belki bir sonraki adam oralla daha çok ilgilenir."

İçimi çektim. Andrew bana ara vermesi gerektiğini söyledikten sonraki gece, çok fazla sarhoş olmuş ve bazı özel şeyler hakkında içimi dökmüştüm - yani

Andrew sadece doğum günümde benimle yattı. Onunla bu konu hakkında konuşmaya çalıştığımda, sadece havasında olması gerektiğini söylemişti. Görünüşe göre, o ruh hali hiç oluşmamış.

"Sanırım bunu match.com profilime koyacağım. İyi eğitilmiş, yakışıklı, maddi açıdan güvenli, bağlanmaktan ya da vajinamla yakınlaşmaktan korkmayan bir erkek arıyorum."

Garson geldi ve ikinci şişe şarabımızı açtı. İki kadeh doldurdu ve Madison kadehini kaldırıp şerefine içmeden önce garsonun uzaklaşmasını beklemeye zahmet etmedi. "Cunnilingus'a."

Bardağımı onunkine doğru tıkladım. Belki de az önce konuştuğumuz konulardan kaynaklanıyordu ama kendimi düşünürken buldum... *Bahse girerim Bennett bir kadını memnun etmekten gurur duyardı, yılda bir kez onunla yatmakla sınırlı kalmazdı.*

Bilinçli olarak meslektaşımın farklı bir uçuş rezervasyonu yaptırmıştım. Asistanımız onunla seyahat etmek isteyip istemediğini sormuştu ve ben de onun sabah yedide olan uçağına binmeyi tercih etmeme rağmen, Los Angeles'a gitmek için sekiz buçukta olan mekiği seçmiştim. Toplantımız bire kadar değildi ve sadece bir buçuk saatlik bir uçuştı, ama erken gelmeyi seviyordum. Şimdi büyük tahtaya baktım ve iş dışında herhangi bir şeye dayanarak iş kararı verdiğim için pişmanlık duydum. Uçuşum saat on bire ertelenmişti ve toplantıya zamanında yetişmek için elimden geleni yapacaktım. Bu arada, Bennett muhtemelen şu anda taksi yapıyordu. *Lanet olsun.*

Hudson News'de oturmak için fazladan birkaç saatim olacağından, en son çıkan çok satan kitaplara göz atarak zaman geçirdim. Kim olduğunuzu kabul etmeyi öğrenmekle ilgili popüler bir kadın kitabında karar kıldım ve okumak için kapağına yöneldim. Ancak oraya vardığımda biniş alanındaki neredeyse tüm koltukların dolu olduğunu gördüm. Benden önceki uçağın henüz binişine başlamadığını düşündüm. Check-in masasının üzerindeki tabelaya baktığımda, tam olarak öyle olduğunu fark ettim, sadece önceki uçuş yedide Los Angeles'a kalkması planlanan uçuştı -Bennett'in uçuşu.

Bekleme alanına göz attım ama onu göremedim.

"Birini mi arıyorsun?" diye gürledi arkamdan alçak bir ses ve sıcak nefesi boynumu gıdıkladı.

Öne doğru sıçradım, içinde kitabım olan çantayı düşürdüm ve neredeyse kendi el bagajıma takılıyordum. Ama iri bir el kalçamı kavradı ve

beni sabitledi.

"Sakin ol. Seni korkutmak istememiştim."

Elim hızla atan kalbimi örtmek için havalandı.

"Bennett. Ne oluyor be? Bir insana böyle gizlice yaklaşamazsın." "Özür dilerim. Dayanamadım."

Bluzumu düzelttim ve çantasından çıkan kitabımı almak için eğildim. "Beni burada gördüysen terminalin diğler tarafında olman gerekmez miydi?"

Bennett parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Muhtemelen." Plastik poşete geri koymaya çalıştığım ciltli kitabı elimden aldı. "Ama görünüşe göre burada olmam iyi bir şey." Satın aldığım kitabın kapağını okudu. "*You Do You*. Nedir bu? Mastürbasyon üzerine bir kişisel gelişim kitabı mı?"

Onu geri aldım ve çantaya tıktırdım. "Hayır. Ne olduğı *seni ilgilendirmez*."

"Oğlum, çok huysuzsun. Bence o kitaba gerçekten ihtiyacın var."

"Kim olduğunuzu kabul etmek ve başkalarının sizin hakkınızda ne düşündüğü konusunda endişelenmemekle ilgili bir kitap, eğer gerçekten bilmeniz gerekiyorsa."

Sırıttı. "Çok yazık. Düşündüğüm şey çok daha ilginç olurdu."

"Uçuşunuzla ilgili neler oluyor? Gecikmenin nedenini biliyor musunuz?"

"L.A.'de hava gecikmesi, şiddetli rüzgarla ilgili bir şey. Tüm uçuşlar ertelendi. Başlangıçta kırk dakikalık bir gecikme olduğunu söylediler; şimdi iki saate kadar çıktı."

"Sekiz buçukta yer ayırtmıştım. Benimki iki buçukta. Bakalım beni senin uçağına alabilecekler mi?"

Sırada yirmi dakika bekledikten sonra bana verebilecekleri en iyi cevap bekleme oldu. Döndüğümde Bennett bir sütuna yaslanmış, telefonunda geziniyordu.

"Bekleme listesindeyim. Kabul edileceğimden emin değilim."

Göz kırptı. "Merak etme. Eğer oraya gidemezsen ben bizim için hallederim. Döndüğümde müşterinin ne aradığını iletirim."

"Evet. Bu harika bir fikir. Kazanmamı istemediğın bir müşteri için sunum hazırlarken senden gelecek bilgilere güveneceğim."

"Başka seçeneğiniz yok gibi görünüyor."

Telefonumdaki saate baktım, yediyi birkaç dakika geçiyordu. Los Angeles'a beş buçuk saatlik bir yol vardı. Şimdi çıkarsam, Los Angeles'a varmak için altı saatim olacaktı.

eve dönüp oraya gideceğim. "Arabayla gideceğim." "Ne? 300 milden fazla yol var."

Çantalarımı aldım. "Yetişebilirim. Burada iki saat daha oturup erken uçağa binemeyeceğimi öğrenmekten ve toplantıyı kaçırmaktan iyidir."

Bennett bana iki kafam varmış gibi baktı. "Şu anda trafiğin yoğun olduğu saatlerde eve dönmen bile bir saatini alır."

O haklıydı. Arabamı almak için geri dönemezdim. "Bu doğru. Burada bir tane kiralayacağım. Bu biraz zaman kazandırır. Ben gidiyorum. Uçuşunuzda iyi şanslar."

Döndüm ve terminalden çıkışa doğru yol almaya başladım. Otoyolda yarım gün araba kullanmaktan korkuyordum ama Teksas'ta yaşama düşüncesinden daha da çok korkuyordum.

Neyse ki, tam kapılar kapanmaya başlarken Air Tran'ı kiralık araç merkezine doğru yakaladım. Merkezde hiç sıra olmayan acenteyi seçtim.

"Los Angeles'a tek yönlü bir yolculuk için bir günlüğüne araba kiralamam gerekiyor?"

Kadın klavyesine bir şeyler yazdı. "Ne büyüklükte bir araba arıyorsunuz?"

"En ucuzu neyse o."

"Ekonomik bir aracım var. Chevy Spark." "Bu iyi."

"Aslında," dedi derin ve tanıdık bir ses yanımda, "tam boy alabilir miyiz lütfen?"

Başımı çevirdiğimde Bennett'in yanımda durduğunu gördüm.

Tezgâhın arkasındaki kadına ehliyetini uzattı ve kendine özgü, büyüleyici gülümsemesiyle onu onurlandırdı. "Ve benim adıma yazın. Arabayı ben kullanacağım. Beş buçuk saat boyunca onun araba kullanmasını dinleyemem."

Kadın ikimizin arasına baktı ve sonra bana hitap etti. "Tam boyla değiştirmemi ister misiniz hanımefendi?"

Bennett'e hitap ettim. "Uçuşunu falan mı iptal ettiler?" "Evet."

Bennett ile aynı arabayı paylaşmayı düşündüm. Altı saat boyunca bana kötü davranması ya da soğuk davranması tek başına araba kullanmaktan daha kötüydü.

Tekrar kiralama acentesine baktım. "Ben ekonomik bir araba alacağım. Bay Fox isterse tam boy kiralayabilir."

"Ciddi misin? Yarısını ben ödeyeceğim. Tek başına ekonomik bir arabadan daha ucuza mal olur."

"Bu bir para meselesi değil. Nasıl olsa şirket ödeyecek. Sadece ayrı ayrı sürsek daha iyi olur diye düşünüyorum."

Şaşkın görünüyordu. "Neden?"

Ajana baktım, o da kaşlarını kaldırdı ve omuz silkti, sanki o da nedenini bilmek istiyormuş gibi.

"Çünkü bana pislik gibi davrandın. Uzun yolculuk boyunca bununla uğraşmak istemiyorum. Tek başıma olmayı tercih ederim."

Bennett'in yüzü düştü. Daha iyi bilmesem, bunu söylediğimi duyunca kendini kötü hissettiğini düşünürdüm. Birbirimize baktık. Vereceği cevabı düşünürken kafasında dönen çarkları görebiliyordum.

Çenesindeki kaslar sıkıştı ve gözleri benimkiler arasında gidip geldi. "Peki. Özür dilerim."

Bu adam hem çok sıcak hem de çok soğuk davranıyordu. "Ve tüm yolculuk boyunca iyi davranacak mısın?"

İç çekti. "Evet, Annalise. Elimden gelenin en iyisini yapacağım." Tekrar ajana baktım. "Orta boy bir araba alacağız."

Bennett'in ağzının bir şey söylemek için açıldığını çevresel görüşümde yakaladım, bu yüzden onu tomurcukta kısırdım. "Bu bir uzlaşma."

Başını iki yana salladı. "Peki."

Ve böylece, Canavar'la bir yolculuğa çıkmak üzereydim.

chapter 16

Annalise

İlk vardiyayı kimin alacağı konusunda tartışmadım çünkü zaten araba kullanmaktan gerçekten nefret ediyorum. Ama Bennett'in direksiyonda olmak istemesini, radyonun kontrolünün yolcуда olması konusunda pazarlık yapmak için kullandım.

Yaklaşık iki saattir yoldaydık ve sohbetimiz sınırlıydı, çoğunlukla işle ilgili kibar küçük konuşmalar. Başka bir yerdeymiş gibi görünüyordu, ancak düşüncelere mi dalmıştı yoksa araba kullanırken konsantre olmak için sessizliği mi seviyordu emin değildim. İkincisi olması ihtimaline karşı sınırlı konuşmaya uyacağımı düşündüm.

"Yaklaşık bir mil sonra bir dinlenme tesisi var," dedi Bennett. "Tuvaleti kullanmak için duracağım. Ama kahve ya da başka bir şey isterseniz Starbucks da var."

"Oh, bu harika. Gitmek zorunda değilim ama kesinlikle bir kahve alacağım. Daha fazla kafeine ihtiyacım var. Sana bir şey almamı ister misin?"

"Evet, bu harika olur. Kremalı, şekersiz, koyu kavrulmuş ne varsa."

"Tamam."

Dinlenme tesisinde Bennett tuvalete gitti, ben de uzun bir kahve kuyruğunda bekledim ve telefonumdan e-postalarımı göz attım. Daha önce planlarımızdaki değişikliği bildirmek için Marina'ya e-posta göndermiştim. Bazı havayolu şirketlerinin seyahatin ilk ayağına gelmediğiniz takdirde dönüş uçuşunuzu iptal ettiğini biliyordum, bu yüzden ondan Delta ile iletişime geçmesini ve dönüş uçuşlarımızda yer ayırtığımızdan emin olmasını istedim. Verdiği yanıt ilginçti.

Selam, Annalise. Her şey hazır. Uçağınız henüz kalkmadığı için, gecikme nedeniyle değişiklik ücreti ödemeden tek yön bilete dönüştürmeme izin verdiler. Güzergah numaranız aynı. Ancak Bennett'in uçuşu zaten kalkmış olduğundan, dönüşü otomatik olarak iptal edildi ve ona yeni bir tek yön rezervasyonu yapmam ve gidişinde para iadesi için başvurmam gerekti. Yeni bir güzergah numarası var: QJ5GRL

Umarım seyahatiniz daha iyi geçer. Marina

Bennett uçuşunun iptal olduğunu söylemişti. Belki de Marina yanıliyordu? Ona cevap yazmaya başladım ama sonra bir şey beni kendim kontrol etmeye itti. Delta uçuş durumu web sitesini arayarak kalkış ve varış şehirlerini yazdım ve yaklaşık kalkış saatini sabah 7 olarak ayarladım. Bennett'in uçağının on beş dakika önce kalktığı ve saat on biri biraz geçe ineceği teyit edildi. Sayfada sonraki uçuşlar da listeleniyordu, ben de benimkini bulmak için aşağı kaydırdım. Tahmini iniş saati artık toplantımızın saat birde başlamasından sonraya itilmişti.

Araba kullanmak için doğru seçimi yapmıştım. Ama Bennett neden bana katılmıştı?

Araba sürerken cevabı bilmemek içimi kemirdi. Bennett'in uçuşunun iptal edildiği konusunda yalan söylemiş olabileceği nedenlerini içten içe tartıştım. Aklıma gelen sadece iki sebep vardı. Ya uçuşunun iptal edileceğinden ve toplantıya yalnız gideceğimden korkuyordu... ya da... araba kullanma konusunda nasıl hissettiğimi bildiği için yalnız gitmemi istemiyordu. Mantıklı açıklama, müşteriyle yalnız kalmamı istememesiydi. Bu, tartışmaya gerek bırakmayacak kadar basit bir cevap olmalıydı. Yine de Madison'ın geçen akşam yemekte söylediklerine dönüp durdum.

Canavar. Kükremesinin altında iyi bir adam mıydı ve bunu saklamaya mı çalışıyordu?

Sebep ne olursa olsun, kendi haline bırakabilirdim. Ama bu benim güçlü yanımdı değildi. Hayır, istese de istemese de yanımdaki adamı anlamak zorundaydım.

Konuşurken Bennett'in yüzünü izleyebilmek için vücudumu sürücü tarafına doğru çevirdim. "Marina dönüş uçuşlarımızı onaylamak için bana geri döndü."

"Güzel. Herhangi bir sorun var mı?"

"Hayır. Hepimiz aynı dönüşe hazırız." Durakladım. "Bir şeyden bahsetmesi dışında."

"Dur tahmin edeyim, öğle yemeği kayboldu ve bugün orada olmadığım halde beni polise mi ihbar etti?"

Kıkırdadım. "Hayır. Sizinkini yeniden rezerve etmesi gerektiğinden bahsetti. Görünüşe göre dönüşünüzü iptal etmişler çünkü koltuğunuz zaten kalkmış olan giden uçakta kullanılmamış."

Bennett yoldan bana doğru bir bakış attı ve göz göze geldik. Tekrar önüne bakmaya başladı ve bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Kafasının içindeki tekerleklerin döndüğünü gördüm.

Sonunda dedi ki, "Güvenli oynamam gerekiyordu. Müşteriye bensiz gelmene izin veremezdim."

Muhtemelen çıldırmıştım ve nedenini anlayamıyordum ama ona inanmıyordum. Nedense Bennett'in yalan söylediğinden birden *emin* oldum. Yolculuğa benimle çıkmıştı çünkü tek başıma araba kullanmak zorunda kalmamı istemiyordu. *Bunun* olmasını istemediği açık olsa da kalbimi biraz ısıttı. Bu da bende ona karşı nazik olma isteği uyandırdı.

Derin bir nefes aldım ve boynumu uzattım... *yine*. "Geçen gece bana gerçekten çok yardımcı oldu."

İkinci kez baktı. Yüzü dalgındı, sanki söyleyeceklerimi merak ediyordu ama aynı zamanda bu konuşmayı yapmanın akıllıca olmayacağını düşünüyordu.

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Bunu düşünüyordum. Sana gerçekten borçluyum. Eğer ben gitmeden önce Andrew'un niyetinin ne olduğu konusunda beni aydınlatmasaydın, ertesi sabah o otelde bir odada uyanacaktım. Sadece bu da değil, sonunda bir geceden fazla bir araya gelmeyi planlamadığını kendi başıma anladığımda, bu çoktan iyileşmeye başlamış bir yarayı deşmek gibi olurdu."

"Sadece ne gördüğümü söyledim. Tamamen hatalı olabilirdim." "Ama değildin. Ve sen benim için oradaydın, parçaları toplamama yardım etmek için

Seni azarlamış olsam bile, dağılmış olabilirdim."

Bennett araba kullanırken yolcu koltuğunda oturmanın gerçekten büyük bir avantajı vardı: Yüzünü inceleyebiliyordum. Nasıl cevap vereceğinden emin olmadığında çenesinin nasıl titrediğini, ağzının nasıl hareket ettiğini ve kaşlarının nasıl çatıldığını odaklanıp izleyebilmek Bennett Fox'a çok fazla ışık tuttu. O

Son yorumuma nasıl yanıt vereceğini bir süre düşündükten sonra basit bir baş sallama hareketinde karar kıldı.

"Artık benim üzücü ilişki geçmişimi bildiğine göre, senin hikâyen ne? Bana söylediğin tek şey, Sevgililer Günü'nde hiç kız arkadaşın olmadığı. Aşk hayatın hakkında bir şeyler bilmem adil olur. Ayrıca, bu arabada daha saatlerce mahsur kalacağız, bu yüzden bana anlatıp kurtulabilirsin, çünkü Los Angeles'a varmadan önce senden öğreneceğim. Ve endişelenme - arabanın kapılarını açtığımızda arkadaş olmamaya geri dönebiliriz."

Bennett yola odaklanmıştı ama zoraki bir gülümsemeyi başardı. "Söyleyecek bir şey yok."

"Hadi ama, bir şeyler olmalı. En son ne zaman biriyle çıktın?"

Başını iki yana salladı.

Bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Ama benim bunu yapma ihtiyacım onun direncinden daha güçlüydü. Adam beni meraklandırdı.

"Bir hafta önce miydi? Bir ay önce mi? Yedi yıl önce mi?"

İç çekti. "Bilmiyorum. Birkaç hafta önce. Arabama zarar vermeden hemen önce."

"Adı neydi?" "Jessica."

"Jessica ne?"

"Bilmiyorum. Sanırım S ile başlayan bir şey."

"Soyadını bile bilmediğine göre sanırım onunla sadece bir kez çıktın?"

Suçlu bir gülümseme yakışıklı yüzünü buruşturdu. "Aslında onunla birkaç kez çıktım. Sadece isimler konusunda kötüyüm."

"Gerçekten mi? Soyadım ne?"

Hiç vakit kaybetmeden cevap verdi. "Baş belası."

Bunu görmezden geldim. "Jessica S. ile birkaç kez çıktınız. Neden bitti?"

Omuz silkti. "Aslında hiç başlamadı. Sadece iyi anlaştık ve... uyumluyduk."

"Yani uyumluydunuz ama sadece birkaç randevu sürdü. Neden böyle oldu?" "Uzun vadeli bir şey için uyumlu olduğumuzu kastetmedim."

Anlamak bir dakikamı aldı. "Uyumlu derken yatak odasında uyumlu olduğunuzu mu kastediyorsun?"

"Neyse o."

"Yani bunun sadece cinsel bir şey olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Birkaç kez yemeğe çıktık. Birbirimizin arkadaşlığından keyif aldık. İşleri basit tutmayı seviyorum."

"Gerçekten mi? Nedenmiş o?"

"Gereksiz komplikasyonlar olmadan hayatımı daha çok seviyorum." "Yani kadınları karmaşıklık olarak mı görüyorsun?"

"Çoğu kadın karmaşıktır, evet."

Bunu bir an için düşündüm. "Peki nasıl oluyor? Bir kadınla tanışıyorsun ve ona sadece bir gecelik seksle ilgilenip ilgilenmediğini mi soruyorsun?"

Bennett kıkırdadı. "O kadar basit değil."

Alay ettim. "Ama o kadar basit değilse, karmaşık olur. Ve sen karmaşık iş yapmazsın."

Nefesinin altında benim baş belası olduğuma dair bir şeyler mırıldandı ve başını salladı -ben konuştuğumda sık sık yaptığı bir şeydi bu.

"Hayır, ciddi," dedim. "Ben ilgileniyorum. Nasıl oluyor bu iş? Bir randevu servisi falan mı kullanıyorsun?"

Bennett birkaç kez bana ve tekrar yola baktı. Konunun peşini bırakmaya niyetim olmadığını anlamış gibi görünerek iç çekti. "Bundan daha az steril. Eğer bir kadını dışarı çıkarırsam, sohbet kaçınılmaz olarak ikimizin de bir ilişkide ne aradığımıza geliyor. Dürüst davranıyorum ve ilişkiyi sıradan tutmak istediğimi söylüyorum. Ama o noktaya gelmeden önce bir kadının ne aradığını anlamak zor değil. Bu yüzden karmaşık olanlardan kaçınıyorum."

"Bir kadının sadece sekse dayalı bir ilişkiye ilgi duyup duymayacağını sadece birkaç dakika konuşarak anlayabileceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Genellikle."

"Bu çok saçma."

Omuz silkti. "Şimdiye kadar benim için işe yaramış gibi görünüyor."

Pencereden dışarı baktım, bir dakika boyunca düşüncelere daldım, sonra yansımda onu izlerken bir sonraki sorumu sordum. "Peki ya ben?"

Bunun üzerine Bennett'in gözleri yoldan tamamen ayrıldı ve başı bana doğru döndü. "Peki ya sen?"

"Şimdi benimle biraz zaman geçirdin. Söyle bana, sadece cinsel bir ilişkiyle ilgilenir miyim, yoksa *çok mu karmaşıkım*?"

Ona bakmak için geri döndüm ve elini çenesine götürüp ovuşturmasını izledim. Durduğunda yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı

Cevabını düşünüyormuş gibi yaptı.

"Sen de onlar kadar karmaşıksın, tatlım."

Tartışmak için ağzımı açtım, sonra kapattım, sonra açtım. "Değilim."

Bana *saçmaladığımı* söyleyen bir bakış fırlattı.

"Ben değilim!"

"O moronla kaç aydır ayrısınız, üç mü, dört mü? Bu süre zarfında kaç erkekle çıktın?"

Dudaklarım büzüldü.

"Yani bunu bir *hiç* olarak mı

kabul ediyorum?" "Bir molaya

ihtiyacım vardı."

"Seksten mi?"

"Erkeklerden." Kaşlarımı çattım. "Andrew beni gerçekten incitti."

"Özür dilerim. Ama bu benim demek istediğimi kanıtlıyor. İsteseydin dışarı çıkıp seks yapabilirdin - fiziksel bir rahatlama. Ama sen bunu bir ilişkiyle bağdaştırıyorsun."

Sanırım haklıydı. Üniversitedeki ilk yılımda tek gecelik bir ilişki yaşamış ve ertesi gün hissettiklerimden nefret etmişim. Sanırım karmaşık biriydim.

Şimdi konuyu değiştirmek isteyen bendim. "Hiç kız arkadaşın oldu mu?" diye sordum.

"Kız arkadaşı tanımlamak mı?"

"Özel olarak çıktığınız bir kişi."

"Elbette. Sana söyledim, biriyle görüştüğümde bunu paylaşmayı pek sevmem." "En uzun ilişkiniz ne kadardı?"

"Bilmiyorum, birkaç ay. Belki altı." "Hiç aşık oldun mu?"

Bennett'in çenesi gerildi. Belli ki bu soru biraz incinmesine neden olmuştu. Boğazını temizledi. "Bana borçlu olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Başımı salladım.

"Konuyu iş konuşmaya çevirelim ve ödeşmiş olalım."

chapter 17

Bennett

"Annalise? Seni görmek çok güzel."

Toplantıya katılmak üzere odaya giren adam yanıma geldi ve Annalise'e sarıldı. Kollarını Annalise'e sararken elinin Annalise'in kıcının çatlağının hemen üstüne kadar gitmesini izledim - bunun bir iş arkadaşı için uygun olup olmayacağı tartışılırdı.

"Tobias?" Kucaklaşmadan geri çekildi. "Burada ne işin var?"

"Star Stüdyoları'nın yeni Kreatif Başkan Yardımcısıyım. Century Films'den ayrıldım ve bir hafta önce burada işe başladım. İsminizi bu sabaha kadar gündemde görmedim, yoksa daha önce ulaşırdım."

"Vay canına," dedi. "Tanıdık bir yüz görmek harika. Nasılsın?"

"İyi. Kendimi işte meşgul tutuyorum. Bir yandan da şarap yapımını mükemmelleştirmeye çalışıyorum. Geçen yıl aldığım küçük çiftlikte ilk tam ürün geçen hafta geldi. Bazı ipuçları için aileni aramam gerekebilir."

"Bu harika. Yardım etmekten mutluluk duyacaklardır. İlk şişeleriniz hazır olduğunda bir tadımlık paylaşmanız gerekecek."

Annalise'in hemen yanında durup tüm bu alışverişi izledim. Sommelier, ya da şarapçıya her ne diyorsanız, gözlerini önündeki kadından ayırıp beni fark etmezken, Annalise birden burada olduğumu hatırladı.

"Tobias, bu Bennett Fox. Bennett ve ben Foster, Burnett ve Wren'de birlikte çalışıyoruz."

Elini sıktım ve onu ölçtüm. Uzun boylu, fena görünmüyordu, ayakkaabıları parlıyordu, sıkı bir tokalaşma oldu.

"Memnun oldum, Ben."

Normalde adımı Ben olarak kısaltanları düzeltirdim, ancak asla bir müşteri değildi. Müşteriler bana iş verdikleri sürece bana *sık kafalı* diyebilirlerdi. Ama adımı hemen kısaltan bir şey beni her zaman rahatsız etmiştir. Sen benim arkadaşım değilsin. Sana Toby demiyorum ve bira içmeye gidelim demiyorum. Daha yeni tanıştık. *Ben-nett...* Fazladan hece sana daha pahalıya mal olmaz.

"Neden oturmuyoruz? Sanırım herkes burada" dedi.

Odadaki tüm hanımların oturmasını bekledim ama görünüşe göre bu biraz fazla uzun sürdü. Çünkü Annalise'in yanındaki sandalyeye oturmadan önce

-biliyorsunuz, birleşik bir kurumsal cephe göstermek için-Tobias elini önümdeki sandalyenin arkasına koydu ve kendisi için çekti.

Olay çıkarmak istemediğimden, masanın diğer tarafında bulunan bir sonraki boş koltuğa geçtim.

Üretimden Sorumlu Başkan Yardımcısı, şirketin iş hedefleri ve hedef kitlesi hakkında kapsamlı bir genel bakış sunarak toplantıyı başlattı. O konuşurken notlar aldım ve çoğunlukla dikkatimi vermeye çalıştım. Ama arada bir Annalise'e bakıyordum. Tobias iki kez Annalise not alırken ona fısıldamıştı. Konferans masası muhtemelen bir metre genişliğindeydi. Ayağımı masanın altına sokarak ona ulaşp ulaşamayacağımı öğrenmek istiyordum.

Resmi sunum sona erdikten sonra, Star çalışanlarının her biri etrafta dolaşarak bir şeyler ekledi. Söz Tobias'a geçtiğinde sessiz kalmalıydı çünkü ekleyecek önemli bir şeyi yoktu. Görünüşe göre adam sadece kendi sesinin anlamsız sözler söylemesinden hoşlanıyordu. *Ve* Annalise'e dokunmak için bir bahanesi olmasını.

"Açıkçası Star'da yeni olan benim. Ekip bugün sadece kim olduğumuzu değil, gelecekte nasıl bir marka olacağımızı da ortaya koyarak mükemmel bir iş çıkardı. Ekleyebileceğim bir şey de sinerjinin önemli olduğudur. Logomuz, pazarlama mesajımız, ekibimiz, stratejik uyumumuz; bunlar sadece büyük bir kurabiye pişirmek için gerekli malzemeler. Bir tutam tuzu ya da çikolata parçacıklarını atarsanız ne elde edersiniz? Muhtemelen hala bir kurabiye ama olabileceği kadar lezzetli olmayacaktır. Oyunun adı bütünlüktür ve kazanan kampanya

en iyi kurabiyeyi pişirmek için diğer her şeyle iyi bir şekilde karışan kalplerimiz olacaktır."

Womp womp womp. Kurabiyeler. Womp womp womp. Daha fazla kurabiye. Ben de öyle duydum.

Annalise'e başını sallayarak sözlerini bitirene kadar hiçbir şey söylemeden konuşmaya devam etti. "Daha önce Wren'le çalıştım ve bu yüzden büyük düşünme ve harika bir şey ortaya çıkarmak için kutunun dışında düşünme yeteneğine sahip olduklarından eminim." Onun koluna dokundu. "Annalise ve ekibine doğru pişirme listesini vermemiz yeterli, o da şimdiye kadar yediğimiz en lezzetli çikolatalı kurabiyelerle geri dönecektir."

Annalise ve *ekibi*. Harika. Ne sikim ama.

Toplantı bittikten sonra Tobias bize üretim alanlarını gezdirmek için gönüllü oldu. Annalise'in golf arabasının ön koltuğuna oturması için elini uzattı, sonra da sürücü tarafına doğru yürüdü. Ben arkaya bakan koltukta oturuyordum ve arabayı sürerken işaret ettiği şeyleri duyabilmek için kendimi zorlamam gerekiyordu.

Dört saat süren toplantılardan ve Annalise'in hayran kulübünün başkanı tarafından gezdirildikten sonra, üçümüz konuşmak için ofisine geri döndük. O zamana kadar, tanıdık dokunuşlarının sıklığı artmıştı ve yüzümün yandığını hissettim.

"Peki bu işi başarmanıza yardımcı olmak için başka ne yapabilirim?" Üçümüz küçük, yuvarlak bir masada oturuyor olsak da Tobias konuşurken sadece Annalise'e bakıyordu.

"Gruba tam bir marka sunumu yapmadan önce bazı kaba logo tasarımlarının taslağını çıkarmamızı ve bunları gayri resmi olarak sizden geçirmemizi çok isterim" dedi.

Tobias başıyla onayladı. "Tamamdır. Bakmamı istediğiniz her şeyi gönderin. Daha da iyisi, aşağıya gelin, kilit oyuncularından bazılarıyla bir öğle yemeği ayarlayayım ve size erken bir fikir verip veremeyeceklerini göreyim."

"Vay canına. Bu harika olurdu."

Bir katkıda bulunma ihtiyacı hissettim. Ya da belki ona odada olduğumu hatırlatmak istedim. "Teşekkürler, Tobias. Bu harika olur."

Kibar bir gülümsemeyle beni onayladı ve dikkatini yanındaki kadına verdi. Tekrar kadının koluna dokundu. "Anna için her şeyi yaparım."

Annalise beni elinin durduğu yere bakarken yakaladı ve hızla kolunu hareket ettirdi.

Vay anasını. Bu suçlu bir yüz. Onunla yattı mı? Ben de adamın konumundan faydalanan sıradan bir pislik olduğunu düşünüyordum. Ama burada daha fazlası vardı.

İkisi bir süre onun son stüdyosunda birlikte yaptıkları saçmalıklar hakkında konuştular. Tabii ki ben de bu sohbete katkıda bulunamadım, zaten amaç da bu olabilirdi. Neyse ki Tobias'ın asistanı sonunda kapıyı çaldı ve yakında bir konferans görüşmesi olduğunu hatırlattı.

"Bak bakalım onu geri itebilecek misin, Susan?"

Bu ofisten siktir olup gitmek istiyordum. Ayağa kalktım. "Sorun değil. Zaman ayırarak çok cömert davrandınız. Misafirliğimizi fazla uzatmak istemeyiz. *Değil mi Annalise?*"

Kaşları aşağıya indi. "Umm... Elbette. Bu akşam yemekte olacak mısın?"

"Katılmayı planlamıyordum ama yine de katılmak için bazı şeyleri değiştirip değiştiremeyeceğime bakacağım."

Sahte bir gülümsemeye zorladım. *Siktir git.* "Harika."

Toby'ye bir kez daha sarıldıktan sonra Annalise ve ben sessizlik içinde otoparka doğru yürüdük. Sanki ensemde dev bir düğüm kök salmış gibiydi. Arabasının kapısını açtım ve gözlerimiz kısa bir an için buluştu. Yüzüm sertliğini koruyordu.

Şu anda konuşsam kesinlikle patlarım. Bu akşamki yemeğimize kadar birkaç saatimiz vardı, bu yüzden bu buharın bir kısmını atmaya yardımcı olmak için bir saat kadar spor salonuna gitmem gerekecekti - belki iki saat.

O içeri girdikten sonra, arabanın kapısını menteşelerinden çıkacak kadar sert çarpmamakta orta derecede başarılı olarak kapattım.

Kontak açılır açılmaz arabayı vitesine taktım ve herhangi bir yön programlaması yapmadan otoparkta ilerlemeye başladım.

"Otele nasıl gideceğimizi biliyor musun?" Annalise sordu.

"Hayır. Patronun sen olduğunu düşünürsek, neden bir yolunu bulup beni yönlendirmiyorsun?"

Annalise kaşlarını çattı. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz? Sunumunun ortasında müşteriyi düzeltmemi mi? Bunun profesyonelce olmayacağını biliyorsun."

"Müşteriyi seni pençelemesi için cesaretlendirmek kadar profesyonelce değil." "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Annalise pek küfretmeyi sevmezdi, bu yüzden kızarmış yüzüne bakmadan önce sinirli olduğunu anlamıştım. Ki bu iyiydi. Bu *lanet* olası ikimiz için de geçerliydi.

"Arkadaş canlısı çünkü daha önce birlikte çalıştık. Ayrıca mutlu bir evliliği var, size bir şey açıklamama gerek yok."

"Gerçekten bu kadar saf olamazsın, değil mi? Evli olmak gibi küçük bir şeyin bazı erkekler için boktan bir fark yarattığını düşünecek kadar?" Durakladım, oysa lafımı burada bitirmeliydim. "Bir dakika. Bu kadar saf *olabilirsin*. Sen eski sevgilisiyle otelde buluşmanın seks için *olmadığını* düşünen kadınsın."

Daha önce yüzünün öfkeden kızardığını düşündüysem yanılmışım. Kırmızının tonu mora yakın bir renge dönüşmüştü. Sanki nefesini tutuyormuş gibi görünüyordu. Yarım saniyeliğine kendi güvenliğim için arabadan inmeyi düşündüm.

"Arabayı durdur," diye bağırdı. "*Durdur şu lanet arabayı!*" Aniden durdum.

Annalise emniyet kemerini çözdü ve arabanın kapısını hızla açtı. Hâlâ otoparktaydık ve en azından etrafta inip ellerini havada sallayarak yürümeye başladığında ve ne kadar hıyar olduğum hakkında bağırırken izleyecek başka araba ya da insan yoktu.

Belki de hıyarın tekiydim. Aslında, öyle olduğumu biliyordum. Ama bu, bütün öğleden sonra ikisi arasında olup bitenleri daha az kabul edilebilir kılmıyordu. Bu yüzden ben içeride kendi homurdanmalarımı yaparken onu orada bıraktım. Yaklaşık on beş dakika sonra vals yaparak arabaya döndü, bindi ve emniyet kemerini taktı. "Otele doğru sür. Otelin önünde arkadaşça davranmak zorundayız. akşam yemeğinde müşteri. Ama şu anda iyi davranmak için hiçbir neden yok." Arabayı yeniden çalıştırdım. "Bana uyar."

Bir saatin faydası olmadı. İki saat ise kollarımı ve baldırlarımı ağrıtmaktan başka bir işe yaramadı.

Yarım saatlik bir güç uykusu ve buharlı sıcak su ve masaj ayarlı bir duş bile rahatlamama yardımcı olmadı. Vücudumdaki her kas hâlâ gergindi.

Her ne kadar berbat olsa da akşam yemeğinden korkmuyordum. Hatta dört gözle bekliyordum. Annalise'in, ona o sikle her ne haltlar karıştırdığını söyledikten sonra nasıl davrandığını görmek için sabırsızlanıyordum.

Sekize çeyrek kala, on beş dakika sonra Star Stüdyoları'ndan gelecek ekiple buluşacağımız bara indim. Akşam yemeği planlarımızın

Otelimizdeki restorandaydık, böylece araba kullanmak zorunda kalmadım ve bir iki kadeh içki içebildim. Tanrı biliyor ya, buna ihtiyacım vardı.

Prodüksiyon Başkan Yardımcısı ve baş senarist barda çoktan oturmuşlardı. Dostça bir karşılama yaptılar.

"Ne içiyorsun, Bennett?"

İkisi de kehribar rengi sıvıyla dolu olan bardaklarına baktım. "Ben bir viski alayım."

Başkan Yardımcısı sırtımı sıvazladı. "İyi seçim." Döndü ve ikisi hangi yıl ve marka içiyorsa ondan bir tane daha sipariş etti ve bana döndü. "Bugün bütün konuşmayı biz yaptık. Bana biraz kendinizden bahsedin."

"Pekâlâ. On yıldır Foster Burnett'te çalışıyorum, grafiker olarak başladım ve kreatif direktörlüğe kadar yükseldim. Ofiste çok fazla zaman geçiriyorum, hafta sonları biraz golf oynamaya çalışıyorum ve asistanım benden nefret ediyor çünkü bir keresinde son teslim tarihi geldiğinde ve gece yarısı çalışırken buzdolabından fıstık ezmeli ve jöleli sandviçini yemiştim."

Son kısma güldüler. Söylemesi komikti ve abarttığımı düşündüklerini varsaydım. Sadece benden *gerçekten* nefret etmesi komik değildi.

"Grafik sanatçısı, ha? Hâlâ çiziyor musun?"

"Annemle telefonda konuşurken karalama yapmak sayılır mı?"

Erkeklerin kahkahaları bir kadın sesiyle kesildi. "Bennett sadece mütevazı davranıyor. O tam bir sanatçı. Çalışmalarından bazılarını görmelisiniz.

-Özellikle de yarattığı karikatürler. Oldukça canlı bir hayal gücü var."

Döndüğümde Annalise'i buldum; vücuduna oturan ve göğüslerini harika gösteren mavi bir elbise giymişti ama yine de bir şekilde iş kıyafetine uygundu. Muhteşem görünüyordu. Neredeyse aramızdaki küçük savaşı ve az önce seksi karikatür karalamalarım yüzünden bana laf sokmaya çalıştığını unutturacaktı.

İçkimi yudumladım. "Mütevazılıktan bahsetmişken... Annalise'in kendinden bahsetme sırası geldiğinde, araba hobisinden bahsetmeyi unutmasın. Bir arabayı kimsenin yapamayacağı şekilde parçalara ayırabilir. Yeni ofisteki ikinci gününde, bir gün öncesine kadar yaşadığımın farkında bile olmadığım bir silecek sorununu halletti."

Annalise yüzündeki geniş gülümsemeyi korudu ama gözlerini hafifçe kısarak bana doğru fırlattığı küçük parlak hançerleri yakaladım. Ben de inci gibi beyaz dişlerimle ona karşılık verdim, ama eğlencem sahte değildi. Onunla uğraşmak hoşuma gidiyordu. Bütün gece böyle devam edebilirdim.

iltifat gibi giyinmişim. Hissettiğim gerginliği gidermek için iki dakika içinde spor salonunda geçirdiğim saatlerden ve duştan daha fazlasını yaptı.

Flört hayatımla ilgili bir eleştirisini işime adanmışlığımla gizlediği ve benim de ona açık fikirliliğiyle gizlenmiş naifliğiyle ilgili bir eleştiri getirdiğim birkaç konuşmadan sonra, boynum bütün gün ilk kez gevşedi.

Ancak beş dakika geçmeden arkadaşı ortaya çıkınca acı tekrar başladı.

"Başardın," dedim.

Cevap vermeden önce gözlerinin Annalise'in üzerinde hızlı bir gezinti yapmasını izledim. "Bu gerçekleşmemesi için çok önemliydi."

Evet. Tabii.

Birkaç dakika içinde, Star'daki başkan yardımcısıyla dost olan ve bugün gelip işlerini tanıtmamız için bizi davet eden yönetim kurulu üyesi de dahil olmak üzere partimizin geri kalanı bize katıldı. Tartışmalarımızı akşam yemeği için bir masaya taşıdık ve Annalise ile Tobias'ın bir şekilde yine yan yana oturmayı başardıklarını görünce şaşırmadım.

Yakında nerede yaşayacağıma karar verecek olan yönetim kurulu üyesinin yanında oturacak kadar şanslı olmama rağmen, ondan düzgün bir şekilde bahsetme fırsatından yararlanacak kadar odaklanamadım. Bunun yerine kendimi karşımda oturan mutlu görünümlü çiftin her hareketini incelerken buldum.

Komik olması gereken bir şey söylediğinde gülmek için başını geriye atması.

Konuşurken ağzının hareket etmesi ve her yudum aldığı anda dilinin bardağın üstündeki şarap kalıntılarını silmesi.

Ağzının kenarlarını bez peçetesiyle kadınsı bir şekilde sildi.

Göt herifin koluna dokunup durması ve omuzlarını

Onu.

Tatlıya geldiğimizde, aklıma bir şey gelmemeye başlamıştı. söyleyecek bir şey bulamadım ve çoğunlukla sessiz kaldım. Gecenin başında hissettiğim eğlence çoktan gitmişti ve gecenin bitmesi için endişeleniyordum.

Sonunda veda ettiğimizde hepimiz otelin lobisinde durup vedalaştık. Tüm Star ekibi otelden çıkarken Annalise son bir kez el salladı ve sonra sadece ikimiz kaldık. Annalise'in yüzündeki gülümseme hemen kızgın bir ifadeye dönüştü.

"Sen tanıdığım en profesyonel olmayan insansın!" "Ben mi? Ben ne yaptım ki?"

"Bütün geceyi bana kem gözle bakarak ve Tobias'a ters ters bakarak geçirdin." "Saçmalık! Ben yapmadım."

Bir an durdu ve yüzümü inceledi. "Ciddisin, değil mi? Gerçekten ne yaptığının farkında bile değilsin."

"Bir bok yapmıyordum."

Bu kadın deliydi. Belki sessizdim, normalde olduğumdan çok daha az sosyaldim ama o da masanın karşısında oturuyordu.

"Görüş alanımda oturuyordun. Nereye bakmamı bekliyordun ki?"

"Surat asıyordun ve sanki... sanki... kıskanç bir erkek arkadaş gibi davranıyordun."

"Sen delisin."

"Seninle çalışmak imkânsız." Ben daha fazla bir şey söyleyemeden hışımla çıktı ve asansöre yöneldi.

Bir an öylece durdum ve kıskanç bir erkek arkadaş gibi davranmamı nereden çıkardığını anlamaya çalıştım. Adrenalinim yükselmişti ve uyumamın mümkün olmadığını biliyordum. Bu yüzden lobi bara geri dönmeye ve biraz sıvı uyku yardımı almaya karar verdim.

"Kıskanç bir erkek arkadaş gibi davrandın." Onun sözleri, bol miktarda on yıllık viskiyle birlikte zihnimde dönüp duruyordu.

İki kadehten sonra kesinlikle daha sakindim. Ama bu gece olanları aklımdan çıkaramıyordum. Her şey yeterince iyi başlamıştı.

-Mavi elbisesi, harika göğüsleri. O geldiğinde, öğleden sonra arabada yaşadığımız patlamadan sonra bile oldukça sakindim. Onun konuşmasını, gülüşünü izledim, mezeler sırasında yanında oturan adamın kolunu uzatıp sandalyesinin arkasına dayadığını gördüm. Adamın elini göremiyordum ama parmağını kadının sırtında gezdirdiğini ve kimsenin bundan anlamayacağını düşündüğünü hayal ettim.

Ben hariç. *Ben biliyordum.*

Bardağımdaki buzı çalkaladım ve sonra içkimin geri kalanını yudumladım.

Şu lanet parmak.

Onu kırmak istedim.

O piç ona dokunmaya nasıl cüret eder?

Sarhoşluğun dörtte üçünü atlatmış olan zihnimden geçen şey bir anda ortaya çıkmış gibiydi.

Ellerini kızımдан uzak tut.

Ne oluyor lan?

Yine mi geldin?

Bu saçma düşünceden kurtulmaya çalışarak kendi kendime güldüm.

Alkol konuşuyor.

Olmak

zorunday

dı.

Değil mi?

Ya da...

Fuuuuuuck.

Başım bar taburesinin üstüne düştü ve bir dakika boyunca tavana bakıp düşüncelere daldım. Her şey hızla yerine oturmaya başladı.

Gözlerimi kapattım.

Kahretsin.

Bu gece kıskanç bir erkek arkadaş gibi

davrandım. Ama neden?

Benim gibi kalın kafalı biri için bile cevap çok açık olmalıydı. Ama iki içki daha içmem ve bar kapanana kadar biraz daha düşünmem gerekti.

Bunu anladıktan sonra aptalca bir şey yapmaya karar verdim.

chapter 18

Annalise

Güm güm.

Yuvarlandım ve başımı battaniyeyle örttüm.

Birkaç dakika sonra, yine o ses geldi. *Güm güm.*

Kapağı yırtıp attım ve iç çektim. Saat kaçtı? Ve kim vuruyordu? Birinin kapıyı çalma sesine benzemiyordu.

Komodinin üzerindeki cep telefonumu okşayarak aldım ve *açma* düğmesine bastım. Parlak ışık zifiri karanlık otel odasını aydınlattı ve uykulu gözlerimi rahatsız etti. Gözlerimi kısıarak saate baktım. Sabah 2:11.

İç çektim. Barlar kapandıktan sonra koridordan gelen insanlar olmalı. Yuvarlanıp tekrar uykuya dalmaya çalıştım ama artık mesanem de uyanmıştı. Banyoya giderken, gözetleme deliğinden dışarı baktım ve koridoru olabildiğince inceledim. Artık boş görünüyordu.

Ama yatağa geri döndüğüm an tekrar başladı.

Güm güm.

Ne oluyor be? Yorganı ittim ve gözetleme deliğini tekrar kontrol etmek için yataktan çıktım. Hiçbir şey yoktu. Ama bu sefer, ayak parmaklarımla ucuna kalkıp içeri bakarken, gümbürtü sesi tekrar geldi ve kapı titredi. Geriye sıçradım.

"Alo?"

Kapının diğer tarafından alçak bir ses bir şeyler söyledi ama kelimeleri çıkaramadım. Gözetleme deliğini tekrar kontrol ettim, bu sefer sadece aşağıya bakıyordum. *Saç.* Kapının önünde biri oturuyordu. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Kim var orada?"

Daha fazla mırıldanma.

Onların seviyesine indim ve kulağımı kapıya dayadım. "Kim var orada?"

Belirgin bir kahkaha sesi duydum.

Bu muydu?

Gözetleme deliğine doğru yükseldim ve bir kez daha bakabildiğim kadar aşağıya baktım. Saçlar da onunkilere benziyordu. Ama emin olamıyordum. Bu yüzden kapıyı yavaşça açmadan önce emniyet zinciri kilidini iki kez kontrol ettim.

"Bennett? Sen misin?"

"Ne oluyor lan?" Sesi açık alanda daha net homurdandı. Aşağı baktığımda onu kapıya yaslanmış buldum. Dik durmak için kapıyı kullanıyordu ve kapı hareket edince geriye düşmüştü.

Güvenlik zincirini açmak için onu ve kapıyı ileri ittim, sonra kapıyı sonuna kadar açtım.

Bennett de onu takip etti, ağırlığıyla kapıyı iterek açtı ve yere yayılarak yattı; üst yarısı odamdaydı, bacakları dışarıda koridordaydı. Histerik bir şekilde gülmeye başladı.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordum. Sonra aklıma hasta olabileceği ve tıbbi müdahaleye ihtiyacı olduğu geldi. "Kahretsin." Panik içinde eğildim. "İyi misin? Bir yerin acıyor mu?"

Gerçek kelimelerin yokluğunda alkol kokusu cevap verdi.

Burnumun önünde bir el salladım. "Sen sarhoşsun."

En seksi çarpık gülümsemesiyle parladı. "Ve sen de çok güzelsin."

Tam olarak beklediğim gibi değil.

Halımın üzerindeki bedeninin etrafından dolaştım ve koridorda bir aşağı bir yukarı baktım. Dışarıda başka kimse yoktu.

Bennett tüm yüzüyle pis bir sırıtışa katılarak beni işaret etti. "Elbisenin üstünü görebiliyorum."

Üzerimde kalçalarımın ancak ulaşan uzun bir tişört vardı. O da iç çamaşırlarıma bakıyordu. Etek ucundaki kumaşı sıkıca çekip bacaklarımı kapattım.

"Ne l e r oluyor? Burayı kendi odan falan mı sandın?"

İki kapı aşağıda, asansörün yanındaki odadasınız, hatırladınız mı?"

Yukarı uzandı ve parmakları kalçamı sıyırdı. "Hadi ama. Bir daha bakayım. Siyah ve dantelliydiler. En sevdiğim türdendi."

Parmaklarını tenimde hissetmek bacaklarıma sıcaklık yaydı. Ama kalbim daha önce ne yaptığını hatırlayacak kadar akıllıydı. İttim

elini çekti. O da bunu eğlenceli buldu.

"Benden hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Şu anda hayır." "Sorun

değil. Senden

hoşlanıyorum."

"Bennett, bir şey mi istiyorsun yoksa odana dönmek için yardıma mı ihtiyacın var?"

"Özür dilemeye geldim."

Bu buzlarımı biraz eritti. Ama sarhoştı, bu yüzden ne için üzgün olduğunu bildiğinden emin olamadım.

"Ne için özür dileyeceksin?" diye sordum.

"Hıyarlık ettiğin için. Kıskanç bir erkek arkadaş gibi davrandığın için." İçimi çektim. "Bu geceki sorunun neydi?"

Yüzüne aptalca bir sırıtma yayıldı. "Toby sana dokunmamalıydı. Kızgındım. Hıncımı senden çıkarmamalıydım."

Gardımı biraz daha indirdim. "Sorun değil. Sanırım bir açıdan şövalyeliğini, beni savunmak istemeni takdir edebilirim."

O da bu yorumu eğlenceli buldu. "Şövalyelik. Bu benim hiç suçlanmadığım bir şey."

Bennett uzandı ve elini çıplak ayağıma koydu. Parmağıyla sekiz rakamı çizdi. Tanrım, dokunuşu orada bile iyi hissettirdi.

Konuşmaya devam ederken gözlerini yere dikmiş, elinin çekilişini izliyordu. "Üzgünüm, Teksas."

Aptalca bir nedenden ötürü, takma adımın kullanılması beni yumuşattı. "Sorun değil Bennett. Bunun için endişelenme. Sadece bir daha olmasına izin verme. Tamam mı?"

Çizmeyi bıraktı ve avucuyla ayağımın üstünü kapattı. Başparmağı yukarı uzandı ve bileğimi okşadı. Bacaklarımın arasında hissettim.

"Yine de olacak," diye fısıldadı. "Yine olacak."

Basit dokunuşunun tüm vücuduma yayılması beynimin dikkatini dağıtmıştı, bu yüzden ne dediğini takip edemedim.

"Ne olacak?"

"Yine öyle davranacağım. Elimde değil. Neden biliyor musun?"

Başparmağım bileğimi okşamaya devam ettiği sürece umursadığımdan emin değildim. "Hmmm?"

"Çünkü kıskanıyordum."

Çenem düştü. Söylediklerini yanlış yorumluyor olmalıydım. "Neyi kıskanıyordun?"

Yerden başını kaldırdı ve gözlerimiz kilitlendi. "Sana dokunması hakkında."

"Ama neden?"

"Çünkü sana dokunan kişi *ben* olmak istiyorum."

Birdenbire üzerimde sadece bir tişört olduğunu fark ettim.

"Pantolon giymem lazım." Odamın kapısı hâlâ açıktı ve vücudunun yarısı koridorda duruyordu. "Bacaklarını içeri çekebilir misin, böylece kapıyı kapatabilir ve giyecek bir şeyler alabilirim?"

Dizlerini bükmeyi ve kapının kapanmasına yetecek kadar kaldırmayı başardı ama yerden kalkmadı. Ayağımı da bırakmadı. Kilidin kapanma sesi fazladan gürültüyle çınladı ve ardından sessizlik geldi. Yarı çıplak olduğumun, Bennett'in bacağıma dokunduğunun ve ikimizin otel odamda çok yalnız olduğumuzun acı verici bir şekilde farkındaydım.

Ayağımı onun elinden çektim ve kapıyı açmadan önce giymem gereken eşofmanları bulmak için aceleyle bavuluma koştum. Onları çıkarıp banyoya koştum.

Tanrım. Aynadaki yansımamı yakalayarak kendimden korktum. Yatak başı, bulaşmış makyaj, şişkin, yorgun ve koyu halkalı gözler... Evsiz birine benziyordum. Maskara bir yanağımdan aşağı akıyordu ve daha yakından bakmak için öne doğru eğildim - yüzümün yan tarafında kurumuş *salıya* mı vardı?

Sonraki Tanrı bilir ne kadar süreyi kendimi düzeltmekle geçirdim. Saçlarımı at kuyruğu yaptım, yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım, deodorant sürdüm ve eşofmanlarımı giydim. Sonra kendimle uzun bir konuşma yaptım.

"Sen iyisin. O sadece sarhoş. Ne söylediği hakkında hiçbir fikri yok." Derin bir nefes aldım. "Orada hiçbir şey olmayacak. Sen sadece kalkmasına ve odasına gitmesine yardım edeceksin."

Ama... eğer ayağımı tekrar ovmaya başlarsa.

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Bu çok aptalca. Dışarı çık artık. Ne zamandır burada saklanıyorsun?"

Daha iyi bir soru şu: Bir erkekle birlikte olmayalı ne kadar oldu?

"Kes şunu. Saçmalıyorsun. Bu senin düşmanın, çoğu zaman sevmediğin bir adam."

Bu gecenin yarısı böyle olmak zorunda değil.

Sert bir parmakla aynayı işaret ettim. "Artık yok." Sonra kendime son bir kez baktım ve elimi kapı koluna koymadan önce duruşumu düzelttim. *İşte bir şey yok.*

Kelimenin tam anlamıyla.

Çünkü banyonun kapısını açtığımda Bennett'i yerde horlarken buldum.

Tekrar uyuyamadım.

Sabah erken saatte bir uçuşum olduğundan, havaalanına gitmek için ayrılmak zorunda kalana kadar öldürmek için sadece birkaç saatim vardı. Yine de birkaç saat, Bennett'in dün gece yaptığı ve söylediği her şeyi tekrarlamak için neredeyse yeterli bir zaman gibi görünmüyordu.

Banyodan çıktıktan sonra onu uyandırmaya çalıştım ama faydası olmadı. Derin, sarhoş bir uykuya dalmıştı. Ben de dolaptan aldığım fazladan bir battaniyeyle üzerini örttüm, başının altına bir yastık sıkıştırdım ve onu orada, yerde uyurken bıraktım.

Bu sabah hazırlanırken bile -bavulumu açarken, duşun sesi, deodorantı fayanslı banyo zeminine düşürürken- hiçbir şey Bennett'i ürkütmedi. Öğleden sonraya kadar bu şekilde kalabileceğini hissediyordum ve muhtemelen buna ihtiyacı vardı, ama o zaman uçağını kaçıracaktı. Neyse ki onunki benimkinden üç saat sonraydı, bu yüzden bir süre daha kalkmasına gerek yoktu.

Resepsiyonu aradım ve beni saat dokuzda uyandırmalarını istedim ama odanın diğer tarafından çalan telefonun sesinin onu uyandıracağından bile emin değildim. Bu yüzden alarmı onun cep telefonuna da kurmaya karar verdim. Ama önce cebinden çıkarmam gerekiyordu.

Çömelerek yüzünü inceledim ve hâlâ derin bir uykuda olduğundan emin oldum. Bennett gerçekten de çok yakışıklı bir adamdı; ten rengi sarhoşken bile doğal, güneşin öptüğü bir renge sahipti ve gözleri açılacak olsa, tenine karşı şok edici bir şekilde yeşil olacaklarını biliyordum. Ve hangi erkeğin dudakları bu kadar dolgun ve pembeydi? Tabii ki benim aksime o kibarca uyudu. Dudakları hafifçe açıktı ve mükemmel beyaz dişlerinin bir kısmını gösteriyordu, benimki ise salyalarını yerdeki bir su birikintisine akıtıyordu. Bu kadar yakışıklı olması neredeyse adil değildi.

Ama benim de onun da yetişmesi gereken bir uçağımız vardı. Bu yüzden ona hayranlıkla bakarak daha fazla vakit kaybedemezdim. Alarm kurmak için telefonunu cebinden çıkarmaya çalışmalıydım.

Ama...

Pantolonunun cebine uzandığımda, gözlerim biraz solda belirgin bir şişkinliğe takıldı. *Aman Tanrım*. Bennett'in pantolonunun içinde

Uyu.

Vay canına. Bu... iyi bir boyut.

Bir ya da iki dakika boyunca bakmış olabilirim.

Gözlerimi kapatıp pantolonunun fermuarını açıp içine uzansaydım ellerimde nasıl hissedebileceğimi hayal etmek için bir dakika daha ayırabilirdim.

Fermuarı açtığımı bilip bilmeyeceğini merak edebilirdim.

Ya da ellerim o çıkıntının etrafındayken uyanırsa ne yapacağını.

Bu adam gerçekten aklımı kaçırmama neden oluyor.

Başımı salladım ve kendimi deliliğimden kurtardım. Yola çıkmalı ve şu lanet telefonun alarımını kuralıydim.

Cebine uzanırken elim titredi. Her hareketimde uyanmadığından emin olmak için yüzünü kontrol ediyordum. Çok yavaş bir şekilde telefonunu çıkardım.

Çıktığında nefesimi tuttuğumu fark ederek nefes verdim. Telefonunu açarken ellerim hâlâ titriyordu. Şifre olasılığını düşünmemiştim - çoğu insanın bir şifresi vardı. Ama *açma* düğmesine bastığımda hiçbir tuş takımı çıkmadı. Bunun yerine doğrudan ana ekrana ve sevimli küçük bir çocuğun beklenmedik bir resmine geçti. Muhtemelen on ya da on bir yaşlarındaydı, dağınık, açık kahverengi saçları ve kocaman, dişlek bir gülümsemesi vardı. Şort ve sarı plastik yağmur çizimleri giymişti ve bir derenin ortasında bir kayanın üzerinde durmuş, elinde dev bir balık tutuyordu.

Önce fotoğrafa sonra da yanımda uyuyan adama baktım. Bennett'in çocuğu olabilir miydi? Bundan hiç bahsetmemişti ve en uzun ilişkisinin altı aydan kısa olduğunu söylemişti - bir ilişki içinde olmanız gerekmiyordu. Ama şimdiye kadar konuşmalarımızda ortaya çıkmış bir şey gibi görünüyordu. Bennett ile fotoğrafa birkaç kez daha baktım. Gördüğüm kadarıyla hiçbir benzerlik yoktu.

Telefonunda birkaç müstehcen kadın fotoğrafı olduğunu tahmin edebilirdim ama arka planında küçük tatlı bir çocuk olduğunu tahmin edemezdim. Adam gerçekten tam bir muammaydı.

Neyse ki, çocuğa bakarken Bennett'in telefonundaki saati yakaladım.

Saçmalık.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Hemen iki saat sonrası için bir alarm kurdum ve ayarlarına girerek sesi sonuna kadar açtım ve

telefonunun aynı anda titreyeceğinden emin olmak istedim. Sonra yere koydum, tam kulağının yanına. Eğer bu onu uyandırmazsa, hiçbir şey uyandırmazdı.

Ayağa kalkıp valizimi aldım ve unutmuş olabileceğim bir şey var mı diye odaya son bir kez baktım. Sonra uyuyan adamın etrafından dolaştım ve otel odasının kapısını yavaşça açtım. Hâlâ yerinden kımıldamamıştı.

Pantolonundaki şişkinliğe son bir kez baktım.

Bennett Fox, bu en hafif tabiriyle ilginç oldu. Yarın ofiste ne kadarını hatırlayacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

chapter 19

Annalise

Sabah sekizde, saatlerdir ofisteydim.

Dün eve dönerken, Star toplantılarından edindiğim bilgilerin bir özetini yazdım ve ikisi Wren'den, biri Foster Burnett'ten olmak üzere üç personele e-posta göndererek notlarımı okumalarını ve bu sabah ilk iş olarak bir beyin fırtınası oturumu için buluşmalarını istedim.

Sabah beşte ofise geldiğimde, Bennett'in kapısı kapalıydı ama ışığı yanıyordu. Bir saat boyunca e-postalarımı takip ettikten sonra kahve almaya gittiğimde kapısının açık ve ışığın kapalı olduğunu fark ettim. Sık sık yaptığı şeyi yaptığını düşündüm - ofise erken gelmiş, biraz çalışmış ve birkaç saat sonra sabah koşusuna çıkmıştı. Dün sabah onu otel odamda baygın halde bıraktığımdan beri hiç görüşmemiştik ve olanlarla nasıl başa çıkacağını merak ediyordum da bugün kaybedecek zamanım yoktu.

Toplantım başladığı sırada Bennett yedek kulübesinin önünden geçti. İçeride bizi görünce bir adım geri çekildi. Saçları ıslaktı ve elinde büyük bir Starbucks kahvesi tutuyordu.

"Burada neler oluyor?"

"Star Studios sahasına daha yeni başlıyoruz," dedim.

Gözleri odadaki insanların envanterini çıkardı ve kampanyada benimle birlikte çalışacak insanları neden önce kendisiyle konuşmadan seçtiğimi sorgulayacağını düşündüm. Ama bunun yerine, gözlerimiz buluştuğunda, uzaklaşmadan önce sadece başını salladı.

Ben ve özenle seçtiğim ekibim sabahın geri kalanında birlikte çalıştık. Başlamadan önce Star için aklımda bir düzine gevşek konsept vardı ve listemi iki fikre indirdik ve daha sonra bunları genişlettik ve oturumun ortaya çıkardığı iki tane daha ekledik. Planımız, kendi başımıza biraz zaman geçirip, her birimizin dört konseptle de uğraşması ve birkaç gün sonra tekrar bir araya geldiğimizde hangisinin ortaya çıktığını görmektir.

Ofisime dönerken Bennett'e uğradım. Başını eğmiş, bir şeyler çiziyordu.

"Uçağa yetişebildin mi?" diye sordum.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kalemimi masasının üzerine fırlattı.

"Ben yaptım.

Neyse ki alarm kuracak kadar aklım vardı sanırım."

Ummm... Hayır, yapmadın.

Devam etti. "Yemeği bitirdikten sonraki gece hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Seni odana götürdükten sonra yerde sızıp kalmış mıydım?"

"Kapımı çaldığını hatırlamıyor musun?"

"Görünüşe göre değil." Kaşları çatıldı. "Neden kapıyı çaldım?"

"Akşam yemeğindeki davranışların için özür dilemek için." *Ve bana neden öyle davrandığını söyle.*

"Genelde bir ya da iki sert içkiden fazlasını içmem. Ben daha çok bira severim." Sırıttı. "Umarım benden faydalanmaya çalışmamışsındır."

Hayal kırıklığına uğradım. *Hatırlamıyor.* Bütün gecenin onun için bir bilinç kaybı olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum ama söylediği şeyleri hatırlamadığı için incineceğini beklemiyordum.

Ama tabii ki böylesi daha iyiydi. "Hangi odanın senin olduğunu karıştırdın ve sana kazağını giydirip odanı göstermeye gittiğimde bayıldın."

Yüzümün yalanımdan dolayı ısınmaya başladığını hissettim. *Kahretsin.*

"Gitmem gerek. Sonra konuşuruz." Aniden oradan uzaklaştım ve o fark etmeden önce kapısı kilitli olan ofisime saklandım.

Öğleden sonra, Bennett'in Bianchi Şaraphanesi kampanyasını düzenlemek için biraz zaman harcadım. Şaraphanenin bir aile işletmesi olduğunu ve büyük bir kurumsal holdingin parçası olmadığını yansıtmak için yazdığı metin üzerinde çalışılması gerekiyordu - Matteo'nun büyük gurur duyduğu bir şey. Bunun dışında, annemin aydınlatılmasını istediği yeni roze serisinin etiketlerindeki birkaç rengi değiştirdim ve önerilen gece yarısı radyo yayınlarını akşam yayınlarıyla değiştirdim.

Sabah Andrew'la karşılaşmamak için bu gece eve dönerken spor salonuna gitmeyi planlamıştım; bu yüzden makul bir saatte masamı topladım ve daha sonra Star Studios kampanyası için üzerinde çalışacağım dosyaları hazırladım. Çıkarken Bennett'in ofisine bırakmak üzere gözden geçirilmiş Bianchi çizimini ve kopyasını aldım. Ancak ellerim doluydu ve kapısına varmadan hemen önce yığının en üstündeki kağıtlardan birkaçı yere düştü. Onları almak için eğildim ve Bennett'in konuşmasına kulak misafiri oldum.

"Kızgın değilim. Annalise geldiğinden beri yüzüm böyle."

Tartışmalarımız ve lakap takmalarımız olmuştu ama bu ikimizin arasındaydı ve birbirimize hakaretler savururken bile daha çok kedi fare oyunu gibi geliyordu. Ama bir başkasına benim hakkımda kötü konuşması, nedense aynı şeyi yüzüme söylemesinden daha kötü hissettirdi.

"Bana yeterince iyi görünüyor," dedi bir erkek sesi. Jim Falcon olabilir diye düşündüm. "Zeki de."

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi.

"Aynı iş için rekabet ederken bu şekilde tanışmak zorunda kalmanız biraz utanç verici. Eğer bir barda tanışmış olsaydınız, bence ikiniz çok iyi anlaşırdınız."

"O benim tipim değil," diye tersledi Bennett.

Dün çok güzeldim. Bugün, onun tipi değildim. Sinirlenmek istedim ama bunun yerine tek hissettiğim incinmekti.

"Evet. Sanırım haklısın. Akıllı, hoş ve güzel... Hangi erkek böyle bir şeyi ister ki?"

Teşekkürler, Jim!

"Siktir git Falcon." Bennett'in sesi sertleşti. "Onunla bir barda tanışmış olsaydım, üç dakika geçirdikten sonra mesafemi korurdum. Güven bana."

Daha önce hiç yumruk yumruğa kavga etmemiştim ama birdenbire karnıma yediğim yumruğun nasıl bir his olduğunu anladım. İçimde boş bir acı hissettim. Ne düşünüyordum ki? Sarhoşken söylediği sözlerin bir tür duygu itirafı olduğuna ve tutarsız bir saçmalıktan daha fazlası olduğuna inanmama izin mi veriyordum? Daha da kötüsü, kibirli Canavar'ın altında bir tür yanlış anlaşılmış Beyaz Atlı Prens olduğunu düşünmeye başlamama izin vermiştim.

Bazen bir canavar, kaç katmanı soyarsanız soyun, sadece bir canavardır.

Ayak sesleri beni anlık acıma partimden kopardı. Arkamı döndüm ve diğer yöne doğru yürümeye başladım. Jim hareket etmişti.

Kapıya yaklaştım, böylece aramıza mesafe koyarken onu hâlâ duyabiliyordum. "Uzun zaman oldu. Cuma akşamı happy hour yapalım. Seni buluruz.

Seni bu ruh halinden çıkarmak için kaba, çirkin ve aptal biri."

Bennett ile yaşadığım sıcak-soğuk ilişki hafta ortasında tundraya dönüştü. Ama bu sefer kışkırtıcılığı ben yapıyordum.

Jonas, yönetim kurulunun bizi değerlendirmeyi planladığı ikinci hesap olan Billings Media'ya atanmıştı ve ikimiz de ayrı Star kampanyalarımızın ilk taslakları üzerinde çalışıyorduk. Haftalık toplantımızın sonuna doğru Jonas'a Star'ın başkan yardımcılarında biriyle gelecek hafta için bir randevum olduğunu söyledim. Bunun Bennett'i kızdıracağını biliyordum. Bana ters ters baktı ama bir şey söylemedi, ben de onu görmezden gelerek patronla konuşmaya devam ettim.

Tobias ilk tasarımlara bakmayı teklif ettiğinde, hem Bennett'in hem de benim onu kabul edeceğimizi düşünmüştüm. Ama bu, oyun alanının adil olması gerektiğini, böylece gerçekten daha iyi olanın kazanabileceğini düşünen bir aptal olduğum zamanlardı.

Bennett'in Los Angeles'ta yaptığı saçmalıklardan ve benim hakkımda gerçekte ne hissettiğini duyduktan sonra, daha iyi olanın kazanacağından artık hiç şüphem yoktu

-Ben.

Bennett kapıyı çalmadan içeri girdiğinde ofisime yeni dönmüş ve bazı aramalara cevap vermek için telefonu elime almıştım.

"Meşgul olduğum için kapı kapalıydı."

Düzenli ofisime abartılı bir bakış attı. "Bana meşgul görünmüyor."

İçimi çektim. "Bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor. Ne istiyorsun Bennett?" "Öğle yemeği için Los Angeles'a mı uçuyorsun?"

Dur tahmin edeyim, bir otelde mi buluşacaksın?" "Siktir git."

Bana ters ters baktı. "Hayır, teşekkürler. Sana söyledim, paylaşmayı sevmiyorum. Hele Toby'yle hiç."

Ayağa kalktım. "Ofisime kavga çıkarmaktan başka bir nedenle mi geldin?"

"Arkadaşın Tobias telefonlarıma cevap vermiyor. Bunu sen mi yapıyorsun?"

Tobias, Bennett'in aradığından bahsetmemişti bile. "Kesinlikle hayır."

"Geçen gün Marina uçak rezervasyonlarınızı yaparken yanınıza uğradım. Arkadaşını görmeye gitmeye karar verdiğini bilmemin tek nedeni buydu. Bu arada iyi takım çalışması. *Biz bir takımız* saçmalığına neredeyse kanacaktım. Çalışmalarımıza bir göz atmaları için davet edildiğimde, bunun kişisel bir Annalise daveti değil de *şirket* daveti olduğunu düşündüm."

Avuçlarımı masama yasladım ve tatlı bir gülümseme takındım. "Ben de öyle. Sanırım L.A.'den beri ikimiz de birbirimiz hakkında çok şey öğrendik."

chapter 20

Bennett

Vay, vay, vay. Gece çok daha ilginç bir hal aldı.

Bir saatten uzun süredir içtiğim biranın kalanını geri çektim ve barmene işaret ettim. "Hiç ezik içkisi diye bir şey duydun mu?"

"Sanırım öyle. Votka, tatlı-ekşi karışımı, nar ekşisi, portakal suyu ve ağız kenarında şeker, değil mi?"

"Ve bir ya da iki maraschino kirazı."

Barmen yüzünü buruşturdu. "Bana sorarsanız daha çok akşamdan kalma tarifi gibi geliyor."

"Evet. İşte bu yüzden mükemmel." Annalise'in az önce Marina'yla birlikte içeri girdiği barın diğer ucunu işaret ettim. "Çılgın görünümlü kızıyla konuşan seksi sarışını görüyor musun?"

Barın aşağısına baktı. "Elbette."

"Şu içkilerden birini hazırlayıp ona gönderebilir misin? İçkinin adını ve kimin gönderdiğini bildiğinden emin ol."

"Sen öyle diyorsan."

"Ve fırsatın olduğunda bir bira daha alacağım."

Şirketimizin gayri resmi mutlu saatinde bu akşam oldukça kalabalık bir katılım vardı. Hem Wren hem de Foster Burnett ekibi ilk kez ofis dışında sosyalleşti. En az otuz kişinin geldiğini tahmin ediyorum, bunların yarısı pazarlama departmanından, çünkü Jim Falcon bunu hep organize ederdi.

Barmen içkiyi karıştırıp barın diğer ucuna götürürken gözüm Annalise'in üzerindeydi. Gülümsedi ve pembe sıvıyla dolu süslü bardağa baktı ve ardından

barmen işaret etti. Beni görünce dudakları hemen çatıldı. Tabii ki Marina da bana doğru hançer fırlatarak ona katıldı. Bunu daha önce düşünmemiş olmam çok kötüydü; Annalise'in ezikliğiyle birlikte Marina için de bir PB&J getirseydim daha komik olurdu - en azından benim için komikti.

Barın diğer ucundan Annalise soğuk bir gülümsemeyle içkisini kaldırdı ve teşekkür etmek için başını bana doğru eğdi.

Sonraki bir buçuk saat boyunca kaynaşmaya çalıştım. Ama kendimi Annalise'e gizlice bakarken yakaladıkça daha da sinirleniyordum. O ise en ufak bir dikkat dağınıklığı göstermiyor, hatta her hareketini takip etmeyi takıntı haline getirdiğimi fark etmiyordu.

Bir noktada, Foster, Burnett ve Wren'de çalışmayan bir adam ona yaklaştı ve kulağını çekmeye başladı. Pislik herifin üzerinde deri dirseklikleri olan kahverengi bir tüvit ceket ve yıpranmış mokasen ayakkabılar vardı - muhtemelen son dangalak erkek arkadaşı gibi bir yazar ya da felsefe gibi gereksiz bir konuda profesördü.

Bak, eğer kıskandığımı düşünüyorsan, kıskanmıyorum. Bu saçmalığı kafandan çıkar. Kıskançlık, başkasının elde ettiği bir şeyi istediğinde -ki Annalise benim üzerimde hiçbir şey elde etmedi ve etmeyecek- ya da biri senin olan bir şeye sahip olduğunda ortaya çıkar ve hepimiz biliyoruz ki ben hiçbir kadını kendime ait olarak görmedim ve görmeyeceğim.

Doğam gereği korumacıyım, hepsi bu. Ve bu kadın şirkette benimkine eşit bir pozisyona kadar yükselmiş olsa da erkekler hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Kahkahalarla başını geriye atıp saçlarını savurmak arasında bir noktada, Bay Kahverengi Tüvit'le yarım saattir sürdürdüğü sohbetten ayrıldı. Gözlerim onu tuvalete gittiğini bildiğim koridorda takip etti. Kendime olduğum yerde kalmamı, oraya gidip onunla uğraşmamamı söyledim... ama...

İyi bir dinleyici değildim.

Barmene elimi kaldırdım, bir ezik daha sipariş ettim ve sonra kadınlar tuvaletine doğru yürüdüm. Dışarıda durdum ve o çıkana kadar bekledim. Koridorda iki adım attı ve neredeyse bana çarpıyordu.

Gözleri öylesine kısılmıştı ki, görebilmesi bile mucizeydi. "Ne yapıyorsun Bennett?"

İçkiyi uzattım. "Bir içki daha istersin diye düşündüm."

"Hayır, teşekkürler." Etrafımdan dolanmaya çalıştı ama ben önünden On kaçtım.

u.

"Çekil yolumdan."

"Hayır."

Gözleri büyüdü. "Hayır mı?"

Sırıttım. Geriye dönüp baktığımda, bu yaptığım muhtemelen bir pislikti, hatta

Ben. "Bu doğru. Hayır."

"Bak. Her ne oyun oynuyorsanız, ben oynamak istemiyorum."

"Oyun yok. Sadece seni kolluyorum, rastgele bir adamın sana söylediği laflara kanacak kadar sarhoş olmadığından emin olmaya çalışıyorum. Belli ki ayıkken bile bir erkeğin karakterini yargılama yeteneğin zayıf."

Yüzü kıpkırmızı oldu. Bebek mavisi gözlerinde bir ateş dans ediyordu ve burnundan dumanlar çıkmaya başlayacakmış gibi görünüyordu. Onu kızgın görmüştüm. Hatta son birkaç haftadır onu kızdırmak en sevdiğim eğlencelerden biri haline gelmişti... ama hiç bu kadar kızgın görünmemişti. Gerçekten bir adım geri attım.

Ve ne yaptı biliyor musun?

Tahmin ettiniz.

Bir tanesini öne aldı.

İtiraf edeyim, o zaman biraz korktum.

Parmağını göğsüme saplayarak kesik kesik bir tirat atmaya başladı.

"Sen" *Jab*

"düşün" *Jab*

"Ben" *Jab*

"a" *Jab*

"kötü" *Jab*

"yargıç" *Jab*

"of" *Jab*

"Karakter mi?" *Jab*

Aslında cevap vermemi bekledi. Bir korkak gibi omuz silktim.

"Biliyor musunuz? Kesinlikle haklısın. Andrew'un beni çok uzun süre oyalamasına izin verdim. Ama her nasılsa, onun kim olduğunu öğrendiğimde, senin hakkında ne kadar yanıldığımı fark etmenin yarısı kadar bile acı vermedi. Senin dış görünüşte bir pislik, içte ise iyi bir insan olduğundan o kadar emindim ki. Biraz daha derine inersem, pisliğin ötesine geçip gizli altını bulacağımı sanmıştım. Ama yanılmışım. Pisliği kazdım ve ne buldum biliyor musun? *Daha fazla pislik.*"

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Bir şey söyleyecektim, ona sadece dalga geçtiğimi söyleyecektim ama o beni daha fazla kelimeyle durdurdu.

"Sarhoş bir adamın yalanlarına inanmam konusunda endişelenmene gerek yok. O hatayı bir kez yaptım zaten. Biliyor musun, sen de gerçekten ikna ediciydin. Bana ne kadar güzel olduğumu düşündüğünü ve başka bir erkeğin bana dokunmasını kışkandığını söyledin. Aslında o kadar iyiydin ki, söylediğini hatırlamadığın halde bana söylediğin sarhoş yalanlarına aptalca inandım. Ta ki geçen gün Jim'le konuşmana kulak misafiri olup ne kadar aptal olduğumu fark edene kadar... *yine*. Yazıklar olsun bana. Ama inan bana, dersimi aldım."

Ben bir şey söyleyemeden ya da yapamadan Annalise etrafımdan dolanıp bara geri döndü. Başımı eğdim, sanki göğsüme bir fil oturmuş gibi hissediyordum.

"Siktir."

Ne yaptım ben?

Ertesi sabah yağmur yağdı. Tipik, Nisan-çiçekleri-Mayıs-çiçekleri-getirsin türünden saçma sapan bir yağmur değil, gri gökyüzü ve lig gecesindeki bir bowling salonundan daha gürültülü bir gök gürültüsüyle birlikte gelen türden. Buna bir de kafamdaki çarpıntı eklenince öğleden sonra yapmak istediğim son şey canavar kamyon gösterisine gitmek oldu.

Dün gece o kadar bile içmemiştim. Sonunda cesaretimi toplayıp beni azarlamayı bitirdikten sonra Annalise'i kovalamaya gittiğimde üçüncü biram hâlâ elimdeydi. Onu bulduğumda birayı binanın dış tuğlasına fırlatmıştım - tam da bir Uber'in içinde bardan uzaklaşırken. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, arkasından bağırmama rağmen şoförü durdurmadı.

Lucas'ın evine geldiğimde arabamda sakladığım şemsiyeyi torpido gözünden çıkarma zahmetine katlanmamıştım, bu yüzden arabadan ön kapıya kadar kısa bir yürüyüş yaptıktan sonra giysilerim sıırılsıklam olmuştu. Kapıyı çaldım ve bir mucize eseri bugün Fanny yerine onun açmasını umdum. Başımın ağrması ve yağmurlu bir günde gürültülü bir canavar kamyon gösterisine gitmek için ihtiyacım olan son şey o kadınla karşılaşmaktı.

Kapı açıldı. Öyle bir şans yok.

"Umarım Lucas'la yürürken şemsiye kullanmayı planlıyorsundur. O üşüttüğünde hastalanmayı göze alamam."

Şaşırtıcı olan, Lucas'ın soğuk algınlığına yakalanması umurunda bile değildi, tek umursadığı Lucas'ın hastalığı ona geçirmesiydi. Havamda değildim.

"Yağmur damlalarının arasında koşmasını sağlayacağım."

İnce dudaklarını büzdü. "Yeni spor ayakkabıları da işine yarayabilir."

Onu görmezden geldim. Ona verdiğim aylık çekin *Lucas*'ın gerçekten ihtiyaç duyabileceği herhangi bir şeye gitmesini beklememeyi uzun zaman önce öğrenmiştim.

"O hazır mı? Bir yere gitmemiz gerekiyor."

Kapıyı suratıma çarptı ve evin içinde "Lucas!" diye bağırdı.

Zaten onunla konuşmaktansa yağmurun altında durmayı tercih ederdim.

Kapıyı açtığında Lucas'ın yüzündeki gülümseme dün gecedен beri beni ilk kez gülümsetti. Yaklaşık bir yıl önce kollarıma koşmayı bırakmıştı. Ben de sadece ikimiz için gizli bir el sıkışma şekli bulmuştum. On beş saniye süren el çırpma, yumruk tokuşturma, tokalaşma rutinini uyguladık.

"Kulak tıkacı aldın mı?" diye sordu.

Buraya gelirken bir dükkânda durmuştum. Cebime uzanıp iki set çıkardım.

Lucas kaşlarını çattı. "Ne zaman bunları giymeyi bırakacak kadar büyüyeceğim?"

"Yeterince eski mi? Hala onları giyiyorum, değil mi?"

"Evet. Ama bu aptal olduğun için, yaşlı olduğun için değil."

Gülümsedim. Bu çocuk bana kötü bir günü unutturabilirdi. "Öyle mi?" Sırıttı ve başını salladı.

"Sırf bu yorumun için, arabaya doğru koşarken kafana geçirmen için sana ceketimi vermeyeceğim, tıpkı benim yapacağım gibi."

Lucas tekrar başını salladı ve alay etti, "Ceket başımın üstünde. Gerçekten aptalın tekisin." Sonra da arabaya doğru koşmaya başladı.

Kahretsin. Biletleri unuttuğumu fark ettiğimde arenaya varmak için yarım mil kadar yolum vardı. Biletler ofisteki masamın üst çekmecesindeydi, Lucas'la gösteri başlamadan önce kamyonları kontrol edebilmek için aldığım erken giriş kartlarıyla birlikte.

Neyse ki ofis çok uzakta değildi ve Fanny için planlarımızın saat kaçta olduğu hiç önemli olmadığından biraz erken gelmiştik, sadece her Cumartesi tam on ikide onu saçından kurtarıyordum.

Arabayı binanın önündeki yasadışı bir yere çektim ve etrafa bakındım. Görünürde bir park görevlisi yoktu ve sadece birkaç dakika sürecekti. Birkaç kez çıktığım sevimli park görevlisini aramayı bıraktığımda park cezalarındaki ücretsiz geçiş hakkım sona ermişti.

"Sadece yukarı çıkıp ofisimdeki çekmecedен biletle alınamam gerekiyor."

"Harika! Buraya hiç gelmeyiz. O büyük odada hala Ms. Pac-Man var mı?"

"Var. Ama bugün oyun için vaktimiz yok." Lucas suratını astı. "Sadece bir tane. *Lütfen?*"

Tam bir enayiydim. "Tamam. Bir oyun."

Cumartesi günü olmasına rağmen ofiste birkaç kişi dolaşıyordu. Annalise'in onlardan biri olmadığını görünce rahatlardım; kapısı kapalıydı ve kapının altından ışık gelmiyordu. Onunla Lucas'ın önünde bir kez daha yüzleşmek istemiyordum. Tanrı biliyor ya, haftanın diğer altı gününde nasıl bir pislik olduğumu görmemesi için yıllar boyunca çok çalışmışım.

Ofisimin kilidini açtım ve masamın çekmecesine gittim, ancak biletle onları sakladığımı düşündüğüm yerde olmadığını fark ettim. Onları buraya ödemem gereken bir grup faturayla birlikte getirdiğimi hatırlıyordum... Onları sağ üst çekmeceye sıkıştırdığıma yemin edebilirdim. Birkaç dakika masamı aradıktan sonra burada olmadıkları anlaşıldı. *Kahretsin*. Umarım dairemde bir yerdedirler ve yanlışlıkla onları önemsiz postalarımınla birlikte parçalamamışım.

Telefonumdaki saate baktım. Eğer şimdi yola çıkarsak, çok geç kalmış olacaktık. Ama arena evimin tam tersi yöndeydi; önce evime kadar gidersem yetişmemizin imkânı yoktu. Daha da kötüsü, biletle nereye koyduğuma dair hiçbir fikrim yoktu, eğer orada olsalardı bile.

İçimi çektim. "Biletleri ne yaptığımı bilmiyorum. Ticketmaster'ı arayıp bana elektronik bir versiyon ya da başka bir şey gönderip gönderemeyeceklerini öğrenmem gerekecek."

"Sen bunu yaparken ben de gidip Ms. Pac-Man oynayabilir miyim?"

"Evet, tabii. Bu iyi bir fikir. Beklemede kalırsam biraz zaman alabilir ve önce numaraya bakmam gerekir. Hadi, seni

boğa greŖi."

Yürürken, ofisimde zarfı açtıktan sonra biletlerle ne yaptığımı hatırlamaya alıŖıyordum. Logolu boyunlukları olan erken giriŖ kartlarına baktığımı ve Lucas'ın boynuna bir rozet takmak için can atacağını dŖndğm hatırlıyordum. Ama hepsini zarfa geri koyduktan sonra ne yaptığımı bir türlü hatırlayamıyordum - ki yedek kulübesine girdiğimde odaklandığım Ŗey de tam olarak buydu.

Ve içeride zaten birinin olduğunu fark ettim.

Annalise yukarı baktı. Gülümsemeye baŖladı ama sonra yüzümü gördü ve dudakları kaŖlarını atacak Ŗekilde kıvrıldı. Onu beklenmedik bir Ŗekilde orada görmek beni de hazırlıksız yakalamıŖtı, bu yüzden odaya üç adım kala durdum ve Lucas'ın bana doğru yürümesine neden oldum.

"Bu da ne?" diye sızlandı.

"zgnm dostum. Uhhh... Burada birileri alıŖıyor gibi görünüyor, bu yüzden muhtemelen en iyisi oynamaman ve gürültü yapmaman."

Lucas etrafımda dolaŖıp Annalise'e baktı. nce ona, sonra bana, sonra tekrar ona baktı.

Gülümseyerek küçük dostumla konuŖtu. "Sorun değil. Ben buradayken oyun oynayabilirsin."

Lucas bana itiraz etme Ŗansı vermedi. Bayan'a doğru koŖmaya baŖladı. Pac-Man makinesi. "Harika!"

Annalise onu izlerken kıkırdadı.

Bana döndüğünde gözlerimiz buluŖtu ama aklından geçenler okunamıyordu.

"Sakıncası olmadığına emin misin? Bir telefon grŖmesi yapmam gerekiyor. Sanırım ihtiyaımız olan bazı biletleri kaybetmiŖim."

"Sorun değil."

BaŖımı salladım ama o bunu fark etmedi çünkü çoktan baŖını eėmiŖ, yüzünü iŖine gmmŖti.

"TeŖekkrler," dedim. "Sadece birkaç dakika sürecek."

Ofisime döndüğümde telefon numarasına baktım ve hoparlörden Ticketmaster'ı aradım. Milyonlarca tuŖa basmam istenirken, masamı tekrar aradım. Hâlâ bilet yoktu. Ve tabii ki, *biletlerimi kaybettiiime* dair bir uyarı yoktu, bu da korkunç "diğer tüm arayanlar, lütfen yediye basın" uyarısına basmak için son uyarıyı beklememe neden oldu. Bu da kaçınılmaz olarak sorunu tanımlamaya alıŖmak için birkaç can sıkıcı soruya daha yol açtı.

Sabırımı kaybederek, canlı bir müşteri hizmetleri yetkilisine bağlanmak için yarım düzine kez sıfıra bastım, ancak bu beni hızlı atlıkarıncanın başına döndürmekten başka bir işe yaramadı.

En az yirmi dakika sonra, nihayet kartlarımı yeniden basacaklarını söyleyen biriyle konuştum ve ödeme yaptığım kredi kartım ve resimli kimliğim olduğu sürece, onları arena girişindeki *çağrı* kabininden alabileceğimi söylediler.

Telefonu kapattım ve hemen Annalise'in Lucas'ı Ms. Pac-Man oynarken bu kadar uzun süre bıraktığım için muhtemelen nasıl sinirleneceğini ve bunu sadece onun dikkatini dağıtmak için yaptığımı düşüneceğini düşünmeye başladım.

Beni şaşırtacak şekilde, hiç de kızgın değildi. Hatta ben içeri girdiğimde yüzünde bir gülümseme vardı ve gülüyordu. O ve Lucas puf koltuklarda karşılıklı oturmuş, birbirlerine rastgele şeyler bağıyorlardı. Odaya biraz daha girdiğimde Annalise'in alnına dayadığı bir telefon olduğunu fark ettim. Beni yenmesine asla izin vermediğim dijital sessiz sinema oyununu ona oynatmıştı.

"Büyükmüş." Lucas söyledi.

"Güneş!" Annalise bağırdı.

Lucas güldü ve başını salladı. "Marmelat." "Meyve.

Büyük bir meyve. Kavun. Karpuz."

Lucas kız delirmiş gibi bir yüz ifadesi takındı. "Scooby-Doo."

Annalise'in kafası karışmış gibiydi, bu yüzden Lucas başka bir ipucu verdi. Beni işaret etti. "Bennett büyüdüğünde onlardan biri olmak istiyordu."

Ona tahmin ettirmeye çalıştığı kelimeyi anlamam benim bile birkaç saniyemi aldı. *Bu* ipuçlarıyla asla anlamayacaktı.

Telefonu çaldı, sırasının geldiğini gösteriyordu ve telefonunu indirip Lucas'ın ona ipucu verdiği kelimeyi okumak için çevirdi.

Bütün yüzü buruştu. "Danua mı? Marmelatın bir köpekle ne ilgisi var?"

Kıkırdadım ve onun yerine cevap verdim. "Yok bir şey. Marmaduke'u kastetti." "Şu eski çizgi film mi?"

"Evet."

"Ama büyüdüğünde bir kadın olmak istediğini söyledi?" Omuz silktilim. "İstiyordum."

Annalise güldü. "Büyük Dane olmak mı istiyordun?"

"Onu eleştirme. Köpek ailesinin kralı o."

Tanrım, gülümsediğinde göğsüm ağrıyordu. Ama *Lucas*'la birlikte gülümseyip kahkaha attığında -benim yüzümden *bile* olsa- bu bana gerçekten bir şeyler hissettiriyordu. Kahkahalarının azalmasını ve yüzünün üzüntüye dönmesini izledim, sanki bir dakikalığına benim nasıl bir pislik olduğumu unutmuş gibiydi.

"Ayrıca onu Ms. Pac-Man ve langırtta da yendim."

"Benim kadar pratik yapmadı. Annalise bu ofiste yeni çalışmaya başladı."

Lucas ayağa kalktı. "Yeni bilet aldın mı?"

"Evet. Onları kapıdan alabiliriz."

"Gelmek ister misin, Anna?" dedi. "Sana kulak tıkaçlarımı veririm."

İçten bir gülümseme sundu. "Teklifin için teşekkürler Lucas. Ama bugün yapacak çok işim var."

Ellerini ceplerine soktu. "Tamam."

Annalise bakışlarımı kaçırarak telefonuna baktı. "Hazır mısın, dostum?" diye sordum.

"Evet!" Yürümek yerine kapıya doğru koştu.

Çocukta müthiş bir enerji vardı.

Annalise'in kafasını kaldırmasını bekledim ama kaldırmadı. Sonunda başının üstüne doğru konuştum.

"Onunla takıldığın için teşekkürler."

Ben de dün gece için üzgün olduğumu söylemek istedim. Ama zamanlama doğru değildi. Ayrıca, zaten yarım düzine kez daha pislik gibi davrandığım için özür dilemiştim. Bu sefer kabul edeceğinden emin değildim... ya da bunu hak ettiğimden.

chapter 21

1 Kasımst

Sevgili ben,

Şimdiye kadar sekizinci sınıf berbat sayılır. Neredeyse tüm erkeklerden daha uzunum. Kimse beni Cadılar Bayramı dansına davet etmedi, ben de Bennett'le gittim. O giyinmek istemedi ama ben onu Clark Kent yaptım. İnek gözlükleri ve altında Süpermen gömleği olan bir elbise gömleği giydi. Ben de Wonder Woman oldum. Arkadaşlarımın hepsi Bennett'in seksi olduğunu düşünüyor ve kıskanıyorlardı. Bu yüzden eğleneliydi.

Doğum günüm için Bennett ve annesi beni canavar kamyon gösterisine götürdüler. Annemin yeni erkek arkadaşı Kenny, büfede bir şeyler satıyor, bu yüzden bedava sosisli sandviç ve gazoz aldık.

Ev sahibi bizi yine evden atmaya çalışıyor. Annem lokantadaki işini kaybetti ve muhtemelen taşınmak zorunda kalacağımızı söylüyor. Umarım çok uzak değildir.

İngilizce öğretmenim Bayan Hoyt'u seviyorum. Şiirlerimde çok fazla potansiyel olduğunu söyledi ve bazılarını bir yarışmaya sokmak istedi. Ama katılım ücreti yirmi beş dolardı ve annem paramızı daha iyi değerlendirebileceğimizi söyledi. Bayan Hoyt beni şaşırttı ve yine de beni yarışmaya aldı. Okulun böyle şeylere yardım etmek için bir fonu olduğunu söyledi. Ama içimden bir ses gerçekten Bayan Hoyt'un parasının ödendiğini söylüyor. Bu yüzden bu şiiri size ithaf ediyorum, Bayan Hoyt.

Çiçekler solacak
aşk sıcak güneşte çiçek açar
soğuk çok erken gelir

Bu mektup on dakika içinde kendini imha edecek.

*Anonim
olarak,
Sophie*

chapter 22

Bennett

Bütün gün Annalise'i düşünmeden duramadım.

Neyse ki Lucas dev bir küvet patlamış mısır, iki sosisli sandviç ve bir lavaboyu dolduracak kadar büyük bir gazoz yemekle meşgul olduğu için bunu fark etmemiş gibiydi. Üçüncü sıra koltuklarımız vardı, bu yüzden kamyonların gürültüsü ve kulak tıkaçlarımız da fazla konuşmamızı engelliyordu. Koltuğumda oturmaktan başka yapacak bir şeyim olmadığından, Annalise'in daha önce nezarethaneden çıkarkenki yüz ifadesini takıntı haline getirmekten kendimi alamıyordum. Kızgınlığı geçmişti ve şimdi incinmişti.

Tanrım, tam bir hıyarım.

Gösteri bittikten sonra Lucas'la park yerindeki arabamıza doğru yürürken telefonum bir mesajla çaldı.

Cindy.

İşte bir süredir aklıma gelmeyen bir isim. İletişim kurmayalı birkaç ay olmuştu. Cindy geçen yıl bir iş gezisinde tanıştığım bir uçuş görevlisiydi. Doğu yakasında yaşıyordu ve ben New York'tayken iki kez, o buradayken de bir kez olmak üzere birkaç kez takılmıştık. Görünüşe göre bu gece beklenmedik bir aktarma için şehirdeymiş ve dışarı çıkıp çıkamayacağını öğrenmek istemiş. *Dışarı çıkmak*, hızlı bir akşam yemeği ve sonra bütün gece otel odasında *kalmak* anlamına geliyordu.

Muhtemelen tam da ihtiyacım olan şeydi. İyi vakit geçirmek için.

Basit. Karmaşa yok.

Bastırılmış bazı hayal kırıklıklarından kurtulma.

Yine de telefonumu cebime soktum ve hemen cevap yazmadım. Lucas'ı eve bıraktıktan sonra onu arayacaktım.

Ama onu bıraktıktan sonra, bu gece Cindy ile plan yapmadan önce bir şeyi halletmem gerektiğini biliyordum. Annalise'e bir özür borçluydum ve bu benim iyi vakit geçirmemden önce gelmeliydi. Bu yüzden ofise gittim. Saat neredeyse beşti, bu yüzden hâlâ orada olup olmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen güne erken başlamak için bu sabah erkenden gelmişti. Ne de olsa Cumartesi günüydü. Yine de arabayla gittim.

Ofisin çevresi ticari bir alandı ve hafta sonları hayalet bir kasabaya dönüşüyordu, hatta geceleri daha da fazla. Arabayı yaklaştırdıkça ve boş park yerlerinin yanından geçtikçe onun hâlâ ofiste olduğunu daha az düşünüyordum. Ta ki bizim sokağa girip otoparkta tek bir araba görene kadar - tıpkı benimkine benzeyen bir araba.

Resepsiyon alanındaki ışıklar, hareketle etkinleşen sistem onları yakana kadar kapalıydı. Bugün erken saatlerde çeşitli departmanlarda birkaç kişi çalışıyordu ama şimdi koridorlardan geçerken tüm kat boşalmış gibi görünüyordu. Her ofis ya karanlıktı ya da kapıları kapalıydı.

Biri hariç.

En uçtaki açık kapıdan koridordaki halıya ışık vuruyordu. Ama iki kapı öteye gidene kadar herhangi bir ses duymadım.

Bir ses duyunca olduğum yerde durdum. Annalise olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. *Şarkı* söylüyordu. Birkaç kez duyduğum belli belirsiz tanıdık bir country şarkısıydı -köpeğini ve en iyi arkadaşını kaybetmekle ilgili bir şey- ama lanet olsun, sesi güzeldi, tatlı bir melek gibiydi, biraz vibrato şeytan ruhu dışarı çıkmak için can atıyordu. Beni gülümsetti.

Daha fazla dinlemek istiyordum ama şarkı söylerken nasıl görüldüğünü daha da merak ediyordum. Bu yüzden kapısına doğru birkaç adım yürüdüm.

Başı eğikti, burnu bir dosya dolabına gömülmüştü ve kulaklarından kulaklık telleri sarkıyordu. Beni hemen fark etmedi. Sadece profilini görebiliyordum ama bu bana onu izlemek için kısa bir şans verdi. Ve ne kadar güzel görüldüğüne hayret ettim.

Kot pantolon ve beyaz düğmeli bir gömlek giymişti ve saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Yine de hiç bu kadar güzel görünmemişti. Süslü bir takım elbise giymemiş ve saçlarını kabartmamış olması sadece ona odaklanılmasını sağlıyordu. Bazı insanların tüm bu vitrin süslemelerine ihtiyacı vardır. Ama Annalise'in değil. Onun güzelliği

porselen teninin kusursuzluğundan, vücudunun pürüzsüz kıvrımlarından ve ateşle yandığını bildiğim gözlerinden geliyordu. Ve o ses... Tamamen büyülenmiştim.

Ben bakarken, bazı dosyaları karıştırmak için boynunu biraz daha büktü ve bu hareket çevresel görüşünde bir gölge yakalamasına neden olmuş olmalı.

Başını kaldırdı, gözleri irileşti ve şarkıyı yarıda kesti. "Aman Tanrım!" Ayağa kalktı ve kulağındaki kulaklığı çıkardı. "Sen ödüm bokuma karıştı."

Avuçlarımı yukarı kaldırdım. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememişim."

Elini göğsünün üzerine koydu ve birkaç derin nefes aldı. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

"Uzun sürmez."

"Sanırım müziğin sesini çok açmışım, o yüzden seni duymadım."

Ya da sana bakmaya devam edebilmek için hiçbir şey söylemedim. To-may-to. To- mah-to.

"Burada ne işin var?"

"Seninle konuşmak için uğradım."

Dosya dolabının çekmecesini kapattı. İlk şokun etkisi geçmişti ve sesi düzleşti. "Ben tamamen konuştum. Sadece git, Bennett."

Ellerimi ceplerime soktum ve ofisine doğru bir adım attım. "O zaman konuşmak zorunda değilsin. Sadece dinle. İşim bittiğinde yolundan çekileceğim."

Kayıtsız bir maske taktı ama hiçbir şey söylemedi - belli ki bu benim için bir fırsattı.

Boğazımı temizledim. "Otel odasında yalan söylemedim. Güzel olduğunu düşünüyorum ve o adamın ellerini senden kıskandım."

Çenesi düştü. "O gece söylediğin hiçbir şeyi hatırlamadığımı sanıyordum."

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Tamam. Yani *bu* bir yalandı. Ama o gece söylediklerim -Değildi."

"Anlamıyorum."

Ona doğru bir adım daha attım. "O şeyleri söylediğimi hatırlamadığımı söylemek ve itiraf ettiklerimi sarhoş saçmalıkları olarak görmenize izin vermek daha kolaydı."

Bir dakikalığına yere baktı ve tekrar yukarı baktığında söylediklerimi kabul etmekte tereddüt ediyor gibiydi.

"Neden söylediklerini hatırlamamı istemedin?"

Ve işte milyon dolarlık soru. Ona mantıklı ve muhtemelen doğru olması *gereken* mükemmel bir cevap verebilirdim - çünkü aynı iş için rekabet ediyoruz ve bu uygunsuz olurdu - ama bu cevap saçmalık olurdu.

Ona biraz dürüstlük borçluydum, bu yüzden gururumu ayaklar altına aldım. "Çünkü o gece söylediğim her kelime gerçek ve bu beni çok korkutuyor."

Dudakları aralandı ve yüzü hafif pembe bir tonda kızardı. Belli etmeden yalan söyleyememesine ya da utanmamasına bayılıyordum. Acaba tahrik olduğunda da böyle oluyor muydu? Eminim öyledir.

"Bu seni neden korkutuyor?" diye sordu sessizce.

Sorular gittikçe zorlaşıyordu. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştım.

"Çünkü hiçbir zaman kıskanç bir insan olmadım. Senin gibi uzun süreli bir ilişkim olmamış olabilir ama yeterince çıktım. Bazen aylarca her hafta sonu aynı kişiyi gördüm. Yine de hafta içi ne yaptığını hiç sormadım. Çünkü umurumda değildi. Her zaman o günle, birlikte geçirdiğimiz zamanla ilgiliydi. Kıskançlık yarınla ilgilidir."

Bunu bir süre düşündükten sonra başını salladı ve beklemediğim bir soru sordu. "Lucas senin için kim?"

"Eğer sorduğunuz buysa, o benim oğlum değil."

"Bu öğleden sonra yedek kulübesinde büyükannesiyle yaşadığını ve ikinizin her Cumartesi gününü birlikte geçirdiğinizi söyledi."

Başımı salladım. "Annesi öldü ve babası da onun var olup olmadığını umursamayan bir avantacı. O benim vaftiz oğlum."

Döndü ve ofisin penceresinden dışarı baktı. Geri döndüğünde, "Söylemek istediğin *başka* bir şey var mı?" diye sordu.

Kahretsin. Bir şey mi unuttum? Sanki benden daha fazlasını istiyor gibiydi. Söylediğim her şeyi hızlıca gözden geçirdim... Yalan söylediğimi kabul ettim, onun güzel olduğunu düşündüğümü ve kıskandığımı itiraf ettim. Başka ne vardı?

Yüzümdeki kaybolmuş ifadeyi görünce bana bir can simidi fırlattı. "Bütün hafta bana pislik gibi davrandın. Özellikle de dün gece barda."

Oh. Evet. İşte bu. Gülümsedim. "Bir pislik gibi davrandığım için üzgün olduğumu söylemiş miydin? Çünkü bunu söylediğime yemin edebilirim."

O da gülümsedi. "Bundan bahsetmedin, hayır."

Birkaç adım daha yaklaştım. "Bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim." "*Yine* mi?"

Başımı salladım. "Evet, tekrar. *Yine* bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim." Yüzümü aradı. "Tamam. Özrün kabul edildi. Özrün kabul edildi. *Tekrar.*"

"Teşekkür ederim." Bugünlük şansımı onunla yeterince zorlamıştım, bu yüzden gitmem gerektiğini düşündüm. "İşine dönmene izin vereceğim."

"Tamam, teşekkürler."

Gerçekten gitmek istemiyordum, bu yüzden arkamı dönmek için acele etmedim. Kapısına varmadan hemen önce beni durdurdu. "Bennett?"

Geri döndüm.

"Bilgin olsun, ben de seni çekici buluyorum." Sırıttım. "Biliyorum."

Güldü. "Tanrım, tam bir pislüksin. Bence hiç sevgilin olmamasının nedeni mum ve romantizm istememenden çok bu."

"Sevgilin olmamı istiyorsun, değil mi? Muhtemelen çok seksi olduğumu düşündüğün içindir."

"İyi geceler, Bennett."

"İyi geceler, güzelim."

chapter 23

Annalise

Garson şarap kadehlerimizi doldurmayı bitirdi. "Yemeklerinizi kontrol edeceğim. Bu arada size getirebileceğim başka bir şey var mı?"

Önce Madison'a sonra da garsona baktım. "Sanırım böyle iyiyiz. Teşekkür ederim."

Uzaklaştı ve Madison'ın gözleri onu takip etti.

Bardağını dudaklarına götürdü. "Onunla yatmalısın." "Garson mu? Yirmi yaşında falan."

"Hayır. *Ben* garsonla yatmalıyım. Sen Canavar'la yatmalısın."

Star Studios'a yaptığımız ziyaret ve Bennett'in sonraki tavrından, beklenmedik hafta sonu, ofise uğrama ve bu haftaki flörtöz şakalaşmaya kadar geçen haftaki ofis dramasını ona anlatmayı yeni bitirmiştım. Bennett ile ilişkim insanların iç çamaşırlarını değiştirdiği kadar sık değişiyordu.

Başımı salladım. "Evet, bu harika bir fikir. İşimi çalmaya çalışan adamla yatmak."

"Neden olmasın? Şu eski deyişi bilirsiniz... dostlarınızı yakın tutun ve düşmanlarınızın canına okuyun."

Güldüm. "Tam olarak öyle denemez."

Omuz silkti. "Bu konuda pragmatik olalım. Birbirinizden etkilendiğinizi zaten kabul ettiniz. Bu ortadan kalkacak bir şey değil. Ve oraya geri dönmen gerekiyor. Zaten birkaç ay içinde taşınacak, o yüzden mükemmel bir ribaunt erkeği."

"Taşınacak olanın ben değil de o olduğuna çoktan karar vermiş olmana bayılıyorum."

"Elbette. Kazanacağın gerçeği kesin. Beni bırakamazsın."

İçimi çektim. "Bennett benim çıkacağım türden bir adam değil."

"Çıkmakla ilgili bir şey söyledim mi? Onunla yatman gerektiğini söyledim, müstakbel koca adayı olarak ona kur yapmanı değil. Beynini sikin, birlikte porselen desenleri seçmek için alışverişe çıkmayın."

"Bu..." Sustum. İçimden gelen tepki *delirdiğini* söylemek oldu. Ama kabul etmeliydim ki... bu düşünce oldukça çekiciydi.

Madison bir Cheshire kedisi gibi sıırttı. Beni iyi tanıyordu. "Onu becermeyi düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır." Tenimin ısınmaya başladığını hissettim. "Ve sen bir şey söylemeden önce... Burası sıcak."

"Uh-huh." Sıırttı. "Elbette öyle."

Ertesi gün, 3D yazıcıyı kullanarak bir logo basmaya çalışıyordum ki lanet şey sıkıştı. Başlığın tıkanıklığını açamadım. Bennett beni parçalara ayırırken görünce yanıma geldi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Bir şey yazdırmanın ortasındaydı ve sonra bir tıklama sesi çıkarmaya başladı. Sanırım nozül filament ile sıkışmış."

"Bastığınız ilk şey bu mu?"

"Hayır. Bundan önce iki proje daha yaptım ve gayet iyi basıldılar."

Bennett gömleğinin kollarını sıvadı. "Bazen bir ısı kayması meydana geliyor. Sıcak ucun her seferinde ısınmadan önce soğuması gerekiyor, yoksa filament çok fazla sıvılaşıyor ve sıkışmaya neden oluyor."

Ön kollarına baktım. Kordonlu ve bronzlaşmışlardı ama dikkatimi çeken şey bu değildi; gömleğini katladığı yerden görünen mürekkepti.

Bennett nereye odaklandığımı fark etti. "Hiç mürekkebin var mı?" "Hayır. Bu senin tek mürekkebin mi?"

Kaşlarını oynattı. "Bunu öğrenmek için tüm vücudunuzu kontrol etmeniz gerekir."

Gözlerimi devirdim.

Yazıcıdaki bazı düğmeleri çevirdi, sonra gümüş bir tepsi çıkardı ve bir kolunu makinenin içine uzattı. Kolu tekrar dışarı çıktığında

dövmesini biraz daha görebildim. Etrafına bir şey sarılmış Roma rakamlarına benziyordu.

"Bu bir asma mı?"

Başını salladı. "Benim için özel olan bir şiiirden."

Hah. Beklediğim gibi değil.

Bennett birkaç tepsiyi açıp kapadıktan sonra çıkardığı gümüş tepsiyi tekrar yazıcıya yerleştirdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bir ısı kayması var. Sıcak uç muhtemelen soğumak için uygun zamana sahip değildi. Bu sabah da birkaç saat kullandım. İşi iptal et ve bir saat bekle. Filament soğuduğunda kendiliğinden açılacaktır."

"Oh. Tamam, harika. Teşekkürler."

"Sorun değil." Gömleğinin kolunu açmaya başladı. "Daha hızlı olması gerekiyorsa, masamın alt çekmecesinde küçük bir vantilatör var. Onu yazıcının üstüne koyar ve havayı aşağı doğru üflersen, soğumayı hızlandırır."

"Sorun değil. Bekleyebilirim."

Birkaç gün içinde Star Studios'a götürmek üzere bir şeyler yazdırdığım ve burada bana yardım ettiği için kendimi biraz suçlu hissettim.

"Tobias seni hiç geri aradı mı?" diye sordum.

Bennett'in çenesindeki kaslar esnedi. "Hayır. Üç mesaj bıraktım." Gözlerini kaçırmadan önce gözlerimiz kısa bir süre buluştu. "Başka bir sorunun olursa bana haber ver."

Suçlu hissederek başımı salladım. Ben pes etmeden önce üç adım uzaklaşmıştı. "Bennett?"

Geri döndü. "Öğle yemeği Perşembe günü saat 1'de. Marina rezervasyonumu yaptı. Benimle gelin. Biz tek bir şirketiz. Birlikte gitmeliyiz."

Yapılacak en akıllıca şey olmasa bile doğru olan buydu.

Bennett gözlerini kıstı. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü işime dayanarak kışınıza tekneyi basmayı planlıyorum, bir müşterinin benden etkilenip sizi geri aramaması için değil."

"Sonunda o pisliğin senden etkilendiğini kabul ediyorsun yani?" Bennett'in kitabından bir oyun aldım.

"Herkes öyle değil mi?"

Yerdeki el çantasının fermuarını kapattım.

"Sen bana seninkini gösterirsen ben de sana benimkini gösteririm?"

Kafamı kaldırdığımda Bennett'in pis pis sırttığını gördüm.

"O çantadaki sunumu kastetmiştim. Aklını başına topla, Texas."

Gülümsedim. "Beni ektiğini düşünmeye başlamıştım. Uçak daha yeni kalkmaya başladı."

Bennett bekleme alanında yanımdaki koltuğa bir kutu bıraktı ve ellerini kaldırdı. Elleri siyah kir ve yağla kaplıydı. "Lastiğim patladı. Havaalanına giderken lastiği değiştirmem gerekti."

"Lastik mi? Arabayı sürüp park mı ettin? Neden bir Uber çağırmadın?"

"Yaptım. Ama yolun yarısında bir patlama oldu. Şoför yetmiş yaşlarındaydı ve beli ağrıyordu. Lastiği değiştirmesi için AAA'yı aradı ve kırk beş dakika bekleyeceğini söylediler. Trafiğin yoğun olduğu saatlerde bunun için zamanım yoktu. Bu yüzden lastiği kendim değiştirdim."

"Oh, vay canına. Bu adanmışlık."

"Zorda kalsaydım buraya koşardım." Uçağa biniş sırasına baktı. "Görünüşe göre birkaç dakikamız var. Gidip bir tuvalet bulacağım ve ellerimi temizlemeye çalışacağım. Sunumumu sana bırakabilir miyim?"

"Tabii. Elbette."

"Fikirlerimi çalmayacağın konusunda sana güvenilebileceğimden emin misin?" Sırttım. "Muhtemelen hayır. Ama yine de git."

Döndüğünde sıra neredeyse bitmişti. Ayağa kalktım. "Artık gitmeliyiz." Bennett önce kendi bavulunu kaldırdı, sonra da benimkini aldı. "Bunu ben taşıyabilirim."

"Sorun değil. Yine de gizli bir amacım var. *Yanlışlıkla* düşürüp birkaç kez tekmeleyeceğim ve 3D modelinizin ne kadar iyi dayandığını göreceğim."

Tam bir ukala.

Uçağa binmek için iskelenin sonuna geldiğimizde, "Kaçıncı sıradasınız?" diye sordum.

"Seninle aynı. İkimiz de koridordaki koltuklarda karşılıklı oturuyoruz. Marina'ya bizi bir araya getirmesini, böylece istersek çalışabileceğimizi söyledim." "Oh. Tamam." *Bundan korkuyordum.*

Bennett sunumlarımızı başüstüne yerleştirdi ve biz de on birinci sıradaki koltuklarımıza oturduk. Kemerimi bağladıktan sonra dışarı çıkıp ona küçük sorunumu anlatmaya karar verdim.

"Umm... Bil diye söylüyorum, ben gergin bir uçucuyum."

Kaşları çatıldı. "Bu da ne demek oluyor? Bütün uçuşu sen mi anlatacaksın? *Pistte taksi yapmak. Saatte yüz elli mil kalkış hızına ulaşmayı. Başımı bacaklarımın arasına sokup güzel kıcıma veda öpücüğü vermek...*"

Gergin bir kahkaha attım. "Hayır. Uçuşlarda paniğe kapılıyorum, bu yüzden beni sakinleştirmeye yardımcı olan bir uygulama kullanıyorum. Meditasyon, müzik ve rehberli nefes tekniklerinin bir kombinasyonu. Eğer turbülansa girersek, bir düğmeye basabiliyorum ve bir terapist bana sakinleştirici egzersizler yaptırıyor."

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Uçakta ne kadar iş yapabileceğimizden emin değilim."

Sırıttı. "İşin canı cehenneme. Bu çok daha iyi. Çıldırmanı izlemek için sabırsızlanıyorum."

Harika. Sadece harika.

Kalkıştan beş dakika sonra gözlerimi açtığımda Bennett'in sırtarak beni izlediğini gördüm.

Başımı salladım. "Seni eğlendiriyor muyum?"

"Öylesin. Kalkış sırasında o kolçağı tutuş şekline bakılırsa, turbülansa girdiğimizde yanlışlıkla başka bir şeye tutunmayasın diye iyi ki karşında oturuyorum. O şeyi ölümüne kavramıştın."

Güldüm. "Kalkış benim için en kötü kısımdır. Havalandıktan sonra genelde o kadar kötü değilimdir, tabii sarsıntılı olmadığı sürece."

"Yani sevmediğiniz tüm ulaşım türleri mi, yoksa sadece arabalar ve uçaklar mı?"

"Çok komik."

"Sizi gergin bir sürücü yapan bir kaza geçirdiğinizi söylediniz. Uçarken gergin olmana neden olan bir şey mi oldu? Kötü bir uçuş ya da başka bir şey gibi?"

En ciddi yüz ifademi takındım. "Babam pilottu ve bir uçak kazasında öldü."

Bennett korkmuş görünüyordu. "Kahretsin. Çok özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu."

Yüzümü asmamaya çalıştım ama onun bakışı çok komikti. Gülümsemem kaçtı. "Sadece seninle kafa buluyorum. Babam sigorta satıyor ve Temecula'da yaşıyor."

Güldü. "Güzel. Beni yakaladın."

Seviye atladıktan sonra Los Angeles'a kısa bir uçuş oldu ve Bennett'le şakalaşmaya başladığımızda zaman su gibi akıp geçti. Tüm uçuşlar bu kadar kolay olmalı

sinirlerimi bozuyor.

İner inmez kaptan pilot telsizle geldi ve birkaç dakika erken geldiğimizi, bu yüzden kapımıza çekilmek için beklememiz gerektiğini söyledi. Uçuş uygulamamı kapattım ve telefonumu uçak modundan çıkardım. E-postalar gelen kutumu doldurmaya başladı. Tobias'tan gelen bir tanesini fark edince açtım.

Lanet olsun. Bennett'e döndüm. "Az önce Tobias'tan bir e-posta aldım. İlgilenmesi gereken acil bir durum olduğunu ve öğle yemeği toplantımızı ertelemek zorunda kaldığını söyledi."

"Ne zamana kadar?"

Ne düşüneceğini bildiğim için kaşlarımı çattım. "Bir toplantısının ertelendiğini ve seni bu akşam saat beşe alabileceğini söyledi."

"Sadece ben mi?"

Başımı salladım. Onu iki saatliğine bloke etmiştik, her birimiz birer saat ayırmayı planlıyorduk. "Akşam sekizde onunla yemekte buluşmamı istiyor."

Bennett'in çenesindeki kaslar esnedi.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum. Ama bu doğru olsa bile, ben büyük bir kızım ve başımın çaresine bakabilirim. Ve şu anda burada benimle birlikte olman, bu hesabı işime dayanarak adil ve dürüst bir şekilde kazanmak istediğimi sana anlatmalı."

Başıyla onayladı. Uçaktan inerken ikimiz de sessizdik. Bir araba kiraladıktan sonra dönüş planlarımı değiştirmem gerektiğini fark ettim. Akşam yemeği sekizdeyse, günün son uçağına bile yetişmem mümkün değildi. Marina'nın bana bir otel ayarlaması ve dönüş uçuşumu yarın sabaha ertelemesi gerekiyordu.

Bennett Hertz kiralama otoparkında gezinmekle meşguldü, ben de buzları kırdım. "Marina'ya seyahat planlarımı değiştirteceğim. Sen de onun seninkini değiştirmesini ister misin?"

"Hayır. Sorun değil. Ben hallederim."

Otoyola girip Star Stüdyoları'na doğru ilerlemeye başlayana kadar bir daha konuşmadı. "Şimdi öldürecek koca bir günümüz var. Bir kafeye gidip çalışmaya hazırlanmak ister misin?"

İkimiz de dizüstü bilgisayarlarımızı getirmemiştik, çünkü yanımızda taşımamız gereken sunum materyallerimiz vardı. Yine de en azından e-postalara cevap vermek için telefonlarımız yanımızdaydı. Ama bu tüm günümüzü almazdı. Tobias'ın e-postası ikimizin arasında biraz gerginlik yaratmıştı, bu yüzden biraz rahatlamının iyi olabileceğini düşündüm.

"Benim daha iyi bir fikrim var."

"O da ne?"

Sırttım. "Ayak masajı."

chapter 24

Bennett

Benimle dalga geçiyor olmalıydı.

"Ne yapıyorsun?"

Annalise'in gözleri faltaşı gibi açıldı. İki kadın ayaklarımızı ovarken büyük boy sandalyelerde yan yana oturuyorduk.

"Ne?"

"İnlemeye başlamak üzereymiş gibi görünüyorsun."

Gözleri gerçekten cam gibiydi ve kapüşonluydu. Bana fısıldamak için eğildi. "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen... *bilirsin...* ayak masajı yapabilirim. Rahatlamak için en sevdiğim şeydir."

Aman Tanrım. Ayaklarına baktım. Daha önce hiç bir kadının ayak parmaklarını emmemiştim, buna karşı olmasam da. Sadece doğru fırsat hiç karşıma çıkmamıştı. Ama şu anda, bu fırsatı kaçırdığımdan kesinlikle emindim. Küçük bir ayak masajı bir kadına bu kadar iyi geliyorsa, ihmalkâr bile davranmış olabilirdim. Bunu hemen düzeltmem gerekiyordu ve nereden başlamak istediğimi biliyordum. Ayağa kalkıp birini yolumdan çekip ellerinin yerine ağzımı koysaydım iki masözün ne yapacağını merak ediyordum.

Annalise gözlerini kapadı ve mutlu olduğu yere geri döndü. Uzun bir süre onu izledim ve sonra kulağına fısıldamak için eğildim.

"Eğer rahatlamak için en sevdiğin şey buysa, o zaman o dallama ilişkiyi keserek sana bir iyilik yapmış. Seni omurgasız hissettirecek birkaç şey düşünebilirim."

Güldü. Ama şaka yapmıyordum. Ve bunu ona kanıtlamak için içimde çok güçlü bir istek vardı. Rahatlamaya ve ovmanın geri kalanının tadını çıkarmaya çalıştım ama

artık çok geçti. Sonraki otuz dakika, yanımda oturan kadına yapabileceğim ve ayak masajının çocuk oyuncağı olduğunu düşünmesini sağlayacak her şeyi hayal etmemden ibaretti. Bir de ayaklarımı ovuşturan kadının benimkinden hemen önce ovuşturduğu mantarlı iğrenç ayakları düşünmekten. Sürekli tehdit eden ereksiyonu uzak tutmanın bir *yolunu* bulmalıydım.

Masajlarımız bittikten sonra öğle yemeği için yan taraftaki bir Asya erişte evine gittik. Biz menüye bakarken Annalise'in telefonu çalmaya başladı.

"Annem arıyor. Bana biraz müsaade edin."

Masadan kalkmadı, ben de konuşmanın bir tarafını dinledim.

"Selam, anne."

Dur.

"Evet, kulağa harika geliyor. Tatlı getiririm."

Duraklama.

"Geçen gece yemek yedik. Hafta sonu için kız kardeşine gitmekten bahsetti. Ama yine de soracağım."

Bir duraklama daha. Bu kez gözleri benimkilerle buluşmak için sıçradı.

"Umm. Bundan şüpheliyim. Ama ona sorabilirim, sanırım."

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra telefonu kapattı. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Annalise içini çekti. "Evet. Annem kendine engel olamıyor. Önümüzdeki hafta sonu sezonun ilk şişeleriyle özel bir şarap tadım partisi düzenliyor. En iyi arkadaşım Madison'ı davet etmemi ve sonra da seni davet etmemi söyledi. Kızı için uygun bir bekarın kokusunu aldı mı, pitbull gibi olur. Ona meşgul olduğunu söylerim."

"Neden? Bu hafta sonu çalışmak dışında bir planım yok."

"Senin gelmen... bilmiyorum... tuhaf olurdu."

"Yanınızda oturup bir metre boyundaki Asyalı bir kadının sizi neredeyse orgazm edişini izlemekten daha tuhaf bir şey olamaz."

Güldü. "Sanırım haklısın."

"Ayrıca, ikimiz de gerçeği biliyoruz." Göz kırptım. "Annenin beni davet etmesi aslında kızı için değil."

"Ona terfi için yarıştığımızı söyledim, Kaliforniya'daki işimizi korumak için değil. Teksas'a taşınma olasılığımızdan bahsetmedim çünkü onu endişelendirmenin bir anlamı olmadığını düşündüm. Ama eğer ona sadece

Kızına duyduğun ilgi beni 1800 km uzağa gönderecek olsa, dostluğunun ne kadar değiştiğini görsen şaşırırsın. Bana karşı aşırı korumacı."

Annalise'e duyduğum *tek ilgi* kesinlikle bu değildi. Ama haklı olduğu bir nokta vardı ve eğer annesi Teksas'tan ya da kızına yapmayı hayal ettiğim şeylerden haberdar olsaydı, elinde bir tirbuşonla beni kovalayacağından emindim.

"Tek çocuk musun?"

"Sayılır. Kız kardeşim sekiz yaşındayken öldü." "Kahretsin. Özür dilerim."

"Teşekkür ederim. O beş yaş büyüktü, yani bu olay olduğunda ben sadece üç yaşındaydım. Nöroblastom hastasıydı, gerçekten agresif bir çocukluk kanseri. Keşke onu daha çok hatırlasaydım. Yine de en azından ölümüyle ilgili çok fazla şey hatırlamıyorum. Ama sorunuza cevap verecek olursam, başka kardeşim yok. Annemle babam o olaydan sonra evliliklerinde sorun yaşamaya başladılar. Peki ya siz? Etrafta dolaşan ve dikkat etmem gereken başka kendini beğenmiş Tilkiler var mı?"

Başımı salladım. "Sadece bir tane. Babam ben üç yaşındayken, otuz dokuz yaşında kalp krizinden öldü. Annem bunu hiç atlatamadı ya da yeniden evlenmedi. Gerçi iki yıl önce kız kardeşine yakın olmak için Florida'ya taşındı ve son zamanlarda Arthur adında bir adamla yürüyüşe çıktığından bahsediyor. Yakında oraya bir yolculuk yapıp Artie'nin kıcını tekmelemeye ihtiyacım olup olmadığını görmem gerektiğini düşündüm."

"Bu garip bir şekilde tatlı."

"Evet, o benim. Tuhaf bir şekilde tatlı."

Garson geldi ve öğle yemeği siparişimizi aldı. Annalise çorba, meze ve öğle yemeği sipariş etti.

"Küçük bir şey için yemek yiyebileceğin kesin."

"Uçuşla ilgili gerginliğim yüzünden bu sabah hiçbir şey yemedim.

Bu akşam sekize kadar yemek yemeyeceğim, o yüzden stok yapsam iyi olur diye düşündüm."

Bu akşam Tobias'la yiyeceği yemeği hatırlatması iştahımı kaçırdı. "Peki bu akşamki randevu nerede?"

Kaşlarını çattı. "Bu bir randevu değil."

"Ah, doğru ya. Başka şekilde ifade edeyim. Pantolonuna girmek isteyen adamla iş toplantısı nerede?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sana söylemek istemiyorum."

"Mumlarla donatılmış romantik küçük bir İtalyan bistrosu? Belki şöminenin yanında bir köşede."

"Pislik."

"Fransız mı? Belki Chez Affaire."

"Geçen sefer yemek yediğimiz yerde. İkimizin de Star'daki tüm ekiple birlikte yemek yediğimiz ve iş görüşmesi yaptığımız aynı restoran. Sadece iki hafta önce bir toplantı için mantıklı ve uygun bir seçim gibi görünen aynı yer. Yine de eminim ki şimdi burayı seçerek bir art niyeti olduğuna ikna olacaksınız."

Onunla dalga geçiyordum ama ikisinin onun kalacağı otelde akşam yemeği yiyecekleri düşüncesi beni gerçekten etkiledi. Ve bunun işle ilgili bir şey olduğuna kendimi ikna etmeye çalışmayacaktım bile. Kışkandığımı zaten bir kez itiraf etmişim. Zayıflığımı rakiplerime ikinci kez göstermenin bir anlamı yoktu. Bu yüzden sineye çektim. En azından denedim.

"Uygun bir seçim. Çok uygun."

Belki de adama bir şans vermemiştim.

Film Satın Alma Müdürü'nün ofisinden çıkarken Tobias sırtımı sıvazladı. Yeni logo ve sloganlar da dahil olmak üzere hazırladığım pazarlama planını öve öve bitirememişti. Ve şimdi bu, beni gezdirdiği ve fikirlerimi beğenmiş görünen üçüncü ofisti.

"Üç haftadır buradayım ve Bob Nixon'ı ilk kez gülümserken gördüm. Ya turnayı gözünden vurdun ya da bu adam yeni ilaçlar almaya başladı."

"Bize zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Bugün erken saatlerde bir işiniz çıktığını biliyorum, bu yüzden bizi de dahil ettiğiniz için minnettarım."

Ofisine geri döndük. "Ne zaman istersen. Yardımcı olabildiğime sevindim. Harika fikirlerinizden bazılarını gördüğüme göre, birkaç hafta içinde ofisinizi gezmeye geldiğimizde nihai konseptlerinizi görmek için sabırsızlanıyorum. Annalise'den çalışmalarınız hakkında harika şeyler duydum ve şimdi nedenini biliyorum."

Kendimi tam bir aptal gibi hissetmeye başlamışım. Kişisel duygularımın işimin önüne geçmesine izin vermişim -Tobias'a karşı olan yargımı gölgelemesine izin vermişim- ve Tanrı biliyor ya Annalise'e bu adam hakkında çok yüklenmişim. Ve o burada

Beni, lanet işimi korumam için uzun bir yol kat edecek kampanyayı seçecek olan adama götürdü.

"Eminim sunumu da aynı şekilde, hatta daha da iyi olacaktır. İnanılmaz derecede yetenekli," dedim.

Tobias'ın ofis telefonu çaldı. Telefonu açtı ve hattaki kişiye bir dakikaya ihtiyacı olduğunu söyledi ve ardından ahizeyi göğsüne dayadı. "Neden bize iki kutlama içkisi koymuyorsun?" Çenesini kaldırarak pencerelerin altına yerleştirilmiş uzun bir büfeyi işaret etti. "Orta dolapta güzel bir konyak ve birkaç bardak var."

O telefonda konuşurken ben de iki kristal kadeh ve içi kehribar rengi alkolle dolu bir sürahi çıkardım. Dolabın üst kısmında bir sürü çerçeveli fotoğraf vardı, ben de beklerken onları inceledim. Bir tanesinde küçük sarışın bir oğlan ve yaşlı bir kız dağlarda bir yerde bir kayanın üzerinde oturuyordu. Birkaçında çeşitli ünlüler ve Tobias farklı film galalarında görülüyordu. Sonuncusu, ilk çerçeveli fotoğraftaki iki küçük çocukla birlikte bir kadının fotoğrafıydı, ancak bu karede daha büyüklerdi ve üçü de bir rollercoaster'da bir düşüşten aşağı inerken ellerini havaya kaldırmışlardı. Kocaman gülümsüyorlardı.

Başımı salladım. Kıskançlık gözümü kör etmişti. Bu adam belli ki mutlu bir evliliği ve küçük, güzel bir ailesi vardı. Geçen sefer durumu tamamen yanlış değerlendirmiştim.

Ya da... *belki de yapmadım.*

Ben son çerçeveli fotoğrafı bırakırken Tobias telefonu kapattı. "Çok güzel bir aileniz var," dedim.

Masasına geldi ve doldurduğum konyak bardaklarından birini aldı, ardından az önce yere bıraktığım resmi kaldırdı. Sıvıyı bardağında evirip çevirerek resme baktı.

"Candice çok güzel. Tekerlekli bir sürtük olması çok kötü. Dokuz ay önce ayrıldık. Tüm bu *#MeToo* saçmalığı devam ederken, toplum içinde mutlu bir evli adam olarak görünmenin daha iyi olacağını düşündüm."

Kadehini kaldırdı ve benimkiyle tokuşturdu. "Güzel kadınlardan bahsetmişken, meslektaşınızın daha sonra ne ile geldiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

chapter 25

Annalise

Tam bir pislik.

Tobias'a veda ederken sahte mutlu yüz ifademi takınmaya devam ettim. Ama döner kapıdan içeri girdiği anda topuklarımın üzerinde döndüm, kaşlarımı çattım ve sapığımı aramak için bara yöneldim. Bir deja vu hissi üzerime çöktü.

"Affedersiniz?" Barmene seslendim. "Birkaç dakika önce barın şu ucunda oturan adamı arıyorum?"

Başıyla onayladı. "Corona içiyor ve köpeğini biri ezmiş gibi mi görünüyor?" "Bu o olmalı."

"Hesabını ödedi ve bir iki dakika önce ayrıldı. Nakit ödediği için burada misafir olup olmadığından emin değilim. Giderken ne tarafa gittiğini göremedim."

"Oh, o burada bir misafir," diye mırıldandım ve resepsiyona doğru ilerledim. "Hayatım üzerine bahse girerim."

Resepsiyonda iki çalışan vardı ve ikisi de zaten insanlara yardım ediyordu, ben de sıraya girdim. Ancak beklerken, başka bir misafirin oda numarasını bu kadar kolay veremeyecekleri aklıma geldi. Bunun yerine lobiye geri döndüm, cep telefonumu çıkardım ve otelin telefon numarasına baktım.

"Merhaba. Oradaki bir misafire ulaşmaya çalışıyorum. Aslında o benim patronum. Yapmak üzere olduğumuz bir konferans görüşmesi için bana odasının direkt telefon numarasını verdi ama sanırım yanlış yere koymuşum."

"Sizi bağlayabilirim. Misafirin adı ne?"

"Ummm... Bana direkt numarayı tekrar verebilir misiniz? Bana verdi çünkü birkaç kişiyle birlikte arayacağım."

Konferans hattı ve gizlilik nedeniyle kaldığı otelin adını vermek istemiyor. Operatör ana numaradan cevap verdiğinde otelin adını söylüyor. Kaybettiğim için beni öldürecek."

"Tabii. Sorun değil. Misafirin adı ne?"

"Bennett Fox."

Bugün Marina'ya direkt arama telefon numaramı verdiğimde, oda numaramın telefon numarasının son dördü olduğunu fark etmiştim. Ya bu çok büyük bir tesadüftü ya da hepsi bu şekilde çalışıyordu.

Hatta dönmeden önce bazı tuşları tıkladığını duydum. "Direkt numara 213-555-7003."

"Çok teşekkür ederim."

"Sorun değil. İyi akşamlar."

Aramayı sonlandırmak için parmağımı kaydırdım. *İyi bir akşam geçireceğim. 7003 numaralı odadaki pisliği azarlayacağım.*

Kanın gerçekten kaynaması mümkün müydü? Asansörle yedinci kata çıkarken terlemeye başladım. Gözeneklerimden ısı akıyor gibiydi, o kadar kızmıştım.

O pisliğin fikirlerini Tobias'a sunma şansı bulmasını sağlamakla kalmamış, onun hakkında tek bir kötü söz söylememiş, Tobias'la olan arkadaşlığımı avantaj elde etmek için kullanmaya çalışmamıştım. Peki o ahmak ne yaptı? Müşteriyle konuşurken aptal gibi görünmem için hakkımda yalanlar uydurdu.

Asansörün kapıları açıldı ve 7003 numaralı odaya doğru yürüdüm. Kendimi sakinleştirmek için bir dakika bile beklemeden kapıya vurdum. Üç saniye içinde açılmayınca biraz daha vurdum, bu sefer daha yüksek sesle. Kapı vuruşumun ortasında açıldı.

"*Ne oluyor lan?*" Bennett kükredi.

Eğer bu kadar sinirli olmasaydım, diğer tarafta duran üstsüz Bennett Fox'u görünce dikkatim dağılabilirdi. Ama öfkeliydim, bu yüzden onun yontulmuş karın kaslarını görmek beni daha da kızdırdı.

Tabii ki mükemmel bir vücudu da var. Ne sikim ama.

Onun yanından geçip otel odasına girdim.

Bir süre gözlerini kırpıştırarak öylece durdu, ne olup bittiğini anlamamış gibiydi. Sonunda başını salladı ve hâlâ elinde tuttuğu kapı kolunu bıraktı.

"İçeri gelsene. Soyunmanın ortasında falan değildim." "Çok yüzsüzsün."

"Çok sinirliyim. Kıçına neyin girdiği konusunda daha açık olman gerekecek."

Onun aptalı oynaması soğukkanlılığımı kaybetmeme neden oldu. Daha önce çok fazla kontrollü olduğumdan değil ama kendimi kaybettim.

Yüzüne doğru yaklaştım ve parmağımı göğsüne sapladım. "*Marina* ile kararlı bir ilişkim mi var? Senin derdin ne be!"

"Oh. *Bu*."

"Senin için doğru olanı yapmaktan başka bir şey yapmadım ve sen bana bunun karşılığını nasıl veriyorsun? Gidip müşteriye ofiste bir kadınla ilişki yaşadığımı söylüyorsun, böylece tamamen profesyonelce görünmüyorum!"

Ellerini teslim oluyormuş gibi kaldırdı. "Hayır. Hayır. Yapmak istediğim şey bu değildi."

"Gerçekten mi? Yani *yanlışlıkla* müşterimize asistanımızla yattığımı söylediniz ve ne demek istediniz? Beni profesyonel göstermek için mi?"

Bennett elini saçlarının arasından geçirdi.

"Düşünmüyordum." "Saçmalık. Ne yaptığını çok iyi biliyordun!"

"Adam pisliğin teki. İşleri profesyonel tutmaya çalışıyordum. Sana asılmasın diye söyledim."

"O kadar saçmalıyorsun ki bence kendi yalanlarına inanmaya başlıyorsun ve saçma bahanelerini bu kadar inandırıcı kılan da bu. İnsanlar kendilerini savunmasız hissettiklerinde onlarla uğraşmak için olayları manipüle etme konusunda bir ustasın."

Suratımı astım ve onun özür dilemesini taklit ettim. "Özür dilerim Annalise. Kıskanmıştım. Hayır, seni o büyük, kötü müşteriden korumaya çalışıyordum."

Bennett bana bakarken çenesi sıkıştı. "Seni manipüle etmiyordum."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde dışarı çıkmak için döndüm. Ama sonra daha iyi düşündüm ve son bir soru için geri döndüm. "Neden hâlâ buradasın Bennett?"

Oyun oynaması beni çok kızdırdı. Burun *delikleri* sanki kızmak için sebepleri vardı.

"Cevap ver bana!"

Göz açıp kapayıncaya kadar sırtım kapıya dayanmıştı ve Bennett etrafımı sarmıştı. Yüzü benimkiyle aynı hizaya gelmek için eğildi ve ön kolları yüzümün her iki yanında kapıya sıkıca bastırdı. Çıplak göğsü o kadar yakınımda inip kalkıyordu ki, göğsünden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Ateş, gözlerinin yumuşak yeşilini neredeyse griye çevirmişti.

"Buradayım çünkü kendimi uzak tutamıyorum." Çenem düştü. "Anlamıyorum."

"O zaman ikimiz varız."

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Bir an çok iyi anlaştık ve gerçekten hoşlandığımı bir insandan parçalar gördüm. Ama sonra.

"Neden beni incitip duruyorsun?"

Ben neler olduğunu anlamaya çalışırken Bennett bir an için başını öne eğdi.

Başını kaldırdığında gözleri pişmanlıkla doluydu. "Seni incitmek istememiştim. Sadece... beni deli ediyorsun. Otuz bir yıldır hiçbir kadını seni istediğim gibi istemedim ve tabii ki sahip olamadığım tek kadın sensin."

Yutkundum. Kalbim göğsümde sekiyormuş gibi hissediyordum. "Sana inanmıyorum," diye fısıldadım.

Gözleri ağızma kayd ve inledi. Ses doğrudan bacaklarımın arasından geldi ve dudaklarım duymamasını umduğum küçük bir nefesle ayrıldı.

Ama yüzüne yayılan hınzır sırıtış bana bunu kesinlikle duyduğunu söyledi.

"Bana inanmıyor musunuz? Bu konuda ne yapmalıyız?"

"Bennett, ben-"

Uzandı, parmaklarını saçlarıma sıkıca doladı ve beni kendine doğru çekti. Dudakları dudaklarıma yapıştı ve sözlerimin geri kalanını yuttu. Her şeyi nasıl hissettiğime şaşırmıştım - vücudum sadece basit bir bağlantıdan dolayı bir Noel ağacı gibi aydınlandı. Elleri yanaklarımı kavrayacak şekilde yukarı kayd ve başımı eğerek dilini ağızımın içine daldırdı. Çantam ve portföy taşıyıcım yere düştü. Etrafımızdaki diğer her şey yok oldu.

Kollarımı boynuna doladım ve tırnaklarımı saçlarına geçirdim. Tekrar inledi ve kışma uzandı, beni ayaklarımdan kaldırırken iki avuç sıkı.

Bacaklarım beline dolandı. *Tanrım, eteklere bayılıyorum.*

Ben ona açıkken, Bennett vücudunu benimkine doğru bastırdı. Sert uzunluğunun sıcaklığımla buluştuğunu hissettim ve hırladı.

"Siktir. Çok iyi hissediyorsun."

Öpüşmeyi derinleştirdiğinde inledim, tırnaklarımı sırtına geçirdim ve ona yapıştım. Öpüşmemiz çaresiz ve muhtaç, aşağı ve kirliydi ve onun mu yoksa benim mi olduğundan emin olmasam da bir kalbin saatte bir milyon mil attığını hissedebiliyordum. Sonunda nefes almak için kalktığımızda nefes nefese kalmıştık ve başım dönüyordu.

Ben nefesimi tutmaya çalışırken Bennett boynuma sokuldu. Köprücük kemiğimden kulağıma kadar öptü.

"Sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki." Sesinin çakıllı tınısını seviyordum.

"Ne gibi?" Fısıldadım.

Dudaklarının boynumda bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. "Her yerini tatmak istiyorum." Saçlarımdan beklenmedik bir şekilde hafifçe çekti ve aşağıya doğru öpüşürken boynumu daha fazla ortaya çıkardı.

"Evet."

"Adımı haykırana kadar yüzümü bacaklarının arasına gömmek istiyorum."

"Evet."

"Dört ayak üzerinde olmanı istiyorum, böylece her yerde olabilirim, böylece benden başka bir şey düşünemez ya da hissedemezsin. Bir elim göğüslerinle oynarken, diğeri kışını parmaklasın. Sıkım içinde sallansın." Ereksiyonunu açıkta kalan merkezime dayadı ve gözlerim başımın arkasına yuvarlandı.

Oh Tanrım. Çok iyi hissettirdi. Vücudum titremeye başladı. Sadece bana karşı hissettiği duygudan ve bana ne yapmak istediğini söyleyen seksi sesinden boşalabileceğimi düşünmeye başladım.

Andrew ile aramızdaki şeyler hiç böyle olmamıştı, en başında bile.

Bennett beni kapının önünden kaldırıp odasına taşıdı. Sırtımın yatağa çarpmasını bekliyordum ama bunun yerine beni yatağın yanına ayaklarımın üzerine yatırdı ve hafifçe geri adım attı. Buğulu gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu ve birkaç kalp atışı boyunca neler olduğunu, neler olmak üzere olduğunu yeniden düşünüyor olabileceğini düşündüm.

"Benim için soyun."

Sesinin iddialı tonu ve gerginliği tüm vücudumda tüylerimi diken diken ediyordu. Bazen kendine olan güveni onu tokatlamak istememe neden oluyordu. Diğer zamanlarda ise çırılçıplak soyunma isteği uyandırıyor.

Bluzumun düğmelerini açtım ve ona baktım. Ona güvenip güvenmeyeceğimden emin olamadığım çok zaman olmuştu ama şimdi kapüşonlu gözlerinde gördüğüm arzusun sahtesi olamazdı.

"Ofise girdiğin günden beri hiçbir şeye odaklanamıyorum," dedi. "Senden nefret etmeye çalıştığımda bile tüm fantezilerimde başroldeydin."

Gömleğimi omuzlarımdan sıyırdım ve yere düşmesine izin verdim. "Eteğini çıkar."

Bana bakışından cesaret almak çok kolaydı. Arkama uzandım, kalem eteğimin fermuarını açtım ve yere kadar indirdim. Güzel, dantelli bir sütyen ve tanga giydiğim için minnettardım, bu da kendime olan güvenimi artırmıştı. Sadece iç çamaşırlarım ve topuklu ayakkabılarımla dimdik durdum.

Bennett pantolonunun düğmesini açtı. Onun mutlu izi beni oldukça mutlu etti. Pantolonunu çıkardı ve dar boxer şortundaki şişkinlik karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Lanet olsun. Şimdi o ukala özgüvenin nereden geldiğini anlıyorum.

Çenesini kaldırdı. "Sütyen."

Tokasını açtım ve bir kenara fırlattım. Meme uçlarım zaten sertti ama onun dudaklarını yalamasını izlerken acı verici bir şekilde şiştiler.

"İnanılmazsın."

Bir şeyler talep etmesini seviyordum ama ona yanında olduğumu da göstermek istiyordum. Derin bir nefes aldım, başparmaklarımı külotumun kenarlarına geçirdim ve o söylemeden üzerimdeki son giysi parçasını da çıkardım.

Bennett ne demek istediğimi çok iyi biliyormuş gibi gülümsedi. Gözleri üzerimde yavaşça gezindi ve karardı ama yine de muzip bir parıltıyla ışıldadı.

Topuklarımı işaret etti. "Onlar kalsın."

Yatağın kenarına oturmam için bana yol gösterdi ve dizlerinin üzerine çöktü. Gördüğüm manzara oldukça muhteşemdi. Bennett Fox her zaman yakışıklıydı, ancak yarı çıplak, tüm kasları tam teşhirdeyken, önümde diz çökerken tamamen yeni bir seksi seviyeydi. Elleriyle dizlerimi açabildiği kadar açarken gözlerimin içine baktı.

Bennett eğilip uzun bir vuruşla yaladığında nefesim kesildi. Kıyafetlerimizin soyulmasının aksine, tüm yüzünü bacaklarımla arasına gömdüğünde yavaş ya da alaycı bir şey yoktu. Yumuşak ve nazik değildi. Sert ve çaresizdi. Klitorisimi emmekle dilini içime sokmak arasında gidip geliyordu,

ve onu orada tutmak ve asla hava almasına izin vermemek istememe neden olan uzun vuruşlarla beni yaladı.

Başım geriye düştü ve dik durmam zorlaştı. "Oh Tanrım."

Çılgılığım onu hırlattı ve daha da ileri itti. Vücudum içten dışa doğru titrerken ve bacaklarımın arasında zevk dalgaları zonklarken kıvranmaya başladım. Bennett'in ipeksi saçlarını çektim ve yoğun ecstasy dalgaları beni sert bir şekilde vururken inledim. Gözlerimde yaşlar birikti, duygularımın bir şekilde kaçması gerekiyordu ve kendi bedenimin ağırlığına daha fazla dayanamayarak yatağa geri düştüm.

Doymuş beynimin sisi arasından folyonun hafifçe açılma sesini duydum. Sonra bildiğim tek şey, yatağın altından başlığa doğru kaldırıldığım ve Bennett'in üzerime tırmandığı oldu.

Çılgınca temposunun devam etmesini bekliyordum ama bu adam onunla tanıştığım günden beri beni her seferinde şaşırtan biriydi. Yüzümdeki saçları taradı ve nazikçe eğilip dudaklarımdan öptü.

"İyi misin?"

Henüz konuşabileceğimden emin olmadığımdan -belki de bir daha hiç konuşamayacağımdan- kocaman bir sırtışıla cevap verdim ve başımı salladım. İçeri doğru iterken bana gülümsedi. Bakışlarımız kilitli kaldı, ikimiz de yoğun bağlantıyı hissettikçe ortak gülümsemelerimiz daha ciddi bir şeye dönüştü. İçime girip çıkarken yavaşça, kısa ve ılımlı hamleler yapıyordu. Vücudum onun genişliğini kabul ettikten sonra, biraz daha derine indi, biraz daha sert itti, sonunda yere inip beni tamamen doldurana kadar.

Birlikte ritmimizi bulduk; o pompalıyor, ben de vücutlarımız terle kaplanana, seksin sesi ve kokusu etrafımızdaki havayı doldurana kadar her hamleyi karşılıyordum. Bennett dizlerimden birinin arkasını kavradı ve bacağımı kaldırdı, vuruşlarının açısını çok az değiştirdi, ama hassas noktayı bulmuştu.

"*Bennett...*"

Çenesi, onu kızdırdığımda sık sık yaptığı gibi gerildi. Ancak şimdi kaslarının gerilmesinin bir öfke ifadesi olmadığını, daha çok bir şeyi geri tutmaya çalıştığını fark ettim. Ve bu sefer benim için bitirmeyi engellemeye çalışıyordu.

Orgazmım etkisini göstermeye başladığında inledim ve gözlerim kapandı. "Asla olmaz, tatlım. Aç ve bana ver."

Bennett itişlerini hızlandırdı ve ben de hayatım pahasına onun bakışlarına tutundum. Etrafında kenetlenirken vücudum titredi. Ondan saklanma ihtiyacı

Beni izlemesinin yoğunluğu güçlüydü, ama ben zorladım ve ona istediğini verdim.

Orgazmım azalmaya başladığında bana gülümsedi ve sonra vücudundaki her kas sertleşti ve beni gerçekten becermeye başladı - odayı sallayan bir kükremlerle biten cezalandırıcı vuruşlarla sert ve vahşî.

Sonra yüzünü saçlarıma gömdü ve telaşsız bir tempoda yavaşça girip çıkmaya devam ederken boynumu öptü. İkimiz de anın bitmesini istemiyor gibiydik, bu yüzden bağlantıyı koruyarak olabildiğince uzun süre oyalandık. Ama sonunda prezervatifle uğraşmak için ayağa kalkmak zorunda kaldı.

Bennett yataktan kalkıp banyoya girdi ve serin havanın terden sıvılaşmış tenime çarpıp üşümeme neden olmasına izin verdi. Soğukun sarsıntısı az önce olanları aklımdan geçirmeme neden oldu.

Hayatımda hiç böyle sikilmemiştim. Ve aramızdaki şey her neyse, çok yakında bunun yarısı kadar bile eğlenceli olmayan bir şekilde becerileceğime dair bir his vardı içimde.

chapter 26

Annalise

İkimiz de sessizdik, karanlık odada yan yana yatıyorduk.

Şimdiden pişman olup olmadığını merak ettim. "Şu anda ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Derin bir nefes verdi. "Gerçek mi?"

"Elbette."

"Sana tekrar oral seks yapmadan önce telefonumdaki ses kaydediciyi sen fark etmeden nasıl çalıştırabileceğimi düşünüyordum. Yarım saat içinde kıcımı kaldırıma fırlattıktan sonra mastürbasyon malzemesi olarak kullanmak için geldiğinde çıkardığın sesi yakalamam gerekiyor."

Güldüm ve ona doğru yan döndüm. "Ne sesi?"

"İnleme ve çığlık arası bir şey ama gerçekten gırtlaktan geliyor ve çok ateşli."

"Ben çığlık atmam."

"Oh, çok istiyorsun, bebeğim."

Dürüst olmak gerekirse bu gece ağızımdan ne çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Üzerinde hiçbir kontrolüm olmayan bir tür beden dışı deneyim gibiydi.

"Peki yarım saat içinde seni kaldırıma atacağımı nereden çıkardın?"

Bennett yüzünü bana döndü. Yanağımdaki bir tutam saçı sildi. "Çünkü sen zekisin."

Az önce olanların nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her zamanki benliğimin aksine, eylemlerimin sonuçlarını düşünmemiştim. Bunun yerine, o anda doğru hissettiğim şeyi yaptım. Ve Tanrı bilir, o anda ne doğru gelmişti?

o anın oldukça harika hissettirdiği ortaya çıktı. Bu zihniyetle devam ettim ve henüz hiçbir şeyi aşırı analiz etmeme izin vermedim.

"Andrew... O oral seksle pek ilgilenmezdi. Bu yüzden duyduğunuz sesin gerçekten sıkı bir şekilde şişelenmiş bir şampanyanın mantarının çıkması olabileceğini düşünüyorum."

Bennett başını dirseğine dayadı. "Bu da ne demek oluyor? Oral seksten pek hoşlanmıyor muydu? Sana oral seks yapma konusunda berbat olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır. Sık sık olmadığını söylüyorum. Hemen hemen hiç olmadı." "Ama hoşuna gidiyor?"

Omuz silktim. "O yapmadı."

"İşte ilişkinizdeki sorun da özetle burada yatıyor. Sadece seksten de bahsetmiyorum. Kadının memnun etmek için sevmeyeceği bir şeyi yapmaktan kendini alamayan her erkeğin seksten çok daha derinlere inen bir sorunu vardır."

Ne yazık ki Bennett yüzde yüz haklıydı. Andrew'la aramızdaki şeyler hep Andrew'un ne istediği ve neye ihtiyacı olduğuyla ilgiliydi. Romanını yazmak için sessizliğe ihtiyacı vardı, bu yüzden birlikte yaşamayı erteledik. Ben yeni bir restoranı beğendim ama o beğenmedi, bu yüzden bir daha gitmedik. Boşluğa ihtiyacı vardı ve ben de ona bunu sağladım. Yine de o tatilde kayak yapmak istediğinde ve ben plaj istediğimde, onu mutlu etmek için kışlık kıyafetlerimi çıkardım. Ve en kötüsü -Tanrım, gerçekten çok şey kaçırmıştım-Bennett haklıydı. Oral seksi seviyorum.

İçimi çektim. "Haklısın."

Oda karanlıktı ama gülümsediğini görebiliyordum. "Ben her zaman haklıyım."

Bennett iki parmağını omzumdan elime kadar kolumun uzunluğu boyunca gezdirdi. Cidden ayak parmaklarıma kadar hissettim ve küçük bir ürperti dansıyla titrememe neden oldu.

"Vücudun çok duyarlı."

Ellerimi uzatıp karın kaslarına bastırdım ve sert düzlüklerde gezinmelerine izin verdim. "Ve seninkiler çok... sert."

Kıkırdadı ve bileğimi avucunun içine alarak bir adım kadar güneye sürükledi.

"Oh. Vay canına. Sen...."

"Her yerde sert."

"Gerçekten de. Bu çok fazla bir kesinti değil, biliyorsunuz."

Bennett gizli bir hareket yaparak beni kucağına aldı ve sırt üstü dönerek beni üzerine yatırdı. "Bu zamanı iyi değerlendirmeliyim."

Kan beynine geri akıyor ve sen de akıllanıyorsun." Kalçalarını kaldırdı ve açıklığını dürttü.

"Kan henüz beynine geri akmamış gibi hissediyorsun."

"Bir anlaşma yapmaya ne dersin?" Parmağını omurgam boyunca gezdirdi, yavaşladı ama kığımın çatlağına geldiğinde durmadı. "Yarın güneş doğana kadar ikimiz de hiçbir şey düşünmeyeceğiz."

Dudaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Sonunda, üzerinde anlaşabileceğimiz bir şey."

Yataktan kaydım ve parmak uçlarımda banyoya girdim. Yolda çantamı dün gece kapının yanına düştüğü yerden aldım ve telefonumu çıkardım. Saat altı buçuk. Uçağım dokuzdaydı. Marina'nın Bennett'in seyahat programını benimkini kopyaladığı gibi beni de kopyalayıp kopyalamadığını görmek için e-postalarımı taradım. Elbette, ben dün akşam yemeğindeyken bana onunkini göndermişti. Ben de aynı uçakta olup olmadığımızı görmek için açtım. Aynı uçakta değildik. Nedense onunki 11'deydi. Onunla seyahat etmek zorunda kalmayacağım, gün ışığında onunla yüzleşmek zorunda kalmayacağım düşüncesi, kendimi keder ve rahatlamanın tuhaf bir bileşimi gibi hissetmemi neden oldu.

Saçlarımı topladım ve hızlı bir duş aldım. Bacaklarımın arasını yıkadığımda beni gülümseten bir acı hissettim. Dün gece kaç kez seks yapmıştık? Dört mü? Beş mi? Bu mümkün müydü? Her neyse, bunun benim kişisel rekorum olduğundan emindim. Andrew ve ben hiç böyle yapmamıştık. Başlangıçta, bunu iki kez yaptığımız bir ya da iki gece olabilirdi, ancak son birkaç yıldır haftada bir kez daha ortalamamızdı.

Kıyafetlerim hâlâ dün gece soyunduğum yerdeydi. Gerçi onları tekrar giydiğimde, daha çok içinde uyumuşum gibi görünüyordu. Ama iç çamaşırımı bulamadım. Bu yüzden geri kalan eşyalarımı topladım, bir Uber çağırdım ve Bennett'in kıyafetlerini silkeledim, belki de külotlarımın son çalgınlığımız sırasında onlarla karışmış olabileceğini düşündüm.

Sersemlemiş sesini duyunca sıçradım. "Bir şey mi arıyorsun?"

"Kahretsin." Çantamı yere düşürdüm. "Beni korkuttun. Uyuduğunu sanıyordum."

"Uyuyordum. Ama sen kıyafetlerimi karıştırmaya başlayınca uyandım."

"Kıyafetlerini karıştırmıyordum. İç çamaşırımı arıyordum."

Bir kolunu yorganın üzerinden kaldırdı ve bir parmağından sarkan külotumu tuttu. "Oh. Bunları mı kastediyorsun?"

Güldüm. "Nasıl oldu da onlarla birlikte oldun?"

"Bir saat önce, sen uyuduktan hemen sonra tuvalete gitmek için kalktım ve giderken onları aldım."

"Bunlar senin rengin ama uyacağından emin değilim."

Onları elinden almak için hamle yaptım ama geri çekildi ve yumruğuyla sıktı.

"Ne yapıyorsun?"

Ellerini birleştirdi ve burnuna götürerek tangamdan derin bir nefes aldı.

"Ah. Amının kokusuna bayılıyorum."

Gözlerim büyüdü. "Bu senin için bile biraz çarpık, Fox. Şimdi külotumu geri ver. Yetişmem gereken bir uçak var."

"Yapamam."

"İç çamaşırsız bir etek giyerek eve uçmamı mı bekliyorsunuz?"

Uzandı ve elini eteğimin altından geçirerek kıkımını avuçladı. "İşe her gün böyle gelmelisin."

Kıkırdadım. "Ciddiyim, uçağıma geç kalacağım."

"Uçağını değiştirebilir ve benimle bir sonraki uçağı binebilirsin."

Bunu düşünmüştüm ama kafamı toparlamak için bu adamdan uzakta biraz zamana ihtiyacım vardı. Ben bir bahane düşünemedim, Bennett kıkımdaki elini belimi bağlamak ve beni ona doğru çekmek için kullandı.

"Biraz kafa dinlemeye ihtiyacın olduğunu biliyorum," dedi. "Tanga benim sigorta poliçem. Sen benimle konuşmaya hazır olana kadar onları saklayacağım. Sonra geri alacaksın."

"Ya dün gece hakkında konuşmak istemediğime karar verirsem?" Dudaklarımı öptü. "O zaman Jonas senin iç çamaşırını alır." "Sen aklını kaçırmışsın."

"Olabilir. Ama bahse girerim mastürbasyon *yaparken* onları koklama düşüncesi seni benden biraz daha fazla korkutuyordur."

Başımı salladım. "Seninle tartışacak vaktim yok. Ancak..." Giysi yığınının doğru yürüdüm ve cebinden cüzdanını çıkardım. İçinden bir Visa çıkardım ve deri cüzdanı kabaca yere bıraktım. "...LAX'te bir Victoria's Secret var. Hazır gitmişken yenilerini ve başka şeyler de alırım."

Bennett genişçe gülümsedi. "Al bakalım. Belki jartiyerli ve kesik külotlu bir şey olabilir, böylece ben seni masanda becerirken çıkarmak zorunda kalmazsın."

gelecek hafta."

chapter 27

Bennett

O değil.

Cep telefonumu cebime geri koydum ve arkadaşlarımdan birinin bu gece bir şeyler içmek isteyip istemediğini öğrenmek için mesaj atmasına hayal kırıklığına uğramamış gibi davranmaya çalıştım.

Ama şimdi kendini kandıramazsın, değil mi?

Los Angeles'tan döndüğümüz öğleden sonra ofise geldiğimde Annalise çoktan gitmişti. Perşembe günü, ofis dışında bir sabah toplantım vardı ve geldiğimde yine gitmişti. Marina son dakika randevusu aldığını söyledi.

Sonra Cuma günü, benim kullandığım Audi'yi sabah yediye on kala binamızın önünden geçerken gördüm ve ona mesaj attım. Birkaç saat sonra, bazı dosyaları almak için erken geldiğini ve evden çalıştığını söyleyen kısa bir yanıt gönderdi.

Personelin her hafta bir ya da iki gün evden çalışması alışılmadık bir durum değildi - esnek çalışma saatlerimiz ve tesis konumumuz vardı. Ancak Annalise şimdiye kadar bundan yararlanmamıştı ve benden kaçıyor olabileceğini hissetmeye başlamıştım.

Cuma öğleden sonra, bu beni yiyip bitiriyordu, bu yüzden ona bir şeyler içmek isteyip istemediğini soran bir mesaj daha gönderdim. Hiç cevap vermedi.

Artık Cumartesi öğleden sonraydı ve ben liseli bir kız gibi telefonum her çaldığında onu kontrol ediyordum.

Lucas'ın gözüne kestirdiği spor ayakkabının altındaki fiyatı kontrol edip rafa geri koymasını izledim.

"Bunları beğendin mi?" Ben sordum.

"Evet." Omuz silkti. "İyiler."

"Neden onları denemiyorsun? Birkaç hafta sonraki Disney gezimizden önce yeni spor ayakkabılara ihtiyacın var."

"Bunlar çok para."

"Parasını ödüyor musun?"

"Hayır mı?"

"O zaman ne diye fiyatları kontrol ediyorsun?" Spor ayakkabıyı elime aldım ve Lucas'tan çok da büyük görünmeyen çizgili Foot Locker üniformalı çocuğa işaret ettim. "Bunları dokuz numarada görebilir miyiz?"

"Elbette."

"Bekle," dedim çocuğa. "Hoşuna giden başka bir şey var mı dostum?" Lucas cevap vermedi.

"Lucas?"

Hâlâ bir şey yoktu, ben de görüş alanını takip ederek dikkatini çeken şeyi bulmaya çalıştım. Kıkırdadım ve bizi bekleyen çocukla konuştum. "Şimdilik sadece bu, lütfen."

Lucas'ın gözlerini alamadığı küçük, sevimli sarışın başını kaldırdı ve onu izlerken yakaladı. Kız telaşlandı ve garip bir şekilde el salladıktan sonra diğer yöne dönüp mağazanın diğer tarafındaki ayakkabı duvarına baktı.

Lucas'a doğru eğildim ve "Çok tatlı," diye fısıldadım.

"Bu Amelia Archer."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Altıncı sınıftaki herkes onu seviyor."

"Stratejinizi değiştirip sadece çirkin olanları seveceğinizi sanıyordum?"

"Güzel ve hoş biri. Ama erkeklerle hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Daha on iki yaşındasın. Çocuklar birbirlerini farklı zamanlarda fark etmeye başlarlar. Henüz o noktaya gelmemiş olabilir."

"Hayır, öyle değil. Bir ay önce Anthony Arknow'a Matt Sanders'tan hoşlandığını söyledi ve Anthony de onun hakkında dedikodular yaydı. Bunu yaptı çünkü o da ondan hoşlanıyordu. Artık hiçbir erkekle konuşmuyor."

Ortaokulun zevkleri. "Buraya gelecektir. Neden gidip merhaba demiyorsun? Ona baktığın spor ayakkabıyı göster ve beğenip beğenmediğini sor."

"Sence yapmalı mıyım?"

Ayakkabıyı raftan geri aldım ve ona doğru uzattım. "Kesinlikle. Harekete geçmelisin. İyi olanlar uzun süre yalnız kalmaz. Onun arkadaşı ol. Muhtemelen tüm erkeklerin pislik olmadığını görmeye ihtiyacı var." Gülümsedim. "Yani, öyleyiz ama yine de elinden geleni yap."

Lucas elimden spor ayakkabıyı aldı ve tartışmaya başladı. Kendini tutup oraya doğru yürüdüğünde amca gibi gururlu bir an yaşadım. Yaklaşmasındaki ilk garipliğin geçmesini ve omuzlarının biraz gevşemesini izledim. Bir ya da iki dakika içinde onu güldürdü.

Kulaktan kulağa gülümseyerek geri geldi. "Gerçekten çok hoş biri." "Onunla konuşmaya gitmen hoşuna gitmiş gibi görünüyordu."

Omuz silkti. "Olabilir. Kızlar kafa karıştırıcıdır."

Bu çocuk benim o yaşta olduğumdan çok daha akıllıydı. On sekiz yaşıma kadar her şeyi anladığımı sanıyordum ve bir bok bilmediğimi fark ettim.

Başımı salladım. "Kesinlikle öyleler."

Lucas sonunda 100 dolarlık Nike'ları aldı. Ayrıca birkaç tişört ve büyükannesinin bunları okulun sağlaması gerektiğini söylediği için almayı reddettiğini söylediği bazı sanat malzemeleri aldık ve sonra biraz saç jölesi ve Axe deodorant istedi.

Saç jölesi ve balta. Kesinlikle kızları bulmuştu.

"Bir telefon mu bekliyorsun?" Arabaya doğru giderken alışveriş merkezinin otoparkında yürürken Lucas sordu.

Elimdeki telefona baktım. "Hayır. Neden?" "Çünkü sürekli kontrol ediyorsun."

Telefonu tekrar cebime soktum. "Öyle olduğumu fark etmemiştim." Küçük pislik sırttı. "Bir kızın seni aramasını bekliyorsun."

Gülümsememi zapt etmek zordu. Arabanın kilit açma düğmesine bastım ve araba cıvıldadı. "Arabaya bin, Kazanova."

"Kim?"

"Sadece bin."

Lucas'ın evinin önüne geldiğimizde telefonum çaldı. Hiç düşünmeden cebimden çıkardım ve isme baktım. Lucas yüzümü okumuş olmalıydı.

"Kesinlikle bir kızın sana mesaj atmasını bekliyorsun." Sırttı.

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Evet. Dikkatim dağıldıysa özür dilerim." Omuz silkti. "Neden onu aramıyorsun?"

"Bu biraz karışık, dostum."

Lucas arka koltuktan alışveriş poşetlerini aldı ve arabanın kapısını açtı. Geçen yıl onu kapıya kadar geçirmememi söylemişti, o yüzden şimdi arabada oturup arabaya bindiğinden emin oluyordum.

Arabadan indi ve bir elini kapının üstüne koyarak başını geriye yasladı. "Harekete geçmelisin dostum. İyi olanlar uzun süre yalnız kalmaz."

Küçük pislik kendi sözlerimi bana geri fırlatmıştı.

chapter 28

1 Mayısst

Sevgili ben,

Başardık! İlk erkek arkadaşımız. Sadece 16 yıl sürdü. Ama Nick Adler kesinlikle muhteşem. Her zaman ters bir beyzbol şapkası takıyor ve dağınık saçları şapkanın altından dışarı taşıyor. İki haftadır birlikteyiz. Ve... ilk hamleyi biz yaptık! Teknik olarak Bennett bizim için ilk hamleyi yaptı. Her neyse.

Öğle yemeğini genellikle Bennett ve bir grup başka çocukla birlikte yiyoruz. Nick karşımadaki masada oturuyor. Bennett bize sürekli gidip onunla oturmamızı, ilk hamleyi yapmamızı söylüyordu ama biz çok korkaktık. Bir gün biz Nick'e bakarken Bennett bağırdı: "Hey, Adler. Soph bugün sizinle oturacak, tamam mı?" Nick omuz silkti ve tabii dedi. Bennett'i öldürmek istiyorduk. Oraya gitmek zorunda kaldığımızda çok gergindik. Ama işler yoluna girdi. Nick ve biz geçen hafta sonu Bennett ve yeni kız arkadaşı Skylar'la bile takıldık. Bennett'in kız arkadaşı üniversitede okuyor ve gerçekten çok güzel. Hoş biriydi sanırım.

Oh...ve tekrar taşınmak zorunda kaldık. Annem ve Lorenzo ayrıldılar. Yeni dairemiz gerçekten küçük. Ama en azından öncekinden çok uzak değil.

Bugünkü şiirimiz Nick'e ithaf edilmiştir.

Kalbimin dört duvarı var.
Tırmanmaya çalıştı ama düştü.
Senin için parçalanıyorlar.

Bu mektup on dakika içinde kendini imha edecek.

*Anonim
olarak,
Sophie*

chapter 29

Bennett

Siktir et.

Bir sonraki çıkışta otoyoldan atladım.

Yemin ederim, şehir merkezinde bir şeyler içmek için arkadaşlarımla buluşma niyetiyle duş almış ve giyinmişim. Ama O'Malley's'e giden yolun yarısında planlarımı değiştirmeye karar verdim.

Ve şimdi yaklaştığımda, kendimi tekrar sorgulamaya başladım. Bianchi Şaraphanesi sadece ailesinin mekânı değil, aynı zamanda müşterileriydi.

Sonra tekrar, bu kurs için eşit görünüyordu. Annalise peşine düşmem gereken son kişiydi. Peki neden onu bir müşterinin evinde takip etmedim? Ne yanlış gidebilirdi ki?

Her şeyi.

Herhangi

bir şey.

Ama..... siktir et.

Ben davetliydim. Annalise, Margo'nun bana davetiye gönderdiğini bizzat söylemişti. En azından partiyi bölmüyordum.

Güneş batmaya başlarken uzun toprak yoldan aşağı indim. Aralarında benim arabamın ikizinin de bulunduğu bir düzine kadar araba şaraphanenin önüne park etmişti. Park ettim ve telefonumu son bir kez kontrol ettim. Eğer burada biriyle birlikteyse bu çok kötü olacaktı. Ama onun başka bir adamla yattıktan birkaç gece sonra randevuya çıkacak türden bir kadın olduğunu hayal edemiyordum.

Ben de o tip bir adamdım ve yaşadığımız geceden sonra bunu yapamazdım.

Margo Bianchi şarap mahzeninden çıkarken ben de mağazaya girdim.

"Bennett! Kendini daha iyi hissetmene ve sonunda bize katılmaya karar vermene çok sevindim."

Daha iyi hissediyor musun? Ben de öyle yaptım. "Sadece yirmi dört saatlik bir şey olduğu ortaya çıktı."

"Annalise ve Madison aşağıdalar. Ben bir tepsi daha peynir alacağım. Siz aşağı inin. Herkes yeni hasadı çok sevdi."

"Önce tepsiyi taşımana yardım edeyim."

"Saçmalık. Sen git keyfine bak. Eminim kızım seni gördüğüne çok sevinecek."

Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım. "Tamam. Teşekkür ederim."

Şarap mahzeninin bir tarafında dört oyuk masa, diğer tarafında ise uzun, taş bir bar vardı. Masaları taradım ve tanımadığım yüzler gördüm. Ama barın sondan ikinci taburesinde oturan bir kadının açıkta kalan sırtını kesinlikle tanıdım. Yüzü bana dönüktü, burada olduğumdan haberi yoktu.

Derin bir nefes aldım ve ona doğru yürümeye başladım. Yanında oturan kadın gözüme takıldı ve yaklaşmamı izledi. Diğer elim Annalise'in sırtına dokunurken bir parmağımı dudaklarıma götürdüm.

Kulağının dibine fısıldamak için eğildim. "Kendimi daha iyi hissediyordum, bu yüzden size katılabileceğimi düşündüm."

O kadar hızlı döndü ki yalpaladı ve neredeyse sandalyesinden düşüyordu. "Bennett?"

Yanındaki kadın kaşlarını kaldırdı. "Bennett mi? Ofisteki seksi çocuk gibi mi?"

Elimi uzattım. "Bir ve aynı. Bennett Fox. Tanıştığımıza memnun oldum. Sanırım sen Madison'sın?"

"Öyleyim." Madison ikimizin arasında bir ileri bir geri baktı. "Bu ne güzel bir sürpriz. Bennett'in bu gece bize katılacağını bilmiyordum."

Annalise yıpranmış görünüyordu. "Ben de bilmiyordum."

Madison sırtıttı ve cevap vermem için bana baktı. Ben gerçeği söyledim.

"İki gündür benden kaçıyor. Ayrıca bende onunkilerden bir çift var."

"Cebimde iç çamaşırı vardı, belki geri ister diye düşündüm."

Arkadaşı güldü ve Annalise'i yanağından öpmek için eğildi. "Ondan hoşlandım. Ben gidip randevumu bulacağım. Siz ikiniz uslu durun."

Elimi sırtında tutarak Madison'ın koltuğuna, Annalise'in yanına kaydım. "Demek arkadaşınla ne kadar seksi olduğum hakkında konuşuyorsun?"

"Kafanın daha fazla şişmesine izin verme. Sana yaptığım tek iltifat buydu."

Eğildim. "Gerçekten mi? Geçen geceden sonra bile mi?"

Yanakları pembeleşti. Tanrım, neden onun bu yönünü bu kadar çok seviyordum? "Elbiseni beğendim."

"Neye benzediğini bile bilmiyorsun. Oturuyorum."

Parmak eklemlerimi sırtının açıkta kalan derisinde gezdirdim. "Elimi eteğine sokmak zorunda kalmadan tenine dokunmamı sağlıyor. Bu yüzden şimdiden favorilerimden biri. Önünü görmek pastanın üzerindeki krema olacak."

Yanakları karardı. Tanrım, onu güpegündüz sikmek istiyordum, böylece teninin aldığı her rengi izleyebilecektim. Bahse girerim sonbahar yapraklarından daha iyiydi.

"Burada ne yapıyorsun, Bennett?"

Önündeki şarap bardağını aldım ve içtim. "Beni Margo davet etti. Geçen gün öğle yemeğinde bunu bana kendin söylemiştin, hatırladın mı?"

"Evet. Ama geleceğinden bahsetmemiştin."

Gözlerini tuttum. "Aradığımda geri dönseydin, dönerdim." Başka tarafa baktı.

Matteo beni ilk kez fark etti ve gelişimle ilgili büyük bir yaygara kopardı. Bana bu yılki hasattan farklı şaraplar hazırladı ve Margo, üst kattaki buz yapıcı için yardımına ihtiyacı olduğunu söyleyerek onu kocaman bir gülümsemeyle yanından uzaklaştıran kadar bir süre konuşmaya devam etti.

Annalise parmağıyla bardağının kenarını yokladı. "Buz yapıcımız bile yok."

Kıkırdadım. "Görünüşe göre konuşmak için birkaç dakikaya ihtiyacımız olduğunu düşünen tek kişi ben değilim. Arkadaşın ben buraya gelir gelmez ortadan kayboldu ve annen de bizi biraz yalnız bırakmaya çalışıyor."

Kadehini dudaklarına götürdü. "Belki de varlığın insanları itiyordur."

Gülümsedim. "Olabilir. Ama benim varlığım senin için ne ifade ediyor?"

Annalise sandalyesini bana doğru çevirdi. Etrafına bakındı -sanırım konuşmamızın ne kadar özel olacağını görmek için- sonra da bana doğru eğildi.

"Geçen gece gerçekten iyi vakit geçirdim."

Bu açılış cümlesini konuşmanın nereye gideceğini bilecek kadar çok kullanmıştım. "Ama..." Onun için söyledim.

"Ama... biz birlikte çalışıyoruz. Daha doğrusu, aynı şirkette çalışan rakipler gibiyiz."

Kimsenin bizi duyamayacağını bildiğim halde kulağına fısıldamak için eğildim. Sadece yakınlaşmak için bir fırsat istedim.

"Ticari sırlarını senden almamdan mı korkuyorsun?"

Hareketimi taklit etti ve eğilip kulağıma fısıldadı. "Hayır. Sen?"

Kıkırdadım. Muhtemelen korkmalıyım. Çünkü bu gece benimle eve gelmesini sağlamak için ona ne isterse göstereceğimden oldukça emindim.

"Bak, tüm kartlarımı masaya koyacağım. İki gündür senin içinde olmayı düşünmeden edemiyorum. Hâlâ o pisliği atlatmaya çalışıyorsun. Ciddi bir şey aramıyorum. İstesek de istemesek de geleceğimizde bir son kullanma tarihi var. Birimiz Teksas'a gönderiliyor. Ya önümüzdeki bir ayı ofiste birbirimize kızarak ve sinirlenerek geçiririz ya da bu süreyi bizi bu duruma soktukları için Foster, Burnett ve Wren'e kızarak ve geceleri de sinirimizi üretken bir şekilde birbirimizden çıkararak geçiririz. Ben oyumu ikincisinden yana kullanıyorum."

Alt dudağımla emdi ve bir dakika boyunca tekmeledi. "Yani gün içinde, ikimizin de sunum yaptığı bir müşteri bana gitmek istedikleri yön hakkında içeriden bilgi verse ve sonra bunu seninle paylaşmadığımı öğrensen... kızmaz mıydın?"

"Evet, çok sinirlenirdim. Ama durumumuzun güzelliği de bu. Bana karşı avantajlı olduğun için çok sinirlenirdim. Yani ertesi sabah, hıncını senden çıkardığım için yürümekte biraz zorlanabilirsin. Kabul edelim, bu bana seni ilk gördüğüm günden beri kürek çekmeyi hayal ettiğim o kıcı küreklemek için bir bahane verirdi. Ama ben rekabetçiyim, pislik değilim. Bu yüzden senin için de işe yarayacağından emin olabilirsin."

Annalise yutkundu. "Peki ya durum tersine dönerse? Yaptığın ve beni üzen bir şeyi öğrenirsem?"

"O zaman seni daha fazla kızdırmayana kadar yalayacağım. Ve muhtemelen ertesi gün seni tekrar kızdırmaya çalışacağım."

Güldü. "Bunu çok basitmiş gibi söylüyorsun. Ama bundan çok daha karmaşık."

Ellerini ellerimin arasına aldım. "Ama bir sorun var." "Neymiş o?"

"Bana aşık olmamak senin için zor olacak."

"Tanrım, tam bir pisliksin."

Eğildim. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, kimyanızın uyuştığı bir kış. Peki ne diyorsun? Gündüzleri düşman gibi dövüşüyoruz, geceleri savaşçılar gibi sevişiyoruz?"

Gözlerimin içine baktı. "Umarım bundan pişman olmam."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Evet demesini beklemiyordum, yine de onu yıpratmaya hazırdım. "Günün sonunda, sadece yapmayı kaçırdığımız şeyler için pişmanlık duyarız. Bu yüzden *hepsini* yapacağımızdan emin olacağım."

Annalise'in arkadaşı geri döndü. "İkiniz rahat görünüyorsunuz."

"Şimdi mi araya giriyorsun? Beş dakika önce geçici bir akıl tutulması yaşayıp bu delinin önerdiği çılgın anlaşılmayı kabul ettiğimde neredeydin?"

Madison ona gülümsedi. "İyi bir doz deliliğe ihtiyacın var. Ayrıca, yirmi beş yıllık arkadaşlıktan sonra konuşacak bir şeyimiz kalmadı. Bu, haftalık akşam yemeklerimiz için hepimize yeni malzeme verecek."

Annalise eğildi ve Madison'ın yanağına bir öpücük kondurdu. "Kesinlikle öyle olacak."

İçeri girdiğim andan itibaren Annalise'in bana kalmasını istemiştim. İyi vakit geçirmediğimden değil -çünkü şaşırtıcı bir şekilde geçirdim. Arkadaşı Madison dürüst biriydi ve randevulaştığı kişi de iyi bir adamdı.

Ama şimdi sadece vedalaşmışlardı ve Annalise ve ben, onlar uzaklaşırken şaraphanenin dışında sadece ikimiz duruyorduk. Yüzünü ellerimin arasına aldığımda tekerleklerin havaya savurduğu toprak henüz durulmamıştı bile. Onu önce yumuşak bir şekilde öptüm ama kendimi durduramadım ve öpücüğün sert ve ateşli bir hal alması çok uzun sürmedi.

Ağzımın içinde inledi ve çok geç olmadan geri çekilmek için kendimi zorlamak zorunda kaldım ve ailesinin dışarı çıkıp görmesi için onu bir ağaca yaslayarak becerdim.

Başparmağımı şiş dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Benimle eve gel."

"Yapamam." Kaşlarını çatı. "Anneme bu gece kalacağımı söyledim. Yarın sabah onunla birlikte en büyük müşterilerinden bazılarını yeni sezon şaraplarından ücretsiz şişeler dağıtmaya gideceğim. Matteo büyük bir brunch hazırlıyor ve tüm toplayıcılar ve işçiler yemeğe geliyor. Bunu mekânı satın aldıkları ilk yıl yapmaya başladık ve bir gelenek haline geldi."

Kulağa hoş geliyordu ama bencildim, bu yüzden surat asmamı bile gizleyemedim.

"Awww..." Yanağımı okşadı. "Noel'de tüm yeni oyuncaklarımı açtıktan sonra annemin misafir geleceği için onları kaldırttığı zamanki halime benziyorsun."

Ellerimi onun arkasına kilitledim. "Yeni oyuncağımla kesinlikle oynamak istiyorum."

"Bence yine de birkaç temel kural belirlemeliyiz," dedi. "Uh-oh. Kurallar her zaman başımı belaya sokar."

Gülümsedi. "Eminim öyledir. Ama sanırım birkaç tanesine ihtiyacımız var." "Ne gibi?"

"Yani, aramızda bir şeyler olduğunu iş yerinde herkese duyurmamamız gerektiğini düşünüyorum. Arkadaşlarımıza bile."

Başımı salladım. "Mantıklı."

"Ve ofis dışında birlikte olduğumuzda, rakip olduğumuz iş projeleri hakkında konuşmak yok."

"Anlaştık."

"Tamam. Bu kolay oldu. Genelde bu kadar uyumlu değilsin."

"Benim de koymak istediğim birkaç temel kuralım var." Annalise kaşlarını kaldırdı. "Öyle, değil mi?"

"Evet."

"Tamam..."

"Birimiz son kullanma tarihinden önce ilişkiyi bitirmedikçe, tek eşliyiz."

"Sanırım bu benim için bir veriydi. Ama iyi, yine de bunu ortaya koymana sevindim. Başka bir şey var mı?"

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

"Evet, kullanıyorum."

"O zaman prezervatiflerden kurtulalım. Birkaç hafta önce yıllık muayenemi oldum. Düdük gibi temiz. Onları taktığında içinde bu kadar iyi hissediyorsan, takmadan nasıl hissettiğini öğrenmem gerek."

Eğildi ve yukarı bakarak göğüslerini bana doğru bastırdı.

"Çıplak...tamam."

"Yarın brunch kaçta bitiyor?"

"Muhtemelen üçe kadar."

"Sonra doğruca evime gel. Bize yemek yapacağım ve tatlı olarak da seni yiyeceğim."

Uzun kirpiklerinin altından başını kaldırdı ve dilini üst dudağında gezdirdi. "Peki ya benim tatlım?"

İnledim. "Beni öldürüyorsun, Texas."

chapter 30

Annalise

Ağzım bir karış açık, manzarayı seyrediyordum.

Bennett ile birbirimizden çok uzakta yaşamadığımız için, onun da beş yüz metre karelik bir dairede yaşadığını ve güzel bir mahalle için yerden fedakârlık ettiğini düşünmüştüm. Ama West Hill Towers -en azından şu anda içinde bulunduğum daire- hiçbir şeyden fedakârlık etmemişti. Açık mutfak ve oturma odası muhtemelen benim dairemin iki katı büyüklüğündeydi. Penceremden dışarı baktığımda yanımdaki binayı gördüm. Bennett, körfezin ve Golden Gate Köprüsü'nün milyon dolarlık manzarasına sahipti ve arka planda dağlar vardı.

Bana bir kadeh şarap getirdi ve ben manzaraya aval aval bakarken yanımda durdu. "Umm... Ek iş olarak banka soyuyor musun?"

Dudağının kenarı seğirdi. Şarap kadehini ağzına götürdü. "Hapse giremeyecek kadar güzelim."

"Şeker anne?"

Başını salladı. "Loto mu kazandın?"

Daha fazla kafa sallama. Bana sadece anlaşılanın ne olduğunu söyleyebilirdi. Beni bu konuyu cevapsız bırakmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Zengin ebeveynler mi? Pahalı takımlar ve ayakkabılar giyiyorsun."

"Babam postacıydı. Annem bir hukuk firmasında sekreterdi."

"Ortalama olarak erkeklerin aynı işlerde kadınlardan daha fazla kazanma eğiliminde olduğunu biliyorum, ama bu..." Ellerimi onun görüş açısına doğru kaldırdım. "...bu biraz çılgınca olurdu."

Bennett şarabını yakındaki bir kitaplığa koydu, sonra benimkini elimden aldı ve onunkinin yanına koydu.

İki kolunu da belime doladı. "Bana merhaba öpücüğü vermedin."

"Sanırım manzara dikkatimi dağıttı."

Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi. "Şu anda manzaradan dolayı dikkatim oldukça dağınık."

Midem yumuşacık oldu. Eğildi. "Öp beni."

Bu güzel adama dudaklarımı değdirmek bir yükmüş gibi gözlerimi devirdim ve sonra hızlı bir merhaba öpücüğü için eğildim. Ancak geri çekilmek istediğimde Bennett elini saçlarıma doladı ve bana izin vermedi. Acele öpücüğüm merhabadan çok daha fazlasına dönüştü. Bennett'in diğer eli kıçıma doğru kaydı ve beni kendine doğru çekti. Ereksiyonunun karnıma doğru ilerlediğini hissettim.

Merhaba.

Alt dudağımı dişlerinin arasına alarak öpücüğü kesti. Nefesim kesilmişti.

"Merhaba," dedim.

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. Asi saçlarımı kulağımın arkasına itti. "Hey, güzelim."

İlk kez öpüşen iki şapşal genç gibi sırtarak birbirimize baktık. Bennett alt dudağındaki ruj lekesini silmek için başparmağını kullandı. "Uzun zaman önce bir kaza geçirdim. Büyük bir tazminat aldım. Paranın bir kısmını burayı satın almak için yatırdım."

Neden bahsettiğini anlamam bile bir saniye sürdü. Öpücüğü beni sersemletmişti.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Umarım kimse fazla incinmemiştir." Bennett şarabımı bana geri verdi. "Makarnayı kontrol etsem iyi olacak."

O mutfığa dönerken ben de etrafı kolaçan ettim. Oturma odasındaki tabandan tavana pencereler dairesinin dekorasyonuydu, bu yüzden başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Mobilyaları güzel, koyu renkli ve erkeksiydi ve oturma odasında devasa bir kavisli ekran televizyon vardı.

Bennett Fox'un kim olduğuna dair tek gerçek his kitap raflarından geliyordu. Başlıklara göz attım; siyasi kurgusal olmayan kitaplar, ciltli gerilim kitapları ve yıpranmış çizgi romanlardan oluşan tuhaf bir karışım. Dört tane küçük, çerçeveli fotoğraf vardı, bunlardan ikisi Lucas'a aitti; biri futbol forması giymiş, gülümserken ön dişlerinin yarısı eksikti, diğeri ise daha çok

Bennett ile teknede çekilmiş son fotoğrafı. Aralarında çok güçlü bir bağ var gibi görünüyordu.

Bennett ve yaşlı bir kadının üniversite mezuniyet gününe benzeyen bir başka fotoğrafı daha vardı. Döndüm ve Bennett'in açık mutfaktan beni izlediğini gördüm.

"Annen mi?"

Başını salladı. "Yüksek lisans mezuniyeti."

Fotoğrafa daha yakından baktım ve benzerliği görebiliyordum. "Ona benziyorsun. Burada çok gururlu görünüyor."

"Öyleydi. Yüksek lisansa başladığım ay bir yıl boyunca raydan çıktım. Okulu bıraktım. Eminim ki tekrar rayına oturup bitireceğimi hiç beklemiyordu."

"Şimdi meraklandım. Bir noktada o çılgın yıl hakkında daha fazla şey duymayı bekliyorum."

Bennett'in yüzü ciddileşti. "Gurur duyduğum bir yıl değil."

Konuyu değiştirme ihtiyacı hissederek annesinin fotoğrafını yerine koydum ve son kareyi elime aldım. Muhtemelen on yedi ya da on sekiz yaşlarında, bir arabaya yaslanmış ve gülümseyen bir kızdı. Güzel bir kızdı.

"Kız kardeşin mi?" Bir keresinde tek çocuk olduğunu söylediğini hatırladığım halde sordum.

Bennett başını salladı. "Arkadaş. Lucas'ın annesi."

Lucas'ın annesinin uzun zaman önce öldüğünü söylemişti, o yüzden zorlamadım. Onun yerine yere bakıp fotoğrafı inceledim. Oğlu tıpkı ona benziyordu.

"Vay canına, onun küçük mini-me'si gibi."

Bennett dumanı tüten bir tencereden lavaboya su boşalttı. "O da tıpkı onun gibi küçük bir ukala olmaya başladı."

Fotoğrafı yerine koydum ve yemek pişirmesini izlemek için mutfak tezgâhının oturma odası tarafının altına sıkıştırılmış bar taburelerine doğru yürüdüm.

"İyi misin?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sen söyle."

"Aklını çukurdan çıkar, Fox. Ben senin yemeklerinden bahsediyordum."

"Annem İtalyan, o yüzden birkaç şey yapabilirim. B ü y ü r k e n , o tam zamanlı çalışıyordu. Ben küçükken, çok fazla mesai yaptığı için hafta boyunca fırına koymam için Pazar günleri beş farklı yemek hazırlardı. Ben de yanında takılır ve ona yardım ederdim. Sonunda, her hafta sonu tüm gününü mutfakta geçirmek zorunda kalmadı, çünkü bazı şeyleri nasıl yapacağımı öğrendim ve okuldan sonra bizim için yemek yapmaya başladım."

"Bu çok tatlı."

"Ama benim uzmanlık alanım tatlıdır. Daha sonrası için planladığım şeyi size yedirmek için sabırsızlanıyorum."

Ve... bu tatlılık çok uzun sürmedi. Yine de onun eşsiz tatlı ve kirli kombinasyonunu sevdim.

Yemeğe oturduğumuzda nefis kokuyordu. Kısa bir süre önce dolu dolu bir brunch yemiş olmama rağmen ağzım sulandı. İyi olacağını düşünmüştüm. Bennett hiçbir şeyi yarım yamalak yapan bir adam değildi. Ama mütevazı olmasını beklemiyordum. Spagetti carbonara'sı bu dünyanın dışındaydı.

"Bu... orgazmik." İkinci lokmamı da yuttuktan sonra çatalımı tabağıma doğrulttum. "Madison burada yemek yese size beş yıldız verirdi."

Normalde her fırsatta yaptığı gibi böbürlenmek yerine gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Bennett'in ofis dışında, iş yerinde tanıdığım adamdan çok farklı olduğunu keşfedebileceğim hissine kapıldım - iyi anlamda farklı. Ve nedense bu beni tedirgin ediyordu. Birlikte çalıştığım seksi pislikle bir kaçamak yapmayı hayal etmek daha kolaydı. Vücudu dışında onda hoşuma gidecek bir şeyler bulmama gerek yoktu.

"Bu sabahki teslimatlarınız ve brunch nasıldı?"

"Güzel. Annemle saatlerce bir arabada mahsur kalmam dışında, konuşmak istediği tek şey dün gece tadıma gelmen oldu."

Sırıttı. "İyi bir zevki var."

İçimi çektim. "En azından Andrew'dan haber alıp almadığımı sormayı bıraktı." Bennett'in çatalı ağzına doğru gidiyordu ve dondu kaldı.

"Öyle mi?"

"Otelde akşam yemeği için buluştuktan sonraki gece bana bir mesaj gönderdi ama yanıt vermedim ve bir daha da rahatsız etmedi."

Bennett ağzına bir çatal dolusu makarna tıktırdı. "Siktir et onu. Dangkalak."

Gülümsemekten kendimi alamadım. Başından beri Andrew konusunda bu kadar savunmacı olması hoşuma gitmişti. "Her neyse. Günün nasıl geçti?"

"Dün gece uykuya dalmakta zorlandım, bu yüzden geç başladım. Spor salonuna gittim ve siz gelmeden hemen öncesine kadar çalıştım."

"Genelde uykuya dalmakta zorlanır mısın?"

Makarnasını çevirirken başını kaldırdı. "Sadece taşaklarım morardığında." Dün gece ne öpüşmüştük ama. "Sadece..."

"Mastürbasyon mu?"

"Evet, o."

"Yardımcı olmadı."

Onun üzerinde bıraktığım etkiden dolayı kendini tatmin ettiği düşüncesi bana kadınsı bir güven patlaması yaşattı.

"Bir de bana sor. Annemlerde uyudum. Elim vibratörümün yarısı kadar bile çalışmıyor."

Bennett çatalını yüksek bir sesle düşürdü. "Dün gece beni düşünürken mastürbasyon yaptığını mı söylüyorsun?"

Ona alaycı bir gülümseme verdim ve başımı salladım.

Beş saniye sonra ayağa kalkmış ve koltuğumdan kalkmışım. Bennett beni omzunun üzerinden itfaiyeci tarzıyla fırlattı. "Tatlı vakti geldi."

Kıkırdadım. "Ama daha yemeği bitirmedik."

"Yemeği siktir et. Ağzını ben doldururum."

"Bu soğukken bile çok lezzetli," dedim bir lokma makarna yerken.

Saatın kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama güneş çoktan kaybolmuştu. Bütün akşamı yatakta geçirmiştik ve şimdi onun yatak odasında çıplak bir şekilde bir kase soğuk makarnayı birbirimize yediriyorduk.

"Seni memnun etmek kolay." Kaşlarını oynattı. "Ve bunu birkaç farklı şekilde kastediyorum."

Bennett'in beni memnun etmekle ilgili bir sorunu yokmuş gibi *geldi*. Vücudum hiç bu kadar duyarlı olmamıştı. Beni yanlış anlamayın, denemek için o kadar çok erkekle birlikte olmamıştım. Aslında, yanımda oturan adam da dahil olmak üzere hepsini bir elin parmakları kadar sayabilirdim ama Andrew'la geçirdiğim onca yıldan sonra, düğmelerime basma konusunda sadece iki gece geçirdiğim bir adamdan daha iyi olacağını düşünürdünüz.

"Siz... Seks birlikte olduğunuz kadınlar için her zaman iyi midir?"

Çatal ağzının yarısına kadar gelmişken durdu. "Bana yatakta iyi olup olmadığını mı soruyorsun? Çünkü kabul edelim, klitorisini bulmak için bir yol haritasına ihtiyacı olsa bile hiçbir erkek bu soruya *hayır* demez."

Güldüm. "Demek istediğim, seks senin için her zaman böyle midir?"

Makarna kâsesini sehpanın üzerine koydu ve çiğnemeyi bitirdi. "Seksin benim için her zaman iyi olup olmadığını bilmek istiyorsun çünkü benim mi yoksa bizim mi iyi olduğumuzdan emin değilsin,

ya da sekiz yılını birlikte geçirdiğin o moronun yatakta işe yaramaz biri olup olmadığını?"

"Sayılır... Sanırım."

"Yukarıdakilerin hepsi var. Hiç şikâyetim olmadı. Ama bir kadının tatmin olmuş hissetmesi, kendimi tatmin etmekten daha fazla olmasa da, hoşuma gidiyor. Bu yüzden çaba harcayacağım - onu izleyeceğim, onu neyin harekete geçirdiğini anlayacağım."

"Oh. Tamam." Nedense kendimi bir çeşit çökmüş hissettim.

Bennett iki parmağını çenemin altına koydu ve gözlerimiz buluşacak şekilde kaldırdı. "Bitirmeme izin vermedin. Ama iyi seks ile ben senin içindeyken olan her şey arasında fark var. Aramızda bir kimya var, Texas. Ve hiçbir dikkat ya da sıkı çalışma bunun yerini alamaz. Yani cevabım, evet... Seksin beni ve birlikte olduğum kadınları tatmin ettiğini düşünmek hoşuma gidiyor. Ama ne yaşıyoruz? Hayır, her zaman böyle olmuyor."

Kalbim biraz çarptı. "Tamam."

Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ve sorunun son kısmına cevap vermek gerekirse, mahrum bırakıldın tatlım. Seni kullanmayı planladığı ve açıkça bundan hoşlanan bir kadının altına yatmaktan hoşlanmadığı dışında dangalak çocuk hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ve bu iki şey bana onun bencil olduğunu söylemek için yeterli ve evet... yatakta hiç iyi değildi. Yani mahrum bırakılmışsın. O salaktan sonra memnun etmek kolay."

Bennett yataktan kalktı ve ilk kez çıplak vücudunu tepeden tırnağa iyice görebildim. Omuzları geniş ve kalındı, kaslı kolları esnemedi bile şekilleniyordu ve altılıdan çok sekize benzeyen bir karnı vardı. *Ve* nihayet o gün ofiste gözüme çarpan dövmeye iyice bakabildim -IV II MMXI ve harflerin etrafında yılan gibi kıvrılan koyu bir sarmaşık. Roma rakamı I'in bir, V'nin de beş olduğunu biliyordum, yani beş eksi bir dördüncü ay oluyordu - 2 Nisannd sekiz yıl önce. Belli ki vücuduna kalıcı olarak yazdırıldığına göre tarih önemliydi.

Bennett dönüp paylaştığımız makarna kâsesini eline aldığı anda karnının sol tarafında uzun bir yara izi olduğunu fark ettim. Göğüs kafesinin altından göbek deliğinin hemen altına kadar uzanıyordu. Cildi doğal olarak bronzlaşmıştı, bu yüzden neredeyse fark etmemiştim.

"Bir içkiye ihtiyacım var," dedi, vücudunun her yerinde ipuçlarının izini sürdüğümü hissettiren şeyi takip etmemden tamamen habersizdi. "Su, soda ya da başka bir şey ister misin? Belki şarap?"

"Su istiyorum. Teşekkür ederim."

Döndüğünde şişenin yarısını içmiştim. Bütün o ağır nefesler boğazımı kurutmuş olmalı. Uyku düzeni hakkında konuşmamıştık, bu yüzden kıyafet getirmemişim. Dün gece geç saatlere kadar annemin partiden sonra temizlik yapmasına yardım etmişim ve bu sabah da erkenden kalkıp teslimatları için yola çıkmışım. Görünüşe göre zihnim ve bedenim senkronize olmuştu çünkü esnemişim.

"Bir an önce gitsem iyi olacak."

Bennett'in bir eli başının arkasındaydı, sanki her şeyi ortadaymış gibi çırılçıplak değil de tamamen giyinikmiş gibi yatakta rahatça uzanıyordu. Serbest eliyle uzandı ve beni kendine doğru çekerek başımı göğsüne yasladı. "Burada kal. Muhtemelen yorgun olduğunu biliyorum. Uyumana izin vereceğime söz veriyorum. Ama sabah birlikte duş alabiliriz."

Yanağımı göğüs kemiğine dayayarak gülümsedim. "Hiç kıyafetim yok."

"Burada hiç ihtiyacın olmayacak." Saçlarımı okşadı. "Aslında, benim evimdeyken çoğunlukla çıplak olacağına dair oldukça güvenli bir bahis olduğunu söyleyebilirim."

"Yarınki işi kastetmiştim."

"İstersen bir şeyler almak için seni şimdi eve götürebilirim. Ya da istemiyorsan yarın sabah erkenden eve git ve ofis için giyin. Sen bunu yaparken ben de koşuya çıkarım, böylece ofise senden önce gitme konusunda haksız bir avantajım varmış gibi hissetmezsin."

Kafam tartışmak istiyordu. Pijama partilerine başlamadan sadece takılmamız muhtemelen en iyisi olacaktı. Ama vücudum tamamen aynı fikirde değildi.

"Sanırım bunu yapabilirim - yani sabah evime uğrayabilirim." "Güzel.

O zaman anlaştık. Alarmı ekstra erkene kuracağım, güzel, uzun bir duş."

Vücudum gevşemeye başladı ve onunki de öyle görünüyordu. Parmaklarımla göğsündeki kılları kazıyordum ve karnındaki yara izini takip etmeye başladım. Ne yaptığımı fark ettiğinde Bennett'in kasları gerildi.

Başımı eğip ona baktım. "Bu senin kazandan mı?" Başını

salladı. "Dalağım alındı. Çarpma sonucu yırtılmış." "Vay

canına. Büyük bir kaza olmalı."

Çenesindeki kaslar esnedi. "Evet."

"Kaç yaşındaydın?"

"Yirmi iki."

Başımı eğdim ve yara izini öptüm, niyetim yukarıdan aşağıya doğru bir öpücük dizisi oluşturmaktı. Ama Bennett'in sert sesi beni durdurdu.

"Yapma."

Donup kaldım. "Tamam."

Başımı tekrar göğsüne yasladığımda birden kendimi çok garip hissettim. "Özür dilerim. Seni üzmemiştim. Sadece bir şey düşünüyordum.

büyükannem derdi ki. 'Yara izleri, nerede o l d u ğ u m u z u n hikayesini anlatan haritalardır.'"

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda konuştuğunda sesi alçaktı. "Her yara izi mutlu sonla biten bir hikâyeye yol açmaz, Annalise."

"Tamam," dedim usulca. "Özür dilerim."

Sonraki bir saat boyunca ikimiz de tek kelime etmedik. Kalmamı istediği için pişman olup olmadığını merak ettim. Yorgun olmama rağmen uyuyamadım. Eve gitsem daha iyi olur diye düşündüm. Ama eğer uyuyakalmışsa, onu uyandırmak istemedim.

"Bennett?" Fısıldadım.

Cevap vermedi, ben de dikkatlice yorganı geri çektim ve uyanmasın diye yatağı sallamamak için elimden geleni yaptım. Tam oturacaktım ki sesi beni irkiltti.

"Nereye gidiyorsun?"

"Kahretsin. Beni korkuttun. Uyuduğunu sanmıştım." "Gizlice kaçmaya mı çalışacaktın?"

"Hayır. Ummm... Evet. Belki eve gitsem daha iyi olur diye düşündüm."

Beni tekrar göğsüne doğru çekti ve omzuma sıkıca sarıldı. "Olmazdı."

"Emin misin?"

"Sen iyi bir kızsın. İyi bir kadın. Seni burada seviyorum. Ama sana bazı yaralarımın içten iyileştirilemeyeceğini söylersem, beni iyileştirmeye çalışacaksın."

"Ve bunda yanlış olan bir şey mi var?"

"Bazı yaralar iyileşmeyi hak etmez. Ama bu eve gitmeni istediğim anlamına gelmiyor. Biraz uyu, bebeğim."

chapter 31

Bennett

Jonas, "Kurul, ikinizin de inceleneceği hesapların sonuncusunu seçti," dedi. "Bu her ikiniz için de yeni bir hesap, dolayısıyla bu şartlar altında olabildiğince mutlu olacağınızı düşünüyorum."

"Bu harika. Ne tür bir hesap bu?" Annalise sordu.

Aynı zamanda bacaklarını açıp tekrar kapattı, bu yüzden konuşmanın izini kaybettim. Eteğinin altında iç çamaşırı olmadığını bilmem de yardımcı olmadı. Bu sabah duşta bir saat süren sevişme faslından sonra, o giyinmek için eve giderken ben koşuya çıkmıştım. İşe tam olarak aynı saatte gitmiştik ve ikimiz de erken geldiğimizde binanın yakınında kaptığımız her zamanki yerler yerine caddenin aşağısındaki otoparka park etmek zorunda kalmıştık.

Arabasından bana mesaj atmış, aynı anda içeri girdiğimizde insanların şüphelenmemesi için önden yürümemi istemişti. Bunun abartılı olduğunu düşünmüştüm ama kısa süre sonra saçmaladığını ve neden bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu anladım.

Annalise binanın lobisine girdiğinde girdiğim asansörün kapıları kapanmaya başlamıştı. Asansörü bırakıp bir sonraki vagona binmek yerine el salladı ve kapıdan bağırdı. "Asansörü tutun lütfen!"

Arabada zaten birkaç kişi daha vardı ve muhasebeden bir kadın *açma* düğmesine bastı.

"Teşekkürler." Annalise hızla içeri girdi ve yanımda durdu. İşyerinde kimsenin bizi öğrenmemesi için yaptığı ricayı yerine getirmeye çalışarak ona bir

basitçe başını salladı ve öne doğru baktı. O ise insanların önünde bana hitap etmek için elinden geleni yapıyordu.

"Bennett." Kahverengi bir kâğıt torba uzattı. "Sanırım otoparkta arabandan inerken bir şey düşürmüş olabilirsin." Yüzü hiçbir şey ele vermiyordu ama gözlerindeki parıltıyı yakaladım.

Neyin peşindeydi? Düşürmediğim halde çantayı aldım. "Evet, aldım. Teşekkürler."

Bizim katta, asansörden ilk o çıktı ve ben onu koridorda takip ederken sallanan poposunun güzel bir görüntüsünü bana verdi. Merakla ofisime girdim ve kahverengi kâğıt torbayı yırtarak açtım. Toplanmış kırmızı, dantelli kumaşın üzerinde bir not duruyordu. Tanga hâlâ sıcaktı.

Bunların bugün dikkatinizi dağıtmasına izin vermeyin. Ya da onları arabada çıkardığım gerçeğini.

Şirin olmaya çalıştığını düşünerek gülmüştüm. Ama şimdi gerçekten dikkatimin dağıldığını fark ettim. Bana mı öyle geliyordu, yoksa bugün her zamankinden daha mı sikilebilir görünüyordu? Ofise en yakın motel ne kadar uzaktaydı? Öğle yemeğinde hızlı bir sevişme için hazır olup olmadığını merak ettim.

Jonas yeni hesabın adını verdiğinde aklımdan hâlâ bu düşünce geçiyordu -Pet bilmem ne. Ama Annalise'in ses tonundaki değişiklik beni hayal dünyasından geri getirdi. Sesi endişeli geliyordu.

"Pet Supplies & More? San Jose merkezli online şirket mi?"

"İşte o," dedi Jonas. "Onları tanıyor musun?"

Yan gözle bana baktı ve sonra tekrar Jonas'a döndü. "Evet, öyleyim." Gözlerimi kıstım. "Onları daha önce de mi sattın?"

Annalise başını salladı ve Jonas'la konuştu. "Trent ve Lauren Becker, değil mi?"

Jonas başıyla onayladı. "Evet, bunlar onlar. Daha önce onlarla çalıştın mı?"

Annalise'in tepkisinde bir gariplik vardı. Onları tanıdığı için heyecanlı görünmüyordu, oysa bu açık bir avantaj olabilirdi.

"Hayır, görmedim. RFP nasıl geldi?"

"CEO'muz onların CEO'sundan bir telefon aldı."

"Oh. Tamam. Lauren burada çalıştığımı bile bilmiyor olabilir. Ama onu arayabilirim."

"Neden sen?" *Ne tür bir oyun oynuyor?*

"Çünkü onu tanıyorum."

Kravatımı düzelttim. "RFP için sizi aramadığına ve burada çalıştığınızı bile bilmediğine göre o kadar da iyi olmadığı açık."

"Aramayı ben yapacağım, Bennett. O küçük güzel kafanı yorma. Seni bilgi almaktan alıkoymaya çalışmayacağım. Ama ikimiz de biliyoruz ki, ilişkisi olan birinin liderlik etmesi, ilişkisi olmayan birinin liderlik etmesinden daha iyidir."

"Sanırım bu kimin daha yetkin olduğuna bağlı."

Annalise bana kötü kötü baktıktan sonra Jonas'la konuştu. "Lauren ve Trent'le birlikte pek çok davete katıldım."

"Madem onları bu kadar iyi tanıyorsunuz, neden daha önce teklif vermediniz?"

"Çünkü o zamanlar onlarla iş yapmamanın en iyisi olduğunu düşündüğüm şeylerden biriydi."

Neden bu kadar şaibeli davranıyordu ki? "O zaman mı? Ve şimdi onlarla iş yapmakta bir sorun yok mu? Olay nedir, Annalise?"

İçini çekti ve Jonas'a dönmeden önce benimle göz göze geldi. "Lauren eski eşimin kız kardeşi. Şirket aslında altmış yıl önce Lauren'in büyükanne ve büyükbabası tarafından kuruldu. Ama şimdi çoğunlukla o ve kocası yönetiyor. Onları oldukça iyi tanıyorum. Andrew ve ben sekiz yıl birlikte olduk."

"Harika. Yani üç hesaptan yargılanıyoruz. Birincisi, yeni kreatif direktör onun pantolonunun içine girmek istiyor ve bir diğeri, sahibinin kardeşi çoktan oraya gitmiş."

"Bennett!" Jonas azarladı. "İnce bir çizgide yürüyorsun. Bu işin senin için önemli olduğunu biliyorum ve mükemmel bir dünyada, bir hesabı almanın tek avantajı birinin sunumunun daha iyi olması olurdu. Bu yüzden üzgün olduğun için seni biraz rahat bırakacağım. Ama burada oturup Annalise hakkında bu şekilde konuşmanı dinlemeyeceğim."

Aniden ayağa kalktım. "Peki. O zaman ben gidiyorum. Zaten Annalise de *Becker*'larla birlikte bu sahaya çıkacak gibi görünüyor."

"Şaka yapıyor olmalısın!" Kapı Annalise'in arkasından çarparak kapanırken sarsıldı.

Ellerimi yüzüme sürdüm ve h o m u r d a n d ı m . "Ofisine geri dön. Tartışacak havada değilim ve yapacak işlerim var."

Masama doğru yürüdü. "Çocuk gibi davranıyorsun. Açıkçası bu hesap teklifinin g e l e c e ğ i n d e n haberim yoktu. Neden bu kadar

kızgınlım. İlişkide olduğum müşteriler söz konusu olduğunda adil davrandığımı kanıtladım."

"Bir ilişki, ha?" Alay ettim. "Artık böyle bir ilişkiniz olmadığını sanıyordum."

Annalise'in kaşları aşağı indi ve sonra yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. Bana doğru yaklaştı. "Konu bu mu yani? Andrew'la mı? İş yerinde avantajlı olmama kızdığınızı sanıyordum."

Tanıdık olmayan duygular kafesimi salladı ve kendimi kilitli bir aslan gibi hissetmememe neden oldu. İlk içgüdüm tutulduğum yerden çıkmaktı.

"*Kiminle* seviştiğin beni ilgilendirmez, tabii aynı anda benimle de sevişmiyorsan."

İncinmiş görünüyordu. "Kiminle *yattığım* seni ilgilendirmez mi? İkimizin de başka biriyle yatmayacağına karar verdiğimizizi sanıyordum."

Kötü hissetmek istemedim. Kızgındım. *Lanet* olası *Andrew*. Eğer o da işin içinde değilse, o pislik bir çeşit oyun oynuyordu. Bu bir tesadüf değildi.

"Sana oral seks yapmakta iyi olmayabilir ama bu sabah öğrendiğime göre kafa atmakta ustaymışsın. Eminim takım için bir tane alabilir ve hesabı ödemek için dizlerinin üzerine çökebilirsin."

Geriye çekildi ve yüzüme bir tokat atmak için hamle yaptı. Ama yere düşmeden bileğini yakaladım.

"Canın cehenneme," diye öfkелendi.

Kendimi beğenmiş bir gülümseme takındım. "O yollardan geçtim, bunu yaptım."

Diğer elini kaldırdı ve sola doğru bir vuruş denedi. Bunu yakalamak daha da kolaydı.

"Sen bir pisliksin." Göğsü kabararak bana ters ters baktı.

Aşağıya baktığımda göğüs uçlarının gömleğinin üzerinden görüldüğünü fark ettim. Dikkatimi neyin çektiğini fark etmesi için gözlerimi oyaladım ve sonra onunkilerle buluşmak için kaldırdım.

"Pisliklerden hoşlanıyor
olmalısın o zaman."

"Cehenneme kadar yolun var,"
diye tısladı.

"Ben zaten oradayım, tatlım."

Gözlerimin arasında bir ileri bir geri baktı ve dudaklarının kenarından hınzır bir gülümseme geçti. "En azından Andrew'u *becermek* verimli bir şeye yol açabilir. Seninle vaktimi harcarken ne düşünüyordum bilmiyorum."

Derin bir nefes aldım ve kendimi burnundan buhar çıkaran bir boğa gibi hissettim. Annalise havada kırmızı bir pelerin sallayarak bana meydan

okuyordu. Bu

Kırmızı bir pelerin düşüncesi bana bu sabah bana verdiği şeyi hatırlattı. Dahası, giymediği şeyi.

Ona doğru eğildim, burun buruna. "Benimle sevişmekten hoşlanıyor musun? Şu anda benim için ıslanıyor musun?"

Evet. Kendimi kaybetmişim. Aletim sertleşmişti ve ne kadar çılgınca görünürse görünsün ona dokunmam gerekiyordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Hâlâ bileklerini tutuyordum, onları yukarı çektim ve kollarını havaya kaldırdım. Sonra iki bileğini de bir elime geçirdim ve diğer elimi eteğinin altına soktum. Kukusu sıcak ve yumuşaktı. Onunla tartışmak cehennemse, bu cennetti.

Aklını başına toplayıp beni durdurması için ona bir şans veremezdim. Bu yüzden hiçbir uyarı yapmadan işe koyuldum. İki parmağımı içine soktum ve nefesi kesildi. Ağzım onunkinin üzerine çöktü ve elimi üç kez hızlıca pompalarken bir inlemenin kuyruk ucunu yuttum.

Sırtını kamburlaştırıp içime doğru ittiğinde, bileklerini bırakmanın güvenli olduğunu düşündüm. Onu masamın kenarına yaslanması için yönlendirdim ve dizlerimin üzerine çöktüm. Onun tadına bakmaya çok ihtiyacım vardı. Az önce onun anti-oral eski sevgilisi yüzünden kavga etmiş olmamız ve benim onun üzerine gitmeyi seçmiş olmam aklımdan çıkmıyordu.

Şu anda bunun ne anlama geldiği umurumda bile değildi. Şu anda benim için önemli olan tek şey onun gelmesine ihtiyacım olduğuydu. Gelmesine. Benim. Ağzıma.

Fırtına gibi yalamaya ve emmeye başladım, burnumu o kadar derine gömdüm ki yüzüme binmeye başladı. Bazı erkekler bir kadının yapabileceği en seksi şeyin edepsiz konuşmak ya da kendilerine boyun eğmek olduğunu söyler ama belli ki şu anda kendilerinden nefret eden bir kadın tarafından saçları çekilmemiş ve yüzlerine binilmemiş.

Hiçbir şey. Sikişmek. Daha seksi. İçinde. Dünyada. Dünyada.

İki parmağımı tekrar içine sokup klitorisini sertçe emdiğimde ses çıkarmaya başladı. Neyse ki birimiz nerede olduğumuzu hatırladı - açıkçası masamda kilitli olmayan bir kapıyla bir kadını yediğim için umurumda değildi - ama en azından ağzını kapatmak için diğer elimi kullanacak kadar onunla birlikteydim.

O gevşedikten sonra hızımı yavaşlattım ama dizlerimin üzerinde kalarak onun tatlılığının tadını birkaç tur daha çıkardım. Sonra aniden ayağa kalktım ve elimin tersiyle yüzümü sildim.

Annalise sanki başka bir yerden dönüyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırpiştırdı ama yerinden kımıldamaya yeltenmedi. Belli ki ilk seferinde sesi duymamıştı.

Onu ayağa kaldırdım ve hızlı bir hareketle eteğini indirdim. Kafası karışmış görünüyordu... Ta ki ofisimin kapısının ikinci kez çalındığını duyana kadar.

chapter 32

Annalise

Kahretsin!

Bennett, ben daha ne olduğunu anlamadan eteğimi indirmiş, bluzumu düzeltmiş ve saçımı düzeltmişti. Ama beni düzeltmekle o kadar meşguldü ki, neye benzediğini fark etmemişti.

Kapı sürünerek açılmaya başlayınca paniğe kapıldım ve bulabildiğim en yakın şeyi alıp rahatsız edici duruma doğru fırlattım.

Sadece... büyük bir kahve oldu.

Hedefimle temas ettiğinde üst kısmı çıktı ve Jonas içeri girdiğinde tüm içindikiler Bennett'in pantolonuna sıçradı.

"Ne oluyor lan?" Bennett bağırdı.

"Özür dilerim. Bu... bir kazaydı."

Jonas kaşlarını çattı ve kapıyı arkasından kapattı. "İkiniz de kesin şunu. Kavga ettiğinizi tüm ofis duyuyor. Kavga eden iki kedi gibi ses çıkarıyorsunuz."

Bennett üst çekmecesini açtı, bir tomar peçete aldı ve pantolonunu kuruladı.

"Düşündüğünüz gibi değil," dedim. "Başlangıçta tartışıyorduk, evet. Ama sonra... bunu aşmak için karşılıklı olarak faydalı bir yol bulduk. Bennett'in masa telefonuna uzanırken kahvesini devirdiğimde tam müşteriye birlikte aramak üzereydik."

Jonas gözlerini kıstı. Söylediğim tek kelimeye bile inanmamış gibi görünüyordu. Ama sonra Bennett beni destekledi, hâlâ sırılsıklam olmuş kasıklarını siliyordu. "Bunu halledeceğiz Jonas. Ofisinde söylediğim şeyler için özür diledim ve... öpüşüp barıştık. Kahve bir kazaydı."

İkimizin arasında bir ileri bir geri baktı, hâlâ tam olarak ikna olmuş görünmüyordu. "Belki de siz ikiniz bunu ofis dışına taşımalısınız. Gidip bir şeyler için ya da yiyecekler için. Ben ısmarlıyorum."

"Bir şeyler ye." Bennett başıyla onayladı. Dudağının kenarındaki seğirmeyi yakaladım ama neyse ki Jonas fark etmedi. "Harika bir fikir. Teşekkürler, Jonas."

Patronumuz bu işler için çok yaşlı olduğumuza dair bir şeyler homurdandı ve bizi Bennett'in ofisinde yine yalnız bıraktı. Kapıyı bile arkasından kapattı.

"Ne oluyor lan?" Bennett sırlıslıkla olmuş pantolonunu işaret etti. "Islak bir noktadan vardı."

"Ne?"

"Dev bir ıslak nokta. Bilirsin, sağanak yağmurdan önceki çiseleme. Ve bir ereksiyon."

"Yani cevabın, ne bileyim, kendimi örtmem için bana bir dosya vermek yerine sikime dolu bir kahve fırlatmak mıydı?"

Gülmeye başladım. "Panikledim. Özür dilerim."

"Sanırım artık sıcak olmadığına sevinmeliyim."

Ağzımı kapattım ama gülümsememi engelleyemedim. "Bu... kesinlikle çılgıncaydı."

Bennett'in gülümsemesi kendini beğenmişti. "Bu çok ateşliydi." "Bu bir daha asla olamaz."

"Bu kesinlikle tekrar olacak." "Tam bir pislik gibi davrandın."

"Bir dahaki sefere kavga ettiğimizde, seni yere iteceğim ve aletimi *sana yedireceğim*. Tam burada, bu ofiste. Kapı kilitli değil."

Midem gergin bir şekilde çırpındı. Bunu yapacağından hiç şüphem yoktu. Ne kadar çılgınca olsa da bu düşünce beni heyecanlandırıyordu. Ama bunu bilmesine izin veremezdim.

Eteğimi düzelttim ve bir adım geri attım. "Bu sabah söylediğin şeyler için bana bir özür borçlusun."

Sırıttı. "Az önce senden özür dilediğimi sanıyordum. Ama sana bir tane daha vermeye hazırım."

"Ciddiyim, Bennett. Ofiste kıskanç bir erkek arkadaş gibi davranamazsın." "Kıskanmadım."

Yorumum karşısında gerçekten kafası karışmış gibiydi. Az önce yaşananların eski alfa-erkek, kıskanç davranışlardan başka bir şey olduğunu gerçekten düşünüyor muydu?

"Kıskanmadın mı? O zaman neden bu kadar kızgındın?"

Pantolonunu silmek için kullandığı peçeteleri çöp sepetine attı. "Bu işle ilgiliydi. Oyun alanı bizim için eşit olmalı."

Yüzünü inceledim. Tanrım, gerçekten hiçbir fikri yoktu. "*Uh-huh.*"

Masasının çekmecesini, peçeteleri çıkardığı zamandan beri hâlâ açıktı. Uzandım ve kendime yardım ettim.

"Yeni süper kahraman mı?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Ver şunu bana." Bennett karalamalarla dolu not defterini elimden çekip almaya çalıştı ama ben elinden aldım.

"Tanıdık geliyor." En son çizdiği resimde büyük saçlı ve dev göğüslü bir karikatür vardı. Tıpkı bana benziyordu, tabii bir pelerinle.

Yaklaştı ve elimden pedi aldı. "Bunun hangi süper güce sahip olduğunu biliyor musun?"

"Ne?"

"İnsanları delirtme gücü."

Aptalca bir gülümseme takındım. "Sence ben süper kahraman mıyım?"

"Kafana girmesine izin verme, Teksas. Bir sürü karikatür çiziyorum."

Süper kahramanın masaya yaslandığı, bacaklarını güç duruşuyla açtığı karalamayı işaret ettim. Eksik olan tek şey Bennett'in kafasının bacaklarının arasında olmasıydı.

"Evet. Ama tüm fantezileriniz gerçeğe dönüşmüyor."

Bütün gün Bennett'i bana katılması için davet etmeyi düşündüm.

Ya rakibim otuz bir yaşında, delicesine seksi, bekar bir adam yerine altmış yaşında, mutlu bir evliliği olan ve bu sabah ikisi duşta, diğeri masasında olmak üzere bana üç kez orgazm yaşatan bir adam olsaydı?

Adil oynayacak mıydım? Yoksa Bennett Fox'a karşı zaafım olduğu için vermem gerekenden fazlasını mı veriyordum? (Ve belki onun sert noktasını da seviyordum?) Kazandığım sürece savaşı nasıl kazandığımı önemsiyor muydum?

Ne yazık ki umurumdaydı. Ve azınlıkta olduğumu biliyordum. Bunun gibi kıyasıya bir rekabette çoğu insan savaşı kazanmak için her türlü avantajı kullanırdı. Ama benim için adil ve dürüstçe kazanmak önemliydi. Ben buyum işte.

Dörde beş kala Bennett'in ofisine gittim. Ofisinin köşesindeki masanın üzerine yaydığı sanat eserlerine dalmıştı.

Açık kapıyı çaldım. "Bir dakikan var mı?"

Kaşlarını oynattı. "Bu aklınızdan ne geçtiğine bağlı." "Beş dakika içinde ofisime gel."

Döndüm ve koridorda geri yürüdüm, ama tam zamanında ofisimin kapısında belirdi.

Kapıyı işaret ettim. "Kapıyı kapat. Hoparlörden bir arama yapmam gerekiyor."

Bennett sırtıttı. "Eminim öyledir."

Aptal herif onu seks görüşmesi için davet ettiğimi sandı. Açıklamak y e r i n e , hoparlör düğmesine bastım ve aradım.

Asistan ilk zil sesinde cevap verdi. "Lauren Becker'ın ofisi."

Bennett'e baktım. Kaşları kalktı.

"Merhaba. Ben Annalise O'Neil, Lauren için aramıştım. Bugün erken saatlerde konuşmuştuk ve dört için bir arama ayarladım."

"Evet. Aramanı bekliyor, Annalise. Seni hemen bağlayacağım."

"Teşekkür ederim."

Telefonu beklemeye aldı ve bakışlarım Bennett'inkilerle kilitlendi. "Seni yeneceğim çünkü işimde iyiyim. Başka bir şey için değil."

Bennett bana baktı, yüzü okunmuyordu.

Lauren iki saniye sonra telefona geldi. "Anna?"

Ahizeyi kaldırdım. "Evet. Selam, Lauren."

"Nasılsın? Tanrım, çok uzun zaman oldu."

"Öyle. Farkında mısınız bilmiyorum ama artık Foster, Burnett ve Wren'de çalışıyorum. İki şirket birleşti."

Cevabını dinlerken başımı kaldırıp Bennett'e baktım.

"Oh." Dedim. "Tamam. Evet. Andrew'un sana söylediğinden emin değildim. Teşekkür ederim. RFP'ye bizi de dahil ettiğiniz için minnettarım."

Bennett'in çenesi büküldü ve ben de içimi çektim. İşin önümüze nasıl geldiğini kontrol edemiyordum ama nasıl yöneteceğimi kontrol edebiliyordum. Lauren ve ben bir dakika kadar sohbet ettikten sonra boğazımı temizledim.

"Umarım sakıncası yoktur ama bu görüşmede bana katılması için bir meslektaşımı davet ettim.

Az önce içeri girdi. Adı Bennett Fox."

İtiraz etmediğini söyledikten sonra telefonu tekrar hoparlöre aldım. Daha sonra üçümüz yarım saat boyunca RFP ve onun ne olduğu hakkında konuştuk.

arıyorum. Görüşmemizin sonuna doğru, önümüzdeki hafta görüşmek üzere akşam yemeğinde bir araya gelmeyi önerdim.

"Bu harika olur. Trent'in de seni görmeyi çok isteyeceğini biliyorum." Durakladı. "Peki ya Andrew? Bize katılmak isteyip istemediğini sorayım mı? Birleşmeden bu yana işlerin zor olduğundan bahsetti ve sonunda birlikte çalışmamız için iyi bir zaman olabileceğini düşündü."

Bennett benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyordu. "Sakıncası yoksa yapmamayı tercih ederim. Biz... İşteki değişimim hakkında sizinle konuştuğunu ya da beni RFP'ye dahil etmenizi istediğini bile bilmiyordum."

Lauren iç çekti. "Evet, anlıyorum."

Telefonu kapattığımda Bennett'ten ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu, ama aldığım şeyin samimi olduğunu biliyordum.

"Beni de dahil ettiğiniz için teşekkür ederim." Başımı salladım. "Bir şey değil."

Ofisimin kapısına doğru birkaç adım attı ve sonra geri döndü. "Neden?"

Soruyu anladığımdan emin değildim. "Neden ne?"

"Neden adil bir şekilde kazanmak istiyorsun? Aramızda olanlar yüzünden mi?"

"Aslında bunu daha önce düşünmüştüm." Gülümsedim. "Kendini övme. Sen altmış yaşında, mutlu bir evliliği olan bir adam olsaydın da ben aynı şekilde davranırdım."

"Vay canına." Başını iki yana salladı. "Ben de senin sadece iyi bir insan olduğunu düşünüyordum. Ama altmış yaşında, evli bir adamın ofisinde seninle yatmasına izin mi verdin?"

"Kastettiğim bu değildi!"

Bennett göz kırptı. "Biliyorum. Ama öyleymiş gibi yapalım ki senin benden çok daha iyi bir insan olduğunu kabul etmek zorunda kalmayayım."

chapter 33

Bennett

"*Star Wars* sever misin?"

SportsCenter'ın sesini kapattım ve Annalise'e baktım. Yatağımın üzerine üç farklı gazeteyi bölümler halinde yaymıştı. Haberleri CNN ya da ESPN'den izlemeyi tercih ederdim ama son birkaç haftadır hoşuma giden bir Cumartesi sabahı rutinine alışmıştık.

Sabah erkenden seks yapardık, sonra o bize kahvaltı hazırlarken ben koşuya çıkardım. Eve dönerken üç farklı gazete alırdım ve yemek yedikten sonra o saatlerce gazeteleri okurken ben SportsCenter izlerdim.

Altında sütyen ya da iç çamaşırı olmayan tişörtlerimden birini giyerken yemek pişirip kitap okuduğundan bahsetmiş miydim? Evet, bu benim en sevdiğim kısım.

Elimi giydiği beyaz tişörtün eteğinin altından geçirdim ve kalçasını okşadım. "*Star Wars*'u severim. Her yıl düzenlenen bir ucubeler kongresinde Yoda ya da Chewbacca gibi giyinip dolaşan ucubelerden değilim ama filmlerini izlemeye gidiyorum. Neden?"

Annalise omuz silkti. "Sebebi yok."

Ama yanıtındaki bir şey -belki de çok hızlı ya da çok sertti- bana saçmaladığını söyledi. "Sen o ucubelerden biri değilsin, değil mi?"

Yanakları pembeleşti. "Hayır, değilim."

Yüzünü işaret ettim. "Deneme bile, Teksas. Domatese giden yolu yarıladsın bile."

Kağıdı yere bıraktı. "Güzel. Eskiden Prenses Leia gibi giyinmeyi severdim." Sesi alçaldı. "Ve belki bazen Aayla Secura ve Shaak Ti."

Güldüm. "Kim?"

"Unut gitsin."

"Oh, hayır. Bu solucan kutusunu sen açtın. Artık *Star Wars* hayranı olduğumu bildiğime göre, neyle karşı karşıya olduğumu bilmek istiyorum. Sadece Cadılar Bayramı kostümleri, beslenme çantaları ve tüm Klingon dilini ezberlemiş olmandan mı bahsediyoruz, yoksa giyinip kuşanıp kongrelere giden çılgın hayranlardan mı?"

"Klingonca *Star Trek*'tir, *Star Wars* değil."

"Bunu biliyor olmanız bana çok şey anlatıyor."

Annalise gözlerini devirdi. "Neden seninle bir şey paylaşıyorum ki?"

Güldüm. "Tamam. Dalga geçmeyeceğim, benim seksi küçük aptalım. Neden sordun?"

Gazetedeki bir makaleyi işaret etti. "Gişe satışlarından daha iyi performans gösteren film ürünleri hakkında bir şeyler okuyorum. *Yıldız Savaşları* neredeyse otuz beş milyar dolarlık satış yapmış."

"Sanırım Dorkland'da bir sürü potansiyel arkadaşın var." Elinin tersiyle karnıma vurdu. "Kapa çeneni."

"Yakında Disneyland'e yeni bir arazi geleceğini biliyorsunuz: *Star Wars: Galaxy's Edge*."

"Biliyorum. Sabırsızlanıyorum."

Bu öğleden sonra Lucas'la birlikte Disney'e yıllık gezimizi gerçekleştirdik - doğum günü hafta sonu Fanny'nin bana izin verdiği tek gecelik geziydi. Her yıl Cumartesi öğleden sonra arabayla gider, geceyi ve ertesi günü gezintilere çıkararak geçirirdik. Lucas her yıl yeni olan gezintilerin bir listesini hazırlardı ve bu kez bunlardan biri *Star Wars* temalıydı.

"Disney'de gezintiye çıkıyor musun?"

diye sordum. "Eskiden binerdim. Ama yıllardır gitmedim."

Lucas'la olan seyahatimden bahsetmemiştim ama bütün hafta onu davet etmeyi düşünmüştüm. "Aslında bu öğleden sonra Lucas'la Disney'e gidiyorum. Bu hafta onun doğum günü ve her yıl oraya gideriz."

"Oh. Bu harika. Onunla çok eğlenceli şeyler yapıyorsun."

Lucas'ın etrafına hiç kadın getirmemiştim, çünkü yaşadığım ilişkiler onunla haftalık ziyaretlerime uymuyordu. Kadınları güzel elbiseler giydikleri akşam yemeklerine götürür, sonra da onları evlerine bırakırdım, balık tutmaya ya da go-kart yarışına değil. Ama Annalise ve ben farklıydık. Her gün birlikte çalışarak saatler geçiriyorduk ve kavga etmediğimiz ya da makyaj yapmadığımız zamanlarda, böyle sabahlarda hiçbir şey yapmadan oturarak oldukça iyi vakit geçiriyorduk.

Sadece bir ay olmasına rağmen, onu altı ay boyunca çıktığım herkesten çok daha iyi tanımıştım. Ayrıca, yeni koydukları *Star Wars* arabasını da beğenecekti. Bu yüzden onu davet etmek zorunda hissediyordum. Yapılacak en doğru şey buydu.

Televizyonun sesini kapattım. "Neden bizimle gelmiyorsun?"

Onu davet ettiğim için o da benim kadar şaşırılmış görünüyordu. "Disney'e mi? Sen ve Lucas'la mı?"

"Evet. Neden olmasın? Yeni *Yıldız Savaşları* gezintisinde aptallaşabilirsin ve Lucas'ın da birlikte dönüp duracağı biri olur."

"Dönme dolaplara binmiyor musun?"

"Hayır. Sekizinci sınıftayken Katie Lanzelli ile öpüşmek için can atıyordum. Onu kasaba panayırına götürdüm ve dönme dolapta yüzünü emmeyi planladım. Binmeden hemen önce Gravitron'a bindim. İndikten sonra bağırsaklarımı kustum. Ondan sonra beni öpmesine izin veremezdim. Bu yüzden o gün dönme dolapları bıraktım."

Annalise kıkırdadı. "Sapıklılığının sınırı yok. Disney'e yaptığınız gezileri bile etkiliyor."

"Ne diyorsun? Gelmek ister misin?" Bacağındaki elimi daha da yukarı kaldırdım ve uyluğunun iç kısmındaki, dudaklarının hemen yanındaki hassas teni okşadım. "Lucas yüzünden sana ayrı bir oda tutmam gerekecek ama belki yan odalardan birini tutabilirim, böylece o uyuduktan sonra sıvışıp senin içine girebilirim."

"Gördün mü? *Sapık*. Bütün yollar sekse çıkar ve çıkar." Gülümsedi. "Gitmeyi çok isterim. Ama emin misin? Lucas'la geçirdiğin zamanı bölmek istemem."

Bu konuda konuştukça, onun gelmesi fikri daha da hoşuma gitmeye başladı. "Olumlu. Konuşacak benden başka biri olduğu için mutlu olacak. Güven bana." Ona baktım. "Ayrıca, senin de gelmeni istiyorum."

Annalise başını sallarken adeta parlıyordu. Sonra üzerime çıktı ve ben de parladım.

"Filmlerdeki şarkıları hangi besteci yaptı?"

"Sakin ol. John Williams." Annalise dudağındaki serpintileri bir peçeteyle sildi.

Lucas telefonuna baktı ve tekrar kaydıldı. Arabaya bindiğimizden beri internette bulabildiği tüm ıvır zıvır bilgilerle onu sınıyordu.

Sabah.

"İlk iki filmde Luke Skywalker'ın ışın kılıcı ne renkti?" "Mavi."

"Peki ya *Jedi'in Dönüşü*'nde?" "Yeşil."

Başımı salladım. "Neden ışın kılıcının rengini değiştirsinler ki?

Ve daha iyi bir soru, tüm bu saçmalıkların cevaplarını neden biliyorsun?"

Annalise dondurma külâhından bir damla yaladı ve aletim seğirdi-

Disney'in ortasında.

"Mavi olanı Bulut Şehri'nde Darth Vader ile yaptığı düelloda kaybetti. *Jedi'in Dönüşü*'nde ışın kılıcının yeşil olması nedeniyle büyük bir kargaşa yaşanmıştı. Orijinal film afişlerinde elinde mavi bir ışın kılıcı vardı. Bazıları dövüş sahnesinin arka planında mavi bir gökyüzü olduğu için rengi değiştirdiklerini söylerken, diğerleri bunun daha derin bir anlamı olduğunu, film yapımcılarının Luke'un kendi başına bir adam olduğunu göstermeye çalıştıklarını düşünüyor."

Kıkırdadım. "Ah, anladım. Yani rengini değiştirerek ebeveynleri daha fazla ışın kılıcı satın almaları için kandırmak istediler."

Lucas, Annalise'in *Yıldız Savaşları* konusundaki yeteneğine hayran kalmıştı. Bense, Annalise dondurma külâhını yalamaya devam ettiği sürece oturup ikisini seyretmeyi umursamıyordum. Artık yan yana odalarımız olduğu için çok mutluydum.

Tatlımızı bitirdikten sonra, geceyi noktalamadan önce birkaç tur daha attık. Uzun bir gün olmuştu; sabah iki kez seks yapmış, uzun bir koşuya çıkmış, Los Angeles'a kadar araba kullanmış ve buraya geldiğimizde de bir sürü tura çıkmıştık. Ama ben bitkin düşmüşken Lucas ve Annalise'in hâlâ bolca enerjisi var gibiydi.

"Havuza girebilir miyiz?" Otel durağımızda tramvaydan inerken Lucas sordu.

Saatime baktım. "Saat neredeyse 9:30."

"Yani?" Kaşlarını çattı.

"Annalise muhtemelen takım elbise bile getirmemiştir." Sırıttı. "Aslında ben getirdim."

"Lütfen?" Lucas bana köpek yavrusu gözleri fırlattı. "Eğer çok yorgunsan onu ben alabilirim."

"Hayır. Sorun yok." Lucas'ı işaret ettim. "Yarım saat. O kadar."

"Tamam!"

Lucas otelin ön kapısına doğru koşarken Annalise'e homurdandım. "Disney'in sidik kovaına girmem gerekiyorsa en azından bikini olsa iyi olur."

Gülümsemesi parıldadı. "İstedğin kadar şikâyet et, ama gözlerinde gerçeğı görüyorum. O çocuğun senden istediğı her şeyi yaparsın ve onun eğlenmesini izlemenin her dakikasını seviyorsun."

Pek de haksız sayılmazdı. Hiç düşünmeden elimi onun elinin içine soktum ve el ele otel lobisine doğru yürümeyi bitirdim. İşin berbat tarafı, bunu yaptığımın farkında bile değildim. Sadece doğru hissettirdi. Annalise de fark etmemiş gibiydi ya da fark ettiyse bile bir şey söylemedi.

Yine de kapıyı açmak için bıraktım ve ardından ellerimi ceplerime soktum.

"O harika bir çocuk."

Annalise ve ben havuzdan yirmi metre ötedeki fokurdayan jakuzide karşılıklı oturuyorduk. Biz dışarı çıktığımızda bir grup çocuk su voleybolu maçı düzenliyordu ve Lucas'tan da katılmasını istemişlerdi. Böylece soğuk sidik kovaına girmekten kurtulmuş ve on sekiz yaş üstü için ayrılmış jakuziye girmiştik. Işıklar havuz alanını aydınlatıyordu, bu yüzden uzaktan gözümüzü ayıramıyorduk ama yine de ona bakıcılık yapıyormuşuz gibi görünmeyecek kadar uzaktaydık.

"Evet. Onu yetiştiren çatlak adama rağmen, gerçekten iyi bir çocuk oldu. Kafası oldukça iyi çalışıyor."

"Sana gerçekten saygı duyuyor."

Sıcak küvet kaslarımın gevşemesine yardımcı oluyordu ama bu yorum kaslarımın yeniden gerilmesine neden oldu. "Evet."

Annalise sessizleşti ve ne düşündüğü hakkında bir fikrim vardı.

"Annesi öldüğünde kaç yaşında olduğunu sormamın sakıncası var mı?" "Üç yaşındaydı."

"Vay canına."

"Evet."

"O... hasta mıydı?"

Bakışlarını tuttum. "Araba kazası."

Gözleri gövdemin üzerine düştü. İkiyle ikiye bir araya getirecek kadar zeki idi. Ve sormayı düşündüğünü biliyordum.

Bu konuşmak istediğim son şeydi. Ayağa kalktım. "Geç oluyor. Neden bize havlu getirmiyorum?"

Duştan çıktığımda Lucas horluyordu. Gün oldukça güzel geçmişti ama kazadan söz edilmesi başımı öne eğdirmişti. Lucas'ın karşısındaki yatağa oturup onu uyurken izledim. Şimdi tıpkı annesine benziyordu. Birkaç yıl sonra annesinin onu doğurduğu yaşta olacağını hayal etmek bile zordu. Bu da beni düşündürdü... Onunla prezervatif ve doğum kontrolü hakkında konuşmam gerekiyordu. Fanny bunu yapmayacaktı. Kızıyla da konuşmuştum.

Çok işe yaradı.

Telefonum sehpanın üzerinde titredi, ben de mesajlarımı kontrol etmek için kaydardım. **Meraklı davrandıysam özür dilerim. Annesini sorduktan sonra sessizleştin. Seni üzmememiştin.**

Onu rahatlatmaya çalıştım.

Yapmadın. Sadece yorgunum. Uzun bir gün beni yakalamış olmalı.

Satın aldığından şüpheliydim ama en azından zorlamadı.

Tamam. Bugün benimle gelmenize izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Harika vakit geçirdim. İyi geceler.

İyi geceler.

Telefonumu sehpanın üzerine geri attım. O gecedan bu yana geçen sekiz yıl boyunca, polisler ve avukatlar dışında hiç kimseyle kaza hakkında konuşmamıştım. Annemin beni gönderdiği psikiyatrist bile o kasayı açamadı. Uzun bir süre boyunca, bunu ne kadar az düşünürsem hayatıma devam etmenin o kadar kolay olacağını düşündüm. Ta ki yakın zamana kadar.

Sophie'nin günlükleri içimde pek çok şeyi harekete geçirmişti. İçimde tutmanın hayatıma devam etmeme izin verip vermediğini ya da belki de beni özgür kılacak tek şeyin dışarı çıkarmak olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

chapter 34

1 Ocakst

Sevgili ben,
Üzüldük.

Bennett gideli iki ay oldu. UCLA'da sadece birkaç saat uzaklıkta ama dünyanın öbür ucunda da olabilir. Onu özliyoruz. Hem de çok. Yeni bir kız arkadaşı var. Yine. Bunun da pazarlama öğrencisi olduğunu ve eskiden olduğu gibi sürekli takıldıklarını söyledi.

Hâlâ Ryan Langley ile çıkıyoruz ama bazen onu öperken Bennett'i düşünüyoruz. Bu gerçekten garip. Yani, o Bennett, değil mi? En iyi arkadaşımız. Ama bunu durduramıyoruz.

Üniversite o kadar da iyi değil. Farklı olacağını düşünmüştüm. Ama evde yaşadığınız zaman lisede geçirdiğiniz bir yıl gibi hissediyorsunuz, sadece Bennett burada değil. Sınıflarımda RFK Lisesi'nde benim sınıfımda olan bir sürü çocuk bile var.

Her şey aynı ama bir o kadar da farklı.

Bir kuaförde telefonlara bakma işi bulduk. Oradaki insanlar gerçekten çok iyi ve oldukça iyi para veriyorlar. Para biriktirip kendi evimizi almayı umuyoruz. Annemin yeni erkek arkadaşı Aaron pisliğin teki ve sürekli evde.

Bu ayın şiiri kimseye ithaf edilmemiştir.

Geriye doğru bakıyor, şimdi
ilerlemeye korkuyor.
Neden burada değilsin?

Bu mektup on dakika içinde kendini imha edecek.

*Anonim
olarak,
Sophie*

chapter 35

Bennett

İşi ne kadar çok istiyordum?

Annalise birkaç saat önce Madison'la haftalık akşam yemeği için ayrılmıştı. Yarın sabah erkenden ofis dışında bir randevum olduğundan ve bu gece yatağım boş olacağından, yakında Star Studios'a yapacağım sunum için işleri bitirmek üzere fazladan geç saate kadar kalmıştım. Daha Çarşamba olmasına rağmen bu hafta cehennem kadar yoğunlu. Ve cuma günü dallamanın kız kardeşiyle akşam yemeğimiz vardı.

Masasına birkaç eskiz bırakmak için Marina'nın üst çekmecesinden Annalise'in ofisinin anahtarını aldım. Bugün öğle yemeğinde, profesyonel sanatçı kalemleri serisine dönüşmekte olan bir çocuk sihirli kalem şirketi için bir logo bulmakta zorlandığından bahsetmişti. Başka bir projede gölgelendirme üzerinde çalışırken aklıma bir fikir gelmişti ve müşterisi için işe yarayabileceğini düşünmüştüm.

Annalise hesabı Wren'den getirmişti, yani rekabet içinde değildik - yardım etmemek için bir nedenim yoktu.

Ancak çizimlerimi masasına koymaya gittiğimde, Star sunumunun tüm konseptini orada buldum: storyboard'lar, 3D logo modelleri ve ARAŞTIRMA etiketli kalın, kırmızı, genişleyen bir dosya klasörü. Bantlı klasöre baktım; on beş santimlik bir araştırma olmalıydı. Benim yaptığımdan çok daha fazlası. İçinde ne olabilirdi ki? Ona avantaj sağlayabilecek şeyler, işte bu.

Çizimlerimi onun koltuğuna bıraktım ve dosyayı elime aldım. Bu şeyin bir ağırlığı vardı.

Sikeyim.

Yapmamalıyım.

Ama ya bir şeyi gözden kaçırdıysam?

İki şeyi kesin olarak biliyordum. Birincisi, bu çok iğrenç bir şey olurdu. İkincisi, eğer Annalise masamı tüm bu pisliklerle bulsaydı, arkasını döner ve çekip giderdi.

Ama Teksas'a taşınmamın hiçbir yolu yoktu.

Bunu kendim için yapmazdım. Lucas için yapardım.

Sonun aracı haklı çıkardığı boktan davranışlar için bir istisna vardı, değil mi?

Burada ne olabilir ki? Cidden, bu şey üç pound ağırlığında olmalıydı. Belki içinde bir tuğla vardı? Ya da bir kitap? *Marketing for Dummies*'in ciltli bir kitabı? En azından bunu kontrol edebilirdim, değil mi? Araştırmayı kaçırmadığımı bilmek içimi rahatlatabilirdi.

Kırmızı lastik bandı dosya klasöründen çektim.

Tanrım, ben lanet bir pisliğim.

Tekrar masanın üzerine koyup biraz daha baktım.

Ya bu Annalise değilse?

Nasıl davranacağına karar verirken kişiyi denklemden çıkarmaya çalıştığını kendisi söylemişti. Altmış yaşında, evli bir adam... Rakibi gibi davrandığından oldukça emindi.

Potansiyel olarak yararlı bilgiler içeren bu dosyayı bulmuş olsaydım ve karşımdaki rakip Annalise yerine altmış yaşında bir adam olsaydı ne yapardım?

Bu sorunun cevabını bulmanın biraz tartışma gerektirdiğini düşünmek istiyorum.

Ama... hepimiz daha iyi biliyoruz, değil mi?

Çoktan fotokopi makinesinin başında bu dosyanın fotokopisini çekiyor olurdum.

Bu, özetle, Annalise ile aramızdaki farkı özetliyordu. Kafasında *nasıl davranacağıma* dair bir senaryo kurduğunda, her zaman etik olanın doğru tarafında yer *alırdı*. Öte yandan ben, beni istediğim şeye yaklaştıracak olanın doğru tarafında yer alırdım.

Peki beni durduran neydi?

Annalise ve onun lanet olası etik saçmalıkları beni suçlu hissettirdi.

İnleyerek dosya klasörünü aldım, lastik bandı tekrar etrafına sardım ve bulduğum yere koydum. Çizimlerimi onun elinden aldım.

sandalyeye oturdum, kapıyı arkamdan kapattım ve sonra çömelerek sanat eserlerini kapalı ofis kapısının altından geçirdim. Sabah onları içeride olduğumu bilmeden bulacaktı.

Anahtarı değiştirmek için homurdanarak Marina'nın masasına geri döndüm. Hazır oradayken, randevum aslında öğleden sonra olduğu için ona yarın sabah çıkacağıma dair bir not bırakmayı düşündüm.

Bir kalem buldum ve üzerine yazacak bir şeyler aradım. Telefonunun yanında, her yaprağında üç küçük karbon kopya yırtılabilir mesaj fişi olan mesaj defterlerinden biri vardı. Ben de onu aldım ve en alttakine yazmaya başladım.

Ancak yukarıdaki mesajdan geriye kalan karbon dikkatimi çekti çünkü üzerinde Annalise'in adı yazıyordu.

TARİH: 6-1

SAAT: 11:05

İÇİN: *Annalise*

Arayan: *Andrew Marks*

TELEFON: 415-555-0028

Mesaj: *Aramanıza geri dönüyor. İstedığınız zaman arayabilirsiniz.*

"Bir sorun mu var?" Annalise kalçasını dinlenme odasındaki tezgâha yasladı.

"Hiçbir şey," dedim ikinci fincan kahvemi doldururken.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yani sadece genel olarak kötü bir ruh hali mi?"

"Yoğun bir hafta oldu."

"Biliyorum." Kapıya doğru baktı ve sesini alçalttı. "Bu yüzden dün gece sana iyi davranıp evimde yemek hazırlamayı düşündüm. Ama mesajıma cevap vermedin ve bu sabah seni koridorda gördüğümde beni ısıracakmış gibi görünüyordun."

Kupamı elime aldım. "Ofiste tedbirli olduğumuzdan emin olmak isteyen sendin. Seni hissetmek için durmalı mıydım?"

Gözlerini kıstı. "Her neyse. Bu akşam Lauren ve Trent'le saat altıda La Maison'da yemek yiyeceğinizi unutmayın."

Alay ettim. "Sabırsızlanıyorum."

Annalise haklı olarak alaycılığımı anladı. İcini çekti ve dinlenme odasından çıkmak için döndü.

Kapının yanında durdu ve geri döndü. "Bu arada çizimler için teşekkür ederim. Tam da ihtiyacım olan ve bulamadığım şeydi."

Kupamdan başımı kaldırdım ve göz göze geldik. *Siktir et.*

"Dün gece onları masanıza koymak için ofisinize girdim. Masanın Star kampanyası için yaptığınız çalışmalarla kaplı olduğunu gördüm, bu yüzden oradan ayrıldım ve kapınızın altından attım."

Başını yana eğdi ve yüzümü inceledi. "Hiçbir şeye bakmadın mı?"

Eski sevgilisinden gelen mesajı bulduktan sonra geri dönmeyi düşündüm. Ama yapamadım. *Ödlek.* Başımı salladım.

Gözleri bir an için odağını kaybetti ve bir bulmacanın parçalarını birleştirmeye çalışırken kafasında rastgele şeylerin döndüğü hissine kapıldım.

Yine bana odaklandı. "Kendine kızgın mısın? eşyalarımı karıştırmadın mı?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Senden başka biri olsaydı çekip gider miydin diye sordum kendime."

"Ve..."

"Yapmazdım."

Annalise'in gözleri yumuşadı. "Teşekkür e d e r i m . Bu yüzden mi bu kadar huysuzsun? Çünkü bana düşmanmışım gibi davranmadın."

"Değildi - ta ki Marina'nın çekmecesine anahtarı geri koymaya gittiğimde birinin seni geri aradığına dair bıraktığı mesajı görene kadar."

Yüzü düştü. "Düşündüğün gibi değil."

"Yani şimdi ne düşündüğümü biliyorsun?"

"Geçen gün akşam yemeğini teyit etmek için Lauren'ı aradığımda bana Andrew'un da bize katılmayı planladığını söyledi. Ben de gelmemesini rica etmek için onu aradım. Bu yüzden beni geri aradı."

Dinlenme odasının kapısına doğru yürüdüm. "Her neyse."

Annalise yüksek sesle nefes verdi. "Bir dahaki sefere seni rahatsız eden bir şey olursa bana gel."

Onun durduğu kapı aralığında durdum. "Ya da belki bir dahaki sefere biraz taşak büyütür ve rakiplerime üstünlük sağlarım."

"Bunun için üzgünüm. Bu ikisinin birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşündüm. Karım burnunu sokmaması gereken işlere burnunu sokmayı sever. Ama ben yenilmiş bir adamım, bu yüzden onunla mücadele etmiyorum." Trent Becker bardağını kaldırdı ve bana doğru uzattı. "Cevabım her zaman 'Evet canım' olur. *Ve iyi bir viski.*"

Kadehimi kaldırdım. "Bana uyar. Sorunun ne olduğu bile önemli değil."

Annalise ve ben aynı anda ofisten restorana gelmiştik. Lauren ve kocası da birkaç dakika sonra geldiler. Hostes masamızın henüz hazır olmadığını söylediği için Trent benden bara gidip içki almamı istemişti, bayanlar ise hemen konuşmaya dalmışlardı.

"Lauren ve Annalise'in kişisel bir geçmişi var."

Yudumladım ve bardağımın kenarından Trent'e baktım. "Andrew. Biliyorum."

Trent kaşlarını kaldırdı. "Demek sana söyledi." "Söyledi."

Başını salladı. "Mantıklı. Özellikle de bu buluşmayı sağlayan kişi o olduğu için."

Bu bir iş toplantısıydı. Fikirlerimi kendime saklamak zorundaydım ama kapı açıkken içeriye bakmaya dayanamadım. "Garip zamanlama. Annalise yıllardır pazarlama alanında çalışıyor. Yine de işiniz için sunum yapmasını hiç konuşmadığınızı söyledi."

Trent etrafına bakındı, sonra eğildi. "Lauren güneşin kardeşinin üzerine doğup battığını düşünüyor. Ama aramızda kalsın, bence o biraz kendini beğenmiş, bencil bir pislik."

Bu sefer kaşlarım havaya kalktı. Belki de bu yemek o kadar da kötü olmazdı.

Hepsi.

"Annalise'in anlattıklarına bakılırsa haklısın gibi görünüyor. Ama senin gibi,

Bunu kendime saklayacağım." Kadehimi kaldırdım. "Ve düşüncelerimi bu viskiyle yutacağım."

Trent kıkırdadı. "Annalise harika biri. Ona biraz iş verebildiğimiz için mutluyum. Umarım sevgili eski kayınbiraderimin tekrar içeri girmesine yardımcı olmaz. Bırakın da son birkaç yıldır görüştüğü İsveçli hostesle kalsın."

Kahretsin.

Rakamlar.

O adamın bir pislik olduğunu biliyordum.

Sekiz yıl geçti ve hâlâ hiçbir taahhüt bana onu oyaladığını söylemedi; sadece nedenini bilmiyordum. *Ne salak herif.*

Barmen iki kadeh şarap getirdi ve Trent ile hesabı kimin ödeyeceği konusunda tartıştık. Ben kazandıktan sonra, içkileri hostes istasyonunun yakınındaki bir bankta toplanmış olan bayanlara doğru yürüdük.

"Teşekkür ederim." Annalise bardağı ona uzatmam için ayağa kalktı. Endişeli bir gülümsemeyle eğildi. "Her şey yolunda mı?"

Benimki gerçektir. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Lauren ve Trent ile akşam yemeği şaşırtıcı derecede keyifli geçti. İşleri hakkında çok konuştuk; iniş çıkışları konusunda açıklılar ve ulaşmak istedikleri pazarı iyi kavramış görünüyorlardı. Ayrıca web ve televizyon reklamcılığına ayırdıkları yüklü bütçeyi de paylaştılar; bu da yönetim kurulunun hesabı almaktan sorumlu kampanyayı ödüllendirmesini haklı çıkardı.

"Peki kim ne yapıyor?" Lauren ikimize de özel olarak sormadı. "Biriniz internet, diğeriniz televizyon falan mı?"

Annalise'in bu konuda liderlik etmesine izin verdim. Bunu nasıl çevireceği onun kararıydı.

"Pek sayılmaz. Sanat, metin ve pazar araştırması gibi konularda uzmanlaşmış ekip üyelerimiz var. Size sunmak üzere iki farklı kampanyayı ortaklaşa oluşturmak için onları kullanacağız."

"Vay canına. Tamam." Lauren gülümsedi. "Eminim ne bulursan bul çok seveceğim. Her zaman benzer zevklere sahip olmuşuzdur."

Yine Annalise beni kandırabilirdi. Tek yapması gereken, her birimizin *ayrı ayrı* sunum yapacağını ve en beğendiklerini seçeceklerini söylemekti. Bunun Lauren'a hangisini seçeceği konusunda iyi bir ön satış sağlayacağına şüphe yoktu. Ama Annalise'in bunu bir takım çalışması gibi sunması oyun alanını gerçekten eşitledi.

Şöyle bir baktım, tatlı bir gülümseme ile parladı.

Çok güzeldi. Ve bu bulaşıcıydı, çünkü ben de gülümsedim ve ben kesinlikle gülümseyen biri değilim. Ben daha çok kızgın yüzlü bir insanım - çünkü insanların çoğu beni kızdırıyor. Aslında, Annalise'le tanıştığımdan beri dudaklarımın köşelerinin hayatımın ilk otuz yılında olduğundan daha fazla yukarı doğru eğildiğini tahmin ediyorum.

Gözlerimin bir kez daha bakmak için ona kaymasına izin verdim. O kadar ahlaklı ve iyiydi ki. Bu bende ahlaksızca şeyler yapma ve onu kötü yapma isteği uyandırdı.

Daha sonra.

Ağzımı silmek için peçetemi kullandım ve sonra *yanlışlıkla* yere düşürdüm. Peçeteyi alıyormuş gibi yapmak için eğildiğimde elimi masa örtüsünün altından Annalise'in elbisesinden yukarı kaydırđım ve başparmağım bacaklarının arasındaki sıcak merkezi okşadığında zıplamasını izledim. Tepkisi hemen kalçalarını kapamak oldu ve kolumu bir çekişle bacaklarının arasına kapattığında neredeyse dengemi kaybediyordum. Öksürdüm ve gülmemek için kendimi zor tutarak elimi çektim.

Şu anda onu parmaklayabilmemin ve aynı anda dallamanın kız kardeşiyle iş konuşmaya çalışmasını izlememin bir yolu var mı?

Gözlerinde bir uyarıyla bana baktı. "İyi misin, Bennett?"

Sandalyemde doğruldum ve peçetemi önümdeki masanın üzerine bıraktım. "Sadece elim kaydı."

Gece bitmeden önce elim birkaç kez daha gizlice *kaydı*.

-Potansiyel yeni müşterilerimizin arkasından restoran kapısına doğru yürürken son kez kışını sıkmak için. Arabaları benimkinden hemen önce yanaştı, biz de iyi geceler diledik ve uzaklaşmalarını izledik.

Eğer bakmış olsalardı, Lauren ve Trent muhtemelen Annalise'i kollarıma aldığımında dikiz aynasından bizi görebilirlerdi.

"Bu gece çok kötüydün." Avuçlarını göğsüme bastırdı.

Dudaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Kendime engel olamıyorum. Sana kötü şeyler yapmak istiyorum. Benimle eve gel. Dün gece yatağında olmanı özledim."

Gözleri yumuşadı. "Ben de seni özledim."

Sophie dışında kimseyi özlediğimi hatırlamıyordum. Ve bu tamamen farklıydı, çünkü o gerçekten gitmişti. Yine de Annalise'i sadece bir satırla beslememiştim. Onu gerçekten özlemiştim. Bir gece ayrı kaldıktan sonra. Ve bu düşünce beni ne kadar korkutuyorsa, bu gece yatağında olmayacağı düşüncesi beni biraz daha fazla korkutuyordu. Bu yüzden işleri çok ileri götürdüğüme dair çalan uyarı zillerini duymazdan geldim.

Vale Annalise'in arabasını durdurdu.

"Sizi takip edeceğim," dedim.

"Aslında, bu gece bende kalabilir miyiz? İki ay önce oturma odam için yeni bir sandalye sipariş ettim ve yarın sabah bir ara teslim edilecek."

"Evet. Tabii ki." Onu alnından öptüm. "Uykuya daldığım ve senin içinde uyandığım sürece nerede olduğumuzun bir önemi yok."

chapter 36

Annalise

"Lanet olsun." Madison başını salladı. "Umm... Ne?"

"Az önce garsonu duymadın mı? *Shiitake* mantarının özel olduğunu söyledi ve bana fırında ıstakozumun nasıl pişmesini istediğimi sordu. Umm...*pişmiş* mi?"

Kıkırdadım. "Özür dilerim. Sanırım birkaç saniyeliğine dalmışım."

Madison şarabını dudaklarına götürdü. "Muhtemelen her gece yeni erkek arkadaşınla yatmaktan yorgun düşmüşsündür.

İçimi çektim. "Sana varsayımsal bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii ki. Mesele sen değilmişsin gibi davranmak seni daha iyi hissettirecekse, hiç durma. Ateş et."

"Öyle." Duraksadım ve bunu nasıl ifade edeceğimi düşündüm. "Eğer bir kadın, uzun vadeli bir bağlılık istemediğini en başından beri açıkça ifade eden bir adamla birlikteyse, adamın gelip daha fazlasını isteme ihtimaline karşı, kadının bir sürü hisse senedi opsiyonu ve parası olan iyi bir işi bırakıp gitmesi delilik olur mu?"

Madison kaşlarını çatı ve şarap bardağını yere bıraktı. "Ah, tatlım. Onu sadece bir ribaunt olarak kullanman gerekiyordu."

Parmağımı şarap kadehimin dibindeki buğunun üzerinde gezdirdim. "Biliyorum. Ve bu mükemmel bir anlaşma olmalıydı. Demek istediğim, o narsist, bağlanma fobisi olan, şovenist, kibirli bir pislik."

Madison ellerini havaya kaldırdı. "Tabii ki ona aşık oldun!" Gülüştük.

"Cidden, birimiz birkaç hafta içinde Teksas'a yeniden atanacak. İkimizin de bir şansı olsun diye başka bir iş ararsam delirmiş olur muyum?"

"Burada ne kadar paradan bahsediyoruz?"

"Önümüzdeki üç yıl içinde geçerliliğini yitirecek hisse senedi opsiyonlarım var. Temel olarak, bana 9 \$'lık belirli bir fiyattan 20.000 hisse satın alma fırsatı veriyorlar. Yani bu, hisselerin vadesi dolduğunda ne kadar değerli olacağına bağlı."

"Şimdi ne kadar eder?"

Yüzümü buruşturdum.

"Hisse başına 21 dolar."

Madison'ın gözleri büyüdü. "Bu ne demek... neredeyse iki yüz elli bin kâr mı?"

Başımı salladım ve yutkundum.

Şarabının kalanını höpürdeterek içti. "Ondan bu kadar hoşlanıyorsun."

Biraz daha başımı salladım. "Beni yanlış anlama, başlangıçta düşündüğüm şeylerin hepsi o, ama altında çok daha fazlası var. Mesela çocuksu bir yanı var ama aynı zamanda vaftiz oğluna karşı çok kararlı ve sorumluluk sahibi. Ayrıca, ona kızgın olduğumda bile beni güldürüyor. Ve iyi bir kalbi var ama kimsenin bilmesini istemiyor. Malları olduğundan ve onları nasıl kullanacağını bildiğinden bahsetmiyorum bile."

"Bennett tüm bunlar hakkında ne hissediyor?"

Başımı salladım. "Bu konuda hiç konuşmadık."

"Bence bu, kariyerinizi ve o kadar parayı bir kenara atmayı düşünmeden önce yapmanız gereken bir konuşma."

"Mesele şu ki... Henüz o noktada olduğumuzu sanmıyorum. Ve benim, onun yola gelme şansı için bir şeylerden vazgeçmemi kabul edeceğini düşünemiyorum. Aslında, ne düşündüğümü bilseydi, çoğu zaman kilitli kaldığı o küçük kutuya geri döneceğinden eminim. Bir şey onu ilişkiler konusunda çekingen yapıyor. Ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Sence de bu başlı başına bir tehlike işareti değil mi? Onu ilişki karşıtı yapan şeyin ne olduğunu bile bilmiyorsun?"

"Tabii ki biliyorum! Ve tüm bunların düşünülmesi bile gülünç geliyor biliyorum. Ama... Ondan gerçekten hoşlanıyorum Mad."

"Bilirsiniz, bazen yeniden başlayan bir ilişkide olayları net bir şekilde görmek zordur. İnsanlar genellikle kaybettikleri şeyin güvenliğini ve rahatlığını ararlar ve bu da *ilişkiye* gerçek kişiden daha fazla bağlanmalarına neden olabilir."

"Bunu düşündüm. Düşündüm. Ama Andrew'un ya da sahip olduğumuz şeyin yerini almaya çalıştığımı sanmıyorum."

Madison ikna olmuş görünmüyordu. Bir erkek için harika bir işten ve paradan vazgeçmeyi düşündüğüm için bana deli olduğumu söylemesini bekliyordum - en azından ilk başta. Ama şimdi fikrime katılmaması ya da heyecanlanmaması benim de hevesimi kırdı.

Konuyu değiştirdim ve gecemin geri kalanının tadını çıkarmaya çalıştım. Gerçi kadının yirmi yılı aşkın süredir en iyi arkadaşım olmasının bir nedeni vardı: saçmalıklarımı görüyordu.

Restorandan çıkarken bana uzun uzun sarıldı.

"Eğer narsist bir pisliği seviyorsan, ben de onu severim. Eğer işini bırakıp aşka şans vermeye karar verirsen, kanepemde uyuyabilir ve parasız kaldığında haftada dört gece benimle iş yemeklerime gelebilirsin. Ne olursa olsun senin için buradayım. Duygularını bastırmak istememiştim. Sadece seni korumaya çalışıyordum dostum. Kararlarına güveniyorum. Daha fazla para kazanabilir ve yeni bir iş bulabilirsin."

Geri çekildi ve yanaklarımı avuçlarının içine aldı. "Zamanın var. Bir yolunu bulacaksın."

Gözlerimin dolduğunu hissettim ve onu bir kez daha kucaklamak için kendime çektim. "Teşekkür ederim."

Gelmeden önce Bennett'e mesaj atmamaya karar vermiştim. Ama şimdi binasının önünde durmuş, karanlık penceresine bakarken, bunun kötü bir fikir olup olmadığını merak ediyordum. Daha önce hiç yapmadığım bir şey gibi geldi. Aslında Andrew'la birlikte olduğumuz sekiz yıl boyunca bir kez bile habersiz gelmeyi düşünmemiştim. Bu tür bir ilişkimiz yoktu - bu geceye kadar bana hiç garip gelmemişti.

Ama işte buradaydım; yani siktir et. Her şeyi aşırı analiz etmeye ve son ilişkimle karşılaştırmaya başlamadan önce kendimi rahat hissettiğim şeyi yeniden düşünmenin bir anlamı yoktu. Derin bir nefes aldım ve onun binasının kapısını açtım. Fox yazan zile basarak, tırnaklarımı alttaki gömme posta kutusunun metaline vurarak bekledim.

Sesi dahili telefondan geldiğinde sıçradım. "Evet?"

O kadar huysuzdu ki gülümsemeden edemedim. "Bay Fox için teslimat."

Sözlerindeki gülümsemeyi duydum. "Teslimat, ha? Benim için neyin var?"

"Canınız ne isterse."

Zil çaldı ve ben daha son kelimeyi bitirmeden kapı açıldı. Kıkırdadım, başım dönüyordu.

Ama asansör yükseldikçe *başka* duygular beni ele geçirmeye başladı. Vücudum karıncalanmaya başladı ve kalp atışlarım hızlandı. *İlk seks çağrım*. İnsanların bunu bu kadar büyütmesine şaşmamalı.

Asansörden çıktığımda Bennett koridorda bekliyordu, gömleksizdi ve dairesinin kapı çerçevesine yaslanmıştı. Kendinden emin ve rahat bir görüntüsü vardı ve ona doğru yürümemi izlerken gözleri parlıyordu.

Asi saçlarımdan bir parçayı başparmağı ile işaret parmağının arasına aldı ve onunla oynadı. "Canım *ne* isterse mi? Bu küçük bir kız için oldukça büyük bir ifade." Sesi o kadar kalın ve hırçındı ki bayıldım.

Huzursuzca yer değiştirdim, etrafımızdaki havada elektrik çıtırtıları hissediyordum. Kendimi toparlamaya çalışarak omurgamı dikleştirdim ve onun heybetli gövdesine baktım.

"Buradayım, değil mi?"

Bennett'in ağzı yavaş, hınzır bir sırıtışla kıvrıldı. "Kesinlikle öylesin."

Beni yerden kaldırdığında irkildim. Yine de beynim yetişmeden önce bacaklarım ne yapacağını biliyor gibiydi. Beline dolandılar ve beni dairesinin içine taşıırken arkasından kilitlendiler. Dudakları dudaklarımın üzerinde mühürlenirken bir eliyle saçlarımı avuçladı ve başımı istediği yöne eğmek için kullandı.

Öpücüğün içinde tamamen kaybolmuştum, sırtım arkamdaki yumuşak yatağa çarpana kadar hareket ettiğimizin farkında bile değildim. Her nasılsa teması hiç kesmeden kıyafetlerimizin çoğunu çıkarmayı başardık. Bennett tangamı bacaklarımdan aşağı sürükledi ve nefeslerim vahşi ve pürüzlüydü.

Saçlarımı yüzümden çekti. "Son bir şans... *Nasıl* bir ruh halindeysem? Emin misin?"

Başımı salladım ama şimdi biraz gergindim.

Sehpasına uzanıp çekmecedan bir şey alırken hınzır sırıtışı geri döndü. Bir şişe kayganlaştırıcıyı havaya kaldırdı. "Dolu. Yepyeni. Fırsat çıkarsa diye bu gece eve gelirken aldım. Aynı fikirde olmalıyız, tatlım."

Başını eğerek meme uçlarımdan birini dişlerinin arasına aldı. Sırtım yataktan kalkana kadar çekti ve sonra dudaklarını meme ucumun üzerine kapattı.

şışmış tepe ve nazikçe emdi. Başını tekrar benimkiyle aynı hizaya getirmek için kaldırdığında, vahşi bir hayvan gibi nefes nefese kalmışım.

Üstümden yanıma geçti, vücudunun sıcaklığını alıp serin bir nefesin vücuduma çarpmasına izin verdi. Tüylerimin diken diken olduğunu bile fark etmediğim yerlerim diken diken oldu. Kayganlaştırıcı şişesinin kapağının açılma sesi beni zıplattı.

"Anal bakire olduğunu varsayıyorum. Haksız mıyım?"

Gözlerim büyüdü. Başımı salladım çünkü kelimelerle ifade etmek tamamen imkânsızdı.

Beni bir kez daha nazikçe öptü, sonra bir kolunu belime doladı ve beni bir bez bebekmişim gibi ters çevirdi. "Dört ayak üstüne kalk, güzelim." Kolunu kaldırdı ve bana rehberlik etti.

Kesik kesik aldığım nefeslerin sesi etrafımızdaki havayı dolduruyordu. Bennett dizlerinin üzerinde, destekli kırımın arkasına yerleşti. Sinirden ve beklentiden patlayacakmış gibi hissediyordum. Eğildi ve kırımın üstünden omurgama, boynuma doğru bir dizi öpücük bıraktı ve sonra kulağıma doğru ilerledi. Vücudu benimkinin etrafını sardı ve aletin arkamı dürttüğünü hissettim.

"Yavaş gideceğiz. Sana zarar vermeyeceğim. Güven bana."

Farkında olmadan gerilmişim ve sesindeki sıcaklık ve endişe bedenimin biraz rahatlamasına yardımcı oldu.

Bennett arkamda dizlerinin üzerine çöktü ve kırımın üst kısmına küçük ılık sıvı taneciklerinin düşmeye başladığını hissettim. Her damla beklentimi daha da yoğunlaştırıyordu. Titizlikle yavaşça ilerleyerek kık yanaklarımın arasındaki doğal yolu izlediler. Hayatımda yaşadığım en coşkulu duyguydu bu. Ayak parmaklarım karıncalanmaya başladı.

"Tanrım," diye inledi. "Bu çok ateşli."

Kayganlaştırıcı dudaklarıma ulaştığında, Bennett onu içime sürdü, klitorisime masaj yaptı ve açıklığımda alay etti. Vücudumun üzerinde eğildi ve diğer elini kullanarak parmakları tam içime girdiği anda bir öpücük için başımı çevirdi. "Aynı anda her yerinin içinde olmak istiyorum" diye mırıldandığında vücuduma sıcaklık yayıldı.

Kalçalarını oynattı ve parmaklarını sikiyle değiştirdi. Kayganlaştırıcı ve benim uyarılmışlığım onu kolaylıkla içine aldı. Kalçalarını birkaç kez salladı, arkamda dizlerinin üzerine kalkmadan önce derinlere battı.

Parmaklarından birinin ucunun anüsümün üzerinde dolaştığını hissettiğimde, vücudum hemen tepki olarak sıkıştı.

"Sakin ol. Seni zorlamayacağım. Bu gece sadece bunu deneyeceğim. Söz veriyorum. Güven bana."

Gözlerimi kapattım ve birkaç derin nefesle içimdeki gerilim sarmalını açmaya çalıştım. Bennett bana biraz boşluk verdi ve tekrar denemeden önce birkaç kez yavaşça içime girip çıktı. İkinci seferde hala yabancı hissediyordum ama kabul ettim ve olmasına izin verdim. Masaj yaptı ve parmağının ucunu kalçalarıyla uyumlu bir şekilde yavaşça içeri itti. Sonunda rahatlardım ve onunla birlikte hareket etmeye başladım, hatta geri ittim ve itişlerini karşıladım. Ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırıyordum.

Dolu olma ve bu adama çok özel bir şey verme duygusu içinde kayboldum. Kollarım ve bacaklarım titremeye başladı, bedenim içimden geçmeye başlayan tsunaminin beklentisiyle titriyordu.

"Bennett..."

Daha sert ve daha hızlı pompaladı, aynı zamanda parmağını geri çekti ve sonra tamamen içeri kaydırıldı. Yeterince gevşediğimde ikinci bir parmak daha ekledi. Bu beni harekete geçirmek için yeterliydi. Sert ve yüksek sesle boşaldım - içimden tanımadığım sesler geliyordu. Yere yığılacağımı düşündüğümde, Bennett beni sabit tutmak için bir kolunu belime doladı ve içime daha sert pompaladı. Doymak bilmez bir hırıltıyla eğildi, başını saçlarıma gömdü ve içime boşaldı.

Yatağa yığıldığımızda ikimiz de terden sıırılsıklam olmuştuk. Bennett, ağırlığının farkında olarak hızla sırtımdan yuvarlandı ve ikimiz de ağırlaşan nefeslerimizi yakalamak için mücadele ettik.

Saçlarım yüzümün yan tarafına yapışmıştı. Onu iterek sırt üstü döndüm. "Vay canına."

Bennett bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve bana baktı. Nazik bir öpücük için eğildi, sonra başparmağıyla alt dudağımı ovdu. "Şükürler olsun ki eski sevgilin aptalın tekiydi ve senin nelerden hoşlandığın hakkında hiçbir fikri yoktu."

Aptalca bir gülümseme takındım. "Ben de bildiğimi sanmıyorum."

Beni tekrar öptü. "Bunu anlamana yardımcı olmak benim için büyük bir zevk."

"Az önce ilk seks aramamı yaptım." Kaşlarını oynattım.

Bennett güldü. "Şu anda oldukça uygun bir isim, sence de öyle değil mi?"

chapter 37

Bennett

İçerik.

Son yarım saattir burada uzanmış, bu duyguyu en son ne zaman hissettiğimi bulmaya çalışıyordum. Birkaç ay önce biri bana sorsaydı, bunu her seks yaptığımda hissettiğimi söylerdim - orgazm sonrası vücudunuzu ele geçiren o rahatlama. Ama yanılmış olurdum.

Bu *doymuşluktu*. Şimdiye kadar *doymuş* hissetmekle *memnun* olmak arasında bir fark olduğunu fark etmemiştim. Ama varmış, hem de çok büyük bir fark. *Doymuşluk*, açlıktan ölmek üzereyken iyi bir yemekten sonra hissettiğiniz tatmin duygusudur. Ya da çok azgın olduğunuzda ve hayatınızı tüketen bir boşalma yaşadığınızda. Elbette, şu anda tükenmiş durumdaydım; beni yanlış anlamayın. Ayrıca tatmin olmuş hissediyordum. Ama *doymuş* değildim. *Doymak*, her zaman geri gelen bir açlığı tatmin eder. *Doymak*, daha fazlasına ihtiyacınız yokmuş gibi hissettirir. *Hiçbir zaman*.

Ve bu berbat bir şey.

Yine de o anda, böyle hissetmemin ne kadar berbat bir şey olduğu umurumda değildi. Aslında son yarım saattir işemem gerekiyordu. Ama yapmadım, çünkü ayaklarım yere değdiğinde bu hissin tekrar kaybolmasından korkuyordum.

Ben saçlarını okşarken Annalise'in başı göğsüme yaslandı. Parmakları karnımın etrafında küçük bir daire çizdi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Sesi alçaktı.

"Evet. Tekrar gidebilirim. Sadece elini bir dakikalığına biraz daha güneye indir."

Kıkırdadı ve karnımla oynadı. "Soracağım şey bu değildi." Durakladı ve sesi ciddileşti. "Ama gerçekten tekrar yapabilir misin? Buraya geldiğimden beri iki kez yaptık zaten."

Elini tuttum ve sikime doğru ittim. Son seferden sonra hâlâ yarı ereksiyon halindeydim.

"Ummm... Sanırım bir sorunuz olabilir. Arada bir sönmesi gerekiyor, biliyorsunuz."

"Şimdi sikimden bahsettiğimize göre, bunu biliyor ve daha da uyanık, bu yüzden gerçek bir sorunuz varsa, hemen sorsanız iyi olur. Ağzın bir dakika içinde konuşamayacak kadar dolacak."

Annalise başını göğsüme dayadığı yumruğunun üzerine koydu. "Son kullanma tarihimiz olmasaydı ne olurdu sence?"

Donup kaldım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ya sadece birlikte çalışsaydık ve birimiz yakında taşınmasaydı? Sence bunu bir yıl sonra da yapıyor olur muyuz?"

Onun duygularını incitmek istemedim ama dürüst olmam gerekiyordu. Kelimeler normalde beynimden gelirdi ama bu seferki sanki kalbimden kopup gelmiş gibiydi.

"Hayır."

Gözlerini kapadı ve başını salladı. "Tamam."

Sikeyim.

Başını çevirdi ve tekrar göğsüme yasladı. Birkaç dakika sonra tenimde bir ıslaklık hissettim.

Siktir. Siktir.

Ağlıyordu. Gözlerimi kapattım ve birkaç derin nefes aldım. Sonra sırtüstü yatana ve onunla yüz yüze konuşabilene kadar bizi yuvarladım. Başparmağımla bir damla gözyaşını sildim. Bana bakmak yerine omzumun üzerinden baktı.

"Hey. Bana bak."

Gözlerinin benimkilerle buluştuğunda acıyla dolu olmasından nefret ediyordum. Benim sebep olduğum acı.

"Cevabın benimle ilgisi var, seninle ilgisi yok. Sen..."

Nadiren söyleyecek söz bulamazdım. Ama onun hakkında ne düşündüğümü tam olarak anlatacak kelimelerim yoktu. Yine de mesajımın ulaşmasının önemli olduğunu biliyordum. Bektan, uzun süreli bir ilişkiden yeni çıkmıştı ve ne olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

"Sen *her şeysin*, Annalise. Hayatımda iki tür kadınla tanıştım: Dışarıdaki her kadın. Ve sen."

"O zaman anlamıyorum..."

"Bana her şeyin farklı olup olmadığını, bundan bir yıl sonra bunu yapıyor olup olmayacağımızı sordunuz. Dürüst olacağım. Olmazdık. Ama bunun sebebinin seni o kadar uzun süre yatağında tutabilseydim çok şanslı bir orospu çocuğu olmayacağım olduğunu düşünmeni istemiyorum. Çünkü olurum. Ama bazı insanlar uzun süreli ilişkilere uygun değildir."

"Neden olmasın?"

Gerçek şu ki, *bunu hak etmiyorlardı*. Ama bunu Annalise'e söyleyemezdim. Birlikte geçirdiğimiz zamanın her dakikasını yanıldığımı kanıtlamak için harcardı.

Gözlerimi kaçırdım, çünkü gözlerinin içine bakıp yalan söyleyemezdim. "Çünkü bekâr olmayı seviyorum. Özgürlüğümü ve kimseye hesap vermek zorunda olmamayı ya da herhangi bir sorumluluğum olmamasını seviyorum. Sevgililer Günü'nde mumlar ve çiçekler istiyorsun ve istediğini almayı hak ediyorsun."

Yutkundu ve başını salladı. Doğanın çağrısına cevap verme zamanının geldiğine karar verdim. "Ben tuvalete gidip içecek bir şeyler alacağım. Sen bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim," diye fısıldadı üzüntüyle.

Ne yazık ki yanılmamıştım. Ayaklarım yere değdiğinde, içimdeki memnuniyet hissi çoktan kaybolmuştu.

Ondan sonra günlerce benden kaçtı.

Ben de ona izin verdim. Kavga etmiyorduk ya da birbirimize kızmıyorduk. Koridorda yan yana geldiğimizde sahte gülümsemeler takınıyorduk ve o da ajandasını takip ettiğimde olmadığını bildiğim bir randevuya yetişmesi gerektiğine dair bir bahane uyduruyordu. Yine de ona bunu söylemedim. Bir anlamı yoktu.

İlişkimiz doğal seyrinde ilerliyormuş gibi hissetmeye başlamıştım ve hayatımın en iyi seks gecesi kuğu şarkımız olmuştu. Muhtemelen en iyisi buydu -aramıza biraz mesafe koymak işleri kolaylaştıracaktı. Star'a sunumlarımız gelecek haftaydı ve Evcil Hayvan Malzemeleri ondan sonraki haftanın başında planlanmıştı. İşleri devam ettirmenin ne anlamı vardı ki?

Yine de kendimi durduramadım.

Kapısı kapalıydı ama hâlâ içeride olduğunu biliyordum. Perşembe akşamı saat neredeyse dokuzda ofiste sadece ikimiz kalmıştık. Ben de açlıktan ölüyordum.

Buzdolabını karıştırdıktan sonra ofisinin kapısını çaldım. "İçeri gel." Elimdeki teneke kaplı sandviçi havaya kaldırdım. "Aç mısınız? Seninle paylaşırım."

İç çekti. "Açlıktan ölüyorum aslında."

Masasına gittim ve ona yarım PB&J uzattım.

Annalise dudaklarını yaladı ve ağzına götürdü, ama ağzına götürürken yarı yolda durdu. "Bekle... bu senin, değil mi?"

Sırıttım. "Sadece ye. Sabah erkenden gelip yerine yenisini koyarım."

Özlemle sandviçe ve tekrar bana baktı. "Bu Marina'nın, değil mi?"

Yarısını devasa bir lokmada ısırdım ve ağzım doluyken konuştum. "Mmmmm. Bu çok iyi."

Dudaklarının kenarları seğirdi ama yine de yarısını ısırdı. "Beni bozuyorsun."

"Seni ayartmamdan hoşlandığını sanıyordum." Başımı öne eğdim. "Ama son birkaç gündür bunun için çok meşgul görünüyorsun."

Annalise'in gülümsemesi düştü. "Ah. Özür dilerim. Çok meşguldüm."

Masasına göz attım. Dizüstü bilgisayar kapalıydı ve bir yığın dosya düzgünce üst üste yığılmıştı.

"Görünüşe göre daha yeni bitiriyorsun." Bakışlarını yakaladım. "Yani bu gece boş musun?"

Birkaç kalp atışı boyunca bana baktı ve sonra bir elini kaldırarak ağzını kapattı, diğer eliyle de esneme numarası yapmak için ağzını açtı. "Gerçekten çok yorgunum. Belki başka bir gece."

Cildi kızarmaya başlamadan önce bile yalan söylediğini biliyordum ama yine de paçayı sıyrmasına izin verdim.

Başımı salladım. "Evet, tabii. Tabii. Ben de yorgunum."

Yalan söylemiyordum. Yorulmuştum.

Yine de eve gitmedim.

Bunun yerine, ofise en yakın boktan bara gittim ve bir duble viski sipariş ettim. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha. Ta ki barmen, cep telefonumu verirsem bana son bir içki daha vereceğini söyleyene kadar.

Barın üzerine fırlattım ve kelimelerimi geveledim. "Bu pahalı bir içki. Ama devam et... sende kalsın. Ver şu lanet şeyi bana."

Barmen bir eliyle telefonumu aldı, diğer eliyle de bana bir içki doldurdu. Kaşlarını kaldırdı. "Kızın adı ne?"

"Annalise." Manyakça güldüm. "Ya da Sophia. Seç birini." Bardağımı ona doğru eğdim ve yarısı bardağın üzerine döküldü. "Ve kovboy şapkasının içinde harika görünüyor."

"Hangisinden bahsediyoruz? Annalise mi Sophia mı?"

"Annalise. Çok güzel, dostum. Çok güzel." İçkimden büyük bir yudum aldım.

"Eminim öyledir. Sana bir Uber çağırıyorum. İçkiden sonra nereye gidiyorsun?"

"Benim bir pislik olduğumu düşünüyor."

Stoacı barmen iç çekti. "Bu konuda haklı olabileceğinden oldukça eminim.

Hangi adrese gidiyorsun, dostum?"

"Onu hak etmiyorum."

"Eminim bilmiyorsundur. Peki ya şu adres?"

Bardağımdakileri geri devirmiştım. "Evli misin?" Sol elini kaldırdı. "On altı yıldır."

"Onu sevdiğini nasıl anladın?"

"Şu lanet olası Uber'i aramam için bana bir adres verirseniz, size nasıl bildiğimi anlatırım."

Adresi söyledim. Telefonuma yazdı ve sonra bardan bana doğru kaydırды. "*Bir şeyi seviyorsan onu serbest bırak, sana geri dönecektir, derler ya?*"

"Evet."

Başını iki yana salladı. "Bu saçmalık. Eğer birini seviyorsan ve onu serbest bırakırsan, uçukla geri dönebilir. O yüzden kendine gel ve cinsel yolla bulaşan bir hastalık kapmadan önce o boku kilitle." Durakladı. "Uber'in dört dakika içinde burada olacak, bu yüzden sarhoş kıçını kaldırıma doğru yürümeye başlamalısın."

"Buradayız."

Şoförün sesi beni sarsarak uyandırdı. Arka koltuğa yığılmıştım, kısa eve dönüş yolculuğunda uyuyakalmış olmalıydım.

Başımı salladım. "Evet. Sağ ol dostum."

Birkaç kez denedim ama kapının kolunu bulup açmayı başardım. Hatta yüzüstü düşmeden tökezleyerek dışarı çıktım. Uber şoförü ne kadar iyi yaptığımdan etkilenmemiş olmalı, çünkü kapıya ulaşmamı izlemek için etrafta dolaşmadı. Ben daha kaldırıma doğru üç adım atacak kadar sallanmayı bile bitiremeden, o oradan defolup gitmek için ayağını yere bastırdı. Ama yine de el sallayarak veda ettim.

Bir şekilde ön kapıya ulaştım. Neyse ki, iki yüz yirmi kilo düşmenin eşiğinde öne doğru eğildiğinde, aynı zamanda büyük bir ivme de kazandırıyor. Anahtarı kilide sokmak için beş dakika uğraştım ama lanet şey çalışmadı. Birinin evime gelip lanet kilidi değiştirdiğini düşünmeye başlamıştım.

Bir adım geri çekildim ve kilidi iyice görebilmek için gözlerimi kısarak kapıya baktım. Ama sonra kapı açıldı.

Ne oluyor lan?

Tökezleyerek geri döndüm, birkaç kez göz kırptım.

"Ne halt ediyorsun sen?" Fanny bornozunu sıkıca çekti.

Yanlış eve mi gitmişim?

Sikeyim.

Belki de yapmadım.

"Onu incitmek istememiştim." İleri geri sallandım. "Nasıl hissettiğini bilmiyordum."

"Saat gece yarısını geçti. Lanet olası polisi aramalıyım."

Yere baktım ve boğazımdaki yumruyu yuttum. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Bu sözleri sekiz yıl önce birçok kez söylemişim. O zamanlar ikimiz için de hiçbir şey yapmamışlardı. Ama ne bekliyordum ki? Affedilmeyi mi? Affetmek geçmişini değiştirmez.

"Sana sorun olmadığını söylememi mi istiyorsun? Sorun yok. Lucas bana Disney'e getirdiğin kızıdan bahsetti. Vicdan azabı çekmeden hayatına devam edebilmen için özrünü kabul etmemi mi istiyorsun? Mesele bu mu? Kızım hayatına devam edemez, değil mi?"

Hayır, yok. Başımı salladım. "Özür dilerim."

"Özür ne işe yarar biliyor musun?"

Başımı kaldırdım ve onun kızgın gözleriyle
karşılaştım. "Ne dedin?" "Hiçbir şey."
Ben daha tek kelime edemedi kapı yüzüme kapandı.

chapter 38

1 Aralıkst

Sevgili ben,

Hamileyiz.

Planladığımız şey tam olarak bu değildi, ha?

Uzun hikâye ama iki ay önce annemle Minnetonka'ya gittiğimizde oldu. Annem uyuduktan sonra gizlice kaçtığımızda barda tanıştığımız yakışıklı adamı hatırlıyor musun?

Evet. Bu o.

Çok iyi birine benziyordu.

Ta ki iki hafta önce hamile olduğumuzu söylemek için evine gidene kadar.

...karısı kapıyı açtı.

Karısı! Pislik herif kız arkadaşı bile olmadığını söylemişti!

Henüz anneme söylemedik. Mutlu olmayacak.

Dünyada bunu bilen tek kişi Bennett. Ona söyledikten sonraki gün, iyi olduğumuzdan emin olmak için hafta sonu eve geldi. Öyleymişiz gibi davrandık. Ama değiliz, gerçekten.

İçten içe Bennett'in bebeğini taşıyor olmayı dilerdim. Bize karşı çok iyi olurdu ve çok iyi bir baba olurdu. Onu gerçekten seviyorum - en iyi arkadaşların birbirlerini sevmesi gerektiğinden farklı olarak.

Bu şiir Lucas ya da Lilly'ye ithaf edilmiştir.

*Gök gürültüsü yukarıda kopuyor
Gökyüzünde kara bulutlar
toplanıyor Güneş bir gün
parlayacak*

Bu mektup on dakika içinde kendini imha edecek.

*Anonim
olarak,
Sophie*

chapter 39

Bennett

Sanki bir bando kafatasımın içine yerleşmiş gibiydi.

Başımı yastıktan kaldırmaya çalıştığım her an, sıkıcı vuruşlar tam bir perküsyon seansına dönüşüyordu.

Dün gece ne içtim ben? Ve saat kaç?

Telefonumu bulmak için komodinin etrafına bakındım ama orada değildi. Yuvarlanarak bir gözümü açtım ve panjurdan içeri giren bir ışık akımıyla karşılaştım.

Tanrım. Gözlerimi korudum. Bu çok acıtıyor.

Kendimi zorla yataktan kaldırdım, banyoya gittim ve ecza dolabından üç Tylenol aldım, onları kuru kuru yuttum. Geri dönerken, cep telefonumu yatak odasında yerde, dün giydiğim kıyafetlerin yanında buldum.

8:45. *Kahretsin.* Kışımı kaldırıp ofise gitmem gerekiyordu. Yine de yatağa geri döndüm. Bunu yapabilmem için önce Tylenol'ün etkisini göstermesi gerekiyordu. Jonas'a geç kalacağımı bildiren bir e-posta göndermek niyetiyle telefonumu karıştırdım ama onun yerine bir sürü cevapsız arama buldum.

Bu sabah Fanny'den iki, dün gece de Annalise'den üç tane.

Fanny ne halt istiyor? Araması hiç iyi bir şey değildi.

Tam görmezden gel tuşuna basmak üzereydim ki dün gecenin parçaları yavaş yavaş geri gelmeye başladı.

Çok fazla viski.

Uber.

Lucas'ın evine gidip Fanny'ye yalvarmak. Fanny'nin evinin önündeki kaldırımdan Annalise'i aramak.

Gözlerimi kapattım. Aman

Tanrım. Onu özür dilemek için uyandırmıştım.

Ve ona güzel olduğunu düşündüğümü söylemek için. Ve akıllı.

Ve komik.

Ve...

Seksi küçük kıcını ofisime sokup geri ittiği ilk andan beri onu kovboy şapkası ve topuklu ayakkabılarla becermek istiyordum.

Sikeyim.

Sonraki birkaç dakikayı işe yaramayan rahatlatıcı nefesler alarak geçirdim ve sonra Annalise'in cevapsız çağrısını *Geri Ara*'ya bastım. Fanny ile ilgilenmeden önce özür dilemem gerekiyordu.

İlk zil sesinde telefonu açtı. "Bu güzel sabahta kendini nasıl hissediyorsun?"

İnledim. "Sanki bir silindir tarafından ezildim ve o piç geri çekilip işi bitirmeyi reddetti."

Güldü. "İyi olmana sevindim. Endişelenmeye başlamıştım. Sabah koşusu için pek havanda olmayacağını düşünmüştüm ama saat dokuz senin için gün ortası gibi."

"Evet." Boştaki elimi yüzüme sürdüm. "Dinle. Dün gece için özür dilerim."

"Sorun değil. Önemli bir şey değil. Geçen hafta seni seks için aradım. Bir ya da iki sarhoş aramasına hakkın var."

Yarı gülümsedim. "Teşekkür ederim. Bana bir iyilik yapıp Jonas'a geç geleceğimi söyler misin? Bu sabah Star sunumunu bitirmek için evden çalışacağımı falan söyle."

"Elbette. Tabii

ki."

"Teşekkürler."

Telefonu kapattıktan sonra Fanny'den gelen sesli mesajı dinledim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Annalise'in görüldüğü kadar anlayışlı değildi. Ama kıcımı tekmelemeyi bir an önce bitirmem gerekiyordu. Belki cevap vermez umuduyla bir sonraki aramada onun adını tuşladım.

Öyle bir şansımız yok.

Fanny beş dakika boyunca nefes almadan bana bağırıp çağırdı.

"Birinden özür dilemek istiyorsan, Lucas'tan özür dile."

Gözlerimi kapattım. "Onu uyandırdım mı?"

"Kesinlikle yaptın. Ve görünüşe göre küçük sinsi dinliyordu. Özür dileyerek neyi yanlış yaptığını bilmek istiyordu."

Hay sikeyim. "Ona ne söyledin?"

"Ona yatağına dönmesini ve bu konuyu bugün okuldan sonra konuşacağımızı söyledim." "Yapamazsın, Fanny. Bunu sen söyleyemezsin. Bunu senden duyması gerek."

Ben."

"O zaman sanırım çok yakında onunla bir konuşma yapacaksın."

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "O daha çok genç. Bu onu çok incitecek."

"Bunu sekiz yıl önce düşünmeliydin, değil mi? Belki biraz daha dikkat ederdin."

"Fanny..."

"Gelecek hafta sonu onu gördüğünüzde onunla konuşacağınızı söylerim."

"Ama-"

Tekrar araya girdi. "Ve sen yapmazsan, ben yaparım."

Tıklayın.

chapter 40

Bennett

"İyi şanslar."

Annalise'in elleri doluydu, ben de konferans odasının kapısını açtım.

"Teşekkürler." Sunum malzemelerini uzun masanın üzerine bıraktı.

"Bunu gerçekten kastetmediğinden emin olsam da."

Günler sonra ilk kez içten bir gülümsemeyle gülümsedim. Her ne kadar öyle olmasını istemesem de bunu gerçekten kastetmiştim. Onun başarılı olduğunu görmek istemeseydim her şey çok daha kolay olurdu.

Star'a yaptığım son sunumu yeni bitirmiştim ve ben eşyalarımı toplarken ve Annalise sırası geldiğinde hazırlanırken ekipleri mola vermişti.

"Nasıl gitti?" diye sordu.

Parkın dışına vurmuştum ama onu kızdırmak istemedim. Her zamanki iğrenç halimle böbürlenmek yerine omuz silktim. "Tamam, sanırım."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Sadece iyi mi?"

Saate baktım. "Yirmi dakika daha gelmeyecekler. Benim üzerimde bir deneme yapmak ister misin?"

"Yani sana konseptlerimi mi göstereyim?"

"Elbette." Omuz silktim. "Benim sıram geçti. İstesem bile senin fikirlerinden hiçbirini çalamam."

Annalise alt dudağını çiğnedi. "Elbette. Neden olmasın? Genelde bu kadar gergin değilimdir ama nedense bu seferki beni biraz korkutuyor."

Tahtalarını hazırladı ve sunumunda bana yol gösterdi. Gözle görülür bir gerginlikle başlamasına rağmen nasıl olup da müthiş bir sunum yaptığını hayretle izledim. İçgüdülerim bana

Onun konseptleri benimkiler kadar iyi gitmeyecekti, ama egosunu parçalamak değil, yükseltmek istiyordum, bu yüzden ona iltifat ettim.

"İyi iş çıkardınız. Renkleriniz ana şirketlerinden bir aşinalık getirmiş, ancak Star için tamamen yeni bir kimlik yaratmışsınız."

Biraz daha uzun durdu. Ben de devam ettim.

"Ve sloganı beğendim. Kelimeler üzerindeki oyun da zekice."

"Teşekkür ederim." Annalise şüphelenmeye başlamıştı, ben de iltifatımı azaltarak her zamanki tarzıma döndüm.

"Kıçın da o eteğin içinde olağanüstü görünüyor."

Gözlerini devirdi ama saklamaya çalıştığı küçük sırtıtsını yakaladım. Burada işimi yapmıştım. Sarsılan güveni sağlamlaştırmıştı.

Jonas konferans odasına girdi. "Hazır mısın, Annalise?" Önce bana, sonra da gülümseyerek Jonas'a baktı. "Elbette hazırım."

Konferans odasından çıkarken, düşmanıma bazı veda düşüncelerini fısıldamak için eğildim. "Küçük bir bahse ne dersin? Ben kazanırsam, daha sonra masamın üzerine eğilirsin. Sen kazanırsan, benimkinin altında diz çökeceksin."

"Tanrım, benim için ne büyük bir ödül."

Gülümsedim. "İyi şanslar, Teksas."

Günün ilerleyen saatlerinde Jonas açık olan ofisimin kapısını çaldı. "Bir dakikan var mı?"

Kalemimi masanın üzerine fırlattım, dikkatimin dağılmasına sevindim. Bütün öğleden sonra konsantrasyonum berbattı. "İçeri gel."

Kapıyı arkasından kapattı; Jonas'ın sık sık yaptığı bir şey değildi bu. Masamın diğer tarafındaki sandalyeye oturarak derin bir iç çekti.

"Birbirimizi ne kadar zamandır tanıyoruz? On yıldır mı?" Omuz silktim. "O civarda."

"Bunca zamandır seni hiç son bir iki haftadır olduğun kadar stresli görmemiştim."

Bu konuda haklıydı. Lanet boynum sabah uyandığımda bile gerginlikten ağrıyordu.

"Tehlikede olan çok şey var." *Bu yarışmanın olması gerekenden çok daha fazlası.*

Jonas başını salladı. "İşte bu yüzden bugün bunu sana sır olarak söylüyorum. Bunca yıldır benim için bu kadar çok çalıştıktan sonra seni bir an önce bu ıstıraptan kurtarmak boynumun borcu."

Nereye varmaya çalışıyordu? "Tamam..."

Gönülsüzce gülümsedi. "Biraz önce ayrılmadan önce Star'daki ekiple konuştum. Sizin kampanyanızla devam edecekler. Tüm ekibin oybirliğiyle aldığı bir karardı bu."

Beşlik çakıp kutlama yapmak istemeliydim ama bunun yerine zaferin içi boşmuş gibi hissettim. Mutlu bir gülümsemeyi zorladım. "Bu harika."

"Tek iyi haber bu değil. Billings Media da bana gayri resmi olarak sizin teklifinizi değerlendireceklerini söyledi. Ayrıca CEO'muza ulaştılar ve yıllar boyunca yaptığınız çalışmalardan etkilendiklerini bildirdiler. Onlardan bunu yapmalarını da ben istemedim. Kendi başlarına yaptılar çünkü çok çalışıyorsunuz."

"Vay canına. Tamam."

"Bunun ne anlama geldiğini size söylememe gerek olduğunu sanmıyorum. Yönetim kurulu, tüm üst düzey yönetim kadrolarının yeniden yapılandırılması ve işten çıkarılması için resmi olarak oylama yapacak, ancak bu noktada bu sadece bir formalite. Üçte ikisini kazandın, yani üçüncüye gerek bile yok. Yerinde kalıyorsun Bennett." Jonas dizini tokatladı ve ayağa kalkmak için denge olarak kullandı. "Annalise Dallas ofisine transfer edilecek. Ama haberi vermek için Evcil Hayvan Malzemeleri sunumlarının bitmesini bekleyeceğiz."

Boynumun arkasındaki düğümü ovuşturdum. "Haber verdiğin için teşekkürler Jonas."

Çıkarken kapıyı arkasından açık bıraktı. Ben kazanmıştım.

İki ay önce istediğim her şey artık benim olmuştu. Yine de kendimi daha sefil hissedemezdim. Bu durum, başlangıçta ne istediğimi gerçekten bilip bilmediğimi sorgulamama neden oldu. Çünkü şimdi Annalise'i binlerce kilometre uzağa götürecek bir şeyi istemeyi hayal bile edemiyordum.

Bir saat sonra Annalise ceketini giymiş olarak yanıma geldiğinde ben hâlâ boşluğa bakıyordum. "Bu öğleden sonraki prova için teşekkür ederim. Sunumumun daha pürüzsüz geçmesini sağladı."

Başımı salladım. "Sorun değil. İyi geçmesine sevindim."

Dudakları şüpheli bir gülümsemeye kıvrıldı. "Eminim öyledir. Her neyse, Madison'la bir Nepal restoranında buluşmaya gidiyorum, artık her neyse. Yarın akşam yemeğe çıkıyor muyuz?"

Bana evinde yemek hazırlayacağını tamamen unutmuştum.

"Tabii. Kulağa hoş geliyor." *Bu son gecelerimizden biri olabilir.*

Annalise çantasından anahtarlarını çıkardı ve başını öne eğdi. "İyi misin?" "İyiyim. Sadece yorgunum."

"Peki, bu gece biraz dinlen." Sırıttı. "Çünkü yarın benim evimde hiç dinlenemeyeceksin."

chapter 41

1 Nisanst

Sevgili ben,

Vakit geldi.

Lucas'la Bennett'in yanına taşındığımızdan beri geçen birkaç ay boyunca hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu oldum. Ama bu sabah Bennett'in Lucas'la gülüp oynamasını izlemek sonunda kararımı vermemi sağladı. Birçok yönden zaten bir aile gibiydik. Belki o da beni benim onu sevdiğim gibi sevebilirdi.

Yeni işinde sadece bir yıl çalıştıktan sonra terfi aldı. Artık daha yerleşik.

En azından denemek zorundayım. Ona uzun zamandır nasıl hissettiğimi söylemeliyim. Ne zararı olabilir ki?

En son ne zaman bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyorum. Umarım gelecek ay yazdığımda Bennett ile aramızda hayatımızı değiştirecek bir şeyler olmuş olur.

Bu şiir Bennett'e ithaf edilmiştir.

Uzayan iki sarmaşık
Biri diğerinin etrafını sıkıca sarıyor
Dolanmış ya da boğulmuş

Bu mektup on dakika içinde kendini imha edecek.

Anonim
olarak,
Sophie

chapter 42

Bennett

Yine uyuyamadım.

Edgar Allan Poe'nun "The Tell-Tale Heart" kitabını hatırlıyor musunuz? Muhtemelen lisede okumuşsundur. Okumadınız mı? Size kısa versiyonunu anlatayım. Bir adam başka bir adamı öldürür ve cesedini döşeme tahtalarının altına tıkar. Vicdanının ona yüklediği suçluluk duygusu yüzünden döşemenin altından ölü adamın kalp atışlarını duymaya devam eder. Ya öyle ya da adam kafayı yemiş, hiç emin olamadım.

Her neyse, bu benim, ufak bir değişiklik. Bennett Fox'un "Kuyruklu Kalp Kokusu "nu yaşıyorum. Lanet gecenin yarısında dönüp durdum, Annalise'in kokusu yastığımda o kadar ağırdı ki iki saat uyumaya çalıştıktan sonra kalktım ve yatağı soydum. Dolabımın arkasına tikiştirdiğim, Annalise'in elini bile sürmediği yedek yastığı da aldım ve rahatsız edici çarşafı koridora fırlattım.

Sniff-sniff

Güm güm.

Çıplak bir yatakta, kılıfsız bir yastıkla yatarken *hâlâ* onun kokusunu alıyordum. Bu fiziksel olarak mümkün bile olamazdı. Ama kokusu hiç azalmamıştı. Kabartmak için yastığa yumruğumla vurdum.

Güm güm.

Sonunda yataktan kalktım ve lanet olası odayı aradım. Bir yerlerde bir şişe parfüm bırakmış olmalıydı. Komodinlerdeki her şeyi çıkardım, kokusuz kayganlaştırıcı şişesinden bir nefes aldım ve yatağın altına baktım.

Lanet parfüm yok.

Sniff-sniff
Güm güm.

Ertesi sabah, kığım sürüklendi. En azından cumartesi olduğu için ofise gitmem gerekmiyordu. Yine de bunu bugün Lucas'la konuşma düşüncesine tercih ederdim. Sadist mi olmalıydım, yoksa mazoşist mi? Bu ikisini hep karıştırmışımdır. Adına ne dersiniz deyin, zamanlama berbat bir tesadüf gibi görünüyordu. Hayatımda gerçekten önemseydiğim iki insanı incitmek üzereydim.

Fanny beni kapıda kaşlarını çatarak karşıladı. Hiçbir şey söylemeyip kapıyı yüzüme kapattığında ve her zamanki dostane tavrıyla yukarıya bağırduğında daha fazla heyecanlanamazdım.

Lucas her zamanki neşeli halini takınmıştı. Dışarı çıktı ve biz de geleneksel el sıkışmamızı yaptık.

Sonra bana bakarken burnunu buruşturdu. "Hasta falan mısın?"

"Hayır. Neden böyle söylüyorsun?"

Verandanın iki basamağını dev bir sıçrayışla indi. "Berbat görünüyorsun. Geçen gün de gecenin bir yarısı eve geldin ve sesin pek iyi gelmiyordu."

"Evet. Bunun için özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim."

Omuz silkti. "Büyükannem benimle bir şey konuşmak istediğini söyledi."

Derin bir nefes aldım ve bıraktım. "Evet. Bugün biraz konuşmamız gerekiyor."

Arabama binip kemerlerimizi bağladıktan sonra Lucas arka koltuğu kontrol etmek için döndü. "Olta yok mu?"

Başımı salladım. "Bugün olmaz, dostum. Seni bir yere götürmek istiyorum." Kaşlarını çatı. "Tamam."

Tekne limanına doğru yol alırken havadan sudan konuşmaya çalıştım ama hepsi zoraki gibiydi. Park ettiğimde avuçlarım terlemeye başladı. Belki de onunla annesi hakkında konuşmak o kadar da iyi bir fikir değildi. Hâlâ çok gençti. Fanny'nin ağzını kapalı tutması için muhtemelen bir bedeli vardı. Banka hesabımdaki tüm parayı alabilirdi ama şu anda iyi bir yatırım gibi görünüyordu. *Bunu ertelemek Lucas için en iyisi olacaktı, o daha çok gençti.*

Tam bu düşünce aklımdan geçerken Lucas devasa bir esnemeyle kollarını başının üzerine uzattı. Koltuk altları kıllarla kaplıydı.

Evet. İyi denemeydi. Bu muhtemelen yıllar önce yapmayı hak ettiği bir tartışmaydı ama ben çok bencil davrandım.

Park yerine girdik ve Lucas pencereden körfeze ve yakındaki iskeleye baktı. Birkaç kişi kayalıklarda balık tutuyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu. "Neden bir sırık getirmedik?"

"Çünkü bugün dinlemekle ilgili. Hadi, sana bir yer göstermek istiyorum."

İskeleden aşağı doğru yürüdük. Hedefimize yaklaşırken sesi duymaya başladım ve gülümsedim.

"Şu sesi duydun mu?" diye sordum. "Evet. Nedir o?"

"Adı Wave Organ. Burası biz gençken annenin gitmeyi en sevdiği yerdi. Beni hep buraya sürüklerdi."

Dalga Organı, Körfez boyunca yer alan dalga ile aktive edilen akustik bir heykeldi. Çoğunlukla yıkılmış bir mezarlığın molozlarından yapılmış olan bu heykel, bir sanat ve müzik sergisinden çok antik kalıntılara benziyordu. Yirmi kadar PVC ve beton org borusu, oyulmuş granit ve mermer parçalar boyunca yerleştirilmişti ve alttaki su hareketinden gelen sesi yaratıyordu.

Lucas ve ben kırık kayaların üzerine karşılıklı oturduk ve ince sesleri dinledik.

"Bu gerçekten müzik değil." Yüzü buruştu.

Gülümsedim. "Ben de annene böyle derdim. Ama o bana yeterince iyi dinlemediğimi söylerdi."

Lucas bir dakika boyunca dikkatini toplayıp deniz kabuğunu kulağına dayadığında çıkan sestten başka bir şey duymaya çalıştı. Omuz silkti. "Sorun değil. Bir oltayla daha iyi olurdu."

Duygularına katılıyorum.

Her zaman içini *dök*, *aklındakini söyle* türünden *bir* adam olmuştum ama onu buraya getirme sebebim olan konuşmaya nasıl dalacağımı bilemiyordum. Görünüşe göre Lucas aklımda bir şeyler olduğunu biliyordu.

Küçük bir taş aldı ve suya fırlattı. "Kuşlar ve arılar konuşması falan mı yapacağız?"

Kıkırdadım. "Bugün yapmayı planlamıyordum. Ama istersen yapabiliriz." "Tommy McKinley bana zaten böyle şeylerden bahsetti."

"Tommy, birkaç ay önce sinemaya götürdüğümüz hamster gibi kokan sivilceli çocuk mu? Kendi ayakkabı bağcıklarını birbirine bağlayıp düşen çocuk."

Lucas güldü. "Evet, bu Tommy."

Bu konuşmayı kesinlikle yapmamız gerekiyordu. "Sanırım Tommy'nin kızlarla olan deneyimi sıfıra yakın. O yüzden bu konuşmayı neden gelecek hafta yapmıyoruz? Bugün seninle annen hakkında konuşmak istedim."

"Peki ya o?"

Birden başımın döndüğünü hissettim. Hayran olduğum bu çocuğa hayatını mahvettiğimi nasıl söyleyecektim? Ağzım kurudu.

"Annenle benim çok iyi arkadaş olduğumuzu biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Bu garip olsa da. Kim çocukken bir kızla en iyi arkadaş olmak ister ki?"

Gülümsedim. Bu çocuğa itiraf etmenin kolay bir yolu yoktu. Bu konuşmayı bitirmektense dev bir dalganın oturduğum kayanın üzerinden geçip beni denize sürüklemesini tercih ederdim. Ama bekleyen Lucas'a baktım.

Bir korkak gibi yere baktım. "Annenin bir araba kazasında öldüğünü biliyorsun."

"Evet." Başını iki yana salladı. "Aslında pek hatırlamıyorum. Sadece bir sürü insan evimize gelip duruyordu."

Başımı salladım. "Evet. Birçok insan anneni gerçekten çok severdi."

Tekrar sessizleştiğimde, "Bana söylemek istediğin bu muydu?" diye sordu.

Başımı kaldırdım ve Lucas'ın gözlerinin masumiyet ve güvenle dolu olduğunu gördüm; on bir yıldır bana duyduğu güveni, paramparça etmek üzereydim.

"Hayır, dostum. Sana kazayla ilgili bir şey söylemem gerekiyor." Bekledi.

Bundan sonra mantarı şişeye geri koymak yoktu. Son bir derin nefes aldım.

"Bunu sana uzun zaman önce söylemeliydim. Ama sen çok küçüktün ya da ben sana söylemekten çok korkuyordum ya da belki ikisi birden." Uzaklara baktım, sonra darbeyi indirmek için Lucas'a döndüm. "Kaza gecesi arabayı kullanan bendim. Annenle daha yeni büyük bir tartışma yaşamıştık ve... çok yağmur yağmıştı. Büyük bir ağacın kesilmesi gerekiyordu ve bir dur işaretini kısmen kapatıyordu. Neredeyse üstüne gelene kadar görmedim. Frene bastım ama yer ıslaktı..."

Lucas'ın yüzündeki ifade hemen değişti. Söylediklerimi yutması, tam olarak algılaması sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Ama

Sonunda ayağa kalktı.

"Bu yüzden mi bütün zamanını benimle geçiriyorsun?" Sesi acı doluydu ve konuştuğu sesi daha da yükseliyordu. "Annemi öldürdüğün için kendini suçlu mu hissediyorsun? Bu yüzden mi iki haftada bir beni ziyarete geliyor ve büyükanneme borcunu ödüyorsun?"

"Hayır. Hiç de öyle

değil." "Sen bir

yalancısın!"

"Lucas..."

"Beni rahat bırak!" İskeleden aşağı doğru koşmaya başladı.

Birkaç kez arkasından seslendim, ama patikada durup taşları toplayıp suya fırlattığında, onu biraz rahat bırakmanın daha iyi olacağını düşündüm. Genelde annesi hakkında konuşurken üzülmezdi ama ona anlattıklarım sindirmesi gereken çok şeydi ve muhtemelen birçok eski yarayı açmış, yenilerini de yaratmıştı.

Lucas öğleden sonra benimle konuşmadı. Ama onu eve erken götürmemi de istemedi. Ben de götürmedim. Bunun yerine dükkâna uğrayıp ucuz bir olta ve birkaç takım aldım ve onu balık tutması için göle götürdüm. Bir şey sorduğunda hırlayarak tek kelimelik bir cevap veriyordu. Üzgün ve kızgın olduğunda bile beni tamamen görmezden gelmediğini bilmek beni biraz olsun rahatlatıyordu.

Evine yaklaştığımızda, vardığımızda onunla konuşmak için bana zaman bırakmayacağını biliyordum. Durduğum anda dışarı fırlayacak ve kapıyı arkasından çarpacaktı. Onun yaşındayken ben de aynısını yapardım. Bu yüzden gazı kökledim ve yolun son beş dakikasında söyleyeceklerimi söyledim.

"Bana kızgın olduğunu anlıyorum. Ve şu anda benimle konuşmanı istemiyorum. Ama bilmeni isterim ki seninle geçirdiğim zamanın hiçbirisi suçluluk duygusundan kaynaklanmadı. Olanlar için suçluluk duyuyor muyum ve keşke farklı olsaydı diyor muyum? Hayatımın her lanet gününde. Ama seni ziyarete gelmemin nedeni bu değil. Seni ziyarete geliyorum çünkü anneni kız kardeşim gibi sevdim." Tıkanmaya başladım ve sesim kesildi. "Ve seni tüm kalbimle seviyorum. Olanlar için istersen benden nefret edebilirsin. Bunu hak ediyorum. Ama hayatımda seninle sahip olduğumdan daha dürüst bir şey yok, Lucas."

Evinin önünde durduk ve gözyaşlarımı sildiğimi gizlemek için başımı çevirdim. Lucas bana baktı, uzun süre gözlerimin içine baktı ve sonra tek kelime etmeden dönüp arabadan indi.

chapter 43

Annalise

"İyi olduğuna emin misin?"

Bennett'in tabağını önünden aldım. Neredeyse hiçbir şey yememişti.

"Evet. Sadece yorgunum." Boynunun arkasını ovuşturdu.

"Tavuğu beğenmedin mi?"

"Hayır, harikaydı. Daha önce Lucas'la yemek yedim. Düşünmüyordum.

Sen onca işle uğraşırken ben bitiremediğim için özür dilerim."

Tabaklarımızı lavaboya koydum ve Bennett'e sandalyesini masadan biraz geriye çekmesini söyledim. Kucağına oturarak saçlarını okşadım.

"Sorun değil. Hiç umurumda değil. Sadece bu gece başka bir yerde gibisin."

"Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak." Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. "Hadi ama. Yorgunsun ve buraya geldiğinden beri boynunu ovuşturup duruyorsun. Düğümleri çözmeme izin ver."

Bennett elimi tuttu ve onu yatak odama götürdüm. Ayakkabılarını çıkardı ve yatağın kenarına oturdu.

Banyoya girdim ve lavabonun altında kuru cildim için sakladığım yarısı boş bebek yağı şişesini aldım. "Gömleğini çıkar, böylece yağlanmayayım."

Ellerime yağ dökmemi izlerken müstehcen yorumlar almadığında, onu rahatsız eden şeyin boyun ağrısı ve yorgunluktan daha fazlası olduğunu biliyordum. Arkasında dizlerimin üzerine çöktüm ve bebek yağını cildine masaj yaparak yedirmeye başladım. Parmaklarımı kaslarında gezdirirken çenesi göğsüne doğru düştü.

"Şaka yapmıyormuşsun. *Çok* gerginsin. Burası kocaman bir düğüm gibi."

Bennett, parmaklarımı etinin derinliklerine soktuğumda zevk ve acı iniltisi arasında bir ses çıkardı.

"İyi
hissediyor
musun?"
Başını
salladı.

Boynundaki kasları gevşettikten sonra, başka bir kasını daha gevşetebileceğimi düşündüm. Bu yüzden göğsüne uzandım ve boynunun arkasını öperken kemerini çözdüm. Sonra yataktan kalktım ve dizlerimin üzerine çökmeden önce bacaklarının arasında durdum.

Bennett'in kot pantolonunun fermuarının sesi odada yankılandı. Pantolonunun içine uzanarak sikini avuçladım ve yüksek sesle, titrek bir nefes verdi. Bunun kendini kontrol edemeyişinin sesi olduğunu düşünmüştüm ama başımı kaldırdığımda gözlerinin kapalı olduğunu ve yüzünün acıyla buruştuğunu gördüm.

"Bennett?" Geri çekildim. "Neyin var?"

Gözlerini açtı. "Bir şey yok."

"Bana bir şey olmadığını söyleme. Çok üzgün görünüyorsun."

Ayağa kalktı ve benden birkaç adım uzaklaştı. "Özür dilerim."

"Şunu söylemeyi kes. Neyin var senin?"

Sessizce bir şey söylemesini bekledim ama o derin, sabit nefesler alıp vermeye devam etti. Kendini toparlamaya, kontrolünü dizginlemeye çalışıyor gibiydi.

Bennett elini saçlarının arasından geçirdi. "*Fuuuuuck!*" Sesi kızgın geliyordu ama ne olursa olsun bana değil, kendisine kızgın olduğunu söyleyebilirdim.

"Konuş benimle."

Birkaç kez volta attı ve sonra tekrar yatağın kenarına oturdu, başı ellerinin arasındaydı ve parmakları saçlarını çekiyordu.

Önünde diz çöktüm. "Bennett?"

Yutkunurken adem elmasının aşağı yukarı sallanışını izledim. Sonra omuzları titremeye başladı. İlk başta güldüğünü sandım - bir tür manyak kahkahasıydı bu, ya dışarı çıkacaktı ya da yıkılıp ağlayacaktı.

Ama sonra yukarı baktı.

Ve gözlerinin akmayan yaşlarla dolduğunu
gördüm. Kalbim durdu.

Gülmüyordu; sessizce ağlıyordu ve bunu belli etmemek için elinden

gelen her şeyi yapıyordu.

"Tanrım, Bennett. Neyin var? Ne oldu?"

chapter 44

Annalise

Ona sıkıca sarıldım.

Omuzları o kadar uzun süre titredi ki, sonunda ses geldiğinde kendimi hazırlamam gerektiğini biliyordum. Geldiğinde kulak tırmalayıcı, kalp kırıcı, ruh parçalayıcı bir sestti. Bu kadar acıya neyin sebep olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama bu acının bir kısmını onun için dindirmek istediğimi biliyordum.

Sırtını ovdum, saçlarını okşadım, her şeyin yoluna gireceğine dair şefkatli sözlerle onu temin ettim. Her neyse, bu uzun zamandır biriken bir acıydı. Yeni değildi, birini beklenmedik bir şekilde kaybettiğinizde ya da tanıdığınızı sandığınız adamın aşık olduğunuz adam olmadığını aniden öğrendiğinizde yaşanan türden bir acı değildi. Bennett'ten yayılan acı, yüz yıl uykuda kaldıktan sonra patlayan ve aniden ateşi üç yüz metre havaya fırlayan bir yanardağ gibi yıllarca şişelenmiş türdendi.

Ne için ağladığımı hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen onunla birlikte ağlamaya başladım. İzleyip de kendi gözyaşlarımı tutamayacağım kadar duygusaldı. Uzun süre birbirimize sarıldık.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım. "Her şey yoluna girecek."

Sonunda Bennett'in titremeleri yavaşlamaya başladı. Onu rahatlattığım için mi yoksa artık ağlayacak gözyaşı kalmadığı için mi emin değildim. Birkaç uzun, derin, titrek nefes alıp verdi ve beni tutuşu gevşedi.

Yüzü boynuma gömülmüştü. Ona bakmak, yüzünü görmek istiyordum ama geri çekilip gözlerindeki acıyı gördüğümde, o iyi olsa bile kendimi tekrar kaybedeceğimden korkuyordum.

İkimizin de nefes alış veriş i normale döndüğünde ve ikimiz de artık ağlamadığımızda, boğuk boğazımı temizledim. "Sana içecek bir şeyler getirmemi ister misin? Su ya da başka bir şey?"

Bennett başını salladı, onu görememem için başını aşağıda tuttu ama ellerinden biri yüzüme doğru kalktı.

Avucunu yanağıma bastırdı ve "Teşekkür ederim" diye fısıldadı.

"Her zaman." Hüzünle gülümsedim, elini yüzümden çekip dudaklarıma götürdüm. "Her zaman."

Başını kaldırdı ve alnını benimkine yasladı. Gözleri şişmiş ve kızarmıştı ama yarım gülümsemesi gerçektir. "Teklifin için teşekkürler. Ama umarım bu ilk ve son görüşün olur."

Sesi şimdiden Bennett gibi çıkmaya başlamıştı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Yukarı baktı. "Henüz değil."

"Tamam. Eğer istersen beni nerede bulacağımı biliyorsun." Hüzünle sırtıttı. "Teksas'ta mı?"

Gülmeye başladım. "Oğlum, bu çok uzun sürmedi. Ben de sana bu kadar iyi davrandıktan sonra senin de bana iyi davranacağını düşünüyordum. Daha iyi bilmeliydim."

Bennett beni kucağına aldı ve yatağın başucuna doğru sallayarak beni şaşırttı. Üstüme tırmandı. "Sana borçlu olduğumu mu söylüyorsun?"

Kulaktan kulağa kocaman bir sırıtışla başımı salladım. "Belki birden fazla." Kıkırdadı. "O zaman hemen başlasam iyi olur."

Yüzü bir kez daha boynuma kaydı ama bu sefer kesinlikle ağlamıyordu. Birbirimize sarıldık. On dakika önce ikimiz de duygusal enkazlar haline gelmiştik ve şimdi bu duygular istek ve ihtiyaca dönüşmüştü.

Bennett beni tutkuyla, büyük bir şefkat ve tapınmayla öptü. Birbirimize olan arzumuz hiçbir zaman sorun olmamıştı ama bu an nedense farklı hissettirdi. Kıyafetlerimi çıkarmak için öpüşmeyi kestiğinde, sanki dünyada başka kimse yokmuş gibi bana baktı. İçime girerken takındığı gülümseme beni derinden etkiledi. Kalbimde bir şeylerin değiştiğini biliyordum. Sonra benimle ilk kez sevişerek bu hissi pekiştirdi.

"Bu gece Lucas'a kendimle ilgili gerçeği söyledim."

Oda zifiri karanlıktı. Uykulamaya yeni başlamıştım ve onu doğru duyup duymadığımdan emin olamıyordum. "Gerçek mi?"

Göremesem de başını salladığını hissettim. Başımı omzuna yaslamıştı ve konuşurken saçlarımı hafifçe okşamaya devam etti.

"Sophie benim en iyi arkadaşımdaydı. İnsanlar birlikte bu kadar çok zaman geçirmemizi ama takılmamamızı garip buluyorlardı. Aynı yaşta olmamıza rağmen hiç sahip olmadığım küçük kız kardeşim gibiydi. Bir eziğın bebeğine hamile kaldığında on dokuz yaşındaydık. Annesi onu evden kovdu ve bir süre benimle yurt odamda kaldı, sonra da eve geri döndü. Yıllarca böyle devam etti. Ama ben mezun olduktan sonra, Fanny ile evde kalmaya daha fazla dayanamadı. Birlikte bir daire tuttuk, böylece masrafları paylaşabilecektik ve o geceleri kozmetoloji okuluna giderken ben de Lucas'a yardım edebilecektim."

Durakladı ve ben de o devam etmeye hazır olana kadar sessizce bekledim.

"Bir gece dersten erken çıktı. Lucas odasında çoktan uyumuştı. Bizim apartmanda bir kadınla tanışmıştım ve arada bir takılmaya başlamıştık. Sophie beni ve onu odamda seks yaparken bastı." Derin bir nefes verdi. "Kadının adını bile hatırlamıyorum. Her neyse, Sophie çıldırdı, Lucas'ın bizi basmış olabileceğini söyledi ve büyük bir kavga ettik. Ertesi gece okula giderken Lucas'ı benimle evde bırakmak yerine annesine bıraktı. Ya da en azından ben okula gittiğini sanıyordum. O gecenin ilerleyen saatlerinde bir arkadaşım aradı ve bir barda olduğunu, Sophie'nin de orada olduğunu ve oldukça sarhoş olduğunu söyledi. Ben de onu almaya gittim. Bektan bir geceydi, dışarıda yağmur yağıyordu ve onu pis bir motorcuyla öpüşürken buldum. Büyük bir olay çıktı - motorcu beni dövmek istedi ama aptalca bir şey yapmadan önce onu oradan çıkardım."

Derin bir nefes daha aldı.

"Kavgamız arabada da devam etti ve Sophie beni öptü." "Seni öptü mü?"

"Önce sadece sarhoş olduğunu düşündüm. Onu üstümden ittim ve saçmalamayayı kesmesini söyledim. Ama ağlamaya başladı. Sonra her şey ortaya çıktı. Bana yıllardır aşık olduğunu söyledi. Anlaşılan bir gece önce Lucas uyurken beni başka bir kadınla bulmasının sebebi bana karşı bir şeyler hissetmesi değilmiş."

"Vay canına. Ve senin hiçbir fikrin yok muydu?"

"Hiç görmedim. Lanet bir mankafa gibi, hiçbirini görmedim. Çok sonrasına kadar. Ve bununla pek iyi başa çıkamadım. Ona bunun saçma olduğunu söyledim ve o benim küçük kız kardeşim gibiydi."

"Ouch."

"Evet. Bu pek iyi gitmedi. Oldukça üzgündü, ben de onu eve götürsem iyi olur diye düşündüm." Durakladı. "Asla başaramadık. Yağmurdan ağırlaşmış bazı ağaçlar yüzünden bir dur işaretini kaçırdım ve on sekiz tekerlekli bir araç geliyordu. Savrulduk ve araba birkaç kez takla attı."

Yüzüstü döndüm. "Aman Tanrım, Bennett."

Başını iki yana salladı. "Üzgün ve sinirliyken araba kullanmamalıydım, hele de gece vakti, görüş mesafesi kötü ve yollar ıslakken."

Göğsümü tuttum. Hikâyenin kendisi yürek parçalayıcıydı ama sonra daha önce söylediği şeyi hatırladım. "*Bu gece Lucas'a gerçeği söyledim.*"

"Lucas bunların hiçbirini bilmiyor muydu?"

Başını salladı. "Bu öğleden sonraya kadar değil. Uzun hikâye ama Sophie bu günlükleri tutmuş ve annesi yakın zamanda onları okumuş. Lucas da neredeyse okuyacaktı. Günlüğündeki son yazı ölmeden bir gün önce yazılmıştı ve bana duygularından bahsedeceğini söylüyordu. Annesi Sophie'nin öldüğü gece kavga ettiğimizi biliyordu ama günlükleri okuyunca ne hakkında kavga etmiş olabileceğimizi anladı. Fanny en başından beri benden hiç hoşlanmadı ve haklı olarak kaza için beni suçluyor."

İç çekti. "Lucas'ın hayatında kalmama izin veriyor çünkü ona maddi olarak yardım ediyorum. Ağacın kesilmesi gerektiği ve kamyoncunun aşırı hız yaptığı için Lucas da ben de tazminat aldık ama onunki bir vakıfta ve Fanny her ay sadece geçim masrafları için bir maaş alıyor. Ona araba kullandığımı söylemem gerektiğini hep biliyordum. Sadece biraz daha büyüyene kadar bekleyebileceğimi düşündüm." Başını iki yana salladı. "O günlükleri okumak pek çok duyguyu harekete geçirdi. İkimiz için de."

Gözlerimi kapattım. "Tanrım, Bennett. Çok özür dilerim. Bütün bunları ona bugün mü anlattın? Sanırım iyi gitmedi?"

"Bana onunla bir daha asla iletişime geçmememi söyleyebilirdi. Sanırım daha kötüsü de olabilirdi."

Bennett'in neden ilişki kurmadığını anlamak için psikiyatrist olmaya gerek yoktu. Çok değer verdiği bir kadın, bir araba kazasında öldüğü gece ona aşık olduğunu söylemişti - direksiyon başındayken meydana gelen bir kaza, belli ki çok fazla suçluluk duyduğu bir kaza.

Bir anda, Bennett Fox'un kayıp parçalarının geri kalanı yerine oturdu. Böylesine karmaşık bir adamdı, içinde kazadan dolayı dışındakinden çok daha derin yaralar vardı.

"Kendine gelecektir. O akıllı bir çocuk ve ikinizle geçirdiğim kısa sürede ona ne kadar değer verdiğinizi açıkça gördüm. Eminim sadece şoktan dolayı üzgündü. Kendisinden saklanan büyük bir sır gibi hissetmiş olmalı."

"Yaptıklarımın dolayı suçluluk duyduğum için tüm bu zamanı onunla geçirdiğimi düşünüyor. Ve dürüst olmak gerekirse, çok fazla suçluluk duyuyorum. Ama Lucas'ın hayatına dahil olmamın nedeni asla bu olmadı."

Uzun bir süre sessiz kaldık. Paylaştığı her şeyi kafamda toparlamam gerekiyordu ve Bennett'in de belli ki biraz zamana ihtiyacı vardı. Ama önce... Bir soru daha sormam gerekiyordu.

"Bennett?"

"Hmm?"

"Bu konuda hiç kimseyle konuştun mu? Yani *tüm hikayeyi*. Sophie'nin senin için ne ifade ettiğini, öldüğü gece neler paylaştığını ve o zamandan beri yaşadığın ilişkileri -ya da ilişkisizliği?"

Başını iki yana salladı.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim. Uzun bir gün olduğunu biliyorum ama Sophie hakkında her şeyi dinlemek istediğimi bilmeni isterim. Hazır olduğunuzda."

Gözlerimin içine baktı. "Neden? Neden onun hakkında bir şeyler duymak istiyorsun?"

"Çünkü belli ki o sizin için çok özel, sevdiğiniz çocuğun annesi ve farkında olsanız da olmasanız da sizin bugün olduğunuz adam olmanıza yardımcı oldu."

chapter 45

Annalise

Jonas'a yazdığım mektubu ikinci kez okudum. Henüz mektubu ona vermeye hazır değildim. Ama bunu yazmak beni bir adım daha yaklaştırdı. Çok uzun zamandır üzerime oturmayan bir kot pantolonu denemek ve aniden fermuarın kapanması gibi doğru hissettirdi. Hayatımdaki herhangi bir şeyin üzerime tam oturduğunu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Masa telefonum çaldı, ben de mektubu hızla katlayıp bir zarfa koydum ve çekmeceme yerleştirdim. En az yarım saat önce on dakika içinde hazır olacağımı söylediğim için Bennett'in iki ofis aşağıdan arayıp acele etmem için bağırdığını düşündüm.

"Annalise O'Neil." Sesim neredeyse şarkı söyler gibiydi.

Ama telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıp kafamı kaldırdığımda Bennett kapımın önünde duruyordu. Gülümsedim.

Ta ki hattın diğer ucundaki ses ahizeden gelene kadar. "Anna? Selam.

Hâlâ ofiste olabileceğini düşündüm."

Andrew.

Neden bilmiyorum ama panikledim. "Evet. Hâlâ buradayım. Bir dakika bekleyin." Telefonu göğsüme bastırdım ve şu anda kapı aralığından beni süzen adamla konuştum. "Annem arıyor. Sadece birkaç dakika sürecek."

Bennett başıyla onayladı. "Acele etme. Anahtarlarını bana ver. Arabanızı ön tarafa çekeceğim, böylece işiniz bittiğinde sunum malzemelerinizi yükleyebiliriz."

Yüzümdeki kızarmayı fark etmemesini umarak çantamı karıştırdım. Ne y s e ki fark etmemiş gibi görünüyordu. Anahtarları aldı ve beni öptü.

Ofisimden ayrılmadan önce alnıma baktı. Bekledim, ayak seslerinin uzaklaşıp kaybolmasını ve ofislerimizin ön kapısının açılıp kapanma sesini dinledim.

Telefonu tekrar kulağıma götürdüm.

"Merhaba. Neler oluyor? Her şey yolunda mı?" "Seni kötü bir zamanda mı yakaladım?"

Oturdum. Eski sevgilinin durup dururken araması için iyi bir zaman var mıydı? "Ben de tam çıkmaya hazırlanıyordum. Ne var ne yok?"

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ geç saatlere kadar çalışıyorsun." Şaka yapıyordu ama havamda değildim.

"Aslında akşam yemeği için dışarı çıkıyorum. O yüzden bunu hızlıca yapmalıyım Andrew. Neler oluyor?"

"Akşam yemeği randevu gibi mi?"

Bu beni kızdırdı. Öfkelendim. "Gerçekten gitmem gerek."

"Tamam. Tamam. Tamam. Yarın akşam yemeğinizde Lauren ve Trent'e katılacağımı bilmenizi istedim."

"Neden?"

"Çünkü seni görmek istiyorum." "Ne için?"

Andrew iç çekti. "Lütfen, Annalise."

"Bu bir iş yemeği. Son baktığımda ailenin işiyle ilgilenmiyordun."

"Hâlâ hissedarlardan biriyim. Ve son birkaç aydır orada yardımcı oluyorum-katalog için kopyaları yeniliyorum falan."

Ailesi her zaman onun aile işine dahil olmasını istemişti, ancak imparatorluklarında yazarlık içeren bir rol üstlenmesini önerdiklerinde Andrew burnunu havaya dikmişti. Edebiyat dışında her şey onun için aşağılıktı.

"Tamam. Her neyse. Gitmem gerek." "Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

Hisler karşılıklı *değildi*. "Güle güle Andrew."

"Lucas'tan haber aldın mı?"

Bennett omzumu ovdu. Her zamanki seks sonrası uyku modumuzdaydık - sol kolu bana sarılmıştı, başım dinleniyordu

Biz konuşurken parmakları omzumda geziniyordu.

"Bu öğleden sonra ona mesaj atarak Cuma günü okuldan önce veda etmek için yanında olacağımı hatırlattım. Dersler bittikten hemen sonra Fanny ile birlikte Minnetonka'ya gidecek. Biz bu berbat yerdeyken onun üç buçuk hafta yok olacak olmasından nefret ediyorum. Döndükten sonra ona söylemem için Fanny'yi daha fazla zorlamalıyım."

"Belki zaman ona iyi gelir - seni özlediğini fark etmesini sağlar."

"Onu bilemem." "Sana mesaj attı mı?"

"Tek kelime: iyi."

Gülümsedim. "Bu hiç yoktan iyidir. Kendine gelecektir. Sadece biraz boşluğa ihtiyacı var."

Bennett başımın üstünü öptü. "Yarın gece için gergin misin?"

Vicdan azabı çektiğim için, Lauren ve Trent'le birlikte sunumuma geleceğinden bahsetmemiş olmama rağmen, hemen Andrew'la görüşmeyi kastettiğini düşündüm.

"Hayır," diye tersledim.

Kıkırdadı. "Sen gerçekten boktan bir yalancısın. Saçmaladığını anlamak için kırmızı yüzünü görmeme bile gerek yok."

Şimdi Andrew'un toplantım için bize katılacağından bahsetmek için mükemmel bir fırsat olabilirdi. Ama söylemedim. Bunun onu üzeceğini biliyordum ve son zamanlarda yeterince stres yaşıyordum.

Andrew daha önce aradığında ilk tepkim savunmaya geçmek olmuştu. Her şeyin nasıl sona erdiğine dair hâlâ öfkeliydim ve onun tekrar gözümde girmeye çalışmasını istemiyordum - eğer istediği buysa tabii. Öfkeyle başa çıkmak daha kolaydı. Ama düşündükçe, belki de Andrew'u görmenin tam da ihtiyacım olan şey olduğunu düşündüm.

Birkaç hafta önce ayrılma fikrini aklımdan geçirmiş olsam da, bir ilişkiye ilgi duymayan bir adamla zoraki bir şans için bu kadar çok şeyi riske atmak bana biraz gülünç gelmişti. Ama geçen hafta sonundan sonra - Bennett bana Lucas'ın annesiyle olanları anlattıktan sonra - Bir ilişkiye ilgi duymadığından o kadar da emin değildim. O sadece hissetmiyordu mutluluğu *hak* ediyordu. İçinde yersiz bir sürü suçluluk duygusu barındırıyordu.

Kalbimin sesini dinlemenin doğru şey olduğuna dair bir işarete ihtiyacım vardı. Belki Andrew'u görmek Bennett için hissettiklerimden emin olmamı sağlayacaktı.

bir tür ribaunt değildi. Duygularımın gerçek olduğundan ve fantezi olmadığından emin olmalıydım.

Bennett esnedi. "Harika olacaksın."

Hâlâ yarın gece hakkında konuştuğumuzu neredeyse unutmuştum.

"Teşekkürler. Sunumunuz için hazır mısınız?"

"Hemen hemen."

"Kurulun kararını ne kadar süre sonra duyacağımızı düşünüyorsun?"

Bennett'in omzumdaki eli hareketsiz kaldı. "Emin değilim. Oldukça hızlı, sanırım."

Bu da Bennett ile aramızdaki mesafenin bin milden fazla olup olmayacağını anlamak için bir haftadan az zamanım olduğu anlamına geliyordu.

"Fikirleriniz gerçekten harikaydı."

Lauren ve Trent'in oturma odasındaki büyük cumbalı pencereden dışarı bakarken Andrew'un iki elinde birer kadeh şarapla bana doğru yürüdüğünü gördüm. Birini bana uzattı.

"Hayır, teşekkürler. Ben kullanacağım."

Gülümsedi. "Benim için daha fazla o zaman. Arabam tamirdeydi, o yüzden Trent ofisten eve dönerken beni aldı."

Başımı salladım.

Andrew yemekten önce fikirlerimi sunarken oldukça sessizdi ve sonra dördümüz yemeği paylaşırken sohbetimizin arka planında kalmıştı.

Ona bakmak için bir dakikamı ayırdım. Düğmeleri iliklenmemiş bir gömlek giymiş, koyu renk bir kot pantolon ve mokasen ayakkabılar giymişti. Hafif bir sakalı vardı ve bu beni gerçekten şaşırtmıştı. Aslında tüm rahat görüntüsü beni şaşırtmıştı.

"Farklı görünüyorsun," dedim.

Şarabını yudumladı. "Bu kötü mü yoksa iyi bir şey mi?"

Ona tekrar baktım. "Güzel. Rahatlamış görünüyorsun. Seni daha önce sakallı gördüğümü hiç sanmıyorum, sadece birkaç günlük yazı aleminde olduğun zamanlar hariç."

Başını salladı. "Beni hep sakallı sevdiğini söyledin."

Bu doğrudu. Onu hep biraz kıllı severdim. Ama o sevmezdi... bu yüzden hiç olmadı.

Omzumun üzerinden mutfığa doğru baktım. Lauren ve Trent temizlik yapmakta ısrar etmiş ve benim yardım etmeme izin vermemişlerdi. Ama bir saat önce gitmişlerdi.

O sırada.

Andrew şarabından biraz daha içti ve bardağının kenarından beni izledi. "Onlardan konuşmak için bize biraz zaman vermelerini istedim."

"Oh." Başımı salladım. Birden kendimi rahatsız hissederek dikkatimi tekrar büyük pencereye çevirdim. Bütün gece yağmur yağmıştı. "Dışarıda gerçekten yağmur yağıyor."

Andrew gözlerini benden ayırmadı. "Fark etmemiştim."

Bir sehpa doğru yürüdü ve şarabını bıraktı. Döndüğünde bana biraz daha yakın durdu. "Bu gece çok güzel görünüyorsun."

Ona baktım ve bakışlarımız kesişti. Gülümsemesinin sıcaklığı beni uzun zaman öncesine götürdü. Eskiden mutluyduk. O gülümseme içimi ısıtırdı, tıpkı Bennett'in şimdi yaptığı gibi. Sadece Bennett'in gülümsemesi bana çok daha fazlasını yaptı. Bana sıcaklık ve heyecan hissettirdi ve bana karşılıklı, fiziksel bir çekimden daha fazlasını hissettiğini gösteren hiçbir şey vermese de, sevildiğimi ve önemsendiğimi hissettirdi.

Andrew uzandı ve yüzümdeki saçları itti. Parmakları tenimi okşadı. Bunu hissettim, sıcak ve yumuşaktı ama Bennett'in yanındayken hissettiklerimin sadece bir gölgesiydi. Bennett bir toplantıda bana bir kalem uzatabilirdi ve parmaklarımızın kazara fırçalanması bedenimi ateşe verirdi. Andrew'un dokunuşu sıcacık bir battaniyenin rahatlığıydı, bir aşinalık. Andrew ve benim en son ne zaman ateşlendiğimizi hatırlayamıyordum. Hiç olmuş muyduk? Yoksa ben sadece bildiklerimin güvenliğinde rahat mı davranıyordum?

Biraz daha yaklaştı. "Seni özledim, Anna."

Ona baktım. Dudakları çok yakınımdaydı ve tanıdık kokusu her tarafımı sarmıştı. Yine de... Onu öpmek için hiçbir arzum yoktu. Hem de *hiç*.

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme filizlendi. Hiçbir şey hissetmediğim için heyecanlıyım ve o anda kararımı verdim. Bennett ile şansımı deneyecektim.

Andrew aklımdan geçenleri yanlış okudu ve öpmek için eğildi.

Ellerim göğsüne doğru sıçradı ve dudaklarımızın buluşmasına az kala onu durdurdu. "Hayır. Yapamam."

Lauren ve Trent mutfaktan çıkmak için o anı seçtiler. Onlar oturma odasında bize katılmadan önce Andrew'la aramıza mesafe koyarak bir adım geri çekildim.

"Temizlik tamamlandı." Lauren gülümsedi. "Ve Trent bu gece sadece bir tabak kırdı."

Trent elini karısının sırtına koydu. "Bir tane daha kırarsam bana bulaşık yıkatmayı bırakacağını düşünüp duruyorum. Ama o sürekli daha fazlasını alıyor ve beni yardım etmeye zorluyor."

Bu kesinti için minnettardım. Ayrıca aniden buradan gitmek ve eve dönerken Bennett'e sürpriz yapmak istedim. Ne olacağı hakkında hiçbir fikri olmasa bile bu gece kutlayacak bir şeyimiz vardı.

"Yemek için çok teşekkür ederim. Çok lezzetliydi."

"Teşekkür ederim," dedi Lauren. Kocasına baktı. "İkimiz de fikirlerine bayıldık. Dürüst olmak gerekirse diğer sunumu dinlememize gerek olduğunu bile sanmıyorum."

"Bu çok tatlı. Ama kesinlikle en beğendiğiniz kampanyaya sahip olmanızı istiyorum, bu yüzden Pazartesi günü Bennett ile görüştüğünüzde ne sunacağını görene kadar fikrinizi açık tutun."

Ayrıca, eğer benim fikirlerimi kabul edersen, beni yeni bir şirkete kadar takip etmeni isteyebilirim. Özgeçmişimi yaymak için en azından birkaç güne ihtiyacım var.

Trent başını salladı. "Tabii. Elbette."

"Umarım sakıncası yoktur ama ben gidiyorum. Dışarıda yağmur gerçekten şiddetleniyor ve su basmış caddelerde araba kullanmak istemiyorum." "Elbette," dedi Lauren. Gözleri kardeşine kaydı ve sonra Bana geri dön.

"Beni bırakabilir misiniz?" Andrew dedi ki. "Böylece Lauren ve Trent bu havada dışarı çıkmak zorunda kalmazlar."

"Ummm..." Pek hayır diyemedim. Andrew'un evi eve dönüş yolumun üzerindeydi ve dışarısı oldukça kötüydü. "Elbette. Sorun değil."

Belki de bu iyiydi. Kapıyı bir santim açık tutmuştuk ve sonunda kapatıp veda etme zamanı gelmişti. Yolda ona biriyle tanıştığımı söyleyebilirdim. Sekiz yıldan sonra yapılacak en doğru şey buydu. Ve eğer birlikte çalışacaksak, Lauren'la aramızda herhangi bir kırgınlık olmasını istemiyordum.

Dördümüz vedalaştık. Evlerinden Andrew'la birlikte ayrılmak garip hissettirdi - çift olarak pek çok kez akşam yemeği yemiştik. Andrew ve ben birlikte arabaya doğru koşmaya başladık. Ama yağmur yandan yağıyordu ve kapıları arkamızdan çarpana kadar ikimiz de sıırılsıklam olmuştuk.

"Lanet olsun." Andrew kollarını silkti. "Gerçekten yağmur yağıyor."

Yüzümdeki suyu sildim ve arabayı çalıştırdım. "Evet, berbat."

"Benim sürmemi ister misin?"

Bunun içinde araba kullanmak yapmak isteyeceğim son şeydi. Ama bunun bir önemi yoktu. "Hayır, böyle iyiyim. Teşekkürler." Dikiz aynasına bakarak derin bir nefes aldım ve arabayı sürmeden önce "Karşıdan gelen arabaları kontrol ediyorum," diye fısıldadım. "Kaldırıma yanaşıyorum."

"En çok özlediğim şeylerden biri de bu."

Andrew'un sesindeki gülümsemeyi duydum ama yola konsantre olmaya devam ettim. Daha önce hiç görmediğim kadar yağmur yağıyordu ve sokaklar şimdiden sele teslim olmaya başlamıştı.

"En çok özlediğiniz şeyin bu olması bir iltifat mı yoksa hakaret mi emin değilim."

Direksiyona asıldım ve otoyola doğru yol aldım. Camlar buğulanmaya başlamıştı ve otoyola girmek için yan aynaya baktığımda, buğulu sürücü tarafı camından sadece bir ışık bulanıklığı görebiliyordum. Buğulanmış arka cam nedeniyle dikiz aynası da daha iyi görünmüyordu. Bu yüzden camımı açıp daha iyi görebilmek için düğmeye bastım. Ama tam o sırada bir araba geçti ve açık pencereden doğrudan yüzüme doğru büyük bir su sıçramasına neden oldu.

Doğuştan gelen tepkim frene basmaktı. Ancak bu, birleşme noktasında savrulmama neden oldu. Direksiyonu kavradım ve arabam kontrolden çıkarak savrulmaya başladı.

Araba sağa, otoyolda ilerleyen trafiğe doğru çekildi ve ben de direksiyonu sola kırdım.

Ondan sonra her şey ağır çekimde oldu.

Dönmeye başladık.

Neyin ileri neyin geri olduğuna dair tüm duygularımı kaybettim.

Gözlerimde ışıklar parladı.

Ve bunun yanlış yöne baktığımız için olduğunu fark ettim.

Otoyolun birleşiminde.

Bir korna çalmaya başladı.

Bize doğru gelen araba direksiyonu sağa kırdı.

Ama ikimize yetecek kadar yer yoktu.

Çarpışmaya

hazırlandım.

Vurulduk.

Gürültülü ve sarsıcıydı.

Vücudum önce sola sonra sağa doğru sarsıldı.

Andrew adımı haykırdı.

Sonra her şey yeniden sessizleşti.

İyi olabileceğimizi düşünmeye
başlamıştım. Ve sonra.
İkinci kez vurulduk.

chapter 46

Bennett

Lucas ve Fanny'nin evinin önünde birkaç dakika erken durdum ve dün geceden beri telefonumu onuncu kez kontrol ettim.

Hala bir şey yok.

Sunumunun nasıl geçtiğini öğrenmek için Annalise'e mesaj attım ama cevap alamadım. Eve erken gelip yatmış olsa bile, şimdiye kadar kesinlikle kalkmış olurdu. Çoğu gün saat yedide ofiste olurdu.

Cevap gelmeyince bütün gece kendimi berbat ve endişeli hissetmişim. Ama bu muhtemelen daha çok Lucas'la olanlardan ve geçen hafta sonu olanlardan sonra üç hafta boyunca ona veda etmek zorunda kalmamdan kaynaklanıyordu.

Telefonumu cebime geri soktum, Fanny ve Lucas'ın evine baktım ve arabadan inmeden önce derin bir nefes aldım.

Fanny her zamanki neşeli haliyle kapıyı açtı. "Tatil için biraz para harcayabilir."

Başımı salladım. *Öyle mi? O zaman ona biraz ver.* "İyi. Hazır mı?"

Kapıyı suratıma çarptı ve "Lucas!" diye bağırdığını duydum. Kaldır kışını!"

Merdivenlerden inen koca ayaklarını duyduğumda kalbim düzensiz atmaya başladı. Bu çocuk gelmezse ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Avuçlarım terlemeye başladı.

Kapı açıldı ve Lucas sırt çantasını takarak dışarı çıktı. Ellerimi ceplerimde tutarak hafifçe adım attım. "Selam."

Çenesini bana doğru kaldırdı. "Hey."

Bu bir başlangıç.

"Hazır mısın?"

Başını salladı ve arabama bindik. Kontağı açtım ve havadan sudan konuşmaya çalıştım. "Minnetonka'ya yapacağın yolculuk için heyecanlı mısın?"

Lucas ekşi bir koku almış gibi yüzünü buruşturdu. "Olur muydun?"

Haklıydı. "Torpidο gözüne git. Taba rengi zarfı çıkar. Dün gece sana yerel göllerle ilgili bazı bilgilerin çıktısını aldım. Gideceğin yere yürüme mesafesinde, iyi balık tutulabilecek gibi görünen birkaç göl var. İçinde biraz da para var, böylece yem, yemlik ve benzeri şeyler alabilirsin."

Zarfı aldı ve sırt çantasına yerleştirdi. "Teşekkürler."

Okuluna giderken yolda biraz daha havadan sudan konuştuk ama bu çok yapmacık bir konuşmaydı ve temelde benim konuşmam ve onun *evet, hayır* ya da *teşekkürler* demesinden ibaretti.

Çok daha kötüsü de olabilirdi, sanırım.

Okulun önüne vardığımızda hâlâ birkaç dakika erkenciydik, bu yüzden arabayı kaldırıma çekip park ettim.

"Dinle, dostum..." Boğazımı temizledim. "...geçen hafta sana söylediklerim hakkında."

Yere baktı ama en azından arabadan inmek için bir girişimde bulunmadı.

Ben de devam ettim. "Özür dilerim. Kaza olduğu için üzgünüm. Sana şimdiye kadar söylemediğim için üzgünüm. Ama seninle vakit geçirmemin nedeni asla bu değildi." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. "Hiçbir yere gitmiyorum. İhtiyacın varsa biraz zaman ayır. Kaza için bana kızabilirsin. Seninle konuşmam çok uzun sürdüğü için bana kızabilirsin. Ben her şey için kendime kızıyorum. Ama her zaman olduğu gibi sen döndükten sonra da iki haftada bir burada olacağım çünkü seni seviyorum ve birçok şey için kendimi suçlu hissetsem de, bu suçluluğun birlikte geçirdiğimiz zamanla hiçbir ilgisi yok."

Lucas bana baktı ve gözlerimiz kısa bir an için buluştu. Sonra uzanıp sırt çantasını kaldırdı. Arabanın kapısını açtı ve dışarı çıkmaya başladı ama "Aynı," diye homurdanmak için durakladı.

Uzaklaşmak için okula girene kadar bekledim. Yıllardır ona söylemekten korkuyordum ama bunu atlatacaktık. Güvenini tekrar kazanmak yavaş olacaktı ama bunu birlikte başaracaktık.

Ve ilk kez o zaman belki, sadece belki, benim de bunu atlatabileceğime inandım.

Hangi cehennemde o?

Lucas'tan bahsetmek için doğruca Annalise'in ofisine gittim ama kapısı kapalıydı. Işığı da kapalıydı. Marina'ya bugün ondan haber alıp almadığını sormak için numarasını tekrar aradım.

Aramadı ve benim aramam yine sesli mesaja düştü.

Saat on birde, endişelenmişim. Beni ekmesi bir şeydi, ama gelmemesi ya da ofisi aramaması? Doğru olmayan bir şeyler vardı. Jonas'ın ofisine gittim ama toplantıdaydı, ben de asistanından çıkar çıkmaz beni aramasını istedim. O andan Jonas'ın nihayet toplantı odasından çıktığı ana kadar elli kez daha tekrar aramaya basmış olmalıyım.

Kapıyı çalmadan ofisime girdi ve masama bir zarf attı. "Kendine engel olamadın, değil mi?" Çok kızmıştı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sana kurulun seni burada tutacağını söyledim. Sen de bunu Annalise'in yüzüne vurmak için sabırsızlanıyordun, değil mi?"

İki elimi de havaya kaldırdım. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Annalise'e hiçbir şey söylemedim."

"O zaman bu mektup ne hakkında?" Gözleriyle zarfı işaret etti. Açtım ve okudum.

Sevgili Jonas,

Lütfen bunu istifa mektubum ve Foster, Burnett and Wren'deki Kreatif Direktörlük görevimden ayrılacağıma dair iki haftalık bildirim olarak kabul edin. Sizinle çalışmaktan keyif almış ve bana sağladığınız fırsat için teşekkür etmiş olsam da, San Francisco bölgesinde kalmaya ve başka fırsatların peşinden gitmeye karar verdim.

Teşekkür ederim.

Annalise O'Neil

Kağıdı ona uzattım. "Bu da ne böyle?" "Bana bir istifa gibi geldi."

"Bunu size ne zaman verdi? Neden istifa etsin ki?"

Jonas ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sanırım mektubunda yazdığı gibi San Francisco bölgesinde kalmak istediği için istifa etti. Ama ikimiz dışında kimse onun başka bir yere atanacağını bilmiyordu. Bu bilgiyi bir şekilde öğrenmiş olmalı."

"Benden gelmedi. Bunu sana bu sabah mı verdi?"

"Bugün gelmediği toplantı için ihtiyacım olan dosyaları aramaya gittiğimde çekmecesinde buldum."

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Annalise öylece işi bırakmazdı. Kızgın olsa bile, planlanmış bir müşteri toplantısına gitmezdi. Kendini idare etme şekliyle gurur duyardı, her zaman adil ve profesyoneldi. Peki neden böyle bir konuda benimle konuşmadı?

Mektubu bir kez daha okuduktan sonra masama bıraktım ve sandalyemin arkasından ceketimi aldım. "Gitmem gerek."

Jonas itiraz edemeden ofisimin kapısına varmıştım. "Nereye gidiyorsun?" diye arkamdan bağırdı.

"Ne haltlar döndüğünü anlamak için."

"Annalise?" Evde olmadığından oldukça emin olmama rağmen kapısını tekrar çaldım. Biri beni ön kapıdan içeri sokana kadar bütün zilleri çalmış, sonra da kovulmadan önce dairesine kaçmışım. Arabası sokağa park etmemişti ve içeriden hiç ses gelmiyordu. Yine de daha yüksek sesle çaldım.

Sonunda, koridorun karşısındaki komşu kapısını açtı. Kucağında bir kedi, çoğu insanın bir bebeği kucağına aldığı gibi kucaklıyordu. "Dün gece eve geldiğini sanmıyorum."

"Oh?"

Kedinin karnını kaşdı ve kedi yüksek sesle mırıldandı. "Dün gece benim için Frick ve Frack'i beslemesi gerekiyordu. Kutuları masanın üzerine bıraktım ama hâlâ oradalar." Kediye baktı ve benim yerime onunla konuştu. "Bay Frick beni affetti ama Bay Frack odasından bile çıkmıyor. Bu sabahki uçuşum rötar yapmadığı için şanslıyım, yoksa bebeklerim açlıktan ölecekti."

Açlıktan mı? Başımı salladım. *Her neyse.* "Onunla en son ne zaman konuştun?"

"Dün sabah ona anahtarımı verdiğimde."

Döndüm ve başka bir şey söylemeden merdivenlere doğru ilerlemeye başladım.

Kedi manyağı arkamdan bağırdı.

"Onu gördüğünüzde Frick ve Frack'e bir özür borçlu olduğunu söyleyin."

Evet. Konuşacağımız ilk şey bu olacak.

Arabamla onun apartmanının önüne park etmiş, ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Dün gece eve gelmemişti.

ve benimle hiç konuşmadan istifa mı etmişti?

Aslında, geçen gece işten bahsetmişti. Sayılır. Eğer ikimizden biri Teksas'a taşınmak zorunda kalmazsa gelecek yıl birlikte olup olamayacağımızı sormuştu. Ben de hayır demiştim. Onu incittiğimi biliyordum ama bana haber bile vermeden işi bırakacak kadar kızgın mıydı?

Ben öyle düşünmemiştim.

Gerçi.

Geçen gece sessizdi. Hatta birkaç kez ona her şeyin yolunda olup olmadığını sordum. Sadece Evcil Hayvan Malzemeleri sunumu için gergin olduğunu söylemişti. İçimden bir ses onu daha fazla rahatsız eden bir şey olduğunu söylüyordu. Şimdi düşündüm de, annesinden gelen o telefonda beri sessizdi. Onu zorlamamıştım.

Dün gece eski sevgilisinin kız kardeşiyle yemek yemiş olması bir tesadüf müydü? Belki de bu ona tüm erkeklerin pislik olduğunu hatırlatmıştı.

Öyle olsa bile, en azından dün gece eve gelirdi. Tabii...

Başımı salladım. Hayır, oraya gitmez. O adamın nasıl bir pislik olduğunu gördü.

Öyle değil mi?

Ama dün gece nerede uyudu?

Arabamı çalıştırdım ve cebimden telefonumu çıkardım. Cevapsız arama yok. Cevapsız mesaj yok. Sinirle ofise dönmeden önce tekrar aramaya başladım. Belki de ben yokken işe gelmiştir. Muhtemelen otoyolda karşılaşmıştık. Dün gece Lauren ve Trent'in evinde kalmış ve cep telefonu bozulmuştu. Çok yağmur yağıyordu ve zaten araba kullanmayı sevmezdi. Mantıklı geliyordu.

Evet, öyle oldu.

Bunun o olması gerektiğine karar vererek telefonumu yolcu koltuğuna fırlattım ve arabamı vitesine taktım, zaten yeniden aramaya bastığımı unutmuşum. Bu yüzden arabamın hoparlörlerinden bir erkek sesi geldiğinde kafam karıştı.

"Alo?"

Kaşlarımı çatmış, radyodaki reklamın devamını bekliyordum. "Alo?" dedi ses tekrar.

Yanımdaki koltukta duran ışıklı cep telefonu dikkatimi çekti. *Kahretsin.* Cep telefonum Bluetooth üzerinden bağlanmıştı ve arabamdan geliyordu. Ama yanlışlıkla kimi aramıştım ki?

"Bu kim?" Ben sordum.

"Andrew. Kimsiniz?"

Donup kaldım. *Ne oluyor lan?* Cep telefonunu kaldırıp baktığımda, ekranda Annalise'in adını teyit ettim ve altındaki arama zamanlayıcısı saniyeleri gösteriyordu.

"Annalise nerede?"

"O yatakta. Uyuyor. Yardımcı olabilir miyim?"

Damarlarımdaki kan kaynamaya başladı. "Evet. Annalise'i lanet telefona ver!"

"Affedersiniz?"

"Beni duydun. Telefonu Annalise'e ver."

Tıklayın.

"Alo?"

Sessizlik

Daha yüksek sesle çığlık attım. "Alo?"

Göt herif telefonu yüzüme kapattı. Hay sikeyim.

Sikeyim.

"Fuuuuuck."

Tekrar aramaya bastım. Telefon bu sefer çalmadı bile, doğrudan sesli mesaja geçti. Ben de tekrar aradım.

Sonra

tekrar.

Sonra

tekrar.

Defalarca aradım. Ama sürekli telesekretere düşüyordu. Herif ya aramayı reddet tuşuna basıyordu ya da telefonunu kapatmıştı. Her iki durumda da, Annalise'le konuşmamı engelliyordu.

chapter 47

Bennett

Saatlerce masamda oturup tüm duyguları gözden geçirdim.

Kızgın.

Bunu bana, bize nasıl yapabildi? Onun hakkında ne hissettiğimi bilmiyor muydu?

Hayır. Öyle değil.

Neden mi? Çünkü ona söyleyemeyecek kadar korkaktım.

İnkar.

Muhtemelen bunun son derece mantıklı bir açıklaması vardı. Belki de Andrew'la bir iş toplantısı için buluşmuştu - Pet Supplies & More'la ilgili bir şey. Belki Lauren kardeşini de bu işin içine çekmiş ve Annalise'in bu sabahki sunumunu ona göstermesini istemişti.

Evet. Muhtemelen öyleydi.

Telefonuna cevap verdiğinde yatakta olması dışında. *Onun lanet yatağında.*

Benim değil, olması gereken yerde.

Neden mi? Çünkü aramızdaki ilişkiye gerçek bir şans vermekten *korktuğumu* itiraf edemeyecek kadar *korkaktım*. Bana o lanet soruyu soracak kadar cesurdu. Ama ben korkakça bir çıkış yolu seçmiştim.

Geçen gece yaptığımız konuşmayı tekrarlayıp durdum.

"Aramızdaki şeyler farklı olsaydı, bundan bir yıl sonra burada olur muyduk?"

Ve benim saçma cevabım. *"Hayır. Çünkü bekâr olmayı seviyorum. Özgürlüğümü ve kimseye hesap vermek zorunda olmamayı ya da herhangi bir sorumluluğum olmamasını seviyorum."*

İsteddiğini aldın, sık kafalı.

Pazarlık.

Eğer onunla konuşabilirsem, bunu düzeltebilirdim. Bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum; bunu gözlerinde görebiliyordum -iş yerinde işler farklı olsa bile bir yıl sonra birlikte olamayacağımızı söylediğimde nasıl incindiğini.

Kendimi özgürlüğümü sevdiğime ikna etmeye çalışıyordum, oysa başından beri onu asla bırakmak istemiyordum.

Çünkü korkuyordum.

Siktiğimin amcığı.

Onunla konuşmalıyım - o dangalağın dairesine gidip kışını tekmelemeliydim, eğer onu görmek için bu gerekiyorsa. Bana bir şans verirdi. Aramızdaki şey gerçektir.

Öyle değil miydi?

Nereden bilebilirdim ki? Hayatımda bana hissettirdikleri dışında hiçbir şey gerçek olmamıştı.

Binlerce kilometre ayrı olsak da -birimiz Teksas'ta, diğeri buradadır - fark etmezdi. Çünkü fiziksel uzaklık kalbimde olanı değiştirmezdi.

Kalbimde.

Sikeyim.

Başım sandalyeme yaslandı ve derin bir nefes alarak ofisimin tavanına baktım.

Ona aşığım.

İçinde.

Sikişmek

.

Sevgiler.

Bu nasıl oldu?

O zamandan beri bir kadını sevmemiştim.

Sophie.

En son bir kadınla yakınlaştığımda ne olduğuna bak. Sophie'nin sevilmenin nasıl bir şey olduğunu hissetme şansı olmadı. Neden benim olsun ki?

Annalise gibi bir kadın tarafından sevilmeyi hak etmiyordum. Sophie'nin sevgisini hak etmedim.

Ben de Lucas'ın sevgisini hak etmiyordum.

Yine de bir şekilde bana verdi. Ve ben onu alacak kadar bencildim.

Zihnim oradan oraya atlayıp duruyordu.

Annalise'in bana karşı hisleri vardı; kara kalbimin derinliklerinde bir yerde bunu biliyordum.

Ama ona nasıl hissettiğimi göstermek için hiçbir şey yapmamıştım.

Ona söylemem gerekiyordu, ama bundan daha fazlası, ona göstermem gerekiyordu.

Lanet olası eski sevgilisi yıllarca bir şey söyleyip başka bir şey yapmıştı. Onun için savaşıma şansım varsa, sözlerden daha fazlasına sahip olduğumu görmesi gerekiyordu.

Sadece çok geç olmamasını umuyordum.

Kapısını çaldığımda Jonas gece için ayrılmaya hazırlanıyordu. Ama yine de kışımı karşısındaki sandalyeye yerleştirdiğim için evrak çantasını yere bıraktı.

Oturdu, gözlüklerini çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. "Neler oluyor, Bennett?"

Başımı salladım. "Annalise ile işleri berbat ettim."

Jonas derin bir nefes verdi. "Ne yaptın sen?"

"Merak etmeyin. Düşündüğün gibi bir şey değil. Sunumunu sabote etmedim ya da herhangi bir şekilde hile yapmadım. Ve pozisyonlarımızla ilgili kararı da ona söylemedim."

Başını salladı. "Tamam. Peki ne oldu?"

"Hani şu arkadaşlık yasağı politikamız var ya?"

Jonas gözlerini kapadı ve kaşlarını çattı. Daha fazlasını söylememe gerek yoktu. "Yani işi kazandın ama kızı kaybettin."

"Ters anlamışım."

"Bunu nasıl düzelteceksin?"

Gergin olacağımı sanıyordum ama birden sakinleştiğimi hissettim. Zarfı ceketimin içinden çıkarıp öne doğru eğildim ve Jonas'ın masasına bıraktım. Önce zarfa sonra da bana baktı ve hüzünle gülümsedi.

"Sanırım bu senin istifan?" Başımı salladım.

"Annalise ile konuştun mu?"

"Ona ulaşamadım."

"Ve yine de bunu bana şimdi mi veriyorsun? Ya işi kaybedersen ama yine de kızı geri alamazsan?"

Ayağa kalktım. "Bu bir seçenek değil."

Jonas çekmecesini açtı ve Annalise'in istifasını içeren zarfı çıkardı. Bana uzattı. "Masasının sol üst çekmecesinde. Tam üstünde duruyor. Bunu hiç bulamadım."

Kendi mektubumu onunkiyle değiştirdim.

"Teşekkürler, Jonas." "Umarım kızı alırsın."

"İkimiz de patron. İkimiz de."

Telesekreterini doldurmuştum. Şimdi ne zaman arasam, ulaştığım telefon numarasının artık mesaj kabul etmediğini söyleyen bir mesaja yönlendiriyordu. Kesik kesik bir nefes verdim ve alnımı direksiyona yasladım. Saat dört buçuktan beri onun evinin önünde oturuyordum. Saat neredeyse sekiz olmuştu ve hâlâ ondan bir iz yoktu. Her geçen dakika daha da endişeleniyordum. Ama eninde sonunda eve gelmek zorundaydı.

Sonsuza kadar bekleyecekmişim gibi geldi. Ne zaman yolda bir ışık parlaması olsa, onun arabası olup olmadığını görmek için sabırsızlanıyordum. Ama her biri yanımdan geçip gitti. Sonunda dikiz aynasından bir çift far yavaşladı ve arkamdaki boş alana girdi. Ama yine hayal kırıklığına uğradım, bir SUV üzerinde Toyota logosu buldum. *O değildi.*

Omuzlarım çöktü. Bir dakika sonra farlar söndü ve bir kapının açılıp kapanma sesini duydum. Bir adam cipten inmiş ve Annalise'in binasının kapısına doğru ilerliyordu. İlk başta hiçbir şey düşünmedim. Ama sonra bir köpek havladı ve adam başını çevirerek profilini görmemi sağladı. Kalbim çarpmaya başladı. Annalise'in üvey babası Matteo'ya çok benziyordu.

Yolcu camını indirerek eğildim ve ona seslendim. "Matteo?"

Adam döndü. Kim olduğumu anlaması birkaç saniye sürdü ama sonra ben arabadan inerken bana doğru gelmeye başladı. "Bennett?"

Başımı salladım. "Annalise'in nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hastanede. Annesi onunla kalıyor. Ben sadece bazı eşyalarını almaya geldim."

"Hastane mi?" Midem bulandı. "Ne oldu?"

Matteo kaşlarını çatı. "Bilmiyor musunuz? Çok kötü bir araba kazası geçirdi."

chapter 48

Annalise

Bu kargaşa karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Çok ağır hissettim. Tıpkı kollarım ve bacaklarım gibi.

Uzaktan duyduğum bir alarm daha yüksek sesle ötmeye başladı. Mavi giysili bir kadın yanıma yaklaşp bir şey yaptı ve rahatsız edici ses kesildi. Konuştuğunu duydum ama sanki ben suyun altındaymışım da o değilmiş gibi boğuk bir ses geliyordu.

"Dinlenmeye ihtiyacı var. Eğer siz ikiniz onu üzecekseniz, güvenliğin ikinize de kapıyı göstermesini isteyeceğim."

Bir erkek sesinin bir şeyler mırıldandığını duydum, ya da belki birden fazla erkek sesiydi, emin olamadım. *Ayaklarımı biraz tekmeleyebilseydim, muhtemelen yüzeye ulaşabilir ve daha iyi duyabilirdim.* Tekmelemeye çalıştım ama yeterli ivmeyi yakalayamadım. Mavili kadın ellerini bacaklarımın üzerine koyarak toparlamayı başardığım küçük hareketi durdurdu.

"Şşşt. Siz dinlenin, Bayan Annalise. Bu çocukların sizi üzmesine izin vermeyin. Tanrı bu hemşireye gerektiğinde ziyaretçileri dışarı atması için bir ağız ve bir sürü sırt vermiş."

Bir hemşire. O bir hemşireydi.

Konuşmaya çalıştım ama ağzım kapalıydı. Kolumu engelleyen şeyi tutmak için kaldırdım ama yataktan bir ya da iki santimden daha yükseğe kaldıramadım. Hemşire yaklaştı ve yüzünü benimkine yaklaştırdı.

Kıvırcık siyah saçları, koyu çikolata gözleri vardı ve gülümsediğinde ön dişinde ruj izi kalıyordu. "Hastanedesin." Saçlarımı okşadı. "Daha rahat nefes alabilmen için ağzında bir maske var ve ilaçlar seni uykulu hissettiriyor. Anlıyor musun?"

Biraz başımı salladım.

Dişlerini tekrar gösterdi ve ben ruja baktım. *Biri ona gerçekten söylemeli.*

"İki ziyaretçiniz var Bayan Annalise. Aileniz ve arkadaşlarınız da burada. Dışarıda bekleme odasındalar. Bu çocuklara sizi dinlendirmelerini söylememi ister misiniz?"

Gözlerimi yatağın diğer tarafına çevirdim ve iki yüz bana doğru eğildi.

Bennett?

Andrew

mu?

Kadına dönüp baktım ve başımı salladım.

"Seni teker teker ziyaret etmelerine ne dersin?" Başımı salladım.

Adamlarla ve sonra tekrar benimle konuştu.

"Andrew'un şimdi ziyaret etmesini ister misin?"

Yüzünü görmek için gözlerimi hareket ettirdim, sonra tekrar hemşireye baktım ve başımı salladım.

Gülümsedi. "Güzel. Çünkü diğeri onu gönderirsem kafamı koparacakmış gibi görünüyordu."

Bir dakika sonra Bennett yanımdaydı, yüzü tam kadıninkinin olduğu yerdeydi. Elimi eline aldı; çok sıcaktı ve parmaklarımı çok sıkı tutuyordu.

"Selam." Eğildi ve alnımdan öptü. Gözlerim onunkilere kilitlendi. "İşte benim güzel kızım. Acı çekiyor musun?"

Acı mı? Hiç sanmıyorum. Ayak parmaklarımı bile hissetmiyordum.

Başımı salladım. "Annenle konuştum. İyi olacağını söyledi. "Annenle konuştum.

Kazayı hatırlıyor
musun?" Başımı
salladım.

"Bir araba kazası geçirdiniz. Fırtına ve çok fazla yağmur vardı ve otoyola girdiğinizde suda kaymaya başladınız."

Anılar gözümün önüne gelmeye başladı. Çok şiddetli yağmur yağıyordu. Frene basmak. Parlak ışıklar. Farlar. Gürültülü patlama. Bir yandan diğer yana sarsılmak. *Andrew.*

Maskeyi yüzümden çıkarmak için elimi kaldırmaya çalıştım.

Bennett ne yapmaya çalıştığımı fark etti. "Şimdilik açık bırakmalısın."

Kaşlarımı çattım.

Birleşen ellerimize doğru eğildi ve ellerimin üstünü öptü. "Biliyorum. Çeneni kapalı tutmak senin için bir meydan okuma." Sırıttı. "Ama söyleyecek bir sürü şeyim var ve burada seninle ne kadar yalnız kalacağımı bilmiyorum, o yüzden bu benim işime geliyor." Yüzü ciddileşti ve derin bir nefes almadan önce bir dakikalığına gözlerini kaçırdı.

"Yalan söyledim."

Bakışları benimkilere döndü. Sorumu bilmesi için hiçbir kelimeye gerek yoktu.

Elimi sıktı ve daha da yaklaştı. "İkimizden birinin yeri değişmezse bir yıl sonra birlikte olup olmayacağımızı sorduğunda, olmayacağımızı söyledim. Bekâr olmayı ve özgürlüğümü sevdiğimi söyledim. Ama gerçek şu ki, çok korkuyordum. Birlikte kalırsak her şeyi berbat edeceğimden korkuyordum. Tekrar incinmeyi hak etmiyorsun ve..."

Bennett durakladı ve duygularını yutmaya çalışmasını izledim. Tekrar başını kaldırdığında gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Sen tekrar incinmeyi hak etmiyorsun, ben de aşkı hak etmiyorum."

Bu sözleri söylediğini duymak beni mahvetti. Hayatında çok daha iyisini hak ediyordu.

Bennett gözlerini kapadı ve devam etmek için kendini dengeledi. "Ama artık neyi hak ettiğimi ya da senin neyi hak ettiğini umursamıyorum çünkü seni hak etmediğimi umursamayacak kadar bencilim ve senin hak ettiğin adam olmak için her gün çok çalışacağım." Gülümsedi ve elini yanağımda gezdirdi. "Seni seviyorum." Sesi kırıldı. "Seni çok seviyorum, Annalise."

Mavi önlüklü bir hemşire tarafından sözümüz kesildi. Yatağın diğer tarafından, Bennett'in tam karşısından yüzüme doğru eğildi. "Serumunuza bazı ilaçlar ekleyeceğim. Seni biraz sersemletebilirler."

Oh iyi. Birisi ona dışındaki rujdan bahsetmiş. Serum hattıma biraz ilaç koymasını izledim. Bennett'e döndüm ama gözlerim daha da ağırlaştı. *Çok, çok ağırlaştı.*

Bennett yanımdaki sandalyeye çökmüş, mışıl mışıl uyuyordu.

Etrafıma bakındım. Daha önce bulunduğumdan farklı bir odaydı. *Öyle değil miydi?* Yoksa diğer odayı mı hayal etmişim - bir düzine yatağın olduğu ve beni her iki taraftaki hastalardan sadece bir perdenin ayırdığı büyük, penceresiz bir oda. Şimdi

Yanımda uyuyan adam dışında kapısı olan büyük bir odada yalnızdım. Arkasındaki pencereden gece olduğunu anladım.

Boynum tutulmuştu, bu yüzden başımı bir o yana bir bu yana hareket ettirmeye çalıştım. Çarşafların hafifçe sürtünmesi uyuyan deviyandırdı.

Gülümsedi ve öne doğru eğildi. "Hey. Yine uyanmışsın."

Maskemi almak için kolumu kaldırdım ama Bennett beni durdurdu. "Onu henüz çıkarma. Hemşireyi çağırayım. Sedasyon dozunu düşürdüler ama maskesiz denemeden önce solunumunu ve hayati değerlerini kontrol etmek istediler. Tamam mı?"

Başımı salladım. Ortadan kayboldu ve bir dakika sonra bir hemşireyle geri geldi.

Bunu tanıyamadım. Göğsümü dinledi, tansiyonumu ölçtü ve bir dakika boyunca monitöre baktı.

"Harika gidiyorsun. Nasıl hissediyorsun?"

Kaburgalarım beni öldürüyordu ama yine de iyi hissettiğimi söylemek için başımı salladım ve maskeyi işaret ettim.

"Çıkarmak ister misin?"

Tekrar başımı salladım.

"Tamam. Sana biraz buz getireyim. Çıkardığımızda, üç gün boyunca basınçlı hava yüzünden çok kuru olacaksın."

Üç gün mü? O kadar uzun süredir burada mıydım?

Hemşire döndüğünde, yatağımın yanındaki tepsiye içinde kaşık olan bir strafor bardak koydu ve sonra başımın etrafına uzanıp maskemi yerinde tutan kayışı gevşetti. Maskeyi çıkararak yanımda bekledi, gözleri monitörle benim aramda gidip geliyordu.

"Birkaç derin nefes al."

Önce kasılmış çenemi esnetmek için iyice açtım, sonra da söylediği gibi yaptım. Yüzüm çok ağrıyordu, özellikle de burnum.

Göğsümü tekrar dinledi, sonra stetoskopunu boynuna astı. "Sesin iyi geliyor. Nasıl hissediyorsun?"

Elim boğazımı tutmak için kalktı. Sesim kısık bir şekilde "*Kuru*" diye çıktı. "Tamam. Yavaş gitmemiz gerekiyor. Ama ben senin istatistiklerini takip edeceğim.

hemşire odasına gidip ikinize biraz zaman vereceğim." Bennett'e döndü. "Her seferinde bir ya da iki buz parçası. Bu boğazını nemlendirmeye yardımcı olacaktır."

Bennett buz parçalarını eline alıp kaşığı ağızıma dayadığında kapı daha kapanmamıştı bile. Eğer yanımda bu kadar acımasaydı onun bu hevesine gülerdim.

Ağızıma biraz cips attı ve sonra eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Uzun bir uyku çektin. Sonunda seninle duygularım hakkında konuşmaya başladım ve senin yanıtın on iki saat boyunca uyuklamak oldu."

Daha önce söylediği her şeyi neredeyse unutmuştum. Ama bana hatırlattığında, her kelime kristal berraklığında geri geldi. Yine de tekrar duymak istedim. Bu yüzden en iyi şaşkın yüz ifademi takındım. "Hisler mi?"

Bennett'in gözleri büyüdü. "Dün sana içimi döktüğümü hatırlamıyor musun?"

Başımı salladım ama gülümsememi engelleyemedim. O fark etti. "Benimle kafa buluyorsun, değil mi?"

Gülümsemem genişledi. "Tekrar duymak istiyorum."

Bennett ayağa kalktı ve çok dikkatli bir şekilde yanımdaki yatağa tırmandı. "Öyle mi? Hangi kısmı duymak istiyorsun?"

"Hepsi."

Yakışıklı yüzüne bir gülümseme yayıldı ve endişe çizgilerinin bazılarını yumuşattı. Ağızını kulağıma yaklaştırdı. "Seni seviyorum."

Sırıttım. "Yine."

Güldü. "Seni seviyorum, Annalise O'Neil. Seni çok seviyorum."

Bunu ona bir düzine ya da daha fazla kez söyledikten sonra Bennett bana yaralarım hakkında bilgi verdi. Göğsümdeki ağrı kırık bir kaburgadan kaynaklanıyormuş. Sol bileğimdeki kırık dirsek kemiğinden kaynaklanan alçıyı fark etmemiştim bile ve görünüşe göre her yerimde şişlikler ve morluklar vardı. En kötüsü de akciğerlerimden birinin kısmen çökmesiydi; akciğerin dış kısmındaki havayı emmek için bir iğneyle tedavi etmişlerdi ve kendi kendine yeniden şişmişti. Kısacası, çok şanslıydım.

Uyanık kaldığım süre uzadıkça aklıma daha fazla şey gelmeye başladı. Annemin, Matteo'nun ve Madison'ın burada olduğunu hatırladım. Ve Andrew'un da. İki gözü morarmıştı ve burnunda bir bandaj vardı ama iyi olduğunu söylemişti.

"Herkes evine gitti mi?"

Bennett başını salladı. "Annene ve Matteo'ya bir değişiklik olursa arayacağıma söz verdim. Sabah ilk iş geri dönecekler. Madison birkaç saatte bir mesaj atmazsam beni ölümle tehdit etti." Bana biraz daha buz parçası yedirdi. Ağrıyan boğazıma çok iyi geldiler. "Oldukça korkutucu biri."

"Peki ya Andrew? Daha önce odamda onunla tartışıyor muydunuz?"

Bennett'in yüzündeki gülümseme kayboldu. "Bütün gece telefonunu aradım. Sonunda ulaştığımda cevap verdi. Ve dallama bana yatakta olduğunu söyledi. Hastanede olduğundan falan bahsetmedi. Sonra da telefonu yüzüme kapattı."

Aman *Tanrım*. "Düşünmüş olmalısın..." Çenesinin sıkılması cevap verdi.

"Ona geri döndüğümü mü düşündün?" "Ne düşüneceğimi bilemedim."

"Ne olduğunu nasıl öğrendin?"

"Dairenin önünde kamp kurdum. Sonunda Matteo ortaya çıktı."

Bekle... "Peki Andrew ile ne zaman konuştun?"

Bennett omuz silkti. "Bilmiyorum. Öğleden sonra erken saatlerde. Belki bir civarı?"

"Ama Andrew'a döndüğümü düşündüğünüz halde binamın önünde beklediniz?"

Yanağını avuçladı. "Seni savaşımdan kaybetmeyecektim."

Bu kalbimi kabarttı. "Beni geri alsaydın bile

."

Bennett parmağını ağızma götürdü ve devam etmemi engelledi.

"Sakin söyleme. Neden onunla arabada olduğunu bilmek bile istemiyorum. Sadece bana iyi olduğumuzu ve bir daha olmayacağını söyle."

"Andrew ile aramızda bir şey olmadı. Arabasının tamirde olduğunu söylediği için onu eve bırakıyordum. Akşam yemeği için Lauren'ın evindeydi."

Bennett'in başı düştü. "Tanrıya şükür. Çünkü işimden ayrıldım. Burada, San Francisco'da benimle sıkışıp kaldın."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne? Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü Teksas'a taşınmana izin vermeyeceğim."

"Uh... Sanırım biraz fazla ileri gidiyorsun. *Ben* kazandığımda Teksas'a taşınacak olan *sensin*."

Bennett saçlarını yüzünden uzaklaştırırken gözlerini devirdi. "Evet, muhtemelen haklısın. Ama her halükarda ikimiz de yerimizde kalıyoruz."

chapter 49

Bennett

"Dinleniyor olman gerekiyordu." Anahtarlarımı mutfak tezgâhına fırlattım ve bir poşet dolusu yiyecek bıraktım. Annalise'in annesi onu tahliye sonrası kontrolüne götürürken ben de birkaç saatliğine ofise gitmiştim.

"Ben iyiyim. Bunu aldım. Doktor çok iyi olduğumu söyledi." Annalise dolabın altından bir tencere çıkarmak için eğildi. Kışının görüntüsü muhteşemdi ama kendine zarar vermesini istemiyordum. Kollarımı beline doladım ve onu önümden kaldırdım.

"Bana bırak."

İhtiyacı olanı seçebilmesi için dolabın içindikileri tezgâhın üzerine boşalttığımda iç çekti. "Biliyorsun, her halükarda kendi başımın çaresine bakmak zorundayım. Yeni bir iş aramaya başlamalısın ve ben de muhtemelen evime dönmeliyim. Neredeyse iki haftadır buradayım ve yakında benden bıkacaksın."

Yüzündeki bir tutam saçı ittim. "Doktor yavaş ilerlemen gerektiğini söyledi çünkü akciğerin hâlâ iyileşme sürecinde. Üç kat merdiven çıkmaya hazır değilsin. Asansöre ihtiyacın var."

Hastaneden taburcu olduktan sonra Annalise'i benimle eve gelmeye zorlamıştım. Kabul etmişti çünkü ona fazla seçenek bırakmamıştım. Ama her geçen gün daha da güçleniyordu ve o gün bugün olmasa bile yakında eve dönebilecek kadar iyi olacaktı. Ben sadece onu burada istiyordum.

"Bir süre annemde kalabilirim. Birinci katta boş bir yatak odası var."

Parmağımı çenesinin altından geçirdim ve gözlerimiz buluşacak şekilde kaldırdım. "Benden bıktın mı?"

Yanaklarımı avuçladı. "Tanrım, hayır. Sen bana el pençe divan dururken ve alçım ıslanmasın diye saçlarımı küvette yıkarken senden nasıl bıkeabilirim?"

"O zaman neden gitmek istiyorsun?"

"İstemiyorum. Ama aynı zamanda burada fazla kalmak da istemiyorum Bennett. Artık bir şeyler yapmak için kendimi hazır hissediyorum ve merdivenler dışında artık burada olmam için bir neden yok."

Başımı salladım. "Sebebi yok mu? Burada olmak istemene ne dersin?" Yumuşadı. "Tabii ki istiyorum. Ama ne demek istediğimi biliyorsun."

Onu kaldırdım ve mutfak tezgahının üzerine koydum, böylece göz göze geldik. "Aslında bilmiyorum. O zaman konuşalım. Evimi beğendin mi?"

Oturma odasına ve pencerelerden görünen manzaraya bakmak için döndü. "Benim evimi bok çukuru gibi gösteriyor. Seninkinden çıktıktan sonra benim daireme girmek iç karartıcı."

"Daireyi beğendin demek. Peki ya oda arkadaşın?"

Öne doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Beni şımartıyor. Ayrıca, duştan sadece havluyla çıktığındaki manzara, oturma odasındaki Golden Gate Köprüsü'nün görüntüsünü bile gölgede bırakıyor."

At kuyruğunu elime doladım ve geri çekilmeye çalıştığımda ağzını ağzıma tuttum. Dilimi o tatlı dudaklarının arasına kaydırduğmda açıldı. Onu uzun uzun ve sertçe öptüm ve kalbim yeniden doldu.

Son birkaç haftadır hayatım boyunca olmadığım kadar mutluydum. Bunun bitmesini istemediğimi biliyordum. İhtiyacım olan tek güvence öpücüktü.

"Güzel." Midillisini hafifçe çekiştirdim. "O zaman anlaştık. Taşınacaksın. Bu hafta sonu evinize gelip eşyalarınızı toplaması için bir nakliye şirketi ayarlayacağım."

Annalise'in gözleri büyüdü. "Ne?"

"Dairemi seninkinden daha çok seviyorsun. Oda arkadaşına göre çok seksisin." Omuz silktim. "Neden ayrılıyorsun?"

"Sen... sen benden kalıcı olarak senin yanına taşınmamı mı istiyorsun?"

Gözlerinin arasında ileri geri baktım. "Diyorum ki sabah kalktığımda seni burada istiyorum ve gece yattığımda seni burada istiyorum. Dört farklı gazetenin yatağımızın her tarafına yayılmasını ve saçma sapan ayakkabılarının dolabımızı doldurmasını istiyorum. Kendini yeniden iyi hissettiğinde benim tişörtlerimi giyip bize kahvaltı hazırlamanı istiyorum ve altımda, üstümda, dizlerinin üzerinde

yatak odasının zeminine ve ben seni tatlı niyetine yerken yatak başlığına bağla." Durakladım. "Daha açık oldu mu?"

Alt dudağını çiğnedi. "Önce sana söylemem gereken bir şey var." Sertleştım. "Ne?"

Burnunu benimkiyle ovuşturdu ve kollarını boynuma doladı. "Seni seviyorum, Bennett Fox."

Başımı eğdim ve derin bir nefes aldım. "Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun? Bana söylemen gereken bir şey olduğunu mu söylüyorsun? Düşündüm... Ne düşündüğümü bile bilmiyorum. Ama kulağa hiç de iyi gelmiyordu."

Annalise güldü. "Özür dilerim."

Gözlerimi kısıtım. "Özür dilerim. Bunu bana söylemen neden bu kadar uzun sürdü ki? Beni haftalarca orada asılı bıraktın."

Tişörtümü iki avucunun içine aldı ve beni kendine doğru çekti. "Beni sersemleten ağrı kesicilerden ve ilaçlardan kurtulmak istedim, böylece ciddi olduğumdan şüphe duymayacaktın."

Boynumu geriye çektim. "İlaçları bıraktın mı? Doktor sorun olmadığını mı söyledi?"

Aşağı baktı ve tırnağını koluma sürttü. Sonra kirpiklerinin altından en seksi beni becer gözleriyle yukarı baktı. "Ayrıca *tüm aktivitelere* devam etmemin sorun olmayacağını söyledi. Sadece biraz ağırdan almam gerekiyor."

Kapıdan girip onu domalmış gördüğümünden beri ereksiyon başlangıcı yaşıyordum. Umutlanmadan önce onay almam gerekiyordu. Kazadan bu yana üç hafta gibi uzun bir süre geçmişti. "*Tüm aktiviteler*?"

Kaşlarını oynattı. "Hepsi."

Mutfak tezgahı mükemmel yükseklikteydi ve bu pozisyonda onu ezmezdim. Ayrıca yatak odasına yürüyerek zaman kaybetmeyecektim. Kıçına doğru uzanarak onu tezgâhın en ucuna çektim ve giderek sertleşen aletimi bacaklarının arasına bastırdım. Pantolonumun içinden amının sıcaklığını hissettim ve inledim.

Üç hafta olduğunu söylemiş miydim?

"Yapılacak en doğru şey muhtemelen şu anda seninle sevişmek olurdu. Ama sana yavaş ve tatlı bir şekilde borçlu olacağım, çünkü yavaş gidecek kadar sakinleşmeden önce sana sert ve hızlı bir şekilde ihtiyacım var."

Dilini alt dudağımda gezdirdi ve sonra beklenmedik bir şekilde ısırıldı. "Sertlik benim için işe yarar."

Kıyafetleri iki saniye içinde çıkarılmıştı. Muhteşem göğüslerini emdim, inleme ve çığlık arası bir ses çıkarana kadar ısırdım. Tanrım, onu çok özlemiştim. Onun içinde olmayı özledim. Kendimi o kadar derine gömmeyi özlemiştim ki, döllerim geri çıkış yolunu bulamıyordu. Bu kadını ne kadar çok istediğim gerçeküstü bir şeydi. Bu kadına *ihtiyacım vardı*. İstemediğim halde bu kadını arzuluyordum.

Ağzını alarak dudaklarına karşı mırıldandım. "Seni çok seviyorum."

Yüzündeki gülümsemeyi göremesem de hissettim. "Ben de seni seviyorum."

Pantolonumun fermuarını açarken ulaşabildiğim her açıkta kalan ten parçasını öptüm. Boxerım yerde onlara katıldığında, ereksiyonum karnıma doğru sallandı.

İşleri yavaşlatmak için içimdeki tüm irade gücünü kullandım. Ayağa kalktım ve gözlerinin içine baktım. "İyi misin? Nefes alış verişin iyi mi?"

Aramıza bakarak, başparmağını sikimin parlayan başının üzerinde gezdirerek ve ardından parmağını yalamak için dudaklarına götürerek karşılık verdi. "*Mmmm...* Her şey yolunda. Peki ya sen?"

İnledim ve sikimi yumrukladım, suları test etmek için bacaklarının arasına getirdim ve onu muhteşem bir şekilde ıslak buldum. Daha başlamadan patlamaya hazır hissederek, uzun ve sert bir vuruşla içeri ittim ve ağır nefes almasından endişelenmeye başlayana kadar onu öptüm.

Bana gülümsedi, nefes nefese kalmıştı ama gayet iyi görünüyordu. Hareket etmeye başladığımda ben de ona karşılık verdim -yavaş ve istikrarlı bir şekilde- içine girip çıkarken bakışlarımızı hiç ayırmadık.

Tanrım, bu kadın. Hayatımın yarısını aşkın önüne koymak için milyonlarca engel inşa ederek geçirmiştım. Yine de Annalise'le tanıştığımda, tüm engeller bana onun her birinin üzerinden atlamaya ne kadar değer olduğunu gösterdi.

Kendimi tutmaya çalıştım, ne kadar güzel göründüğünü görmemek için gözlerimi sıkıca kapattım. Ama adımı bir dua gibi fısıldadığında, nasıl izlemeyebilirdim ki?

"Bennett. *Oh Tanrım.* Lütfen."

Sevdiğiniz kadının isminizi inletmesinden daha tatlı bir ses olamazdı. Ayrıca çok da seksiydi. İşte bu kadar. Kırıldım.

İticilerim hızlandı ve onu daha sert ve daha sert sikmeye başladım. Vücudumdaki her kas sıkılaşıırken o da etrafımda kenetlendi, orgazm olurken tırnakları sırtıma batıyordu. Aletimin içine girip çıkmasını izlemek en çarpıcı manzaraydı. Ama beni sevdiğini bilmek bunu daha da

çok daha tatlı. Tanrı bilir neden bana kalbini vermişti ama benim onu geri vermeye hiç niyetim yoktu.

Vücudu gevşemeye başladığında, benim de serbest kalmam için birkaç pompa yetti. Dudaklarını öptüm ve göğsüne çok fazla baskı yapmamaya dikkat ederek onu kollarımla sardım.

Yanağımı başının tepesine yasladığımda kendimi neredeyse mutlu hissediyordum.

Neredeyse. Sadece küçük bir şey beni rahatsız etti.

"Yani cevabınız olarak kesin bir evet duymadım." "Soru neydi?"

"Benim yanıma taşınmak mı?"

Annalise başını geriye çekti. "Ama burada, Kaliforniya'da kalsaydım tanıştığımız ikinci gün bana verdiğin o güzel kovboy şapkasını ne yapacaktım?"

"Aylardır o şeyi giyip bana binmeni hayal ediyordum. Onu bol bol giyeceksin."

Kıkırdadı ama şaka yapmadığımı yakında anlayacaktı. Onun cowgirl oynamasını izlemek için sabırsızlanıyordum.

"Yani bu bir evet mi?"

"Evet. Senin yanına taşınacağım." İşaret parmağını kaldırdığında gülümsememin yayılmasını durdurdu. "Ama bir şartla."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bir koşul mu?"

Başını salladı. "Masrafların yarısını ben karşılıyorum. Yakında iş girecek tek kişinin ben olduğumu düşünürsek, sen yeni bir iş ararken ben de yarısını ya da karşılayabilirsem daha fazlasını ödemek istiyorum."

Hiçbir şekilde bir şey ödemesine izin vermeyecektim - en azından geleneksel anlamda.

"Aslında iş aramayacağım." Kaşlarını çattı.

"Neden?"

"Çünkü aklımda daha iyi bir şey var."

"Tamam..."

"Belki yeni bir pozisyonla da ilgilenirsiniz diye umuyordum."

Başını öne eğdi. "Yeni bir pozisyon mu? Dur tahmin edeyim... sırt üstü mü yoksa dört ayak üstünde mi?"

Sırıttım ve parmağımla burnuna dokundum. "Düşündüğüm bu değildi ama aklının nerede olduğunu seviyorum, benim pis kızım."

"Çok kabataslak konuşuyorsun, Fox. Çıkar ağzındaki baklayı. Neler oluyor?"

"Kendi ajansımı kuracağım. Gelip benimle çalışmanı istiyorum."

Annalise

İki yıl önce bugün, yıkılmışım.

Son iki mumu yaktım ve oturma odasının ışıklarını kısıtım.

Mükemmel.

Şömine yanıyordu, masa annemin taşındığında bana verdiği porselenlerle donatılmıştı, iki düzine mum romantik bir hava yaratmıştı ve fırında Bennett'in en sevdiği yemek vardı. Etrafıma baktım ve gülümsedim. *Nihayet* bu adamın Sevgililer Günü'nde bir kız arkadaşıyla randevusu olacaktı.

Geçen yıl özel bir on dördüncü Şubat planlamışım ama Bennett Fox'la tanıştığımdan beri çoğu şey gibi gecemiz de beklediğim gibi gitmedi. O sabah Lucas'tan bir telefon aldık. Büyükannesiyle birlikte hastanedeydi. Uyandığında onu tepkisiz bulmuş ve 911'i aramıştı. Felç geçirdiğı ortaya çıktı.

Bir hafta sonra, hala yoğun bakımdayken uykusunda vefat etti. Ve hayatlarımız bir kez daha beklenmedik bir hal aldı.

İki yıl önce, sekiz yıllık erkek arkadaşım Sevgililer Günü'nde beni terk etmişti. Bugün ise aynı anda hem boğmak hem de kucaklamak istediğim bir adamla birlikte bir genç kız yetiştiriyorum. Yine de hiç bu kadar mutlu olmamışım.

Fanny öldükten bir gün sonra Bennett geçici velayet için mahkemeye başvurdu. Birkaç ay sonra daimi velayet için başvurduk. Hayatında onu yetiştiren ikinci kadının kaybıyla mücadele ediyor olabileceğinden endişelenerek Lucas'ın bir danışmanla konuşması için baskı yaptım. Vasisi olarak Bennett birkaç seans için onunla birlikte gitti ve Lucas'ın da

Sophie'nin kaybından duyduğu suçluluk duygusuyla başa çıkmak için birkaç kez tek başına danışmanlık yaptı. Bu ikisine de çok iyi geldi.

Oturma odasındaki kitaplıkta duran çerçeveli fotoğrafı elime aldım ve parmağımı Sophie'nin gülümseyen yüzünde gezdirdim. "Merak etmeyin. Onlar mutlu. Oğullarına çok iyi bakıyorum."

Geçen yıl boyunca farklı zamanlarda -Lucas yaramazlık yaptığında ya da Bennett sürekli aşırı korumacılığıyla beni sinirlendirdiğinde- onunla konuşarak biraz teselli bulmuştum. Bugün sahip olduğum güzel hayat için ona sonsuza dek borçlu olduğumu hissettim ve bunu ona sık sık söyledim.

Kapının anahtarını duydum ve mutfak tezgâhının üzerine eğildim, çılgın erkeğimin içeri girmesini beklerken göğüs dekolteLERİMİ gözler önüne serdim. Kapıyı açtı ve gözleri hemen sergilediğim şeye takıldı. Anahtarlarını tezgâha fırlatıp iki poşeti yere bıraktı. Dairenin mumlarla dolu olduğunu fark etmeden önce gözleri iki kez benimkilere ve tekrar göğüs dekolteme kaydI.

"Lucas nerede?"

"Arkadaşı Adam'ın evinde uyuyor," dedim başımı nazlı bir şekilde eğerek.

Bennett'in yüzünde hınzır bir sırıtma belirdi. Öyle niyetli bir bakışla bana doğru yürüdü ki kollarımda tüylerim diken diken oldu. Kıpırdamadan durmak ve beklentiyle kıvranmamak için çabalamam gerekti.

Bir kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti, diğer koluyla da enseMI kavradı. "Sana öyle bir çığlık attıracağım ki komşular polisi arayabilir."

Öpücüğü nefesimi kesti. Tehdidini yerine getirmeye niyetli olduğundan hiç şüphem yoktu.

Bir gence tam zamanlı ebeveynlik yapmaya başladığımızdan beri evdeki seks hayatımızı bir kademe aşağı çekmek zorunda kalmıştık. Daha önce dairenin her yerinde, duvara yaslanarak, oturma odasında, mutfak tezgahında, duşta seks yaparken, Lucas'ın gelişinden sonra, aktivitemizin de hacmi gibi biraz sınırlandırılması gerekiyordu.

Yine de bu Bennett'i durdurmadı - sadece daha yaratıcı oldu. Ofiste sınır tanımadan seks yapabilmemiz için tüm personeli eve erken gönderirdi. Bu genellikle ikimiz belirli bir hesabın nasıl ele alınması gerektiği konusunda tartıştıktan sonra gerçekleşirdi. Artık aynı takımda olabiliriz ama ateşli bir anlaşmazlık erkeğimi hala sinirli yapıyordu. Bazen sırf bu yüzden onu bilerek kızdırırdım.

"Bugün Star'la görüşmen nasıl geçti?" diye sordum. "Tobias'a merhaba dediğimi söyledin mi?"

Bennett'in gözleri parladı.

Gördün mü? Aynen böyle. Onu kızdırmanın en kolay yollarından biri kıskanç aslanı dürtmekti. Star'ın son anda fikrini değiştirip benim kampanyama katılması her zaman canını sıkıyordu. Tobias diğerlerini bunun doğru yol olduğuna ikna etmişti ve bu da Bennett'in taşıdığı kıskançlık ateşini körüklemişti. Bu arada, Pet Supplies & More da benim kampanyamı destekledi. Bu da üç yarışmadan ikisini benim kazanacağım ve kovboy çizmelerini Bennett'in giyeceği anlamına geliyordu. Ama sonunda her şey yoluna girdi. Foster, Burnett ve Wren'den ayrılıp The Fox Agency'de çalışmaya başladığımda hem yeni müşterilerimi hem de bir sürü başka müşteriyi yanımda götürmüştüm.

"Yarın komik bir şekilde yürümek istiyorsun, değil mi Texas?" Bu lakap yapışıp kalmıştı.

Gülümsedim. "Sevgililer günün kutlu olsun, tatlım. Senin serini bozduk." Bennett'in kaşları birbirine yaklaştı.

"Sevgililer Günü'nde bir kız arkadaşınla hiç çıkmadın, hatırladın mı?"

"Ah. Bugün Sevgililer Günü." Yaramazca gülümsedi. "Bunu tamamen unutmuşum. Planlarınızı bozmak istemem." Odanın etrafına bakındı.

"Görünüşe göre

Sanki çok zahmete girmişsiniz gibi. Çok yazık."

Kaşlarımı çattım. Sevgililer Günü'nü unuttu mu? Diğer planları?

"*Gerçekten mi?* Bütün ev bir geceliğine bize kaldı ve sen Sevgililer Günü için plan mı yaptın?"

"Üzgünüm, bebeğim."

Hayal kırıklığından bahsediyorum. Makarnayı pişirmek için ocakta duran su dolu tencerenin kapağı ses çıkarmaya başladı. Görünüşe göre şimdi iki şey kaynıyordu.

Bennett'in yanından geçip mutfığa gittim. Çekmecedan bir tencere tutacağı alarak ocağın altını kısıtım ve buharı dışarı atmak için üstünü kaldırdım. Ama saniyeler geçtikçe, Bennett'in planladığım geceyi mahvetmesine daha da sinirlenmeye başladım. Ona artık vermek istemediğim birkaç hediye bile almıştım.

Konu onunla kavga etmek olduğunda asla kendimi tutmam, kapağı tezgâha vurduğum ve gerçekten ne kadar üzgün olduğumu paylaşmaya karar verdim.

Ancak döndüğümde artık orada durmuyordu.

Dizlerinin üzerine çökmüştü.

Şok içinde nefesim kesildi.

Bennett elinde siyah kadife bir kutu tuttu ve sırtıttı. "Beni parçalayacaktın, değil mi?"

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Ellerimle üzerini kapattım. "Tabii ki öyleydim. Neden benimle böyle dalga geçtin?"

Uzandı ve elimi tuttu. "Bütün bunları Sevgililer Günü'nde bir kız arkadaşım ile hiç çıkmadığım için yaptın. Umarım bu seri devam eder ve nişanlımla bir randevum olur."

Gözlerim yaşarmaya başladı.

Elimi sıktı ve diğer elindeki kutunun titrediğini fark ettim. Kendinden emin düşmanım, hayatımın aşkına dönüşmüştü ve evlenme teklif edeceği için gergindi. Sert dış görünüşünün altında kocaman, yumuşak bir kalbi olan bir adam vardı - bu yüzden uzun süre çok acı çekti ve tekrar kırılmaması için bir duvar ördü.

Bennett yutkundu ve yüzündeki mizah yerini samimiyete bıraktı. "Seninle tanıştığım da kırılmıştım ve tamir edilmek istemiyordum. Ofise girdikten birkaç saat sonra arabama zarar verdin, işimi elimden almaya çalıştın ve bana pislik dedin. Senden nefret etmek için elimden gelen her şeyi yaptım, çünkü derinlerde bir yerde, mutsuz olma ihtiyacım için bir tehdit olduğunu biliyordum.

"Sana hakaret ettiğimde, rakibim olduğun ve yalnız gidebileceğin halde beni toplantıya davet ettin. Annenin bana asıldığını söyleyerek kendimi rezil ettiğimde, akşam yemeğine kalmam için beni cesaretlendirdin. Lucas'ın büyükannesi öldüğünde, hemen onu almamız gerektiğini söyleyen sendin. Diğer tarafa kaçmalıydın ama sen öyle biri değilsin. Sen güzel bir kadınsın ama senden parlayan gerçek güzellik içeriden geliyor."

Başını iki yana salladı. "Böylesine özverili bir sevgiyi hak etmiyorum. Seni nasıl hak ettiğimi hayal bile edemiyorum. Ama eğer izin verirsen, hayatımın geri kalanını bende bir şekilde gördüğün şeyin yarısını yaşamaya çalışarak geçirmek istiyorum."

Sıcak gözyaşları yüzümden aşağı akmaya başladı.

"Annalise O'Neil, seninle her gün ofiste tartışmak ve her gece yatağımızda barışmak istiyorum. Karnını tıpkı sana benzeyen çılgın saçlı küçük sarışın bebeklerle doldurmak ve evimizi mutlulukla doldurmak istiyorum. Seninle yaşlanmak istiyorum. O yüzden bu Sevgililer Günü'nde benim kız arkadaşım olmak yerine nişanlım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Yere düştüm, kollarımı boynuna doladığımda neredeyse onu deviriyordum. "Evet. Evet." Yüzünü tekrar tekrar öptüm. "Evet. Evet, seninle evleneceğim."

Bennett bizi sabitledi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Başparmaklarıyla gözlerimdeki yaşları sildi. "Kendimden nefret ettiğim zamanlarda bile beni sevdiğin için teşekkür ederim."

Kalbim kocaman bir iç çekti. Aşk böyle bir şeydir. Mükemmel bir insana aşık olmayız; bir insanın kusurlarına rağmen aşık oluruz.

"Seni seviyorum," dedim.

Elimi kaldırdı ve parmağıma güzel bir zümrüt kesim pırlanta taktı. "Geldiğini görmedim, Texas. Geldiğini görmedim."

"Sorun değil." Gülümsedim. "Çünkü artık benim de gittiğimi görmeyeceksin."

Sevgili okurlar,

Bennett karalamayı seviyor.

Annalise'in onu abartılı vücut parçalarıyla karikatürünü çizerken yakaladığı zamanı hatırlıyor musunuz? Şey, bir sürprizim var.

Bennett'in seksi skeçlerine buradan göz atabilirsiniz! Ve gülmeyi bitirdikten sonra, ücretsiz bir kitap talep edin!

En iyi
dileklerle,
Vi

Siz *okuyuculara*. Benimle bu yolculuğa çıktığınız ve Bennett ile Annalise'in zihinlerinize ve kalplerinize girmesine izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Aralarından seçim yapabileceğim çok sayıda kitap varken, birçoğunuzun bu kadar uzun süredir benimle birlikte olmasından onur duyuyorum. Sadakatiniz ve desteğiniz için teşekkür ederim.

Penelope'ye. Sen yanımda olmadan bunu yapmayı hayal bile edemezdim. Her gün nevroitik kıcıma katlandığın için teşekkür ederim. Bir sonraki maceramızın ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum!

Cheri'ye-İmza günlerinde bir kızın isteyebileceği en iyi asistan olduğun için teşekkür ederim! Ve her fırsatta beni desteklemek için hep yanımda olduğun için. Kitaplar bizi bir araya getirdi, ama dostluk bizi sonsuza dek bir araya getirdi.

Julie'ye-Dostluğunuz, ilhamınız ve gücünüz için teşekkür ederim.

Luna'ya-Genellikle her sabah sohbet ettiğim ilk kişinin ve güne gülümseyerek başlamak için her zaman sana güvenebilirim. Dostluğunuz ve desteğiniz için teşekkür ederim.

Muhteşem Facebook okuyucu grubum Vi'nin Menekşeleri'ne - Her gün getirdiğiniz coşku ve heyecan için teşekkür ederim. Teşvikiniz benim günlük motivasyonum!

Sommer'e-Kelimelerimi güzel kapakların içine sardığın için teşekkür ederim. Tasarımların kitaplarıma hayat veriyor!

Menajerim ve dostum Kimberly Brower'a. Yaptığın her şey ve her zaman gerekenden fazlasını yaptığın için teşekkür ederim. Senin kadar yaratıcı ve yeni fırsatlara açık bir menajer yok.

Jessica, Elaine ve Eda'ya - Editörlüğün rüya takımı olduğunuz için teşekkür ederim! Hikayelerimi ve *beni* daha iyi hale getiriyorsunuz.

Mindy'ye - Beni düzenli tuttuğun ve her şeyi bir araya getirdiğin için teşekkür ederim!

Tüm blog yazarlarına - bunu yıllardır söylüyorum, ancak bugün hala geçerli - sizler kitap dünyasının tutkalisınız - yazarları ve okuyucuları birbirine bağlı tutuyor ve kitaplara olan tutkunuzu paylaşmak için yorulmadan çalışıyorsunuz. Değerli zamanınızı ayırıp öykülerimi okuduğunuz, özenli eleştiriler yazdığınız ve kitaplarıma hayat veren grafikler paylaştığınız için teşekkür ederim.

Çok
sevgiler Vi

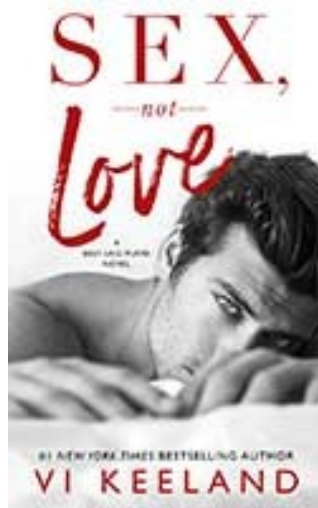

Bağımsız romanlar

ÇIPLAK GERÇEK

New York Times, USA TODAY ve Wall Street Journal Bestseller

SEKS, AŞK DEĞİL

New York Times, USA TODAY ve Wall Street Journal Bestseller

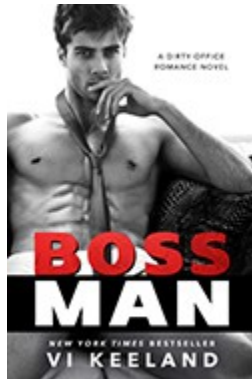
GÜZEL HATA

New York Times, USA TODAY ve Wall Street Journal Bestseller

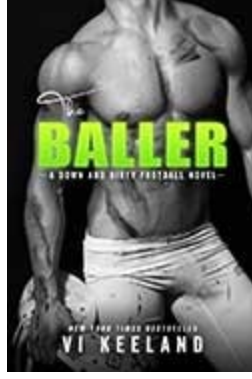
EGOMANIAC

New York Times, USA TODAY ve Wall Street Journal Bestseller

BOSSMAN

#1 Numaralı New York Times, 1 Numaralı Wall Street Journal ve USA TODAY Bestseller

BALLER

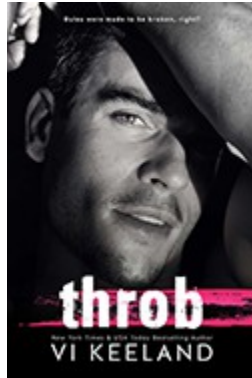
New York Times, USA TODAY ve Wall Street Journal Bestseller

Life on Stage serisi (2 bağımsız kitap)

BEAT

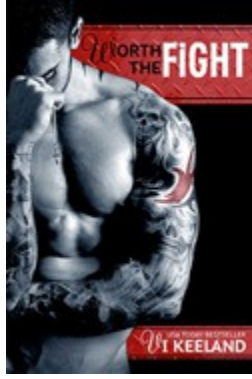
USA TODAY En Çok Satanlar

THROB

USA TODAY En Çok Satanlar

MMA Dövüşçüsü serisi (3 bağımsız kitap)

SAVAŞMAYA DEĞER

New York Times ve USA TODAY Bestseller

ŞANSA DEĞER

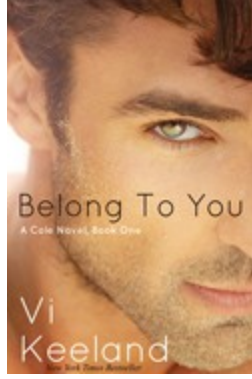
USA TODAY En Çok Satanlar

AFFETMEYE DEĞER

USA TODAY En Çok Satanlar

Cole Serisi (2 kitaplık seri)

SIZE AİT

USA TODAY En Çok Satanlar

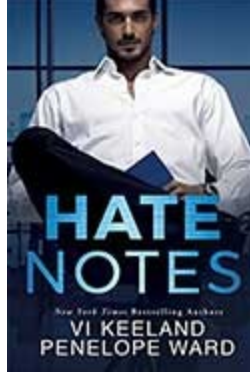
SİZİN İÇİN YAPILDI

USA TODAY Bestseller

YA/NA romanı

SOL ARKADA

NEFRET NOTLARI (PENELOPE WARD İLE BİRLİKTE YAZILMIŞTIR)

#1 Numaralı Amazon En Çok Satanlar ve Wall Street Journal En Çok Satanlar

ASİ VARİS (PENELOPE WARD İLE BİRLİKTE YAZILDI)

New York Times, USA TODAY ve Wall Street Journal Bestseller

REBEL HEART (PENELOPE WARD İLE BİRLİKTE YAZILDI)

New York Times, USA TODAY ve Wall Street Journal Bestseller

İNGİLİZ YATAK ARKADAŞI (PENELOPE WARD İLE BİRLİKTE YAZILDI)

New York Times, USA TODAY ve Wall Street Journal Bestseller

MISTER MONEYBAGS (PENELOPE WARD İLE BİRLİKTE YAZILDI)

New York Times, USA TODAY ve Wall Street Journal Bestseller

PLAYBOY PİLOT (PENELOPE WARD İLE BİRLİKTE YAZILDI)

New York Times ve USA TODAY Bestseller

STUCK-UP SUIT (PENELOPE WARD İLE BİRLİKTE YAZILDI)

New York Times, USA TODAY ve Wall Street Journal Bestseller

COCKY BASTARD (PENELOPE WARD İLE BİRLİKTE YAZILDI)

New York Times ve USA TODAY Bestseller

Vi Keeland, *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today*'in 1 numaralı çok satan yazarıdır. Milyonlarca kitabı satılan yazarın kitapları yüzden fazla Bestseller listesinde yer almış ve şu anda yirmi beş dile çevrilmiştir. Kocas ve üç çocuğuyla birlikte New York'ta yaşamakta ve altı yaşında tanıştığı çocukla kendi sonsuza dek mutlu sonunu yaşamaktadır.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.